

PIIBLI ALUSED

ÕPPEMATERJAL

MIS AVAB TÕELISE KRISTLUSE
RÕÕMU JA RAHU MAAILMA

DUNCAN HEASTER

www.carelinks.net info@carelinks.net

SISSEJUHATUS

Iga inimene, kes on hakanud uskuma Jumala olemasolusse ja on tunnistanud, et Piibel on Tema ilmutus inimestele, vajab tõsist Püha Kirja süvenemist. Kuid paljud inimesed, kes nimetavad end "kristlaseks", pööravad vähe tähelepanu sellele ja piirduvad üksnes mõne salmi lugemisega Uuest Testamendist pühapäeviti. Piibel on neil kodus kusagil unustatud kohas ja teda peaaegu ei avatagi. Nad meenutavad vaid ähmaselt mõnd mõistujuttu sellest. Ei ole imeks panna, et sellise passiivse suhtumise puhul Jumala Sõnasse on suur segadusja ebakindlus nende inimeste elus ja teadvuses.

Teisest küljest on ka selliseid usklikke, kellel on pealiskaudsed teadmised kristlusest, kuid oma ülla eesmärgi nimel püüavad nad selgusele saada Piibli tõdedes. Kahjuks kohtavad nad oma teel tihti selliseid tõlgendajaid, kes esitavad oma tõdesid ja filosoofilisi vaateid, mis ei peegelda Pühakirja tõelisi aluseid.

Selle õppematerjali eesmärgiks on Püha Kirja analüüsi läbiviimine praktilisel viisil ja vastavas järjestuses. Materjal on ette nähtud tavalise lugemismaterjalina, teadmiste omandamise eesmärgil. Teda võib kasutada ka kaugõppe kursuse materjalina. Vastused küsimustele, mis on ära toodud iga peatüki lõpus, tuleks saata aadressil, mis on allpool ära märgitud. Teie vastused antakse seejärel ühele grupi juhendajatest, kes hakkab isiklikult läbi viima kirjavahetust, vastavalt sellele, kuidas te olete omandanud õppematerjali. Võimalik, et mõned lugejatest ei soovi vastata küsimustele, vaid püüavad ise esitada küsimusi, eesmärgiga, täpsustada ebaselgeid kohti või sündmuseid, või esitavad oma nägemuse või lahknevuse antud esitusele, mis siin on ära toodud. Ka sellisel juhul, kui kirjavahetus toimub allpool märgitud aadressil, antakse neile personaalsed vastused. Tuleb ainult meeles pidada, et sellist kirjavahetust tuleb pidada inglise keeles.

Autor on veendunud, et "Piibli Alustõed" saavad igale inimesele täielikult arusaadavaks. Kuid raamatus võivad olla mõningad kohad ja teemad, mis võivad väliselt sisult erineda üldkehtiva seletusega Pühakirjast. Mõningaid neist, on kõrvutatud teiste Evangeeliumi seisukohtadega, mis võivad huvi pakkuda lugejatele ja neid arutatakse "kõrvalepõike" osas, mis on ära toodud iga peatüki lõpus. Eeldame, et "Piibli Alustõed" on arusaadavad ka ilma "Kõrvalepõikeid" lugemata, kuid on võimalik, et mõned õpilastest siiski loevad suuremat osa sellest.

Selles materjalis tsiteeritud värsid ja lõigud on Piiblist, mis on võetud eesti keelsest 1989. a. Piibliseltsi väljaandest ja neid on võrreldud Holy Bible, New International Versioni'ga ning venekeelse Russian Orthodox Bible'ga.

Avaldan siirast tänu paljudele inimestele, kes osutasid abi selle raamatu loomisel. Eriti olen ma tänulik Klaiv Riversile tema suurepärase fotoseeria esitamise eest, aga samuti ka kõigile neile, kes avaldasid oma kommentaare raamatu käsikirja materjalide kohta. Avaldan siinjuures erilist tänu neile sadadele inimestele, kes elavad Aafrikas, Ida Indias, Filipiinides ja Ida Euroopas, kes oma siiraste küsimustega ja tõe teadmisjanuga pidevalt aitasid mul vaimselt koonduda "Piibli Alustõdede" kirjutamisele. Nende ilu ja jõud üksnes suurenevad, kui vaatad neile erinevatest vaatepunktidest. Täistuubitud taksos, lahtistel kaubaplatvormidel ja veoautodel, konverentsisaalides, umbsete võõrastemajade rõdudel ja metsasaalates tähtede valguses -arutati neid teemasid, vaieldi ja satuti vaimustusse õpilaste poolt, kes õpivad Piiblit ja kellel on nii erinevad ühiskondlikud positsioonid. Minu kristadelphlastest vennad, kellega mul oli meeldiv töötada raamatu kallal, olid mulle lakkamatu jõu ja inspiratsiooni allikaks. Paljude artiklite sisu, mis on siin ära toodud "kõrvalepõigetes", võeti meie vahel taolise arutluse alla võõrastemajade tubades, peale kurnavat õppetööd Piibli kaugõppekursuse õpilaste gruppide poolt.

Suhtlemine ja sõprus, mis ühendab meid nende piiblitõdede põhimiste aluste kaudu, on tõepoolest ületamatuks teguriks meie elus. Niisiis, kõigile neile "minu Jumala Kuningriigi kolleegidele", avaldan ma siirast tunnustust ja loodan, et see raamat on neile abiks tõelise Evangeeliumi avaldamisel "kõigile rahvastele".

Piibli lehekülgedel antud Evangeeliumi tõelise tõe tundma õppimine, hakkab avaldama heategevat mõju meie elu kõigile külgedele. Jumala Sõna kaasamine viib selleni, et mehed ja naised kogu maailmas hakkavad ülistama Jumalat, praegu ja igal ajal, nii nagu Tema seda tahtis. Igaüks, kes leiab tõe, leiab enese jaoks "suure väärtusega pärli" ja avastab enda jaoks tunde, mida tundis Jeremija: "Kui leidis su sõnu, siis ma neelasin neid ja su sõna oli mulle lustiks ja südamerõõmuks" (Jeremija 15:16). Selle saavutamiseks pöörduge Jumala poole ja palvetage, et ta aitaks teil mõista sõna, enne, kui te asute õppima järgnevaid peatükke. "Ja nüüd ma annan teid, vennad, Jumala ja tema armusõna hooleks, kes on vägev teid üles ehitama ja andma teile pärandi kõikide seas, kes on pühitsetud" (Apostlite teod 20:32).

D. H.

Küsimused, mis on paigutatud iga peatüki lõppu, on kahte liiki: valik grupist (peate te valima ühe loendatud vastustest kui õige vastuse küsimusele) ja tavalised küsimused, mis nõuavad vastuseks mitut lauset. Kirjutage oma vastused eraldi lehele, ärge unustage seejuures selgelt ära märkida oma perekonnanime, eesnime ja aadressi.

Te võite oma vastused saata aadressil:

CHRISTADELPHIAN ADVANCEMENT TRUST
P.O.BOX 3034, SOUTH CROYDON, SURREY, CR2 0ZA, ENGLAND
Company No. 3927037 Registered Charity No 1080393
Phone/ Fax 020 8657 1358

www.carelinks.net

PIIBLI ALUSTÕED

SISUKORD:

ESIMENE OSA

"Kuulutades Jumala Kunungriigist"

1 Peatükk: Jumal 1

1.1 Jumala Olemasolu

1.2 Jumala Isiksus

1.3 Jumala Nimi Ja Iseloom

1.4 Inglise

Kõrvalepõige 1: "Jumal On Vaim"

Kõrvalepõige 2: Jumala Nime Kasutamine

Kõrvalepõige 3: Jumala Ilmutus

2 Peatükk: Jumala Vaim 21

2:1 Määratlus

2:2 Jumala Vaimsus

2:3 Püha Vaimu Anded

2:4 Annete Kõrvaldamine

2:5 Piibel -- Ainus Aotoriteet

Kõrvalepõige 4: Püha Vaim - See On Isiksus?

Kõrvalepõige 5: Isikustamise Printsip

Kõrvalepõige 6: Kalvinism

Kõrvalepõige 7: "Ja Saate Püha Vaimu Ande"

Kõrvalepõige 8: "Usku Jääjaid Hakkab Saatma See Märk (Enne)"

3 Peatükk: Jumala Töötused 60

3:1 Sissejuhatus

3:2 Töötus Eedenis
3:3 Töötus Noale
3:4 Töötus Taavetile
Kõrvalepõige 9: Maa Ja Taeva Purustamine
Kõrvalepõige 10: "Briti Iisraelimeelsuse" Nõudlus

4 Peatükk: Jumal Ja Surm 86

4:1 Inimese Loomus
4:2 Hing
4:3 Inimese Vaim
4:4 Surm On Teadvuseta Olek
4:5 Ülestõusmine
4:6 Kohus
4:7 Tasu Koht: Taevas Või Maa?
4:8 Vastutus Jumala Ees
4:9 Põrgu
Kõrvalepõige 11: Puhastustuli
Kõrvalepõige 12: Vaimud Ja Ümberkehastumine
Kõrvalepõige 13: Meie Ülestõusmise Viis
Kõrvalepõige 14: Ülestõusmine

5 Peatükk: Jumala Kuningriik 114

5:1 Kuningriigi Määratlemine
5:2 Praegust Ei Ole Kuningriiki Kindlaks Määratud
5:3 Jumala Kuningriik Minevikus
5:4 Jumala Kuningriik Tulevikus
5:5 Tuhandaastane Kristuse Kuningriik
Kõrvalepõige 15: Kuningriigi Tähttähelisus
Kõrvalepõige 16: Lühiülevaade Iisraeli Ajaloost

6 Peatükk: Jumal Ja Patt 135

6:1 Jumal Ja Patt
6:2 Kurat Ja Saatan
6:3 Kurjad Vaimud (Deemonid)
Kõrvalepõige 17: Nõidus (Posimine, Soolapuhumine)

Kõrvalepõige 18: Mis Juhtus Eedenis?

Kõrvalepõige 19: Lutsifer

Kõrvalepõige 20: Jeesuse Kiusatus

Kõrvalepõige 21: Sõda Taevas

TEINE OSA:

"Evangeliumi Kuulutus ... Jeesus Kristuse Nimest" *Apostlite Teod 8:12*

7 Peatükk: Jeesuse Päritolu 171

7:1 Vana Testamendi Ennustused Jeesusest

7:2 Sündimine Mittepahelisest Neitsist

7:3 Kristuse Koht Jumala Kavatsustes

7:4 "Alguses Oli Sõna"

Kõrvalepõige 22: Ajalooline Jeesus

Kõrvalepõige 23: "Mina Tulin Taevast"

Kõrvalepõige 24: Kas Jeesus Lõi Maa?

Kõrvalepõige 25: "Enne Kui Oli Aabram, Olin Mina ..."

Kõrvalepõige 26: Melhisedek

8 Peatükk: Jeesuse Olemus 192

8:1 Sissejuhatus

8:2 Erinevused Jumala Ja Jeesuse Vahel

8:3 Jeesuse Olemus

8:4 Jeesuse Inimlikkus

8:5 Jumala Sugulus Jeesusega

Kõrvalepõige 27: Olla Jumala Näoline

9 Peatükk: Jeesuse Teod 205

9:1 Jeesuse Võit

9:2 Jeesuse Veri

9:3 Ohverdamine

9:4 Jeesus - Meie Esindaja

9:5 Jeesus Ja Moosese Seadus
9:6 Laupäev
Kõrvalepõige 28: Risti Löömine
Kõrvalepõige 29: Kas Jeesus Ikka Tõepoolest Sündis 25.
Detsembril?

10 Peatükk: Jeesusesse Ristimine 222

10:1 Ristimise Eluline Tähtsus Ja Vajadus
10:2 Ristimise Talitus
10:3 Ristimise Tähendus
10:4 Ristimine Ja Pääsemine
Kõrvalepõige 30: Korduv Ristimine
Kõrvalepõige 31: Vajalik Teadmiste Tase Enne Ristimist
Kõrvalepõige 32: Röövel Ristil
Kõrvalepõige 33: Ristimise Näitlik Toiming

11 Peatükk: Elu Kristuses 247

11:1 Sissejuhatus
11:2 Pühadus
11:2:1 Jõu Kasutamine
11:2:2 Poliitika
11:2:3 Maised Rõõmud
11:3 Igapäevane Kristlik Elu
11:3:1 Piibli Õppimine
11:3:2 Palve
11:3:3 Jutlustamine
11:3:4 Koguduse Sisene Elu
11:3:5 Leivamurdmine
11:4 Abielu
11:5 Suhtlemine

Lisa 1: Lühike Ülevaade Peamistest Piibli Seisukohtadest .	265
Lisa 2: Meie Suhtumine Piibli Tõdede Õppimisse	268
Lisa 3: Kristuse Pöördumise Lähedus	270
Lisa 4: Jumala Õigus	274

ESIMENE OSA

*"Kuulutades
Jumala Kunungrigist"*

ESIMENE PEATÜKK

JUMAL

1.1 JUMALA OLEMASOLU

"Sest kes Jumala juure tuleb, peab uskuma, et tema on olemas ja et ta annab palga neile, kes teda otsivad" (Heebrealastele 11:6). Käesoleva õppematerjali eesmärk seisneb abi osutamises neile inimestele, kes tahavad tulla Jumala juurde ja juba usuvad, et "Ta on olemas". Seepärast ei hakka me peatuma siin nende küsimuste läbivaatamisel, mis kinnitavad usku Tema olemasolusse. Õppides tundma meie keha keerukat ehitust (vt.Laulud 139:14), vaimustudes lillede imelisest muustrist, vaadates taeva lõputusse kaugusesse selgel ööl, mõeldes sellele, aga samuti ka loendamatu arvule teistele elunähtustele, heidad tahtmatult eemale igasuguse mõtte ateismist. Palju raskem on uskuda Jumala olematusesse, kui süveneda sügava usuga Tema olemasolusse, sest ilma Jumalata ei oleks korda, eesmärki, mõtet ja täielikku seletust kõigele sellele, mis toimub ilmaruumis. Kõik see leiab kahtlemata peegelduse inimese elus, kes nimetab end ateistiks. Seoses sellega saab mõistetavaks, miks suurem osa inimesi mõtleb Jumala olemasolu võimalikkusele, kuigi elab ühiskonnas, kus domineerib materialism.

Sealjuures on suur erinevus, ähmase kujutluse olemasolus mingist kõrgemast jõust ja kindlast veendumusest selles, mida Ta annab inimestele, kes Teda ustavalt teenivad. Heebrealastele 11:6 räägib sellest nii:

"Ilma usuta on võimatu olla meelepärane; sest kes Jumala juure tuleb, peab uskuma, et Tema on olemas,
ja
et Ta annab palga neile, kes Teda otsivad".

Piiblis räägitakse palju Jumal rahva, Iisraeli, ajaloost. Korduvalt kriipsutatakse alla, et nende tunnustamist Jumala olemasolu kohta ei mõõdetud nende usuga Jumala töotustesse. Nende suur juht, Mooses, rääkis neile:"Siis tea täna ja talleta oma südames, et Issand (sinu Jumal) on Jumal üleval taevas ja maa peal, teist ei ole (peale Tema). Ja sa pead pidama Tema seadusi ja kāske" (5Moosese 4:39,40).

Niisamasugune hoiatus käib ka meie kohta; Jumala olemasolu fakt ei tähenda veel, et meil on automaatselt juurdepääs Temale. Kui me siiralt usume meie Looja olemasolusse, peame me "pidama Tema otsuseid ja Tema kāske". Sellepärast antakse allpool toodud peatükkides selgitusi, mis

kujutavad endast neid otsuseid ja käske ja kuidas neist kinni pidada. Vastavalt meie süvenemisele Püha Kirja sügavuti, vajalike vastuste leidmise otsingutes, hakkab kasvama ka meie usk Jumala olemasolusse: "Nii tuleb siis usk kuuldust, aga kuuldu Kristuse sõna kaudu" (Roomlastele 10:17). Sellele sarnaselt näitavad salmid Jesaja 43:9-13, kuidas tuleb mõista Jumala ettekuulutusi: "Mina olen teatavaks teinud, päästnud ja kuulutanud, aga mitte mõni võõras teie hulgas; teie - olete minu tunnistajad, ütleb Issand, ja mina olen Jumal; ka edaspidi olen ma seesama" (Jesaja 43:12,13) - s.t. Jumala nime esitatakse täitsa õigesti: "Ma olen see, kes ma olen" (2Moosese 3:14). Apostel Paulus tuli Peroia linna, mis asub praegu Põhja Kreekas. Nagu alati kuulutas ta Evangeeliumi (häid uudiseid), kuid inimesed ei võtnud vastu mitte üksnes Pauluse sõna: "Nemad võtsid Sõna vastu (Jumala, mitte Pauluse) kõige hea meelega ja uurisid iga päev Kirjast, kas see on nõnda, nagu kuulutati. Siis uskusid nüüd paljud neist" (Apostlite teod 17:11,12). Nende usk oli rajatud ümberlökkamatul, regulaarsel (igapäevasel) ja süsteemijärgsel (kas see ikka on täpselt nii) Piibli analüüsil. Tõeline usk ei tulnud neile kui ootamatu Jumala ilmutus, omamoodi vaimne südameoperatsioon, ilma vastava süvenemiseta Jumala sõnasse. Kuidas siis võivad inimesed, kes lähevad Billi Grehami tsitadelli või nelipühaliste seksti liikmete koosolekule, tulla tagasi kui "usklikud"? Selline usk, mis ei ole rajatud tõelisele Piibli õpetusele, kutsub kahtlematult esile tühjuse, mille avastavad eneses paljud "uuestipöördunud" oma hilisemas kristlikus elus ja sellepärast eemalduvadki nii paljud inimesed evangeelsest liikumisest.

Antud kursuse eesmärgiks Piibli Aluste õpetamisel kujuneb teejuhi roll iseseisvaks süstemaatiliseks Pühakirja õppimiseks, selleks, et lugeja võiks samuti süveneda tõelisse usku. Side tõelise Evangeeliumi ja tõelise Usu Sõna vahel on tihti Piibli kuulutustes alla kriipsutatud:

- "Palju korintlasi sai kuulates usklikuks, ja nad ristiti" (Apostlite teod 18:8);
- Inimesed "kuuleksid evangeeliumi sõna ja usuksid" (Apostlite teod 15:7);
- "Nõnda me kuulutame ja nõnda olete saanud usklikuks" (1Korintlastele 15:11);
- "Ent tähendamissõna on see: Seeme on Jumala Sõna" (Luuka 8:11)
- Issand ütles: "Kui teil usku oleks sinepiivakese võrra ja te ütleksite sellele metsviigipuule: Juuri end välja ja istuta end merre! siis see kuuleks teie sõna" (Luuka 17:6);
- "Sõna on sinule ligidal, sinu suus ja sinu südames!" (Roomlastele 10:8);
- "Toidad ennast usu ja hea õpetuse sõnadega" (1Timoteusele 4:6);

4 JUMAL

- Südamel, avatud usule Jumalasse ja Tema Sõnasse (Galaatlastele 2:2; vrd. Heebrealastele 4:2);
- Apostel Johannes kirjeldades meie Issanda Jeesuse elu, ütles: "Tema teab, et ta räägib tõtt, et teiegi usuksite"(Johannese 19:35);
- "Pühitse neid tões: sinu sõna on tõde!" (Johannese 17:17).

1.2 JUMALA ISIKSUS

Jumal - on reaalne, kombitav isiksus, kehaga, mis on meie omaga väliselt sarnane. Ja kristluse põhiline dogma - on see, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg. Kui Jumal ei oleks füüsiline isik, siis ei oleks Tal olnud võimalik omada poega, kes esindab "ta olemuse kuju" (Heebrealastele 1:3). Ja veel on raske ette kujutada omale isiksust, kellel on elav sugulus "Jumalaga", kui see "Jumal" on meie mõttelises teadvuses üksnes kui kämp vaimu, kes elutseb kusagil universumi tühjuses. Meelehärmki kutsuvad esile see fakt, et suuremal osal religioonidest on selline mittereaalne, mittekombitav ettekujutus Jumalast.

Jumal on niivõrd suur, meiega võrreldes, et saab mõistetavaks paljude inimeste püüd sellise usu poole, mis välistab võimaluse selliste selgete tõotuste mitte teostumiseks, et lõppude lõpuks me näeme Jumalat. Kuid selline usk on olemas ja see lähtub Jumala tundma õppimisest ja usust tema Sõnasse: "Õndsad on puhtad südamed, sest nemad saavad näha Jumalat" (Matteuse 5:8). "Vaadake, missuguse armastuse Isa on meile annud, et meid hüütakse isegi praegu Jumala lasteks! Ja seda me olemegi; ega ole veel saanud avalikuks, mis me tulevikus oleme; aga me teame, et Tema ilmudes (ilmutab end), oleme Tema sarnased, sest me näeme siis Teda nagu Tema on" (1Johannese 3:1,2).

Ja Tema (Jumala) sulased teenivad Teda. Ja nad näevad Tema palet, ja Tema nimi on nende otsaesisel" (Ilmutuse 22:3,4).

Selline imeväärne lootus, kui me ainult siiralt usume sellesse, hakkab avaldama tohutut mõju meie elule: "Nõudke rahu kõikidega ja pühitsust; ilma selleta ei saa ükski Issandat näha" (Heebrealastele 12:14).

Meie "näeme siis Teda nagu Tema on. Ja igaüks, kellel on niisugune lootus Tema peale, puhastab ennast, nõnda nagu Temagi on puhas" (1Johannese 3:2,3).

Selles elus jääb meie ettekujutus Taevasest Isast väga ebatäiuslikuks, kuid läbi pilkase pimeduse võime me loota, et lõpuks siiski me kohtame Teda. Meie füüsiline nägemus Temast, kahtlematult, vastandub vaimse kujutlusega Temast. Nii võis ka Iiob lõpututest inimlike kannatuste sügavustest tunda rõõmu täielikust isiklikust sugulusest Jumalaga, mida ta lõplikult mõistab viimasel päeval: "Tema jääb viimasena põrmu peale seisma (s.t. peale surma), kuigi mu nahka on nõnda nülitud, saan ma ilma ihutagi näha Jumalat, Teda, keda ma ise näen, keda näevad mu omad silmad aga mitte mõne võõra!" (Iiob 19:25-27).

Ja apostel Paulus hüüdis teisest valu ja segaduse elust: "Nüüd me näeme nagu peeglist tuhmi kujutist, aga siis palgest palgesse" (1Korintlastele 13:12).

VANA TESTAMENDI TUNNISTUS

Uue Testamendi töötused, mille alustagedeks on suuremalt jaolt Vana Testamendi tunnistused, räägivad Jumalast kui kehalisest isikust. Ei ole sugugi liialdus, ütlemine, kui tähtis on tunda Jumala loomust, et omandada tõelist arusaamist religioonist, mis põhineb Piibli õpetusel. Vanas Testamendis räägitakse pidevalt Jumalast kui isiksusest. Isiklikud suhted Jumalaga, millest räägitakse nii nagu Vanas nii ka Uues Testamendis, on unikaalseks ilminguks tõelise kristlase lootusele. Allpool toodud näited on eredaks tunnistuseks, mis kinnitavad Jumala, kui kehalise isiksuse olemasolu:

- "Ja Jumal ütles: Tehkem inimesed oma näo järele, meie sarnaseks" (1Moosese 1:26).

Niisiis, on inimene loodud Jumala kuju ja sarnasuse järgi, nii nagu see ilmneb Inglise kaudu. Need sõnad ei saa kõlada inimese vaimse kuju kohta, sest loomise järgi on meie mõistus täielikult eemaldatud Jumalast ja mitmes suhtes on ta fundamentaalselt vastupidine Tema õiglusele: "Minu mõtted ei ole teie mõtted, ja teie teed ei ole minu teed; Sest otsegu taevad on maast kõrgemal, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed, ja minu mõtted kõrgemad, kui teie mõtted!" (Jesaja 55:8,9). Järelikult kuju ja sarnasus, mida me jagame Jumalaga, peavad olema füüsilisel kujul. Kuna iganes nähti Ingleid maa peal, kirjeldati neid alati kui inimesi. Nii näiteks võttis Aabram vastu Ingleid, mõeldes seejuures, et tema ees seisavad tavalised inimesed. See, et meid on loodud Jumala kuju järgi, ei tähenda kahemõtteliselt, et me võime teha mingisuguse järelduse sellest reaalsest objektist, kelle sarnased

6 JUMAL

me ise oleme. Ja Jumal, keda me peegeldame, ei kujune mingiks ähmaseks olevuseks, keda ei või enesele ette kujutada.

- Inglise ise on Jumala peegelduseks. Nii võis Jumal öelda Moosese kohta: "Temaga ma räägin suust suhu, ilmsi, ja tema võib vaadata Jehoova kuhu!" (4.Mooses 12:8). See kuulub Moosese juhatus juurde, mis Inglise kaudu anti, kellel oli Issanda nimi (2Moosese 23:20,21). Kui Inglise oli Issanda kujuline, siis sellest järeldub, et Jumalal on samasugune välimus nagu Inglisele, see tähendab, füüsiliselt inimese kujuline, kuigi mõõtnatult kõrgema loomusega kui liha ja veri. "Ja Issand kõneles Moosese palgest palgesse, nagu räägiks mees oma sõbraga." (2Moosese 33:11; 5Moosese 34:10). Issand Jumal ilmutas end oma Inglise, kelle nägu ja suu olid Issanda enese näo ja suu sarnased.

Selle tulemusel, et meil on Jumala sarnane kuhu, "Ta teab, millist tegu me oleme" (Laulud 103:14). Ta tahab, et me tunneksime Teda kui kehastunud isiksust, kui Isa, kelle poole me võime pöörduda. Selle kaudu saavad selgeks ka paljud viited Jumala kätele, silmadele jne. Kui Jumal oleks kämp mingit ollust, kes asub kusagil pilvede peal, mis peaks olema meie ettekujutus Jumalast, kui me keelduksime tunnistamast tema isiksust, siis viiksid need viited inimesed eksiteele ja neil ei oleks mingit kasvatust tähendust.

- Jumala koha olemasolu kirjeldused näitavad selgelt, et Jumalal on oma asukoht: "Jumal on taevas" (Koguja 5:1); "Ta on vaadanud oma pühast kõrgusest, Issand on taevast vaadeldud ilmamaad" (Laulud 102:20); "Kuule sina taevast, oma asupaigast" (1Kuningate 8:39). Ja veel iseloomulik, kui kõik see, mida me loeme on, et Jumalal on "aujärg" (2Ajaramat 9:8; Laulud 11:4; Jesaja 6:1; 66:1). Sellist keelt on raske kasutada määratlematu olendi kohta, kes asub kusagil taevalaotuses.

- Jesaja 45 salmid on täis avalust, mida teeb Jumal enese lülitamiseks Oma Rahva tegemistesse: "Mina olen Issand ja kedagi teist ei ole ...mina, Issand Jumal, teen kõike seda! ... Mina, Issand, olen selle loonud ... Häda sellele, kes riidleb oma valmistajaga - ... Pöörduge minu poole ja laske endid päästa, kõik maailma ääred." See viimane lause kriipsutab erilisel alla Jumala isikulist olekut - Ta tahab, et inimesed pöörduksid Tema poole, et mõista Tema otsest tähtsusest eksisteerimist usu silmadega.

- Jumal avaneb meile kui kõike andestav Jumal. Aga andestus võib lähtuda ainult isikult: see on mõistuslik tegevus. Taavet oli Jumalale meelepärane inimene (1Kuningate 3:14). See näitab, et Jumalal on mõistus (süda), mida

inimesel on võimalik jäljendada teatud piiratud suuruseni, kuigi inimene oma loomu poolest ei ole Jumalale hingelähedane. Sellised värsid nagu: "Ja siis Issand Jumal kahetses, et Ta inimese oli teinud maa peale, ja Ta süda valutas" (1Moosese 6:6) näitavad, et Jumal on pigem elav olend kui abstraktne vaimupuhang atmosfääris. See aitab meil mõista, kuidas me saame tegudes meeldida (meele järele olla) või mitte olla Talle meele järele, nagu seda teeb laps oma Isa suhtes.

KUI JUMAL EI OLE ISIKSUS ...

Kui Jumal ei oleks reaalne isiksus, siis oleks raske mõista vaimuse kategooriat. Kui Jumal on täielikult õiglane, kuid ei oleks materiaalne substans, siis me ei saaks realselt vastu võtta Tema õiglust, mida Ta ilmutab inimeste suhtes. Nii nagu kristlusest taganejad nii ka juutlusest taganejad kinnitavad, et Jumala õiglus tuleb meie ellu ähmase "Püha Vaimu" vahendusel, mis mingil moel loob meis Jumala austuse kuju, mis on Temale vastuvõetav. Omakorda, kui me tunnustame isiksuse olemasolu, keda nimetatakse Jumalaks, siis me võime Tema abiga ja Tema sõna mõju all, läbi viia tööd meie iseloomu parandamiseks, kuid samuti arendada endas Jumala iseloomujooni.

Jumala eesmärk seisneb selles, et näidata Ennast paljudes meeldivates olevustes. Tema unustamatu (meldejääv) nimi, Jehoova Elohim, annab tunnistust sellest (umbkaudses tõlkes tähendab see "see, kes saab kõikvõimsaks"). Kuid tasu kirjeldused siira usu eest tulevases Jumala Kuningriigis maa peal, näitavad, et sellised usklikud saavad tunda kehalist eksistentsi, kuid nad ei hakka tundma inimliku natuuri nõrkusi. Iiob igatses "viimse päeva" järele, mil tal saab olema oma ülestõusnud keha (Iiob 19:25-27). Aabram peaks olema üks neist, kellest räägitakse selles salmis: "Paljud neist, kes magavad mulla põrmus, ärkavad ... igaveseks eluks" (Taanieli 12:2), et ta saaks kätte töötuse igavesele parandusele, Kaananimale, reaalsele kohale maa peal (1Moosese 17:8). "Tema vagad hakkavad valjusti hõiskama! ... Vagad ilutsegu au sees, nad hõisaku oma voodites! .. et saata täide kirjutatud kohtuotsus!" (Laulud 132:16; 146:5,9). Nii, nagu juutide võimetus, nii ka mittejuutide võimetus, aru saada sellesarnastest lõikudest, niisamuti nagu tähttäheisest töötuste tähendusest, mis anti Aabramile, on toonud vale arusaamani "surematust hingest" kui reaalse inimese eksisteerimise vormist. Selline idee on täielikult ilma jäetud Piibli toetusest. Jumal - on surematu. Tema on kuulus elusolend, ja Ta avab oma eesmärgi

8 JUMAL

nii, et mehed ja naised võiksid olla kutsutud eluks Tema tulevases Kuningriigis sellel maal ja tema tunnuste jagamisel, mida väljendatakse kehalises vormis.

Sellest järeldub, et ei ole mõistlikku kontseptsiooni Jumala austamise religioonile või isikliku suguluse määratlemisele Jumalaga, seni, kuni ei ole tunnustatud, et Jumal on Isiksus, et meie kujutame Tema füüsilist kuju, kuigi mitte väga täiuslikku kuju ja et meil on tarvis arendada Tema mõttelist kuju, nii et me saaksime täielikult vastu võtta Tema füüsilise kuju Jumala Kuningriigis. Nii et palju mõtteid ja lohutust võib ammutada katkenditest, mis räägivad Jumalast kui armastavast Isast, kes manitseb meid, nagu isa manitseb oma poega (näit. 5Moosese 8:5). Alltekstis, Kristuse kannatustest loeme, te Jehoova arvas heaks teda alandada" (Jesaja 53:10), kuigi ta "kisendas" oma Jumala poole ja "Ta kuulis mu häält, ja mu appihüüd tungis Ta palge ette, Ta kõrvu" (Laulud 18:6). Jumala poolt Taavetile antud töötus "seemne" kohta, kes saab olema Jumala Poeg, vajas imelist sündi. Kui Jumal ei oleks olnud isiksus, ei oleks Ta saanud omada poega.

Õige Jumala mõistmine kujutab endast võtit, mis avab paljud teised eluliselt tähtsad Piibli Õpetuse valdkonnad. Kuid nagu üks vale viib teiseni, nii ka ebaõige kontseptsioon Jumalast, varjutab Tõe süsteemi, mida sisaldab Püha Kiri.

Kui te leidsite selle osa raamatust veenva olevat või kasvõi osaliselt veenva, siis kerkib esile küsimus: "Kas te ikka tunnete Jumalat?" Allpool vaatleme me Piibliõpetust Tema kohta.

1.3 JUMALA NIMI JA ISELOOM

Kui Jumal on olemas, siis tuleb arvestada, et Ta on välja töötanud mingi mooduse, et endast meile märku anda. Me usume, et Piibel on Jumala läkitus inimesele ja et selles me näeme avanevat Jumala iseloomu. Sellepärast ongi Jumala Sõna tema "seeme" (1Peetruse 1:23), sest, kui see avaldab mõju meie mõistusele, siis meie sees sünnib uus olevus, kes kätkeb enesesse Jumala iseloomujooni (Jakoobuse 1:18; 2Korintlastele 5:17). Sellepärast, mida rohkem me kogume enesesse Jumala Sõna ja mõistame Tema õpetust, seda enam me saame olla "Tema Poja näo sarnased" (Roomlastele 8:29), kes oma iseloomult oli Jumala laitmatuks kujuks

(Koloslastele 1:15). Sellel põhineb Piibli osade ajalooline väärtus, nad on täis kirjeldusi sellest, kuidas Jumal kohtles inimesi ja rahvaid, kes ilmutasid alati ühtesid ja samu põhilisi tunnusoone.

Vanajuudi keeles peegeldas inimese nimi tema tunnusoone ja/või informatsiooni tema kohta. Mõningaid selgitavaid näiteid:

- "JEESUS" = "Päästja" - sest "ta päästab oma inimesed pattudest" (Matteuse 1:21);
- "AABRAM" = "Paljude Isa" - "Ma teen sind paljude rahvaste isaks" (1Moosese 17:5);
- "EEVA" = "Elav" - sest ta sai kõigi elavate emaks" (1Moosese 3:20);
- "SIIMEON" = "Kuulaja" - "Issand on kuulnud, et mind hüljati, ja andis mulle selle" (1Moosese 29:33).

Sellest tuleb järeldada, et nimed ja Jumala tiitlid annavad meile rohkesti informatsiooni Tema kohta. Kuna on mitmeid Jumala iseloomu ja kavatsuste aspekte, siis ei ole Tal õigupoolest mitte ainult üks nimi. Üksikasjalikku Jumala nimede õppimist on soovitatav läbi viia peale ristimist. Edaspidine Jumala iseloomu tundma õppimine, nii nagu see väljendub Tema nimes, peab toimuma kogu meie elu vältel Issandas Jumalas. Allpool toodud andmed kujutavad endast ennekõike sissejuhatust antud teemasse.

Kui Mooses tahtis üksikasjalikumalt teavet Jumalast, et kinnitada enda usku oma elu väga dramaatilisel perioodil, hüüdis Ingel "Jehoova" nime. "Ja Issand möödus tema eest ning hüüdis: "Issand, Issand on halastaja ja armuline Jumal, pika meelega ja rikas heldusest ning tõest, kes säilitab heldust tuhandeile, annab andeks ülekohtu ja üleastumised ning patu, aga ei jäta süüdlast karistamata" (2Moosese 34:5-7).

See - on selge tõendus, et Jumala nimed avavad Tema iseloomujooned. Nende nimede omamine Jumala poolt on kinnituseks, et Jumal on isiksus ja oleks rumal arvata, et higepuhangud omavad sellele iseloomulikke jälgi, mis võivad samuti areneda meie inimlikus soos.

Jumal valis välja ühe erilise nime, mille kaudu Ta oleks tahtnud olla tuntud ja mille järgi inimesed Teda meenutaksid; see on - üldistus, kokkuvõte, Tema kavatsus inimestega.

Iisraellased olid orjad Egiptuses ja vajasisid, et Jumal tuletaks neile meelde Oma kavatsust nende suhtes. Moosesele anti käsk teha neile teatavaks

10 JUMAL

Jumala nimi, et see aitaks neil leida motiveeringut Egiptusest lahkumiseks ja rännaku alustamiseks töötatud maa suunas (vrd. 1Korintlastele 10:1).

Me peame samuti mõistma põhilisi printsiipe Jumala nime suhtes, enne kui me võtame vastu ristimise ja alustame meie rännakut Jumala Kuningriigi suunas.

Jumal ütles iisraellastele, et Tema nimi on Jahve, mis tähendab "Ma olen", või veel täpsemas tõlkes "Ma olen see, kes ma olen" (2Moosese 3:13-15). Seda nime laiendati seejärel mõningal määral: "Ja Jumal ütles Moosesele veel: ütle Iisraeli lastele nõnda: Issand Jumal (Jahve), teie vanemate Jumal, ilmutas mulle, Aabrami Jumal, Iisaki Jumal ja Jaakobi Jumal ... See on igavesti mu nimi ja nõnda peab mind hüütama põlvest põlve" (2Moosese 3:15).

Järelikult täielik Jumala nimi on
"ISSAND JUMAL"

Vana Testament oli kirjutatud suuremalt jaolt vanas juudi keeles ja iga tõlge paratamatult jätab välja või muudab palju detaile (üksikasju) kui asi jõuab vana-juudi sõnade tõlkimiseni, mis tähendavad Jumalat. Üks enamlevinud vanajuudi sõna, mida tõlgitakse nagu "Jumal", on sõna "elohim", mis tähendab "võimsad". "Unustamatu" Jumala nimi, mille järgi tahab Tema, et me Teda meenutaksime, on järelikult,

JAHVE ELOHIM mis tähendab,
see, kes tuleb avalikuks võimsate grupis.

Jumala eesmärgiks on seepärast oma iseloomu ja oma olemuse ilmutamine suures inimhulgas. Alludes Tema sõnale võime me arendada mõnd Jumala iseloomujoontest meis praegu, nii et väga kitsas mõttes ilmutab Jumal end tõelistes usklikes selles elus. Kuid Jumala nimi on ennustus ajast, mis saabub, kui maa täitub Tema sarnaste inimestega nii nagu iseloomult nii ka loomult (vrd. 2Peetruse 1:4). Kui me tahame assotseeruda (koonduda) Jumala kavatsustega ja saada nagu Tema, surematuks, omada igavest elu ja elada täielikus moraalses täiuses, siis me peame assotseeruma ka Tema nimega. Tee selleks kulgeb läbi ristimise, nimesse, mis on Jahve Elohim (Matteuse 28:19). See teeb meid ka Aabrami järelglasteks ("seemneks") (Galaatlastele 3:27-29), kellele oli töötatud igavene pärimisõigus maale (1Moosese 17:8; Roomlastele 4:13), - "võimsate" grupi poolt ("elohim"),

kelles kehastub Jumala nime ettekuulutus. Üksikasjalisemalt tuleb sellest juttu 3. peatükis.

1.4 INGLID

Lähtudes kõigest eelpoolöeldust, võib Inglise kohta öelda, et nad:

- on füüsilised isikud,
- kellel on Jumala nimi,
- kanalid, mille vahendusel Jumala Vaim viib tegevusse Oma tahte,
- on vastavuses Tema iseloomu ja kavatsusega,
- esindavad seejuures Teda.

Nagu me juba rääkisime osas 1.3, üks kõige levinumatest sõnadest, mida tõlgitakse sõnana "Jumal", on sõna "elohim", mis realselt tähendab "kõikvõimsad". Põhiline Piiblitraktaat ütleb, et on ainult üks Jumal (5Moosese 6:4; Jesaja 45:5; 1Korintlastele 8:4; Efeslastele 4:6). Need "kõikvõimsad" (suursugused), kes kannavad Jumala nime, võivad tõepoolest kanda Jumala nime oma lähedaste sidemete tõttu Temaga. Neid olevusi nimetatakse Ingliseks.

Maailma loomise kirjelduses (1Moosese raamat) räägitakse, et Jumal andis kindlad juhised loomise kohta ja "nii sai". Jumala juhiste täitjateks olid Inglise:

"Kiitke Issandat, (kõik) Tema Inglise, te vägevad sangarid, kes täidate Tema käsku, kuuldes Tema sõna häält!" (Laulud 103:20).

Seepärast näib mõistlik arvata, et maailma loomine Jumala poolt toimus faktiliselt Inglise poolt. Iobi salmid 38:4-7 annavad samuti sellest märku. Nüüd tuleks üldistada sündmused maailma loomise kohta, nagu sellest räägitakse 1Moosese raamatus:

Esimene päev: Ja Jumal ütles: "Saagu valgus! Ja valgus sai" (v.3);

Teine päev: Ja Jumal ütles: "Saagu laotus vete vahele ja see lahutagu veed vetest! Ja nõnda sündis: Jumal tegi laotuse ja lahutas veed, mis laotuse all, vetest, mis laotuse peal olid. Ja nõnda sündis" (v.6,7);

Kolmas päev: Ja Jumal ütles: "Veed kogunegu taeva all ühte paika, et kuiva näha oleks! Ja nõnda sündis" (v.9);

12 JUMAL

Neljas päev: Ja Jumal ütles: "Saagu valgused taevaletusse eraldama päeva ööst... Ja nõnda sündis" v.14,15);

Viies päev: Ja Jumal ütles: "Vesi kihagu elavaist olendeist, ja maa peal lennaku linnud taevaletuse poole! Ja nii sündis. Ja Jumal lõi suured mereloomad ja kõiksugu elavaid olendeid, kelledest vesi kihab, nende liikide järele, ja kõiksugu tiibadega linnud nende liikide järele" (v.20,21);

Kuues päev: Ja Jumal ütles: "Maa toogu esile elavad olendid nende liikide järele, lojused ja roomajad ja metselajad nende liikide järele!" Ja nõnda sündis. (v.24).

Inimene loodi selsamal kuuendal päeval. Ja ütles Jumal: "tehkem inimesed oma näo järele, meie sarnaseks" (1Moosese 1:26). Me juba rääkisime sellest värsist osas 1.2. Praegu tahame me ära märkida, et sõna "Jumal" ei kasutata siin vahetult Jumala enese isiku kohta - sõnad "loome inimese" näitavad, et sõna "Jumal" käib rohkem kui ühe isiku kohta. Vanajuudi originaalis on siin kasutatud sõna "elohim", mis tähendab "kõikvõimsad" (vägevad) viitega inglitele. See fakt, et Inglid meid löid oma kuju järgi, tähendab, et nemad omavad samasugust kehalist välimust, kui meiegi omame. Sellepärast, et nad on väga reaalsed, kombitavad, kehalised olevused, kes jagavad koos Jumalaga ühte ja sedasama loomust.

Sõna "loomus", mida siin kasutatakse, käib oma mõttelt nende füüsilise struktuuri kohta, nende iseloomu ja kavatsuste kohta. Piiblis on juttu kahest loomusest. Oma olemuselt ei tohiks olla sõnal üheaegselt kahte tähendust.

Jumala loomus ("Jumalik loomus")

Ei või patustada (laitmatu) (Roomlastele 9:14; 6:23; vrd.Laulud 90:2; Matteuse 5:48; Jaakobi 1:13);

Ei saa surra (1Timoteusele 6:16);

On täis jõudu ja energiat (Jesaja 40:28).

See on Jumala ja Inglise loomus. See anti edasi ka Jeesusele peale tema ülestõusmist (Apostlite teod 13:34; Ilmutuse 1:18; Heebrealastele 1:3). See loomus antakse töötuses ka meile (Luuka 20:35,36; 2Peetruse 1:4; Jesaja 40:28 vrd. 31).

See on loomus, mis on praegu kõigil inimestel - headel ja halbadel. Selle loomuse lõpp on surm (Roomlastele 6:23). Seda loomust kandis ka Jeesus

oma sureliku elu vältel (Heebrealastele 2:14-18; Roomlastele 8:3; Joonas 2:25; Markuse 10:18).

Kahjuks on sõna "loomus" küllalt laialivalguv; me võime kasutada teda sellises lauses: "Johnil on hea loomus", mis tähendab, et ta ei ole loomu poolest halb; aga ta võib olla väga uhke oma auto üle, mis on inimloomusele täiesti iseloomulik. Kuid, see - ei ole see tähendus, mida meie silmas peame, kui kasutame meie raamatus sõna "loomus".

Nii nagu Inglisele on Jumala loomus, peavad nad olema patuta ja sellepärast ei saa surra, kuna patt toob surma (Roomlastele 6:23). Neil peab olema just tähtselt võetuna füüsiline eksisteerimise vorm. Sellepärast siis nägidki Ingliseid välja nagu tavalised inimesed, kui nad ilmusid maa peale:

- Ingliseid tulid Aabrami juurde, et anda talle edasi Jumala sõnad. Neid kirjeldatakse kui "kolme meest", kellega Aabram käitub alguses kui inimestega, kuna nende välimus oli selline: "Toodagu nüüd pisut vett, peske jalgu ja nõjatuge puu alla" (1Moosese 18:4).

- Kaks nendest Inglisest tulid seejärel Loti juurde, Soodoma linnas. Ja jälle peeti neid inimesteks, nii nagu Lot, nii ka Soodoma elanikud: "Ja need kaks Ingliseid jõudsid Soodomasse" ja Lot palus neil veeta öö tema juures. Kuid Soodoma elanikud tulid tema maja juurde ja küsisid temalt ähvardaval toonil: " Kus on need mehed , kes öösel tulid sinu juurde?" Lot hakkas paluma: "Neile meestele ärge tehke midagi". Kirjelduses nimetatakse Neid "Ingliseid" siin ka meesteks. "Siis need mehed sirutasid oma käed välja" ja päästsid Lot'i. "Ja ütlesid need mehed Lotile ... Issand läkitas meid Soodomat hävitama" (1Moosese 19:1,5,8,10,12,13).

- Uue Testamendi kommentaarid nende kahe juhtumi kohta kinnitavad, et Inglisele on inimese kujud: "Ärge unustage külalislakust, sest selle läbi on mõningad ilma teadmata külalisteks vastu võtnud Ingliseid (Aabram, Lot)" (Heebrealastele 13:2).

- Jaakob maadles kogu öö kellegi inimesega (1Moosese 32:24), kes, nagu hiljem selgus, oli Inglise (Hoosea 12:4).

_ Kaks hiilgavas valges riides meest olid ülestõusmise (Luuka 24:4) ja Jeesuse taevaminemise (Apostlite teod 1:10) juures. Need olid Ingliseid.

14 JUMAL

Pöörake tähelepanu sõnade varjatud tähendusele "inimese mõõdu järele, mis on Inglise mõõt" (Ilmutuse 21:17).

INGLID EI PATUSTA

Nii nagu Inglisele on jumalik loomus, ei saa nad surra. Kuna patt toob surma, siis sellest järeldub, et nad ei saa pattu teha. Algsed kreeka ja vana-juudi sõnad, mida tõlgitakse kui "ingel", tähendavad "sidemehi, saadikuid". Inglise - on Jumala käskjalad või teenrid, alandlikud Talle, seepärast, ei või mõelda neist kui patustest olevustest. Nii ka kreeka sõna "aggelos", mida tõlgitakse kui "inglid", võib samuti tõlkida sõnadega "sidemehed, saadikud", kui peetakse silmas inimesi, nagu näiteks, Ristija Johannes (Matteuse 11:10) ja tema saadikud (Luuka 7:24); Jesuse saadikud (Luuka 9:25) ja inimesed, kes mõistsid õigeks Rahaabi (Jaakobi 2:25). Võimalik muidugi, et "inglid" inimeste saadikutena võivad patustada.

Järgnevad lõigud näitavad selgelt, et kõik Inglise (mitte üksnes mõned neist) alluvad oma olemuselt Jumalale ja sellepärast ei saa patustada:

"Issand on oma aujärje kinnitanud taevasse, tema kuningriik valitseb kõiki (s.t., et taevast ei saa olla mässu Jumala vastu). Kiitke Issandat, tema inglid, te vägevad sangarid, kes täidate tema käsked, kuuldes tema sõna häält! Kiitke Issandat, tema sõjaväed, tema teenijad, kes teete tema tahtmist!" (Laulud 103:19-21).

"Kiitke Teda, kõik Tema Inglise, kõik Tema sõjaväed" (Laulud 148:2).

"Eks nad kõik (Inglise) ole teenijad vaimud, läkitatud abistama neid (usklikke), kes õndsuse pärivad?" (Heebreallastele 1:14).

Sõna "kõik" kordus näitab, et Inglise ei jagune kahte gruppi - heaks ja halvaks. Inglise loomuse täpse mõistmise tähtsus seisneb selles, et ustavuse tasuks saadakse nende loomusega ühinemine: "aga kes on väärt arvatud jõudma teise maailma ja surnuist üles tõusma, ei need võta naist ega lähe mehele, sest nad ei või ka enam surra, nad on Inglise sarnased" (Luuka 20:35,36). See on tähtis moment, mida tuleks mõista. Kui Inglise võiksid patustada, siis need, kes oleksid vastu väärilised Kristuse tulekul, oleksid samuti võimelised veel jätkuvalt patustama, aga kuna patt toob surma (Roomlastele 6:23), ei omaks nad igavest elu. Kui meil on võimalus pattu teha, siis on meil samuti ka võime surra. Sel moel kui me ütleme, et inglid

võivad patustada, siis kaotab Jumala töötus igavesest elust igasuguse mõtte. Kuid me teame, et meie tasu seisneb Inglise loomuse jagamises. Kui Inglise võiksid patustada, siis ei oleks Jumalal võimet õiglaselt mõjutada meie elu ja meie maiseid asju, kuna, nagu Ta ütles, et kõik Tema loomistöö teostub Tema Inglise kaudu (Laulud 103:19-21). Nemat - on "Jumala Vaimu loomine", selles mõttes, et Ta saavutab kõik oma Vaimu jõu kaasabil, tegutsedes Inglise kaudu (Laulud 104:4). Seepärast, ei ole võimalik mitte mingisugune mõte sellest, et inglised võiksid Temale mitte alluda. Kristlased peavad iga päev palvetama Jumala Kuningriigi tuleku eest maa peale, et tema tahe täituks siin samuti, nagu see on praegust taevas (Matteuse 6:10). Kui Jumala Inglise peaksid seal võistlema patustega Inglise, siis ei saaks Tema tahe seal täielikult teostuda ja seepärast oleks samasugune olukord tulevases Jumala Kuningriigis. Veeta igavik maailmas, mis alati kujutab endast lahinguvälja, patu ja alandlikkuse vahel - vaevalt, et see oleks ahvatlevaks perspektiiviks.

INGLID JA USKLIKUD

Kehtib küllalt kaalukas põhjus uskuda, et igal tõelisel usklikul on oma Inglise,
 - võib-olla üks neist erelistest, - kes aitab teda tema elus:
 - Jehoova Inglise on leerina nende ümber, kes Teda kardavad, ja ta vabastab nad" (Laulud 34:8).
 - "... Ma löön karjast ja lambad pillutatakse (s.t. nõrku apostleid - Sakarja 13:7, vrd. Matteuse 26:31)... nende Inglise taevas alati näevad mu Isa palet" (Matteuse 18:6,10),
 - Varakristlased uskusid kindlalt, et Paulusel oli kaitseingel (Apostlite teod 12:14,15).
 - Iisraellased läksid läbi Punase Mere, ja Inglise viis nad läbi kõrbe töötatud maa suunas. Minek läbi Punase Mere sümboliseerub meie ristimisega vees (1Korintlastele 10:1), ja sellepärast, on mõistlik oletada, et peale seda juhib ja aitab meid samuti Inglise, meie rännaku raames läbi elukõrbe, maise Jumala Kuningriigi suunas.
 Kui Inglise saaksid olla kurjuse kehastuseks, patustena olemise mõttes, siis sellised töötused meie kaitse kohta Inglise poolt ja nende mõju kohta meie elule, oleksid needuseks õnnistuse asemel.
 Niisiis me näeme, et Inglise on olevused ...
 - Jumala igavese loomusega ja kehalise välimusega,
 - kes ei saa patustada,
 - Kes alati täidavad Jumala juhtnöore,

16 JUMAL

- ja toimivad kui kanalid, mille kaudu räägib ja tegutseb Jumala Vaimu jõud (Laulud 104:4).

KUID ... ?

Paljud "kristlikud" kirikud arvavad, et Inglise võivad pattu langeda ja et patused Inglise eksisteerivad praeguses ajas ja nemad kannavad vastutust patu ja probleemide eest maa peal. Me arutame seda vale ettekujutust üksikasjalikumalt hiljem. Antud momendil teeme me järgnevad märkused:

- Võimalik, et meie maailma loomiseni oli teine, see on see, millest räägitakse 1Moosese 1. Samuti on võimalik, et praegusaja Inglise, teadlikud heast ja kurjast (1Moosese 3:5), olid olnud samasuguses situatsioonis, nagu meiegi selles elus. Ei tohi välistada võimalust, et mõningad olevused, kes elasid tolle sajandil, tegid pattu; kuid see on üksnes oletus, millesse inimlik mõistus tahab uskuda. Piibel ütleb seda, et me peame tundma käesolevat olukorda, mis välistab patuste Inglise olemasolu; Kõik Inglise on Jumalale täiesti kuulekad.

- Taevas ei saa olla patuseid olevusi, kuna Jumala "selgetele silmadele" ei ole omane vaadata kurjusele (Habakuk 1:13). Laulud 5:5,6 selgitavad samamoodi: paha ei või olla sinu külaliseks! Hooplejad ei astu su silma ette, sa vihkad kõiki, kes nurjatust teevad!" Nii et mõte ise, mässust Jumala vastu Taevas, patuste Inglise poolt, räägib täielikult sellele vastu, mida on nendes katkendites öeldud.

- Kreeka sõna "Angel" tähendab "sidepidajat, käskjalga" ja võib-olla, nagu me sellest juba rääkisime, käib inimeste kohta. Sellised inim- "sidepidajad, käskjalad" võivad muidugi patustada.

- Kurjuse olemasolu, patuste olevuste olemasolu, kelle peale langevad süüdistused kõigis elu negatiivsetes ilmingutes, esindab üht kõige levinumat usku paganluses. Need paganlikud uskumused, jõuludega seoses, tungisid teatud määral ka kristlusesse.

- On ainult mõned piiblikatkendid, mida võib tõlgendada valesti nüüdisajal, patuste Inglise olemuse ideede kinnituseks. Veel üksikasjalikumalt räägitakse sellest väljaandes "Saatana otsingul", mida võib saada kirjastajatelt. Sellised katkendid ei saa ümber lükata seda suurt tõestuste hulka, mida sisaldab Piibel ülalpool öeldud Inglise kohta.

KÕRVALEPÕIGE 1: "Jumal on vaim" (Johannese 4:24)

Peatükis 2 räägime me üksikasjalikumalt Jumala Vaimust. Praegu me võime üldistada arutlusi, mis on seal tehtud järgmisel viisil: "Jumala Vaim on Tema jõud või hingus, mille vahendusel Tema olemus ja iseloom avanevad inimestele nende tegude läbi, mida see Vaim teeb. Sel moel, fraas, "Jumal on Vaim" (Johannese 4:24), peab olema ülekantud vastaval kujul, kuna Tema Vaim väljendab Tema isikut.

Jumalal on mitmeid erinevaid iseloomustusi, näiteks:

"Meie Jumal on hävitav tuli" (Heebrealastele 12:29);

"Jumal on valgus" (1Johannese 1:5);

"Jumal on armastus" (1Johannese 4:8);

"Sõna (kreeka "logos"- plaan, kavatsus, idee) oli Jumal" (Johannese 1:1).

Sel moel "Jumal on" on Tema iseloomustus. Täiesti väär on tõestus, et abstraktne armastuse mõiste on "Jumal" ainult sellepärast, et meie arvame "Jumal on armastus". Me võime ükskõik keda nimetada "headus ise", kuid see ei tähenda, et see keegi ei ole füüsiline olemus - see on ilmse eksisteerimise tunnus, mis avab meile headuse.

Niisiis, kui Vaim on Jumala jõud, siis me loeme tihti, et Jumal saadab või suunab Oma Vaimu eesmärkide saavutamiseks, vastavalt Oma tahte ja iseloomuga. Temast isegi räägitakse kui Vaimu Loojast (Aamos 4:13). Rääkida, et Jumal on Tema Vaim puhtas otseses tautoloogia mõttes (õeldu kordamine teiste sõnadega). Tegelikult see eitab Jumala olemasolu.

On palju näiteid, mis tõestavad, et Jumal juhib ja suunab Oma Vaimu ja Tema eraldatust Oma Vaimust: "See (Jumal), kes pani tema (Jeesuse) sisse Oma Püha Vaimu" (Jesaja 63:11):

"Panen Oma Vaimu tema (Jeesuse) peale" (Matteuse 12:18);

"Isa taevast annab Püha Vaimu" (Luuka 11:13);

"Ma nägin Vaimu taevast alla laskuvat" (Johannese 1:32);

"Jumal ütleb, et ma valan Oma Vaimu kõige liha peale!" (Apostlite teod 2:17).

Tegelikult, tihedad viited "Jumala Vaimule" juba tunnistavad seda, et Vaim ei ole Jumal Ise. See erinevus Jumala ja Tema Vaimu vahel, kujutab endast järgmist raskust neile, kes usub, et Jumal on "kolmainsus", milles Jumal Isa samastub Jeesusega ja Püha Vaimuga. Kui see oleks nii ja kui mõelda, et Jumal ei ole isiksus, siis sellest järeldub, et Jeesus ei olnud ja ei ole nimelt olemus.

Kuid on tähtis ära märkida, et ebaisikuline Jumal teeb meie palve rumaluseks, kuna palve - on dialoog meie mõistuse ja Jumala vahel, kes eksisteerib meie teadvuses. Meile tuletatakse alalõpmata meelde, et me palvetame Jumalale, kellel on füüsiline asukoht taevas (Koguja 5:1;

18 JUMAL

Matteuse 6:9; 5:16; 1Kuningate raamat 8:30), ja et Jeesus asub praegust Jumala paremal käel, edastades Talle meie palveid (1Peetruse 3:21; Heebrealastele 9:24). Kui Jumal ei oleks isik, siis sellistel värssidel ei oleks mõtet. Kuid kui me ainult kujutame enesele Jumalat ette reaalse armastava Isana, siis meie palve Temale muutub reaalseks ja tuntavaks - tõeliseks (faktiliseks) jutuajamiseks teise olevusega, kes, nagu me usume, võib meile vastata.

KÕRVALEPÕIGE 2: Jumala Nime Kasutamine

Me näeme, et Jumala nimel ja Tema Poja, Jesuse nimel, on väga sügav tähendus. kui me räägime Jumalast, me puudutame Tema imelise kavatsuse ja tõe igat külge. Jumala Nime ei tohi kasutada kui lihtsat ase- või sidesõna või ärrituse esilekutsumiseks, mis on meie Loojale kõige solvavam. Sel põhjusel, igati, kes tahab valmistada Talle heameelt ja osutada au, peab võtma kasutusele kõik abinõud, et mitte kasutada kergekäeliselt Tema Nime. Paljudes maailma ühiskondades on selline pühaduse teotamine saanud tavaliseks ilminguks kaasaegses keeles ja ei ole kerge teha lõppu igapäevase elu harjumustele. Kahtlematult, siiras palve Jumala abile, ei jää sel juhul Tema poolt märkamata. Samamoodi, kes asub meie kontrolli ja mõju sfääris, näiteks lastele, on vaja teha märkusi pühaduse teotamise tõsidusest: "Issand (sinu Jumal) ei jäta seda nuhtlemata, kes Tema nime asjata suhu võtab!" (5Moosese 5:11).

Teisest küljest, on selliseid inimesi, kes rõhuvad vana-juudi sõnade Jahve või Jehoova pidevale kasutusele (erinevad võimalused ühe ja sama sõna hääldamisel), kui me räägime Jumalast. Vastasel korral, kinnitavad nad, teeme me jämeda vea. Sellisesse Jumala Nime poolehoidjate hulka kuulub Vahitorni Ühing, kelle liikmed arvavad, et kui kristlane ei nimeta end "Jehoova tunnistajaks", siis tal ei saa olla sugulust Jumalaga.

Sellisel viisil toimides kasutavad need inimesed Jumala Püha ja Imelist Nime omamoodi vaimse vaenu õhutamiseks kui nad põlgavad teisi inimesi lihtsalt häälduse või ühe sõna kasutuse tõttu. Me tahame öelda, et Jumala Nime ärakasutamine on halb asi; see sobib eriti meie isiklikeks palveteks, kui me oleme ristitud Tema Nimesse vastaval kujul. Kuid Uues Testamendis ei sisaldu mingisugust viidet sellele, et see on kohustuslik või kasvõi meelepärane Jumalale. Ta kustutas Uue Testamendi innustuse, nii et see

kirjutati kreeka keeles, Jumala kohta ainult üht sõna kasutades - "theos", mis tähendab "suur". Selles ei tehta mingit vahet sõnade "Jumal" ja "Jahve" vahel. Ei ole selles eraldi märki selles suhtes, kuidas usklikud peaksid end nimetama kogudusena. Peetrus räägib usklikust inimesest kui "kristlasest" enne kui "Jehoova inimesest" või mingisuguse temale teise lähedase sõnaga (1Peetruse 4:16). Nime "Jehoova" kasutamise liigne rõhutamine viitab Issand Jeesuse tegude ja koha väärituks muutmisele. Sellele sarnaselt omistavad paljud "evangeelsed kristlased" liiga suurt tähtsust Issand Jeesuse nimele ja kohale, mitte eraldades vajalikku tähelepanu palju tugevamale Jumala kohale.

Teised nimetused, mida kristlikud usklikud varasematest kogudustest kasutasid endi suhtes, ilma "Jehoova" nime kasutamata olid:

- "Iisraeli kodakondsed" Efeslastele 2:12;
- "Esmasündinute pidulik kogu ning kogudus" Heebrealastele 12:23;
- "Issanda Jumala kogudus" Apostlite teod 20:28;
- "Elava Jumala kogudus, tõe sammas ja alustugi" 1Timoteusele 3:15;
- "Jumala koda" 1Timoteusele 3:15.

KÕRVALEPÕIGE 3: Jumala Ilmutus

Seda, mis allpool järgneb, ei ole esimesel lugemisel kerge mõista, kuid arutluse all olevate küsimuste tähtsus saab veel ilmsemaks teie tegevuse edenemisel. Meie lülitame selle küsimuse siin läbivaatluse alla selleks, et teil oleks täielik ettekujutus Piibli põhi ilmutuses Jumala enda suhtes.

Jumala nimi võib olla igapäevane, kelle kaudu tema tahab "ilmutada" või "avaldada" end. Nii et inimesed ja Inglid, niisama nagu Jeesuski, võivad kanda Jumala Nime. See on tähtis põhimõte, mille Piibel meile avab. Poeg näiteks võib kanda oma isa nime; tal on ilmne sarnasus oma isaga. Samal moel võib kompanii esindaja rääkida kompanii nimel; ta võib helistada kellelegi asja pärast ja öelda: "Hallo, "Uniliver" siinpool, kui ta töötab sellenimelises kompaniis, kuigi ta ise ei ole mister Uniliver. Samamoodi oli lugu Jeesusega.

INGLID, KES KANNAVAD JUMALA NIME

Nagu on juttu 2Moosese raamatu 23:20,21, ütles Jumal Iisraeli inimestele, et Ingel hakkab neid juhtima. "Minu nimi on temas", öeldi neile. Jumala isiklik nimi on - "Jahve". Seepärast kandis ka Ingel Jahve nime ja teda võis nimetada Jahveks või Issandaks. 2Moosese raamatus 33:20 öeldakse, et keegi inimestest ei või näha Jumala nägu ja jääda ellu, kuid 2Moosese

20 JUMAL

raamatus 33:11 loeme me, : "Ja Issand kõneles Moosesega palgest palgesse, nagu räägiks mees oma sõbraga", see tähendab, sundimatu, sõbraliku tooniga. See ei olnud Issand Jahve, ise, isiklikult, kuna mitte keegi inimestest ei või näha Jumalat Ennast. See oli Ingel, kes kandis Jumala Nime. Niisiis, me loeme Issandast, kes rääkis Moosesega, kuigi faktiliselt oli see Ingel. Samuti on ka palju teisi näiteid, kui sõnu "Jumal" ja "Issand" kasutatakse Inglise puhul, mitte Jumala enda puhul. Üks selge näide on antud 1Mooseses raamatus 1:26: "Ja jumal (Inglid) ütles: Tehkem inimesed Meie sarnaseks".

JUMALA NIMEGA INIMESED

Üks lõikudest, mis on väga kasulik ülalpool öeldu selgitamiseks, on Johannese 10:34-36. Siin tegid juudid vea, mida teevad praegu paljud niinimetatud "kristlased". Nad arvasid, et Jeesus ütles, et tema ise on Jumal. Jeesus parandas neid, öeldes: "Eks teie käsuõpetuses ole kirjutatud: Mina olen ütelnud. Teie olete jumalad!? Kui ta nimetab jumalaks neid, ... kuidas te siis ütlete ... Sina pilkad Jumalat, sellepärast, et ma ütlesin: Mina olen Jumala Poeg?" Jeesus ütleb tõepoolest: "Vanas Testamendis nimetatakse inimesi "jumalad"; mina ütlen ainult, et ma olen Jumala Poeg; miks te siis olete nii häiritud?" Jeesus tsiteerib faktiliselt Laulude 82 salme, kus Iisraeli kohtunikke nimetati "jumalateks".

Nagu juba näidati, oli Jumala täielik nimi vana-juudi keeles "Jahve Elohim", mis tähendab "Mina ilmutan paljudes suursugustes". Tõelised usklikud - need ongi need paljud suursugused, piiratud mõttes - selles elus ja palju täielikumal mõttes - Jumala Kuningriigis. Kõike seda on suurepäraselt näidatud Jesaja 64:3 ja 1Korintlastele 2:9 võrdlemisel. "Ei ole kuulnud muistsest ajast, ükski kõrv ei ole kuulnud, ükski silm ei ole näinud muud Jumalat peale Sinu, kes oma ootajale seesugust võiks teha!" Paulus tsiteerib seda 1Korintlastele 29:9,10: "Mida silm ei ole näinud ja kõrv ei ole kuulnud ja mis inimese südamesse ei ole tõusnud, mis Jumal on valmistanud neile, kes Teda armastavad! Ent Jumal on selle meile ilmutanud Vaimu läbi." Lõik Jesaja 64-st räägib, et mitte keegi peale Jumala ei suuda mõista seda, mis Ta valmistas usklike jaoks; kuid salm 1Korintlastele 2:10 kinnitab, et seda kõike oli meile ilmutatud; nii et selles mõttes me võime olla "jumalad": mitte isiklikult Jumal ise, vaid jumala ilmutus - ristimise tulemusel - Tema nimesse ja Tõe tundma õppimisel.

JEESUS JA JUMALA NIMI

Ei ole imekspandav, et Jeesus, kui Jumala Poeg ja Tema kõrgeim ilmutus inimestele, peab samuti kandma Jumala Nime. Ta võis öelda: "Ma tulin Oma Isa nimel" (Johannese 5:43). Oma kuulekuse tulemusena, tõusis Jeesus taevasse ja Jumal on annud temale nime üle kõigi nimede, "Jahve nime - Jumala enda nime" (Filiplastele 2:9). Sellepärast me loeme Jeesuse sõnu Ilmutuse 3:12: "Ja ma kirjutan tema peale oma Jumala nime ... ja oma uue nime". Kohtupäeval annab Jeesus meile Jumala nime, siis me hakkame täielikult kandma Jumala nime. Ta nimetab seda nime "Minu uus nimi". Pidage silmas, et Jeesus andis oma Ilmutuse mitu aastat hiljem, peale Taevasse minekut, nagu sellest räägitakse Filiplastele 2:9-s. Sellepärast võib ta nimetada Jumala nime - "Minu uus nimi", nimi, mis oli talle antud viimast korda. Praegu võime me õigesti mõista Jesaja 9:5, mis ütleb meile: "Tema nimeks pannakse: Imeline Nõuandja, Vägev Jumal, Igavene Isa, Rahuvürst". See on - ettekuulutus, et Jeesus hakkab kandma kõiki Jumala nimesid, et temast saab meile täielik Jumala ilmutuse väljendaja. Selles mõttes nimetatigi teda "Emmanuiliks", mis tähendab "Jumal on meiega", kuigi tema ise isiklikult ei olnud Jumal.

PEATÜKK 1: KÜSIMUSED

1. Mis aitab meil kõige rohkem tugevdada usku Jumalasse?
 - a) Kirikus käimine
 - b) Piibli õppimine palvega
 - c) Vestlused kristlastega
 - d) Looduse imetlemine

2. Missugune allpooltoodud kinnitustest on kõige õigemaks Jumala määratluseks?
 - a) Lihtsalt idee meie teadvuses
 - b) Hinge puhang atmosfääris
 - c) Jumalat ei ole
 - d) Reaalne, materiaalne isik

3. Jumal - see on:
 - a) Ühtsus
 - b) Kolmainsus
 - c) Palju jumalaid ühes
 - d) Ei ole mitte mingil moel võimalik määrata

4. Mida tähendab Jumala nimi "Jahve Elohim"?
 - a) See, kes tuleb
 - b) See, kes ilmub kõikvõimsates
 - c) Suur
 - d) Jõud

5. Mida tähendab sõna "Ingel"?
 - a) Inimesesarnane
 - b) Kellel on tiivad
 - c) Käskjalg
 - d) Abiline

6. Kas Inglise võivad pattu teha?

7. Mis kõige rohkem veenab teid Jumala olemasolus?

TEINE PEATÜKK

JUMALA VAIM

2.1 JUMALA VAIM: MÄÄRAMINE

Niisiis, kui Jumal on reaalne isik, kellel on tunded ja emotsioonid, siis tuleks loota, et Tal on mingisugused võimalused jagada oma soove ja tundeid, meiega, oma lastega ja mõjutada meie elu sel viisil, mis vastab Tema iseloomule. Jumal teeb kõike seda Oma Vaimu vahendusel. Kui me tahame tunda Jumalat ja olla aktiivsetes sugulussuhetes Temaga, peame me teadma, mida kujutab endast see Jumala Vaim ja kuidas ta tegutseb.

Ei ole kerge anda täpset määratlust sõnale "vaim". Kui te tulete näiteks pulmast, siis te võite öelda: "seal oli tõepoolest hea vaim!" Nende sõnadega te püüate öelda, et pulmas oli hea atmosfäär, kõik läks libedalt, organiseeritult, nii nagu peab; inimesed olid suurepärase väljanägemisega, hästi riides jne. Sellised erinevad asjad loovadki pulma "vaimu". Sellele sarnaselt Jumala Vaim justkui üldistab kõik Tema kohta käiva. Vana-juudi sõna, mis on Vanas Testamendis tõlgitud kui "Vaim", tähendab rangelt öeldes "hingust" või "jõudu". Sel moel on Jumala Vaim Tema "hingus", Jumala olemus, mis peegeldab Tema mõistust. Me toome näiteid sõna "vaim" kasutuse kohta, mis peegeldab kellegi teadvust või iseloomu 5. lõigus.

Piiblis räägitakse, et inimese mõtted ilmnevad tema tegudes (Õpetussõnad 23:7; Matteuse 12:34). Põgus tagasivaade meie tegudele kinnitab seda. Me mõtleme millestki, seejärel teeme vastavad sammud selles suunas. Meie "hing" või "mõistus" võib leida oma peegelduse tegevuses, mis räägib sellest, et me oleme näljased. Me näeme köögis banaani ja siis teostub "hinge" soov selles tegevuses: - me sirutame välja käe, võtame banaani, koorime selle ja sööme ära. See lihtne näide näitab, miks vana-juudi sõna "vaim" tähendab nii hingust, kui mõistust kui ka jõudu. Meie vaim, meie olemus, kuulub meie mõtete juurde ja järelikult tegude juurde, mida me teostame, meie mõtete või meeleolu väljendamiseks. Jumala Vaim on see sama, kuid mõõtmatult suuremas mastaabis. See on - jõud, mille abil Ta väljendab Oma olemust, Oma iseloomu ja kavatsusi.

JUMALA JÕUD

Paljud lõigud samastavad selgelt Jumala Vaimu Tema jõuga. Et luua ilmaruum "hõljus Jumala Vaim vete kohal. Ja Jumal ütles: saagu valgus. Ja valgus sai" (1Moosese 1:2,3). Jumala Vaim oli jõud, mille abil kõik

(näiteks, valgus) loodi. "Tema hingusest selgib taevas, Tema käsi torkab läbi põgeneva mao!" (Iiobi 26:13). "Issanda sõnaga on tehtud taevas ja Tema suu vaimuga - kõik nende väed" (Laulud 33:6). Seepärast kirjeldatakse Jumala Vaimu nagu:

- Tema hingus;
- Tema sõna;
- Tema käsi.

Järelikult, see on Tema jõud, mille abil Ta loob kõik. Nii sünnivad usklikud uuesti Jumala tahtel (Johannese 1:13), see tähendab, Tema Vaimuga. Tema tahe viiakse täide Vaimu läbi. Kogu maailma loomise kohta loeme me: "Sa läkitad välja Oma Vaimu, ja nad luuakse, ja Sina uuendad maa näo" (Laulud 104:30). See Vaim on kõigele toeks, samuti nagu vahendiks kõige loomisel. Arusaadav, et traagiline elu selles maailmas hakkab andma tagasikäike ilma Jumala Vaimu aktiivse tegevuseta. Iobile, inimesele, kes oli väsinud sellest elust, meenutab teine lausuja: "Kui ta iseenesesse tõmbuks, oma vaimu ja hingeõhu tagasi võtaks, siis heidaks kõik liha üheskoos hinge ja inimene saaks jälle põrmuks!" (Iiobi 34:14,15). Olles rõhutatud seisundis, palus Taavet Jumalat, et Ta toetaks teda Oma Vaimuga, selleks, et säilitada tema elu (Laulud 51:12).

Lõigus 4.2 näeme me, et hing, mis on meile ja kõigele loodud, on see, mis hoiab meie elu. Meil on " elu vaimu hingus" meie sisemuses (1Moosese 7:22), mis on meile antud Jumala poolt sünnimomendil (Laulud 104:30, vrd. Heebrealastele 12:9). See teeb Temast "Issanda, kõige liha vaimude Jumala" (4Moosese 27:16 vrd. Heebrealastele 12:9). Nii nagu Jumal on elu jõud, toetades kõike loodut, on Tema Vaim kõikjal. Taavet tunnistas, et oma Vaimu vahendusel oli Jumal pidevalt temaga, kuhu ta ka ei läinud ja tänu sellele Vaimule/jõule, tundis Ta igat tema mõistuse soppi ja mõtet. Sel moel on Jumala Vaim - vahend, mille vahendusel Ta viibib kõikjal, kuigi isiklikult asub Ta taevas.

"Sina tead, millal ma maha istun ja millal ma tõusen; Sa mõistad kaugele ära mu mõtted! Kuhu ma võiksin minna Su Vaimu eest? Ja kuhu põgeneksin Su palge eest?

Kui ma võtaksin koidutiivad ja asuksin elama viimse mere otsa, siis sealgi Su käsi juhataks mind (vaimu vahendusel) ja Su parem käsi haaraks mind kinni!" (Laulud 139:2,7,9,10).

Selle küsimuse õige mõistmise korral avaneb meile Jumal võimsa aktiivse olemusena. Paljud inimesed on kasvanud üles ähmase usuga Jumalasse aga tegelikkuses on "Jumal" üksnes idee nende peades, must kast ajusopis. Tõelise Jumala mõistmine ja Tema Vaimu vahendus võivad täielikult muuta

24 JUMALA VAIM

meie ettekujutust elust. Meid ümbritseb Vaim ja me tunnistame pidevalt tema tegevust, mis avab meile Jumala. Taavet hüüdis selle kohta nii: "See tundmine on minule imeline, see on liiga kõrge, et saaksin sellest jagu!" (Laulud 139:6). Ja samal ajal selle teadmisega tuleb ka vastus; me peame tunnistama, et meie mõtted ja teod on täielikult Jumalale avatud. Me peame seda silmas pidama, kui vaatleme meie olukorda Tema ees, eriti, kui mõtleme ristimisele. Suursugused Jumala Sõnad, mis öeldi Jeremijale, käivad samuti ka meie kohta: "Kas saab keegi ennast peita peidupaikadesse, ilma et Mina teda näeksin? ütleb Issand. Eks Mina täida (vaimuga) taevast ja maad?" (Jeremija 23:24).

PÜHA VAIM

Me näeme, et Jumala Vaim kujutab endast laialdast mõistet, et teda ette kujutada; see on - Tema mõistus ja iseloom, samuti ka jõud, mille vahendusel Ta teostab Oma mõtte "sest ta (inimene) on niisugune, kes arvestab iseennast" (Õpetussõnad 23:7); järelikult, Jumal - need on Tema mõtted, selles mõttes on Ta Tema Vaim (Johannese 4:24), kuigi see ei tähenda, et Jumal ei ole isiksus (vaata kõrvalepõiget 1). Selleks, et saavutada Jumala Vaimu ulatust, me loeme Tema "Püha Vaimu".

Termin "Püha Vaim" on kasutusel peaaegu täielikult Uues Testamendis. Apostlite teod 2 annab kirjelduse Püha Vaimu väljavalamisest apostlitele Nelipühal. Peetrus selgitas seda kui ettekuulutuse täitumist, mille andis Joel, kus räägiti "Minu (Jumala) Vaimu" väljavalamisest (Apostlite teod 2:17). Vanas Testamendis kõrvuti terminiga "Püha Vaim" kasutatakse ekvivalentseid fraase "Jumala Vaim" või "Issanada Vaim". Salmis Luuka 4:1, räägitakse, et Jeesus, "täis Püha Vaimu, tuli tagasi Jordanisse"; edaspidi räägib Jeesus sellest sellesamas peatükis kui sündmuse täitumisest Jesaja 61 : "Jumala Vaim oli minu peal". Pöörake tähelepanu sellele, kuidas Püha Vaimu samastatakse Jumala jõuga järgnevatel lõikudel:

- "Püha Vaim tuleb su peale ja Kõigekõrgema vägi varjab sind" (Luuka 1:35).
- "Püha Vaimu väes ... tunnustähtede ja imetegude väel, Jumala Vaimu väel" (Roomlastele 15:13,19).
- "Meie evangeelium oli teie juures ... väega ning Püha Vaimuga" (1Tessalooniklastele 1:5).
- Püha Vaimu tötuse täitumisest räägiti apostlitele kui "ehtimisest väega kõrgest" (Luuka 24:49).

Jeesus ise oli võietud "... Püha Vaimu ja väega" (Apostlite teod 10:38).

Paulus võis kinnitada oma kuulutustööd ümberlökkamatu Jumala jõu ilmutamisega: "Ja minu kõne ja minu jutlus ... Vaimu väe osutamises" (1Korintlastele 2:4).

2.2 JUMALA VAIMSUS

Me määrasime Jumala Vaimu kui Tema jõu, mõtted ja iseloomu, mida Ta ilmutab tegevuses Oma Vaimu vahendusel. Eelnevas osas me märkisime, kuidas Jumala Vaim lõi maailma: "Tema hingusest selgib taevas" (Iiob 26:13) - Jumala Vaim hõljus vee kohal, et luua maailm (1Moosese 1:2). Samal ajal me loeme, et "Issanda sõnaga on loodud taevad" (Laulud 33:6). Ja 1.Moosese raamatus esineb Jumala Sõna ilmaruumi loojana. Jumala Vaim peegeldub seepärast väga tugevalt Tema sõnas - niisama, nagu meie sõnad väljendavad meie mõtteid ja soove - väljendades tõepoolest "meid" ja väga täpselt. Jeesus ütles targalt: "Mida süda on täis, sellest räägib suu" (Matteuse 12:34). Nii et, kui me tahame kontrollida meie sõnu, peame me ennekõike alustama meie mõtetest. See on selline õnnistus, et meil on Piiblis kirjas Jumala Sõnad ja me võime mõista Jumala Hinge või Tema mõistust. Jumal saavutas selle Oma Hinge väljenduse ime, kirjutatud sõnades, Jumala vaimujõu vahendusel. See termin on rajatud sõnale "Vaim".

JUMAL - VAIM (hing) - UUENEMINE

Hing väljendab hingamist. Sõna Jumala "hingejõud" (vaimujõud) on oma tähenduselt lähedane sõnale "innustama". See tähendab, et kõik Piibli kirjutajad, kirjutasiid Jumala innustuse järgi. Ja apostel Paulus, pöördudes Timoteuse poole, kutsus teda üles, mitte unustama, et Piibli ime seisneb selles, et ta kujutab endast Jumala Vaimu sõnu ja annab meile kõik, mida peame Jumala kohta teadma: -

"Et sina lapsest saadik tunned pühi kirju, mis võivad sind teha targaks, õndsuseks usu kaudu, mis on Kristuses Jeesuses. Kõik Kiri on Jumala Vaimu poolt sisendatud ja on kasulik õpetuseks, noomimiseks, parandamiseks, juhatamiseks õiguses, et Jumala inimene oleks täielik ja kõigele heale tööle valmistunud" (2Timoteusele 3:15-17).

Kui Jumala Vaimu poolt sisendatud Kirjasõna võib anda sellise täiuse teadmisi Jumala kohta, siis ei ole vajadust mingisuguseks "sisemiseks valguseks", et edasi anda meile Tõde Jumala kohta. Kuid, kui mitmeid kordi räägivad inimesed oma tunnetest ja isiklikust kogemusest, kui oma Jumala

26 JUMALA VAIM

tundmise allikast! Kui Jumala vaimusõna poolt sisendatud usk on küllaldane inimese täielikuks rikastamiseks kristlikus elus, siis ei ole mingi teise õnnistuse jaoks meie elus vajadust. Kui aga selline vajadus on, siis see tähendab, et Jumala Sõna ei ole täielikult meid vallanud, kuigi Paulus ütles, et see on just nii. On tarvis teatud usku, et hoida meie kätes Piiblit ja mõista, et see on tõepoolest Jumala Vaimu Sõna. Iisraellased tundsid põhjalikku huvi Jumala Sõna tundmise vastu, samuti nagu seda teevad praegu paljud "kristlased". Me peaksime suhtuma kõik tähelepanelikult Pauluse järgmistesse sõnadesse:

"Sest rõõmusõnum on kuulutatud meile nõnda nagu neilegi. Ent kuuldud sõnast ei olnud neil kasu, sest see ei imbunud usu läbi neisse" (Heebrealastele 4:2).

Selle asemel, et tõusta täieliku usuni Jumala Vaimu/Sõna jõus, mis me saame, näib palju ahvatlevam veel lühem otsene vaimne tee: mõelda, et õigluse jõud äkki kirkastab meid ja teeb meid vastuvõetavaks Jumalale, kui tunda valu, tuues meie elu teadlikult kuuletuseks Jumala Sõnale ja lubada sealjuures Jumala Vaimul tõepoolest avaldada mõju meie südamele.

See soovimatus, võtta vastu tohutu vaimne jõud, mida sisaldab Jumala Sõna, tuli ilmsiks selle tulemusel, et paljud "kristlased" esitasid küsimuse, kas ikka tõesti kogu Kiri oli täielikult Jumala poolt sisendatud. Nad arvasid, et palju Piiblis kirjutatust oli vanade tarkade inimeste isikliku arvamuse väljendus. Kuid Peetrus lükkab otsustavalt tagasi sellised kergemeelsed oletused:

"Meil on veel kindlam prohvetlik sõna ja te teete hästi, et te seda tähele panete ... See olgu teile kõigepealt teada, et ükski prohveti kuulutus Kirjas ei ole omavolilise seletuse jaoks. Sest inimese tahtel ei ole iialgi ühtki prohveti kuulutust esile toodud, vaid Pühast Vaimust kantuina" (2Peetruse 1:19-21).

Piibli kirjutajad

Kindel usk täielikku jumalavaimususesse Kirjas, omab väga suurt tähendust. Inimesed, kes kirjutasi Piiblit, olid Vaimu mõju all, kes innustas ja suunas neid, nii et nende sõnad ei olnud nende endi omad. Nii nagu Jumala Sõna on tõde (Johannese 17:17) ja on kasulik avaldamiseks ja parandamiseks (2Timoteusele 3:16), ei ole imeks pandav, et paljud inimesed hoiduvad temast kõrvale, kuna tõde tekitab valu. Apostel Jeremija kohtas rohkesti rahulolematust, kui tõi kuuldavale sõnad, mida Jumal innustas ja ta võttis vastu otsuse mitte kirjutada üles ja mitte avaldada sõnu, mida ta Temalt sai.

Kuna aga Jumala Sõna kirjapanek on ennem Jumala tahte tulemus, mitte inimese soov, siis ei olnud tal teist valikuvõimalust.

"Ma olen iga päev olnud naeruks, kõik pilkavad mind!

Aga kui ma mõtlesin: ma ei taha enam mõtelda Tema peale ega rääkida Tema nimel - siis oli mu südames nagu põlev tuli, suletud mu luudesse-kontidesse! Ma nägin vaeva, et seda taluda, aga ma ei suutnud!" (Jeremija 20:7,9).

Selle taoliselt, kui Valaam oli täis otsustavust needa Iisraeli, sundis Jumala Vaim teda selle asemel õnnistama Iisraeli (4Moosese 24:1-13; võrdle 5Moosese 23:5).

Paneb imestama inimeste hulk, keda Jumal innustas kuulutama Tema Sõna, kuigi nad mõnikord ei tahtnud seda teha. Siin on toodud ära nende nimekiri:

Mooses (2Moosese 4:10)
 Hesekiel (Hesekieli 3:14)
 Johannes (Johannese 1:2,3)
 Paulus (Apostlite teod 18:9)
 Timoteus (1Timoteuse 4:6-14)
 Baalak (4Moosese 22-24)
 Eliihu (Iiobi 32:6-20)

Kõik see kinnitab sõnu, mida on öeldud 2Peetruse 1:19-21 värsides, et Jumala Sõna - see ei ole inimeste eneste mõtteavaldus, vaid jumalainnustuse tulemus - panna kirja seda, mis neile ilmutati.

Selle teiseks tõestuseks on see asjaolu, et piiblikirjutajad andsid enesele aru selle kõige mõistmise võimetuses, mida nad kirjutasid. Nad "otsisid" õiget selgitust, kuna "neile ilmutati, et mitte neile, vaid teile oli kasuks see, mis nüüd on kuulutatud" ja millest nad on kirjutanud (1Peetruse 1:9-12). Need sõnad, mida nad otsisid, ei olnud tegelikult nende omad ja nad ise püüdsid mõista nende tähendust. Järgnevad värsid on kahtlematult selle tõestuseks: Taaniel (Taanieli 12:8-10); Sakarja (Sakarja 4:4-13); Peetrus (Apostlite teod 10:17).

Kui need inimesed olid ainult osaliselt innustatud, siis me ei tea tõelist Sõna või Jumala Vaimu. Kui see, mida nad kirjutasid oli Jumala Sõna, siis järeldub, et Piibli kirjutajad olid täielikult Jumala Vaimu mõju all, kui nad Piiblit kirjutasid. See teadmine, et Kirjasõna lähtub täielikult Jumalalt, innustab meid Kirja lugema ja talle alluma.

"Sinu Sõnad on sulatatud väga selgeks ja Su sulane armastab seda!" (Laulud 119:140).

28 JUMALA VAIM

Niisiis, on Piibli raamatud enim Jumala töö, aga mitte kirjanike looming. Selle kinnitamiseks on ka Uue Testamendi ja Vana Testamendi omavaheline seos: -

- "Püha Vaim on ette kuulutanud Taaveti suu kaudu..." (Apostlite teod 1:16, nii tsiteeris Peetrus salmi Lauludest; vrd. Heebrealastele 3:7).

- "Püha Vaim on hästi rääkinud prohvet Jesaja kaudu teie esiisadele" (Apostlite teod 28:25 - nii tsiteeris Paulus Jesajat). Luuka 3:4 salmis on varem räägitud prohvet Jesaja sõnade raamatust, kui ainult "Jesaja ettekuulutuse raamatust".

Sellepärast ei omistanud Piibli kirjutajad tähtsust vara-kristlastele. Tähtis oli fakt, et nende sõnad olid kirjutatud Jumala vaimu innustuse all.

Me lõpetame selle lõigu rea värssidega, mis näitavad, et Jumala Hing avaneb meile Tema kirjanikud sõna kaudu: -

- Jeesus kuulutas selgelt: "Sõnad, mis mina teile olen rääkinud, on vaim ja on elu" (Johannese 6:63), "Ta rääkis Jumala hinguse all" (Johannese 17:8; 4:10).

- Meid kirjeldatakse kui Vaimust uuestisündinuid (Johannese 3:3-5), samuti ka Jumala Sõnast (1Peetruse 1:23).

- "... et mitte kuulda õpetust ja sõnu, mis vägede Jehoova oli läkitanud oma Vaimuga, endiste prohvetite läbi" (Sakarja 7:12).

- "Ma lasen teile voolata Oma Vaimu, teen teile teatavaks Oma Sõnad!" (Õpetussõnad 1:23) - need sõnad eeldavad Jumala Sõna täielikku mõistmist, Tema Vaimu tegevuse läbi meile - raamatu lugemine ilma, et sellest aru saadaks, ei anna mingit kasu, kuna Jumala Vaim/mõistus ei avane meile.

JUMALA SÕNA JÕUD

Nii nagu Jumala Hing ei kehti mitte ainult Tema mõistuse/iseloomu kohta, vaid ka Tema jõu kohta, mille vahendusel Ta väljendab Oma mõtteid, siis tuleks arvata, et Tema Vaimu Sõna ei ole üksnes Tema mõistuse ilmutus; vaid, et Tema Sõna on samuti ka dünaamiline jõud.

Selle jõu õige hindamine võib meid õhutada seda kasutama. Igasugused hämmelduse tunded, mis on selliste tegudega seotud, tasandatakse meie teadvuses sellega, et kuuletumine Jumala Sõnale annab meile jõu, mida meilt nõutakse selle maailma askeldustest eemaldumiseks, pääsemise suunas. Lähtudes oma suurest elukogemusest kirjutas Paulus: "Ma ei häbene evangeeliumi; sest see on Jumala vägi õndsakssaamiseks" (Roomlastele 1:16).

Piibli õppimine ja selle rakendamine meie ellu, on sellepärast dünaamiline protsess. See on täitsa erinev kuuldust, akadeemilisest teoloogide lähenemisest, aga samuti "mugavate" kristlike usutunnistajate omast, kus lühidalt tsiteeritakse mõnd Piibli tsitaati, igasuguse katseta neid mõista või kasutada neid oma elus. "Jumala Sõna on elav ja kehtiv". "Oma (Jumala) Sõna jõuga" (Heebrealastele 4:12; 1:3). "Jumala Sõna ... tegev teis, usklikes" (1Tessalooniklastele 2:13). Oma Sõna vahendusel teeb Jumal aktiivselt tööd tõeliste usklike teadvuses iga päev, iga tund. Põhiline Evangeeliumi ilmutus, mida te õpite, koondub seepärast Jumala tõe jõusse; ja kui te lasete tal seda teha, võib ta avaldada mõju teie elule ja muuta teid Jumala lapseks, ilmutades Jumala Vaimu/mõistust teatud määrani selles elus ja valmistades teid üleminekuks Jumala vaimsesse loomusse Kristuse tulekuks (2Peetruse 1:4). Pauluse kuulutus oli "vaimu ja jõu ilmutus" (1Korintlastele 2:4).

Meid ümbritsevad need, kes usuvad Piiblisse, kui Jumala Sõnasse, ainult poolenisti, vaatamata nende kinnitusele ustavusest Kristusele. Samamoodi räägivad nad oma usust Jumalasse ja samal ajal ei tunnista Tema, kui reaalse isiku, olemasolu. Eitades täielikku jumalavaimsuse Kirja ja selle ülemvõimu meie isiklike tunnete ja veendumuste üle, eitavad nad Jumala jõudu. Siinjuures kerkivad esile salmid 2Timoteusele 3:5: "Kelledel on jumalakartuse nägu, aga kes salgavad tema väge", see tähendab, Evangeeliumi sõna ja jõudu.

Maailm naerab meie fundamentalismi. Samuti oli lugu Paulusega ja tema kuulutajate grupiga: "sest sõna ristimisest on jõledus neile, kes hukka lähevad, aga meile, kes päästetakse, on see Jumala vägi" (1Korintlastele 1:18).

Tunnistades seda kõike - kas ei peaks igaüks meist hoidma siis käes Piiblit veel suurema austusega, ja lugema seda veel suurema sooviga, et mõista ja alistuda?

2.3 PÜHA VAIMU ANDED

Tegemistes inimestega andis Jumal erinevatel aegadel neile edasi oma jõu (Püha Vaimu). Kuid seda ei tehtud iialgi "piiramatul" kujul, et anda inimestele võimalus, teha kõike, mida nemad ise tahavad. Selle Püha Vaimu kasutamine toimus alati kindla eesmärgiga. Peale missiooni täitmist, võeti Püha Vaim tagasi. Me peame meeles pidama, et Jumala Vaim toimib sel

30 JUMALA VAIM

moel, et viia täide Jumala kavatsusi. Aga Tema kavatsused toovad tihti inimeste elus esile lühiajalisi kannatusi, et viia täide Tema pikaajalist eesmärki (vt. osa 6.1). Sel viisil tuleks järeldada, et Püha Vaimu ei kasutata tingimata inimeste kannatuste kergendamiseks selles elus. Kõik tema poolt loodu - suunatakse veel suurema eesmärgi saavutamiseks, Jumala kavatsuste väljendamiseks meile.

Ülalpool toodud sõnad on otseses vastuolus praegu laialt levinud suhtumises Püha Vaimu. Sisendatakse mõtet, et usk Kristusesse toob füüsilist kergendust, näiteks, haigustest tervenemine, mida nagu arvatakse, loob Püha Vaim. Sellega seletatakse, miks sellistes sõdadest lõhestatud riikides nagu Uganda, on täheldatav järsk inimeste tegevus, kes kinnitavad, et neil on vaimne and tervendamiseks ja nagu näitab ajalooline kogemus, sellised ilmingud kattuvad suurte inimlike kannatuste aegadega. See asetab iseenesest kahtluse alla praegused kinnitused Vaimu omamisest. Kui keegi otsib võimalust inimeste hädade leevendamiseks, on kergem teatada mingisugusest teisest jalustrabavast uudisest.

Paljud "kristlased" räägivad praegu nende poolt omatavatest imelistest vaimu annetest, kuid kui neilt küsida, millist eesmärki nad seejuures järgivad, tekib märgatav peataolek. Jumal valas Oma Vaimu alati mingite teatud kindlate eesmärkide saavutamiseks. Selle tagajärjel, inimesed, kes tõepoolest omasid vaimseid andeid, teadsid täpselt, milleks nad neid kasutavad ja sellepärast saavutasid nad täielikku edu selle kasutamisel. Erinevalt neist inimestest, kes kuulutavad praegust nende poolt vaimu annete omamisest, satuvad ebaõnnestumistesse ja saavutavad ainult osalist edu haigete tervendamisel.

Kõik allpool toodud näited illustreerivad määratud põhjuseid ja eesmärke, kelle jõuks anti vaimsed anded. Mitte üheski nendest juhtudest, ei olnud subjektiivset elementi, mis oleks seotud annete omamisega. Nende omanikud ei saanud neid ka kasutada oma äranägemisel. Kuna me räägime Jumala Vaimust, siis ei ole isegi mõeldav omale ette kujutada, et inimesed oleksid võinud seda kasutada oma huvides, kuna see anti neile ainult teatud Jumala soovi täitmiseks, aga mitte nende ajutise omaniku huvides (vrd. Jesaja 40:13).

Oma varases ajaloos said iisraellased käsu, püstitada keeruline koda, milles peaksid asuma altar ja teised pühad asseksuaarid. Üksikasjalikud juhtnöörid anti selleks, kuidas teha esemeid, mis olid kindlasti vajalikud Jumala

kummardamiseks. Selleks, et kõike seda teha, andis Jumal oma Vaimu teatud inimestele. Nad "täideti tarkuse vaimuga (mõistusega), et nad teeksid Aaronile (pühitsetud) riided..." j.n.e. (2Moosese 28:3).

- Üks nendest inimestest, Betsaleel, oli täidetud Jumala Vaimuga; tarkuse, mõistuse ja teadmistega, ning igasugu tööskestega, kujundada töid kullast ... uurendada kive ... tehes igasugu tööd (2Moosese 31:3-5).

- 4Moosese raamatu 11:14-17 värssides räägitakse, kuidas Vaim, mis oli antud Moosesele, oli tema käest ära võetud ja antud üle Iisraeli vanematele, selleks, et anda neile võimalus õieti mõista kohut inimeste hädade üle ja sellega juhtida eemale osa muresid Moosesele. Ja just Moosese surma eel, oli Vaimu and paigutatud temalt Joosuale (Nuuni pojale), selleks, et ta võiks vastaval viisil juhtida enda järel Jumala inimesi (5Moosese 34:9).

- Aeg ajalt, sellest hetkest alates, kui iisraellased sisenesid oma maale ja kuni nende esimese kuninga (Sauli) troonile pühitsemiseni, valitsesid neid inimesed, keda nimetati kohtunikeks. Selle perioodi vältel kimbutasid neid tihti vaenlased. Kohtumõistjate raamatus räägitakse, et Jumala Vaim valgustas mitmeid kohtunikke, et imelisel kombel vabastada iisraellasi nende kiusajatest. Selliste kohtunike hulka kuulusid sealhulgas ka Otniel (Kohtumõistjate 3:10), Giideon (Kohtumõistjate 6:34) ja Jefta (Kohtumõistjate 11:29).

- Teist kohtunikku, Simsoni, ülendas Vaim sellega, et ta tappis lõvi (Kohtumõistjate 14:5,6), Tappis 30 inimest (Kohtumõistjate 14:19) ja tõmbas katki nõõrid, millega teda oli seotud (Kohtumõistjate 15:14). Sellist Püha Vaimu ei antud Simsonile alaliseks - ta külastas teda teatud eesmärkide saavutamiseks ja seejärel võeti see temalt ära.

- Kui Jumal tahtis anda edasi Oma inimestele erilist läkitust, siis Vaim laskus kellelegi inimestest ja ta edastas Jumala Sõna. Kui aga läkitus oli edasi antud, siis Vaimu and lahkus temast ja see inimene tõi jälle kuuldavale oma enda sõnad, kuid mitte Jumala sõnad. Üks paljudest näidetest:-

"Siis täitis Jumala Vaim Sakarja,... ning ütles neile: "Nõnda ütleb Issand. Mispärast te astute üle Issanda käskudest?" (2Ajaraamat 24:20).

Näiteid on antud Ajaraamatu 15:1,2 ja Luuka 4:18,19 värssides.

Kõigest sellest saab ilmselgeks, et Jumala Vaimu ande omamise kasutamine teatud eesmärgil ei olnud:

- pääsemise garantiiks;
- millekski selliseks, mis kestis kogu elu;
- meie müütiliseks sisemiseks jõuks;
- millekski selliseks, mis annaks kasu ekstaatilise "isikliku kogemuse" tulemusel.

Tuleks märkida, et on palju kahtlasi küsimusi Püha Vaimu annete kohta. Nii kuulutavad mõned inimesed, et nad said Püha Vaimu ja paljudes evangeelsetes saalides kuulutajad demonstreerivad neid, kes justkui oleks saanud "Pühad anded", nende inimeste ees, keda peetakse usklikuks Jeesuses. Kuid tuleks esitada küsimus: "Mis anded need on?" On raske uskuda, et inimesed ei tea täpselt, mis andeid nad täpselt omavad. Simsonile oli antud vaimne anne lövi tapmiseks (Kohtumõistjate 14:5,6), samal ajal, kui ta seisis mõirgava lövi ees. Ta teadis täpselt, miks talle oli saadetud see anne. Tema peas ei võinud tekkida selles mingit kahtlust. Episood Simsoniga satub teravasse kontrasti nende inimestega praegu, kes räägivad nende poolt saadud Pühast Vaimust, kuid ei suuda teostada mingit erilist toimingut; sealjuures nad isegi ei tea, milliseid andeid nad täpselt omavad.

Täie kindlusega võib öelda, et ei ole teist alternatiivi selle kokkuvõtteks, et sellistel inimestel oli oma elus mingi dramaatiline emotsionaalne vapustus, mis oli seotud kristlusega ja edasine järsk pööre nende suhtumises ellu, jättis neile imeliku enese sisemise uuenemise tunde. Teades sellest, haarasid nad kinni lõikudest Piiblis, mis olid seotud Püha Vaimu annetega ja tegid järelduse: "see peab olema see, mida mina kogen", aga nende rahulolev pastor sügab lõuga ja ütleb: "See on nii. Tänu Jumalale!" ja demonstreerib neid juhtumeid kui "tõendusi", püüdes veenda teisi juurdetulijaid, nende poolt saadavast Pühast Vaimust. Põhiline selle paradoksi põhjus peitub antud küsimuses Piibli arusaama mittemõistmises, inimese poolt tema niinimetatud "usku üleminekuks".

Samal ajal kui me võitleme meie isiklike tunnete petlikkuse vastu (Jeremija 17:9), me peame seisma tugevalt Piibli põhimõtete kindlal pinnal. Milleski ei ole veel niisugust ilmsemat nõudlust, kui selle teadmises, kuidas tegutseb Jumala Vaim. Me mõtleme kõik, et Jumala jõud tegutseb meiega meie elus. Kuid kuidas ja miks Ta nii teeb? Kas me tõesti omame Vaimu andeid, nagu see oli inimestega, kellest räägitakse Piiblis? Kui me tahame tõepoolest tunda Jumalat ja omada elavat sugulust Temaga, peame me tunnistama selle nähtuse õige arusaama vajadust.

ANNETE OMAMISE PÕHJUSED ESIMESES SAJANDIS m.a.j.

Pidades meeles põhilisi printsiipe, mida me juba tunneme Jumala Vaimu annetest, läheme me praegu üle Uue Testamendi kuulutuste juurde

vaimsetest annetest, mis olid varastes kirikutes (s.t. usklike gruppides, kes elasid peale Jeesus Kristuse põlvkonda).

Viimane Kristuse käsk apostlitele oli - minna kogu maailma ja kuulutada Evangeeliumit (Markuse 16:15,16). Ja nad toimisid nii, kuulutades oma kuulajatele, enne kõike, Kristuse surmast ja tema ülestõusmisest. Kuid tuleb silmas pidada, et siis ei olnud veel niisugust Uut Testamenti, mida me praegu tunneme. Sel ajal, kui nad seisid turgudel või süagogides ja rääkisid sellest inimesest, Jeesusest Naatsaretist, võis nende jutustus kõlada imelikuna - puusepp Iisraelist, kes oli laitmatu, kes suri ja seejärel tõusis üles, täpses vastavuses Vana Testamendi ettekuulutusega ja kes praegu palub neil saada ristitud ja järgneda Tema eeskujule.

Nendel päevadel püüdsid teised inimesed samuti jagada järgijate kultust. Neil oli vaja moodust, kinnitada maailmale, et sõnum, mida kuulutati kristlaste poolt, oli Jumalalt eneselt, aga mitte käputäie kalurite filosoofia, Põhja Iisraelist. Me pöördume meie päevadel Uue Testamendi Kirjutiste poole, mis räägib Jeesuse Kristuse tegudest ja õpetusest, veendunud selles, et need Kirjutised kujutavad eneses Jumala läkitust. Kuid, neil päevadel, kui Piiblit ei olnud veel kirjutatud, lubas Jumal kasutada kuulutajatel Tema Püha Vaimu, selleks, et kinnitada seda tõde, millest nad rääkisid.

See oli eriline moment annete kasutamiseks maailma silmis, kuna Uue Testamendi puudumine, tegi samuti raskeks uutel usklike gruppidel, kinnistuda usus. Paljud praktilised probleemid, mis kerkisid nende ette, ei leidnud selget lahendust; neil oli vähe võimalusi oma usu tugevdamiseks Kristuses. Neil põhjustel anti Püha Vaimu anded varajastele usklikele juhendajaks, läbi jumalavaimuse läkituse, seni ajani, kuni need läkitused ja Jeesuse Kristuse õpetused kirjutati üles ja trükiti ära.

Nagu alati, olid need põhjused alljärgnevaks, Püha Vaimu saadeti, selgelt piiritletud:

- "Sellepärast üteldakse: " Tema (Jeesus), läks üles kõrgele... andis inimestele ande ... et pühi inimesi täielikult valmistada abiliste tööle Kristuse ihu ülesehitamiseks" s.t. usklikele (Efeslastele 4:8,12).

- Nii kirjutas Paulus usklikele Roomas. "Ma igatsen teid näha, et võiksin jagada teile pisut vaimulikku annet teie kinnituseks" (Roomlastele 1:11).

- Evangeeliumi kuulutuste kinnituseks, annete kasutamise kohta, me loeme: "Meie Evangeelium ei tulnud teie juure mitte ainult sõnaga, vaid ka väega ning Püha Vaimuga ja väga kindla veendumusega" teostatud imede vahendusel (Tessalooniklastele 1:5 vrd. 1Korintlastele 1:5,6).

34 JUMALA VAIM

- Paulus võis sellest rääkida, et "mis Kristus minu läbi paganate sõnakuulelikuks tegemiseks on korda saatnud sõna ja teoga, tunnustähtede ja imetegude väel, Püha Vaimu väel" (Roomlastele 15:18,19).
- Evangeeliumi kuulutajate suhtes loeme me, et nende tegudes "Jumal ühes nendega andis tunnistust tunnustähtedega ja imedega ja mõnesuguste vägevate tegudega ja Püha Vaimu jagamisega Oma tahte järele" (Heebrealastele 2:4).
- Evangeeliumi kuulutuse kampaaniat Küprosel saatsid imed, nii et "kui maavalitseja nägi, mis sündis, uskus ta ja ehmus üliväga Issanda õpetusest (Apostlite teod 13:12). Imed panid teda tõepoolest uskuma Kristuse õpetusse. Ikoonias andis Issand samuti "tunnistuse oma armusõnale ja laskis sündida tunnustähti ja imetegusid" (Apostlite teod 14:3).

Kõike seda võib üldistada järgnevate sõnadega apostlite alandlikkusest evangeeliumi kuulutamise kohustuses: Nemad läksid välja ja jutlustasid igal pool. Ja Issand töötas ühes nendega ning kinnitas sõna tunnustähtedega" (Markuse 16:20).

ERILISED TEOD JA ERILISED AJAD

Need anded anti täiesti eraldi tegudele teatud aegade jooksul. Need näitavad nende inimeste viga, kes kinnitavad, et neil on püsiv imeline anne kogu elu jooksul. Apostlid, sealhulgas ka Peetrus, "said kõik Püha Vaimu" Nelipüha päeval, varsti peale Jeesuse taevasse minekut (Apostlite teod 2:4). Sellepärast suutsid nad rääkida teistes keeltes, et kuulutada kristlikku Evangeeliumit kaasahaaraval viisil. Kui võimud püüdsid olla nende suhtes rangemad, siis "Peetrus, täitudes Püha Vaimuga", suutis veenvalt neile vastata (Apostlite teod 4:8). Peale vabanemist vanglast, olles Vaimu mõju all, jätkasid nad kuulutustööd ja "kõik said täis Püha Vaimu ja rääkisid Jumala sõna julgesti" (Apostlite teod 4:31).

Tähelepanelik lugeja võib märgata ja ütelda, et salmides ei öelda, et "nad olid täidetud Vaimuga", kui nad tegid neid tegusid. Nad olid täidetud Vaimuga teatud tegude tegemiseks, kuid pidid uuesti täituma Vaimuga järgnevate Jumala poolt planeeritud tegude teostamiseks. Sellisel moel Paulus samuti "täitus Püha Vaimuga" oma ristimise ajal, kuid mõned aastad hiljem, pidi ta uuesti "täituma Püha Vaimuga", et karistada jumalavallatut inimest pimedusega (Apostlite teod 9:17; 13:9).

Rääkides imelistest andidest, kirjutas Paulus, et varased usklikud omasid neid "Kristuse annetuse mõõtu mööda" (Efeslastele 4:7).

Kreeka sõna "mõõt" tähendab "teatud osa või astet" (Tähestikuline Strongi näit). Ainult Jeesusel olid mõõtmatud anded, see tähendab, nende kasutamise täielikku vabadust, vastavalt oma äranägemise järgi (Johannese 3:34).

Praegu me vaatleme neid vaimseid andeid, mida tihedamini meenutatakse, mis olid olemas esimesel sajandil m.a.j.

VAIMSED PROHVETLUSE ANDED ESIMESEL SAJANDIL m.a.j.

Kreeka sõna "prohvet" tähendab "inimene, kes kuulutab Jumala Sõna", see tähendab iga inimest, keda on innustatud rääkima Jumala sõnu, mis aeg-ajalt sisaldavad tulevaste sündmuste ettekuulutust (vt. 2Peetruse 1:19-21). Sel moel, prohvetid - inimesed, ennustamise andega - "tulid Jeruusalemast Antiohhiasse ja üks neist, Aagabus nimi, tõusis ja andis Vaimu läbi teada, et suur nälg on tulemas üle kogu maailma ja see tuligi keiser Klaudiuse ajal. Siis jüngrid võtsid nõuks igaüks sedamööda, kuidas kellelgi jõudu oli, saata abi vendadele, kes elasid Juudamaal"(Apostlite teod 11:27-29). Selline erandlik spetsiifiline ennustus, mis täielikult täitis mitme aasta jooksul, puudub praegu peaaegu üldse nende inimeste keskel, kes räägivad, et nad omavad ettekuulutuse andeid. Samal ajal olid varased usklikud nii veendunud, et see and on ühel neist, et ohverdasi oma aega ja raha, et osutada abi inimestele, kes satuvad ennustatud õnnetusse. Mitte just eriti palju sedamoodi näiteid ei saa kohata praegustes niinimetatud "jumala poolt kirkastatud" kirikutes.

TERVENDAMINE

Nii nagu apostlid kuulutasid häid uudiseid ("Evangeeliumi") Jumala Kuningriigi saabumisest maa peal, siis, iseenesest mõistetavalt, pidid nad kinnitama oma sõnu imedega, mis oleks andnud ettekujutuse sellest, missugune aeg see saab olema, kui "avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti, siis hüppab jalutu ..." (Jesaja 35:5,6). Veel üksikasjalikumalt saab sellest olema juttu 5. peatükis. Kui Jumala Kuningriik taastatakse maa peal, ei hakata selliseid ettekuulutusi nagu need, täitma osaliselt, ei kerki isegi küsimust selle kohta, kus Kuningriik peaks asuma - siin, või veel kusagil. Sellepärast pidi Jumala imeline kinnitus, selle Kuningriigi saatmise kohta, toimuma veenvas, kindlas vormis, mis välistab

igasuguse vasturääkivuse. Sel põhjusel toimusid varajaste usklike poolt paljud imelised tervendamised kogu publiku nähes.

Klassikalist näidet esindab Peetruse poolt lonkava kerjuse tervendamine, keda igal hommikul toodi ja pandi istuma koja ukse ette, almust paluma. Apostlite teod 3:2. salm räägib, et ta pandi istuma iga päev, nii et ta oli tuntud isik. "Peetruse poolt vaimse anniga tervendatult "... kargas ta püsti ja hakkas käima, ja läks nendega kotta, käies ja kareldes, ja kiites Jumalat. Ja kõik rahvas nägi teda kõndivat ja Jumalat kiitvat. Nad tundsid teda, et ta on seesama, kes oli istunud kerjamas pühakoja Ilma värava ees, ja nad panid seda väga imeks ja olid hämmastunud, sellest, mis temale oli sündinud. Aga kui halvatu, kes oli terveks saanud, käis Peetruse ja Johannese kannul, jooksis kõik rahvas kokku nende juurde ja oli ärevil" (Apostlite teod 3:8-11).

Siis alustas Peetrus kohe kõnet, Kristuse ülestõusmisest, vabas õhus. Tuues veenva, ümberlukkamatu tõendi kerjuse tervendamise näol; me võime olla veendunud, et Peetruse sõnad võeti kuulajate poolt vastu kui Jumala Sõnad. Koda oli "palvetunni ajal" (Apostlite teod 3:1) inimestest tulvil, nagu kaubasaal laupäeva hommikul. See oli see koht, mille Jumal valis sellise efektse ja selge imega, Oma Sõna kuulutamise kinnitamiseks. Tavalised ravitsejate kinnitused - nelipühastelt ja neile sarnastelt, ringlevad sündmuste ümber, mis on toime pandud mingites teistes väiksemates kirikutes või "usklike" publiku peal, kes piinlevad "ime" ootuses, kuid mitte ettevalmistamata südametega publiku silme all.

Tuleks öelda, et nende ridade autor omab tähelepanuväärset kogemust nende küsimuste arutamisel, inimestega, kes kinnitavad, et nad omavad Vaimu; ta on samuti viibinud mitmeid kordi nendel niinimetatud Vaimu ilmutamise seanssidel. Kuid minu "isiklik tunnistus" paljudele mitteveenvatele "tervendamistele" ja paremal juhul osalisel tervendamisel, ei vääri palju sõnu. Arvan, et iga aus selle kiriku liige jagab minu arvamust. Paljudel juhtudel rääkisin ma oma heasoovlikele sõpradele - "nelipühaste" religioosse organisatsiooni liikmetele: "Ma ei taha uskuda, et teil on võime omada sellist "Suurt Jõudu". Kuid Jumal näitab alati selgelt, kellel on Tema jõud ja kellel ei ole! Nii, et mulle ei tundu sugugi mittemõistlikuna, paluda teil demonstreerida teie võimeid minu peal, siis, võimalik, et ma olen valmis tunnistama teie doktriini, mida ma antud ajal ei saa seostada Evangeeliumiga. Kuid, mitte kunagi ei ole mulle selgelt demonstreeritud "vaimu ja jõu" ilmingut.

Erinevalt minu suhtumisest, ei lükanud esimese sajandi ortodoksilised iisraellased kõrvale võimalust, Jumala Vaimu imeliste andide olemasolust kristlastel. Nad tegid isegi sellise tunnistuse: "avalik ime on sündinud nende

läbi ja on teada kõigile, kes Jeruusalemas elavad, nõnda et me ei või seda salata" (Apostlite teod 4:16). See fakt, et inimesed hoiavad rohkem tänapäeva nelipühalaste poole, on mingil määral kooskõlas nende kinnitustega, nende poolt korraldatavate imetegudega. See küsimus vajab tähelepanelikumat vaatlemist. Kui ainult üksainus ime sai teatavaks terves Jeruusalemas, oleks õiglane oletada, et kui tõeline ime oleks toimunud Trafalgani väljakul, Londonis, või Nairobi keskpaigas, Keenias, siis oleks see leidnud ülemaailmset tunnustust, Jumala imelise ande omamisest mõningate inimeste poolt. Selle asemel ootavad nelipühalsed maailma hämmeldust ja vaimustust - nende poolt toodud järgmiste näidete "tõestuste kohta" nende usu kasuks: -

- Tervendamine (teatud tingimustel) maohaavadest. Arvatakse, et ravi protsess algab peale palvekogunemist;
- Algselt deformeerunud kehaosade sirutumist;
- Nägemise või kuulmise paranemist, kuigi pöördub tihti tagasi endisesse seisundisse;
- Depressiooni eemaldamist.

Neile näidetele tuleks lisada veel üks. Kui kiirabiautod toovad haiglate patsiente Osborni Religioosse Tervendamise Keskusesse, Keenias, siis kerkib autojuhi ette eetilise dilemma - kas jääda ootama või pöörduda tagasi ja kui nad jäävad, siis tunnistavad, et haiged ei saa kergendust.

Sellele vaatamata, kutsuvad paljud plakatid inimesi, tulema ravitsejate etendustele: "Tule, ime ootuses!"

Psühholoogi seisukohast, varustatakse lava selliselt, et kergendada igasugust enesesisendust ja sellesarnase tegevuse läbiviimist. Kuid mitte kusagil Uues Testamendis, ei ole kõige vähematki viidet, sellise võimsa psühholoogilise tegevuse kaasabile, et viia lõpule ime.

Sellesarnane psühholoogiline töötlus, saavutatakse palvete mõttetu kordamisega trummihelide rütmis ja ülendava muusika saatel. Ei ole kõige vähematki kahtlust, et seejuures puudub igasugune mõte Jumalast või veel millestki - kõik kustutatakse peas. Selle raamatu kirjutaja võib meenutada mitme sellise koosoleku külastamist, erinevates kohtades ja iga kord ta koges lõhestavat peavalu, võitluses ratsionaalse, tasakaalustatud piibliteadvuse eest, enne kiusatust, unustada end trummide rütmi ja käte plaksutamisse. Kõike seda näeb ette vajalik prelüüd nelipühalaste "ime" jaoks ja on küllaldaseks kinnituseks, et sellised "tervendamised", on ennem emotsionaalse ja psühholoogilise seisundi tulemus, kui vahetu Jumala Vaimu ilming.

Sellest erinevalt võis Peetrus tõepoolest kasutada imede annet haigete tervendamiseks, sel ajal, kui nad lamasid asemel ja voodites tänavatel (Apostlite teod 5:15). Paulus kasutas imelist andi mitteuskliku ametniku ja paljude paganate juuresolekul, kes elasid Lüstra linnas (Apostlite teod 14:8-13). Nii nagu seda nõudis eesmärk ja vaimsed anded, kõik need imed pandi toime avalikult, mis mitte mingil moel ei kattunud teiste manifestatsioonidega. See oli tõeline Jumala jõu väljendus, mis pandi avalikult toime Tema teenrite poolt.

Sellesarnane efekt viidi läbi ühe tervendamise imega, mis viidi läbi Kristuse poolt: "Kõik ehmusid (s.o. kes seda nägid) ja andsid au Jumalale ning ütlesid: "Niisugust asja me pole ilmiski näinud!" (Markuse 2:12).

KEELED

Apostlid, kellest mõned olid tavalised kalurid, said suure kohustuse minna kogu maailma, kuulutades Evangeeliumi (Markuse 16:15,16). Kõigi eelduste kohaselt oli nende esmane reaktsioon selline: "Kuid ma ei mõista ju keeli!" Ja ei olnud isegi võimalust öelda: "Mul ei olnud andi keelte peale koolis", kuna nad ei olnud iialgi käinud koolis. Kogu nende olemus ütles, et nad on "kirjatundmatud ja õppimatud mehed" (Apostlite teod 4:13). Ja isegi paljudele haritud ennustajatele (näiteks Paulusele) oli keelte probleem küllalt oluline. Kui oli toimunud usku pöördumine, siis oli jutluse siseseviimiseks (Uue Testamendi puudumisel) keelte mittetundmine omamas otsustavat tähtsust. Selle raskuse ületamiseks oli neile saadetud võõraste keelte arusaamise ja rääkimise anne (või lihtsamalt öeldes "keelemurded"). Ilmselt on suur erinevus "keelemurrete" vahel ja selle vahel, kuidas "uussünni kristlased" loevad oma kuulutusi ebaselgete häälikute vahendusel, mida nimetatakse "keelemurdeks". Et tuua selgust sellesse asja, tuleb ära märkida, et Piibli määratlus sõnale "keelemurre" tähendab "võõraid keeli".

Juudi Nelipüha pidustuste järgselt, varsti peale Kristuse taevasse tõusmist, said apostlid kõik täis "Püha Vaimu" ja hakkasid rääkima teiste keeltega ... Kogunes rahvas (jälle avalik ilmutus annetest) ja hämmeldus; kuna igaüks kuulis neid rääkimas tema keelemurdes. Ja kõik hämmeldusid ja imestasid, rääkides omavahel: "Vaata, eks need kõik, kes räägivad, ole Galilea mehed? Kuidas me siis kõik kuuleme igaüks oma keelemurret (seesama kreeka sõna, tõlkes nagu "keeled"), mille sees me oleme sündinud? Meie, poatlased ja meedlased, kuuleme neid rääkivat meie omis keeltes Jumala suuri asju? Nad kõik olid hämmastunud" (Apostlite teod 2:4-12). Väheusutav, et

inimesed oleksid hämmastuses ja imestaksid, kuulates praeguseid jutlustajaid, kes kinnitavad juurdetulijatele, et omavad andeid ja räägivad sellises ebaselges, vähemõistetavas vastiku hääldusega keeles, et ennekõike kutsuvad nad esile sarkasmi ja ükskõiksust, kui sellist mõistmist, mida kirjeldatakse Apostlite teod 2-es.

Peale selge arusaama sõnadest "keelemurre" ja "keeled", nagu sellest räägitakse Apostlite teod 2-es, esineb sõna, "keeled", väga selgelt tähenduses "võõrad keeled", teistes Uue Testamendi osades. Fraas, "inimesed, ja rahvad, ja keeled", esineb viis korda Ilmutuse raamatus, kus jutt käib kõikidest maailma rahvastest (Ilmutuse 7:9; 10:11; 11:9; 13:7; 17:15). Kreeka sõna, mis tähendab "keeled", kreeka tõlkes Vanas Testamendis (sõna "septuagint") kasutatakse tähenduses "võõramaised keeled" (vt. 1Moosese 10:5; 5Moosese 28:49; Taanieli 1:4).

1Korintlastele 14. peatükis antakse juhataste (manitsuse) loetelu keelte kasutamise osas. Salm 21 sõnastab ümber fraasi Jesaja 28:11 salmist, mis räägib sellest, kuidas seda annet hakatakse kasutama iisraellaste vastu; Seaduses on kirjutatud: "võõras keeles ja võõraste huultega kõneleb ta sellesinasele rahvale...". Salm, Jesaja 28:11, käib ennekõike Iisraeli anastajate kohta, kes räägivad tema rahvaga võõrastes keeltes ("teistes keeltes"), mida inimesed ei tea. Võrdlus "keelte" ja "huulte" vahel tähendab, et keeled - need on võõrkeeled. 1Korintlastele 14 peatükis on palju teisi viiteid sellele, et sõna "keeled" kasutatakse tähenduses "võõrkeeled". See peatükk kujutab endast Pauluse hingestatud kriitikat mitteõiges annete kasutamises, mis leidis aset varases kirikus, ja kuidas see soodustab sissetungi annete olemusse, keeltesse ja prohvetlusse. Me püüame selle kohta praegu anda lühidalt kommentaare.

Salm 37 on võtmesalm: -

"Kui keegi arvab enese olevat prohveti või Vaimu mõjualuse, see teadku, et mida ma teile kirjutan, see on Issanda käsk!"

Kui keegi kuulutab oma vaimsest andekusest, siis peab ta tunnistama, et eelseisvad õpetused (manitsused) annete kohta antakse Jumala poolt. Iga inimene, täna, kes ei täida neid käske, teatab avalikult oma hoolimatusest jumalavaimuse Sõnadesse.

Salmid 11-17: -

"Kui mina nüüd ei tunne hääliku tähendust, olen ma selline, kes räägib, umbkeelne ja rääkija on mulle umbkeelne.

Samuti teiegi, olles agarad taotlema vaimuandeid, püüdke saada neid rohkesti koguduse ehitamiseks. Seepärast, kes keeltega räägib, palugu

40 JUMALA VAIM

Jumlat, et ta võiks ka tõlgitseda. Sest kui ma keeltega rääkides palvetan, siis palvetab mu vaim, aga mu mõistus on viljatu. Mida siis teha? Ma tahan palvetada vaimus ja tahan palvetada ka mõistusega; Ma tahan laulda vaimus ja tahan laulda ka mõistusega. Sest kui sa teed tänupalvet vaimus, kuidas siis see, kes võhiku kohal seisab, sinu tänu peale saab ütelda: "Aamen!"; ta ju ei tea, mida sa ütled. Sest sa tänad küll hästi, aga teist see ei ehita."

Mõttetu on seepärast rääkida keeles, mida koosolevad inimesed koosolekul ei mõista. Rääkida võluvas keeles - välistatud, kuidas on võimalik tuua kuuldavale iidset "aamen" palve lõpus, mis kujutab endast pominat, mida mittekeegi ei mõista? Pidage meeles, et "Aamen" tähendab: "Olgu siis nii!", see tähendab, "Ma olen täielikult nõus sellega, mis oli selles palves öeldud". Rääkida keeles, mida sinu vennad ei mõista - tähendab mitte manitseda neid, nagu märgib Paulus.

Mulle meenub juhtum kui jagati brošüüre ja pamflette Billi Grehemi tsitadelli juures, mis kutsusid inimesi üles, pöörduma tagasi kristlikku rüppe, soliidsema piibli alusega. Erutatud naine püüdis mind veenda, et minu kristadelflaste alustõde - on alustõde, mida "juhib kurat". Umbes kümne minuti jooksul jahvatas ta mõttetusi kümnes keeles. Muidugi, ei suutnud mind kuidagi ümber veenda selline manitsus. Just nimelt niisuguse "manitsuse" meetodi kohta hoiatab Paulus.

Salm 18: -

"Ma tänan Jumalat, et mina räägin keeltega rohkem kui teie kõik!"

Nii, nagu Paulus rändas palju, kuulutades Kristuse õpetust, vajas ta kõigist rohkem võõraste keelte tundmist ("keeli").

Salm 19: -

"Aga ma tahan koguduses pigemini rääkida viis sõna oma mõistusega, et ka muid õpetada, kui kümme tuhat sõna keeltega."

See on väga lihtne. Lühike lause Kristusest Inglise keeles, on minu jaoks palju parem, kui mitu tundi kuulutust minule võõras keeles või ükskõik missuguses arusaamatus keeles.

Salm 22: -

"Nii ei ole siis keeled tunnuseks usklikele, vaid uskmatuile; aga prohvetlik kõne ei ole tunnuseks uskmatuile, vaid usklikele".

Seepärast nõuti keelte tundmist, põhiliselt Evangeeliumi kuulutamiseks, paganate hulgas. Tänapäeval on paljud pretendendid keelte tundmisele usklike gruppides või (nähtavalt) individuaalsed, Isiklikuks suhtluseks, olles

omavahel. On tunda kroonilist puudust sellistest inimestest, kes võiksid suurepäraselt rääkida võõrastes keeltes Evangeeliumi populariseerimise eesmärgil. 1990-ndate aastate algul avanes võimalus kuulutada Kristuse õpetust Ida Euroopas, kuid niinimetatud "evangeelsed" kirikud, peavad levitama oma kirjandust inglise keeles, keelebarjääride tõttu! Kahtlematult kuluks keelteand väga ära, kui seda oleks omatud. Ja isegi suur evangelist Reinard Seiberg, kes loeb oma manitsusi suurte inimmasside seas, pidi rääkima inimmassidega Kampala linnas (Ugandas) tõlgi vahendusel.

Salm 23: -

"Kui nüüd kõik kogudus tuleks kokku ühte paika ja kõik räägiksid keeltega ja tuleksid sisse võhikud või uskmatud, kas nad ei ütleks, et te jamsite?"

Ja see on tõepoolest nii. Moslemid ja mitteusklikud naeravad ühiselt nende arusaamatut käitumist, kes pretendeerivad keelte tundmisele Lääne Aafrikas. Isegi tasakaalukas kristlane, seistes nurga taga ja jälgides nelipühaliste kogunemist, tunneb kiusatust mõelda, et tema ees on hullumeelsed.

Salm 27:-

"Kui keeltega räägitakse, siis rääkigu kaks või kõige rohkem kolm ükshaaval, ja üks tõlgitsegu."

Üksnes kaks või kolm inimest võiksid rääkida erinevates keeltes, ükskõik millise teenistuse ajal. Ei ole soovitatav, et auditooriumis räägitaks rohkem kui kolmes keeles, kuna sellisel juhul kaotaks teenistus oma ülesehituse, kui igat küsimust tõlgitaks üle kahe korra. Kui keelte and ilmneks koosolekul Kesk Londonis, kus viibiks mitu prantsuse ja saksa turisti, alustaksid kõnemehed oma esinemist nii:

Pastor inglise keeles: Good evening

Prantsuse kõnemees: Bon soir

Saksa kõnemees: Guten abend

Muidugi peaksid nad rääkima kordamööda, üks teise järel. Oleks suur segadus kui nad räägiksid kõik ühekorraga. Kusjuures, kaasaegsete inimeste ülekaaluka loomuse tulemusel, "mitmes keeles kõnelejate puhul", toimuvad just sellised esinemised, kus mitu inimest räägib üheaegselt. Mul on tulnud jälgida, kui üks inimene hakkab rääkima, lülituvad teised kiiresti samasse tegevusse.

Keelte and oli tihti kasutuses ettekuulutustes, nii et Jumalalt inspireeritud saadeti võis levida (ettekuulutuse andena) võõrkeeles rääkivale inimesele (keelte anni vahendusel). Sellist kahe ande kasutamise näidet võib kohata Apostlite teod 19:6 salmis. Kusjuures, kui koosolekul Londonis, kus viibisid inglased ja paljud prantsuse külalised, rääkis kõnemees prantsuse keeles, siis kohalviibivad inglased ei nurisenud. Nii et keelte tõlkimise anne peab

olema, et kõik saaksid kõnest aru; meie näites peaks toimuma tõlge prantsuse keelest inglise keelde. Samal viisil, kui keegi esitaks küsimuse prantsuse keeles, ei suudaks kõnemees sellest aru saada ilma tõlgi abita, isegi kui ta omaks kõne andi prantsuse keeles, ilma seda ise teadmata. Tõlkimise and peaks olema, et aidata teda selles.

Ilma tõlkimise andi omava inimese kohaloluta, kui see on vajalik, ei saa keelte andi kasutada: ".. Üks tõlgitsegu. Aga kui tõlgitsejat ei ole, olgu rääkija vait koguduses" (1Korintlastele 14:27,28). Kui paljud kaasaegsed pretendendid "keelte" teadmistele räägivad nii, et neist ei saa keegi aru, ja nad räägivad ilma tõlgita, siis on see ilmne Pauluse juhtnööride eiramise demonstratsioon.

Salmis 32,33:-

"Ja prohvetite vaimud alistuvad prohvetitele. Sest Jumal ei ole mitte korratuse, vaid rahu Jumal. Nõnda nagu kõigis pühade kogudusis".

Järelkult, Püha Vaimu annete omamist ei peaks siduma ettekujutusega, et need anded viivad inimese eemale normaalse teadvuse reaalsusest: Vaim on pigem inimese subjekt, kellele on alla saadetud anded, aga mitte jõud, mis haarab selle inimese nii, et tal ei ole tahet juhtida oma tegusid. Tihti arvatakse valesti, et deemonid või "kurjad vaimud" asuvad uskmatutes, ja Püha Vaim asub usklikesse. Kuid vaimu jõud, millest räägitakse 1Korintlastele 14:32 salmis, allus teatud piirini oma omaniku kontrollile. Peale selle, nagu me varem rääkisime, tuli Püha Vaimu jõud apostlitele määratud ajal, kindla eesmärgi nimel, kuid ei olnud nendega kogu aeg.

Üleskutse annete omajatele, kasutada neid vastavuses Jumala püüdlustega maailma heaks ja Temale ebameeldivate korratuste puhul (s.33), langeb kõige tõenäolisemalt praegust kurtidele kõrvadele "nelipühaste" kirikutes.

Salm 34: -

"Olgu naised koguduses vait, sest neil ei ole luba kõnelda, vaid nad olgu allaheitlikud, nõnda nagu käskki ütleb".

Seoses Vaimu annete kasutamisega, kriipsutatakse veenvalt alla, et naised ei peaks neid kasutama kiriku teenistuse ajal. Tuleb aga sealjuures oodata, et sellesarnane soovitus satub üldise ebakõla alla, kuna praegune olukord, rääkida arusaamatus keeles, seletub emotsionaalse erutuvusega, mis kandub ühelt inimeselt teisele kohaloleva publiku hulgas. Naised, lapsed, tööpoolest iga inimene, kellel on kalduvusi sellele, võib olla kaasa haaratud taltsutamatu purskega ja seepärast, vastu võtta hullunud hõikeid kui "võõraid keeli".

Naise väljapaistvat osa selles niinimetatud "keeltega rääkimises" ja "ennustustes" kaasaegsetes kirikutes, ei saa kooskõlastada selge käsuga salmist 34. Naeruväärseks ja vastutustundetuks osutub kinnitus, et Paulus oli

justkui naistevihkaja. Järgnev salm lükkab selle veenvalt ümber: "Kui keegi arvab enese olevat prohveti või Vaimu mõjualuse, see teadku, et mida ma teile kirjutan, see on Issanda käsk!"(1Korintlastele 14:37) - aga mitte Pauluse isiklik käsk.

Iga usklik peab Jumala Vaimu sisendatud Piiblit sellepärast tunnistama, et käske, mis on antud 1Korintlastele 14. peatükis, tuleb võtta tõsiselt. Nende täielik ignoreerimine võib tähendada ainult usu puudumist Evangeeliumi jumalavaimusesse, või ülestunnistusse, endal vaimse ande puudumisest. Selliste vaadetega inimene hakkab eitama, et käsud 1Korintlastele 14, on meie jaoks Jumala käsud. Selle kinnituse loogika - on tugev, on tõeliselt hävitav. Selle valgusel, kuidas võite või saate te jääda sellise kiriku liikmeks või kasvõi omada soovi, hoida suhteid selle poolehoidjatega?

2.4 ANNETE ÄRAVÕTMINE

Jumala Vaimu imelised anded saavad olema jälle kasutusel usklike poolt, olemasoleva maailma muutmiseks Jumala Kuningriigis, peale Kristuse tagasipöördumist. Andeid nimetatakse seepärast "tulevase sajandi jõududeks" (Hebrelastele 6:4-5) ja Joel (Joeli 2:26-29) kirjeldab suurt Vaimu annete valamist, peale Iisraeli rahva kahetsemist. Fakt ise, et need anded antakse usklikele Kristuse tagasitulekul, on küllaldaseks tõendiks, et praegu neid ei omata. Samal ajal, iga kristlane, kellel on avatud silmad Evangeeliumile ja olukorrale maailmas, näeb, et Kristuse tagasitulek peaks toimuma lähemas tulevikus (vt. LISA 3).

On samuti selgeid piibliennustusi, et mingil ajal, esimese sajandi vahel, kui inimesed omasid andeid ja Kristuse teise tuleku vahel, peaksid anded olema tagasi võetud:-

"Prohveti ennustused, need kaovad; keeled need lakkavad; tunnetus, see lõpeb ära. Sest poolik on, mida me tunnetame, ja poolik, mida me ennustame. Aga kui tuleb täiuslik asi siis kaob see, mis on poolik!" (1Korintlastele 13:8-10).

Vaimu anded, mis olid olemas esimesel sajandil, pidid olema ära võetud,"kui tuleb täiuslik". See ei tähenda Kristuse teist tulekut, kuna siis tagastatakse anded jälle. Kreeka sõna, mida tõlgitakse kui "täiuslik", tähendab rangelt öeldes "midagi täielikku või lõpetatud", nagu vastandamist, millelegi, ilma patuta.

See "miski täielik", asendab osaliselt teadmist, mida varased kristlased omasid, nagu ettekuulutuse ande tulemust. Pidage meeles, et ennustus, oli

Jumala innustatud sõnade ettekuulutuse and; ja need sõnad on üleskirjutatud vormis moodustanud praeguse Piibli.

Esimesel sajandil m.a.j. teadis keskmine usklik ainult osa sellest Uuest Testamendist, mida me praegust teame. Ta kuulis ainult mõnd kuulutussõna oma kiriku vanemate käest ja need ennustused käisid erinevate praktiliste elu külgede kohta. Ta teadis lühikirjeldust Jeesuse elust, võimalik, et oli lugenud ühte või kahte Pauluse läkitust. Kuid kohe, kui olid lõpule jõudnud ettekuulutuse sõnad kirjalikus vormis, ja nad olid ringluses, lõppes vajadus nende (andide) edasisel omamisel. See, mis oli lõpetatud, ja selle samaga asendas Vaimu andeid, sai seaduslikuks Uues Testamendis:-

"Kõik Kiri on Jumala Vaimu poolt sisendatud ja on kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks, juhatamiseks õiguses, et Jumala inimene oleks täielik ja kõigele heale tööle valmistunud" (2Timoteusele 3:16,17).

See lõpetatud või täielik ongi Piibel. Ja nii nagu kogu Piibel on - jumalavaimususest juhitud ja kirja pandud, siis saabub "see täielik" ja imelised anded võeti tagasi.

Salmid läkitustes efeslastele (4:8-14) on praegu hästi kohased, et imelisel viisil lahendada mõistatus: -

"Tema (Jeesus) läks üles (taevasse) ... andis inimestele ande! ... Kristuse ihu ülesehitamiseks, seniks kui me kõik jõuame ühisele usule ja Jumala Poja tunnetusele ning täieks meheks saame ... ega jääks enam väetimaiks lasteks, keda õõtsutatakse ja kõigutatakse igas õpetuse tuules."

Esimese sajandi anded pidid olema alla saadetud täiusliku või küpse inimese saavutamiseni; ja 2Timoteusele 3:16,17 värsid räägivad, et "saab loodud Jumala inimene" läbi "kõige kirja" vastuvõtmise. Kuna kõik Kiri juba on olemas, siis ei ole enam mitte mingisugust reaalselt õigustust rohkearvuliste doktriinide olemasolule, mis kerkivad erinevate kirikute poolt. On ainult üks Piibel ja nii nagu "Sinu Sõna on Tõde" (Johannese 17:17), mida mõistetakse tema lehekülgede õppimisega, siis, me võime leida "usu ühtsuse" (s.o. ühe usu, nagu on öeldud Efeslastele 4:13. Tõelised kristlased saavutasid selle ühe usu. Selles mõttes on nad täielikud ("täiuslikud"), nagu kirjutatu tulemus (tagajärg), Jumala Sõna saavutus.

Muuseas, pöörake tähelepanu, kuidas Efeslastele 4:14 salmis võrreldakse imeliste vaimuannete omamist vaimse lapseeaga (lapsepõlvega); ja seoses ennustusega, kuidas imelised anded pidid olema ära võetud. Sama räägitakse ka 1Korintlastele 13:11 salmis. Nii et kära tekitamine vaimsete annete omamise kohta ei ole vaimse küpsuse tunnuseks. Iga nende sõnade lugeja

peaks tegema siit järelduse, et tuleks rohkem püüelda kirjaliku Jumala Sõna tundmisele, rõõmustuda Jumala põhi-ilmutuse täiusest meie Tema enda kohta ja vastata selle peale meie tagasihoidliku kuulekusega.

KAASAEGSED NÕUDLUSED VAIMU VALDAMISEKS

Lõpuks, tuleks teha mõned märkused nende inimeste korduvate kinnituste kohta, kes arvavad, et nad omavad imelisi ande: -

-Kaasaegne "keeltega rääkimised" on tegelikult tendents mitmekordsele lühikeste silpide kordamisele, nagu näiteks "lala, lala, lala; sama, sama; Jeesuke, Jeesuke" ... See ei ole süntaksis, mis oleks seotud mõne keelega. Kui inimene kuuleb, et keegi räägib võõrkeeles, siis tavaliselt võib ta aru saada, et inimesed räägivad millestki. Ta kuuleb mingit iseloomulikku sõnade kõla, kuigi võib olla ei saa sõnadest aru. Kuid kaasaegne "keeltega rääkimine" ei erine sellest. Siin ei ole mingit vihjet nendele manitsustele, mis ilmneksid esimese sajandi andide eesmärgile.

Mõningad nelipühälased kinnitavad, et keeltega rääkimine - on märk, mida on tarvis "pääsemiseks" ja sellepärast, on ta vajalik igal juhul uude usku pöördumiseks. Need sõnad satuvad teravasse vastuollu varaste kirikute kui organite kirjeldusega, kus need, kes omasid mitmesuguseid andeid, olid erinevate organite sarnased. Mitte igäüks ei olnud käsi või jalg, ja mitte igäüks ei omanud mingit annet, nagu näiteks keeled. 1Korintlastele 12:17,27-30 selgitab seda: -

"Kui kõik ihu oleks silm, kuhu jääks siis kuulmine? Kui kõik oleks kuulmine, kuhu jääks siis haistmine?

Aga teie olete Kristuse ihu ja igäüks omast kohast tema liikmed. Ja Jumal on seadnud koguduses mõned - esiteks apostliteks, teiseks prohvetiteks, kolmandaks õpetajaiks; siis ta on annud imetegusid, siis andeid terveks teha, abistada ja valitseda, rääkida mõnesuguseid keeli. Ega kõik ole apostlid? Ega kõik prohvetid? Ega kõik õpetajad? Ega kõik imetegijad? Ega kõigil ole tervekestegemise armuandeid? Ega kõik räägi keeltega? Ega kõik tõlgitse?

Seda sama räägitakse natuke varem selles samas peatükis: -

"Nii antakse ühele Vaimu läbi tarkuse sõna, teisele aga tunnetuse sõna sama Vaimu kaudu; teisele antakse usku samas Vaimus; teisele vägevaid tegusid, teisele prohvetlikku kuulutamist, teisele vaimude äratundmist, teisele mõnesuguste keelte kõnelemist, teisele keelte tõlgitsemist. Ent kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igäihele eriti, nõnda nagu tema tahab" (1Korintlastele 12:8-12).

Sellist eredust (erksust) ei saa lihtsalt ignoreerida.

Teiseks tähelepanuväärseks momendiks nelipühalaste puhul on näide, kuidas Filippus pühitses uuestipöördunud usku, - see on - neid ristiti vees peale Piibli tundmaõppimist, kuid nad ei saanud veel Vaimu andeid, sest alles peale selle astusid Peetrus ja Johannes nende juurde ja "palvetasid nad nende eest, et nad saaksid Püha Vaimu. Siis panid nad oma käed nende peale ja nad said Püha Vaimu. Aga kui Siimon nägi, et apostlite käte pealepanemise läbi anti Püha Vaimu ..." (Apostlite teod 8:4-18). Võimalik, et Vaimu anded anti edasi üksnes käte pealepanemise kaudu, mida ei praktiseerita tihti kaasaegsete pretendendite poolt.

Teised nelipühalsed arvavad, et rääkimine erinevates keeltes ei garanteeri veel päästet. See viitab tõsiste teoloogiliste lahkvõrude olemasolule nende hulgas, kes kinnitavad nende annete olemasolu enestel. Nii usuvad mõningad "jumalavaimsed", et Jumala Riik saab olema maa peal, teised aga arvavad, et see saab olema taevas. Katoliiklastest "jumalavaimsed" kinnitavad, et Püha Vaim käseb neil jumaldada Maarjat ja pappi, samal ajal kui mõned nelipühalistest, jumala vaimust "haaratud" teatavad, et nende poolt omatav Püha Vaim käseb neil suhtuda pappi nagu antikristusesse ja mõista hukka katolik õpetus. Kusjuures, Jeesus rääkis kahtlematult, et need, kel on võim trööstida, see on Püha Vaim, saavad suunatud "kõigesse tõtte ... ja sel päeval te ei küsi minult midagi ... Trööstija... õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mis mina teile olen ütelnud" (Johannese 16:13,23; 14:26).

Nende hulgas, kellel on Trööstija vaim, ei tohiks olla teravat lahkvõrude õpetuses ja samal ajal, selle lahkvõrude olemasolu näitab, et ei tohi võtta tõsiselt neid inimesi, kes räägivad selle olemasolust enesel. Mõnede selliste pretendendite märgatav võimetus, selgitada piiblikohaselt oma usku, näitab, et neid ei suunata Trööstijaks kogu tõele ja täielikule teadmisele.

Suur tähelepanu, mida pööratakse mõningate inimeste poolt erinevate keeltega rääkimisele, ei ole kooskõlas Piibli ettekujutusega sellest. Vaimuannete loetelus, mis on ära toodud Efeslastele 4:11, seda ei olegi. Sellest andest meenutatakse üksnes samalaadse loetelu lõpus 1Korintlastele 12:28-30 salmides.

Tegelikult, täheldatakse ainult kolmes kohas Uues Testamendis selle ande kasutamist (Apostlite teod 2:4; 10:46; 19:6).

Kaasaegsete jumalavaimsete kristlaste katsumusi, kes pretendeerivad erinevate keeltega rääkimisele ja kes tegelevad imede esitamisega, tuleks vaadata selles arvestuses, mida me ütlesime selles peatükis Jumala Vaimu

loomise kohta. Põhiline järeldus tuleks teha selline; mida ka need inimesed ei räägiks oma saavutustest, ei saa see olla nende poolt Jumala Vaimu omamise tagajärg, ta peab läbi tegema paratamatu koduse töö, et vastata neile Piibli järeldustele, mis me siin ära tööme.

Kuid näib mõistlik, anda mõningased selgitused küsimusele, miks toimuvad osalise tervendamise ja "keeltega" rääkimise juhtumid (iidolite kummardamise mõttes).

On tunnistatud, et inimesed kasutavad väikest osa oma peaju võimalustest, mõnedel andmetel ainult 1% ulatuses. On samuti kindlaks tehtud, et mõistus võib saavutada peaaegu "füüsilise" kontrolli keha üle. Seda enesesisenduse teel, et tuli ei kõrveta; hindud saavutavad seda, et käivad tuliste süte peal paljaste jalgadega ja ei saa kõrvetada. Erilisel vaimsuse perioodil võime me ära kasutada palju suuremat meie aju võimete protsenti kui tavaliselt ja saavutada sellist meie keha füüsilist tulemust, mis palju enam ületab üldised vastuvõetavad võimalused. Lahingu ajal, suure erutuse seisundis, võis sõdur mitme tunni jooksul mitte märgata, et tal puudub käsi.

Suure religioosse usu juures ja teatud stimuleeriva muusika saatel, jumalavaimse juhendaja mõju all, on täitsa võimalikud ilmingud, mis on väljaspool normaalset inimlikku ettekujutust. Imed, millest räägivad tänased kristlased, on sellesama korra erandlikkuse näitajad, nagu ka paranormalsed katsed teiste religioonide puhul. Shamaanluse kummardajad kasutavad neid samu võtteid, mida kasutatakse ka pominal rääkimise juures, teistes keeltes. Moslemid võivad samuti kinnitada samasuguseid imesid, mida teostavad kaasaegsed kristlased. Kuid kogu asi on selles, et Vaimu annete omamine esimesel sajandil m. a. j., teostus tõelise kristluse ilmse paremuse tingimustes, võrreldes teiste religioonidega. See fakt, et praeguse kristluse kaasaegsed "imed" on sarnased teiste religioonide samasuguste imedega, annab tunnistust praegust selliste Püha Vaimu annete puudumisest, mis olid esimesel sajandil m. a. j.

Jätkuv triumfaalne islami võidukäik, võrreldes kristlusega, suuremas osas Aafrika riikides ei omaks kohta, kui populaarsed "kristlased" oleksid toime pannud reaalseid imesid samas mastaabis ja veenva jõuga, mida teostati esimesel sajandil. Ja need, kes tõeliselt omab Püha Vaimu Trööstija andeid, teeks veel rohkem, kui neid teostas Jeesus (Johannese 14:12,16). Mõte sellest, et kristlased oleksid võinud teostada samasuguseid imesid, kui neil oleks rohkem usku, kohtab siin teatavat kahtlust. Küsimus on asetunud nii: nad kas omavad Trööstija imelisi ande, või ei. Kui nad kinnitavad, et omavad neid, siis nad teostaksid neid "neist rohkem" (Johannese 14:12), kuid ei oleks üksnes suutnud luua!

2.5 PIIBEL - AINUS AUTORITEET

Kõigest, selles peatükis öeldust, järeldub, et Jumala Vaim kuulub Tema mõistuse, kavatsuse ja jõu juurde, mille abil Ta loob oma tegusid. Me kriipsutasime alla, et Vaim avaneb meile näitlikult Jumala Sõna lehekülgedel. Paljud kaasaegsete kristlaste probleemid on esile kutsutud selle täielikust mittemõistmisest. Kuna on raske mõista, et selline suur jõud on paigutatud ühte raamatusse, siis tahetakse mõelda, et peale Piibli on olemas veel mingisugune Jumala avaldumise vorm inimesele. Selle tagajärjel, et meie äärmiselt rikutud inimloomus (Jeremija 17:9), leiab Jumala Sõna puhta tõe raske olevat omandada (Johannese 17:17), tekib paljudel inimestel kiusatus omada teisi ilmutuse vorme, mis on meeldivamad inimese mõistusele. Allpool on mõningad neist näidetena ära toodud: -

Usulahk (kirik)	Teised vormid, kes pretendeerivad ilmutusele	Selle vormi eelistus/kõitvus inimese jaoks
Jehoova tunnis tajad	Vahitorni Ühingu väljaanded, mida loetakse jumalavaimseteks	Ei vajata mingit isiklikku vaeva ega mõtlemist Piibli õigsuse mõistmiseks. Vastused on kõige jaoks antud.
Katolism	Arvamused, kes nende endi sõnade järgi on Jumala mõistuse peegelduseks	Rooma papi ja pühakute ütlused Ei ole vajadust ise Piiblit lugeda Vanasti katolism ei edendanud vaid isegi keelas seda teha. Usk inimeste sõnadesse, mitte jõupingutuste lisamine nende sõnade õigsuse kinnitamiseks.
Mormoonid	Mormoonide Raamat	Eitab Piibli alustesse usu vajalikkust, mida on raske omaks võtta. Mormoonide raamat annab universaalse pääsemise võimaluse, samal ajal kui Piibel räägib paljude inimeste olemasolust, kes elavad ja surevad lootuse olemasoluta, sellepärast, et neid ei ole kutsutud Evangeeliumi

Evangeeliumid	"Sisemine valgus" on nende arvamuse järgi Püha Vaim kristlaste jaoks	tundmisele. Nad usuvad, et kõik nende tunded on õiged ja arvavad, Jumala Vaim suunab ja innustab neid nende radadel, mis ei ole seotud Piibliga.
---------------	--	--

Kõik see rõhutab vajadust Piibli, kui Jumala Sõna, põhjalikumaks õppimiseks ja leidma tema lehekülgedel tõelist ilmutust. Küsimusele: "Miks on üks Piibel, kuid palju kirikuid?", tuleks esitada vastulause, kuidas võtab iga kirik teatud astmeni vastu teist Püha Vaimu ilmutuse vormi, see on, Tema tahet, õpetust ja mõtlemist, vaatamata sellele, mis on Piiblis sellest räägitud.

Kui te tahate leida üht õiget kirikut, üht tõelist usku ja üht tõelist ristimist (Efeslastele 4:4-6), peaks olema teile üleskutseks selge ja vali - "Tagasi Piibli juurde!"

KÕRVALEPÕIGE 4 : PÜHA VAIM - ON ISIKSUS ?

Lõikudes 2.1 ja 2.2 on antud küllaldane tõestus, et Jumala Vaim kuulub Tema jõu juurde, peegeldab Tema "mõistust" küllalt laialdasel viisil. Nii nagu Jumala Vaim tegutseb kui Jumala olemuse ja isiksuse täpne peegeldus, siis räägivad mõned inimesed, et Jumala Vaim - see on isiksus, mis on ka Jumalaks. Eelnevate osade tähelepanelik ja korduv lugemine näitab, et Jumala Vaim on Tema mõistus ja jõud, aga kui see nii on, siis ei saa olla mõistus või jõud mitte mingil moel isiksus. Elekter on nähtamatu jõud, mis võib anda tulemusi inimesele, kes juhib seda elektrit; kuid see ei tähenda, et see on isiksus. Armastus on inimese iseloomu ilming, kuid see ei saa olla isiksus. Jumala Vaim sisaldab endas armastust, kuid ta ei saa mingil moel kuuluda isiksuse juurde, mis on temast eraldunud.

Ilmne ja suur viga (et vaim on isiksus) on enamuse "kristlaste" usk "kolmainsuse doktriini" (kolmikusse). Selle doktriini järgi tuleb välja, et on kolm jumalat, kes mingil moel sisaldavad endas ühte ja sedasama - Jumal Isat, Püha Vaimu ja Jeesust. Needsamad inimesed kinnitavad, et Jumal - ei ole isiksus ja samal ajal räägivad, et Jumala Vaim on isiksus, luues sellesamaga ilmset vasturääkivust. On täielikult alust uskuda, et "kolmainsuse" idee oli paganlik idee, mis kanti üle kristlusesse ja seepärast ei kohta seda sõna Piiblis. Võttes vastu selle idee, et Jumal on kolmainsus,

olid kristlased sunnitud tulema küllaltki kummalise järelduseni, et Jumala Vaim/jõud - on isiksus, mis on ka Jumal, kuigi - see ei ole Jumal. Kui aga kristlasi süüdistatakse sellises vasturääkivuses, leiavad nad eneste jaoks palju kergema väljapääsu, teatades, et Jumal - see on suur saladus, ja me peame vastu võtma kõike usu järgi, mitte püüdma leida loogilist seletust.

Kuid seejuures minnakse mööda viidetest Uues Testamendis, Jumala salapärasuse kohta, mis avatakse Jeesuse Kristuse Sõnaga ja teoga: -

"Mina ei taha, vennad, et teile jääks teadmatuks see saladus" (Roomlastele 11:25).

"Jeesuse Kristuse jutluse järele selle saladuse ilmutamist mööda" (Roomlastele 16:25).

"Vaata, ma ütlen teile saladuse..." (1Korintlastele 15:51).

"Ilmutuse kaudu on mulle antud teada saladus" (Efeslastele 1:9;3:3).

Pauluse kuulutuseks oli "julgesti kuulutada Evangeeliumi saladust" (Efeslastele 6:19; Koloslastele 4:3).

"Saladust ... on nüüd avalikuks tehtud tema pühadele" (Koloslastele 1:26).

Tuleks märkida, et praegust ei ole saladusi põhiliste doktriinide suhtes ja ainult inimene, kes viibib pimeduses, räägib saladustest. Ja kas selline inimene ei muretse selle üle, et Piibli nimetus "Babülon", vale religiooni süsteemid, mida on kirjeldatud Ilmutuse raamatus, on "saladus" (Ilmutuse 17:15)? Peamine mõte seisneb selles, et see süsteem kuulutab oma uskumusi kui saladust, kuid tõelised usklikud mõistavad selle naise saladust, millest seal räägitakse (Ilmutuse 17:7).

Võib muidugi oodata sellist udust selgitust inimestelt, kes rajavad oma arusaama Jumalast subjektiivsetele muljetele või mingisugusele ähmasele välise vaimse jõu määratlematule aktiivsusele nende teadvuses. Kui me tahame olla tõeliselt tagasihoidlikud Jumala Sõna õppimise suhtes, siis me peame kasutama kõiki meie võimeid põhjendamiseks ja deduktsiooniks, et avastada tema ilmutus.

Mitte ükski Evangeeliumi kuulutaja, keda mainitakse Piiblis, ei võtnud kasutusele kunagi sellist fraasi: " see on täielik saladus ja te ei suuda seda mõista". Selle asemel loeme me pöördumist meile, meie mõistuse kasutamiseks ja loogiliste järelduste tegemiseks Pühitsetud Kirjast.

Oma jutlustuses põhilistest Piibli seisukohtadest (mida me samuti vaatleme antud raamatus) Paulus "kõneles neile kolmel hingamispäeval Kirjast, seletades ja tõestades, et Kristus pidi kannatama ja surnuist üles tõusma" (Apostlite teod 17:2,3). Siin oli süstemaatiline loogiline Piibli tõestus, mis oli võrdne täiusele ja lause ise algab sõnadega:"Paulus, ise läks

kogudusekotta ja vaidles juutidega". See oli tema tavaline stiil (vt. samuti Apostlite teod 18:19). Sellele vastavalt, suure kampaania ajal Korintoses, rääkis Paulus sünagoogis ja veenis juute ... kui nad vastu panid ja pilkama hakkasid." (Apostlite teod 18:4-6). Inimesed, kes võtsid vastu usu, kuulasid Pauluse tõestusi, mida ta Piiblist esile tõi; siin ei olnud selliseid fraase nagu: "Jeesuse nägemus minu magamistoas", "kirjeldamatu tunne haaras mind", "ükskord õhtul ma kohtasin Issandat".

Pöörake tähelepanu samuti ka sellele, et jumalavaimne Kiri kutsub loogikale ja ratsionalismile, viidates seejuures sellele, et "nad olid vastu". Sellele sarnaselt, Antiohhas, Paulus ja Barnabas "vesteldes nendega (Jumala Sõnast), veensid neid (Apostlite teod 13:43). Nende järgmine peatuspaik oli Ikoonias, kus nad "kõnelesid nõnda, et niihästi suur hulk juute kui kreeklasi sai usklikuks" (Apostlite teod 14:1).

Kui aga natuke hiljem peale seda mõisteti Pauluse üle kohut, see sama loogika innustas jätkuvalt tema kindlat usku tulevikule: "kõneles ta õigusest ja kasinusest ja tulevasest kohtust" sellise läbitungiva selgusega, et isegi küüniline, tahaplaanile lükatud kohtunik "ehmus" (Apostlite teod 24:25).

Kuna meie jutt põhineb mitme tõenduse esitamisel, siis tuleks meil anda Piibli viide meie lootusele ja doktriinile: -

"Olge alati valmis andma vastust igatühele, kes teilt nõuab seletust lootuse kohta; vastake tasaduse ja kartusega" (1Peetruse 3:15).

Rääkida rahuliku häälega mõnest isiklikust kogemusest - see ei tähenda tõendite toomist evangeelsesse lootusesse. Pikaajaline viide isiklikule tunnistusele, nagu paljude "evangeelsete" kristlaste kuulutuse vahend, kriipsutab alla "argumenteeritud vastuse" puudumist nende "lootusele". Kogu sõnastik tekkis kristlaste keskel, et anda neile võimalus "kasutada seda, mida Issand tegi minu elus" jne. Sellised isiklikud anekdoodid satuvad teravasse vastuollu Pauluse sõnadega: "Me ei kuuluta iseendid, vaid Kristust Jeesust"(2Korintlastele 4:5) - ja see, kes ilmselt rohkem kui keegi teine, suhtles isiklikult Jeesusega.

Loogiline, piiblikohaselt põhjendatud moodus meie pöördumisel usku, peab looma mudeli, meie veel laiematele sugulussuhetele Jumalaga, meie päevade lõpuni. Eeskujuks meile, nagu alati, on esimesed kristlased, kes kasutasid mõistust probleemide lahendamiseks teenistuse ajal inimeste "hüvanguks" (Apostlite teod 6:2). Uue Testamendi läkitustes väljendub samuti kindlus, et selle lugejad võtavad juhiseks Piibli loogika. Sel moel, selle järgi, missugused olid esmaspühakud, kes elasid Moosese seaduste järgi, võime me teada üksikasju Kristuse tegude kohta (Heebrealastele 5:3). Rääkides ületamatust Jumala armastusest Kristusele, esitab Paulus

üleskutse, et meie "mõistlik (kreeka sõna *logikos*, s.t. loogiline) jumalateenistus" oleks täielikult pühendatud Temale vastuseks (Roomlastele 12:1). Sõna "logikos" tuleneb kreeka keelsest sõnast "logos", mida tavaliselt tõlgitakse nagu "sõna", Jumala Sõna tähenduses. Meie loogiline vastus Piibli terminites, peab järelikult samuti lähtuma Jumala Sõnast.

Kõige selle valgel on ebaloogiline kinnitada Jumala Vaimust kui isiksusest, kes ei ole Jumal ja samal ajal on Tema. Ja vastus, et kõik see on saladus ja ei allu loogikale Piibli terminites, ei ole vastuvõetav. Kui meie ei suuda teha Pühas Kirjast loogilisi järeldusi, siis muutub kogu Piibel asjatuks ja langeb ära Piibli õppimise vajadus, kui seda võib tõlgendada üksnes kui huvitavat banaalsust või nagu kõitvat kirjanduslikku teost. Näib, et see kõik on kristlaste arvukatel raamaturiulitel.

Kuid tuleb tunnistada, et mõned neist, kes usuvad, et Jumala Vaim on isiksus, teevad katset, anda sellele piibliline selgitus. Tuuakse esile värsse, milles räägitakse Jumala Vaimust isiksuse keeles, nagu näiteks "Lohutaja (trööstija)" (Johannese 14:10) või tehakse viiteid sellele, et Vaim on "pettunud".

Osas 4.3 räägime me, et inimese "hing" võib olla ärritunud (Apostlite teod 17:16), pettunud (1Moosese 41:8) või rõõmus (Luuka 10:21). Inimese "hingest", s.o. tema olemasolust, tema mõistusest ja kavatsustest, mis kutsub esile tegevuse, räägitakse nagu eraldi isiksusest. Kuid seda ei võeta muidugi tähtselt. Jumala Vaimust võib samuti rääkida samasugusel kujul.

Tuleks silmas pidada, et Piiblis kasutatakse tihti isikustamise keelt, kui räägitakse abstraktsetest mõistetest. Näiteks Õpetusõnades 9:1 räägitakse tarkusest nagu naisest. See näitab meile, missugune oleks võinud inimene olla, kui tal oleks tarkust tegudes. Tarkus ei saa eksisteerida väljaspool inimese teadvust ja seepärast kasutatakse sellist isikustamist. Üksikasjalikumalt räägitakse sellest kõrvalepõiked 5: "isikustamise printsiipides".

KÕRVALEPÕIGE 5 : ISIKUSTAMISE PRINTSIIP

Võimalik, et mõned inimesed hakkavad raskustega vastu võtma selgitusi kuradi isikustamisest, sellepärast, et teda meenutatakse Piiblis nii tihti, et tekib mulje temast kui isikust ja see arvatavasti ärritab inimesi. Kuid seda võib kergelt selgitada sellega, et Piibli tunnustatud erinevuseks on esemete ja abstraktsete mõistete isikustamine; nagu tarkus, rikkus, patt, kirik ja ainult

üksnes kuradi juhtumis hiilivad sisse mõned fantastilised teooriad. Järgmised näited tuuakse illustatsioonideks: -

TARKUSE ISIKUSTAMINE:

"Õnnis on inimene, kes leiab tarkuse, ja inimene, kes jõuab arusaamisele, sest sellest on rohkem kasu kui hõbedast ja rohkem tulu kui kullast! See on kallim kui pärlid, ja ükski asi, mida sa ihaldad, ei ole sellega võrreldav!" (Õpetussõnad 3:13-15).

"Tarkus ehitas enesele koja, püstitas oma seitse sammast!" (Õpetussõnad 9:1).

Need värsid, nagu ka ülejäänud peatüki osad, milles nad on, näitavad, et tarkust kehastatakse nagu naist, kuid selle pärast ei tekkinud kellelgi mõtet, et tarkus - see on sõnasõnalt naine, kes rändab mööda maad. Kõik saavad aru, et tarkus esindab eneses soovitud omadust, mida kõik inimesed tahaksid omada.

RIKKUSE ISIKUSTAMINE:

"Ükski ei või teenida kaht isandat, sest tema kas vihkab üht ja armastab teist, või hoiab ühe poole ega hooli teisest. Te ei või teenida Jumalat ja mammonat!" (Matteuse 6:24).

Siin võrreldakse rikkust isandatega. Paljud inimesed püüavad väga saada rikkust ja sel teel saada nende isandateks. Jeesus ütleb meile siin, et me ei või teha seda ja teenida vastuvõetavalt Jumalat, ühel ja samal ajal. Käsuõpetus on lihtne ja tegus, kuid keegi ei kujuta ette, et rikkus - see on inimene nimega Mammona.

PATU ISIKUSTAMINE:

"...igaiüks, kes teeb pattu, on patu ori!" (Johannese 8:34). "Patt on valitsenud surmas" (Roomlastele 5:21). "Eks te tea, et kelle orjaks te hakkate sõnakuulmises, selle orjad te olete, kelle sõna te kuuldate, kas patu orjad surmaks või sõnakuulmise orjad õiguseks?" (Roomlastele 6:16).

Nagu juhtumis rikkusega, võrreldakse siin pattu isandaga, aga neid, kes teeb pattu - tema orjadega. Kuid mitte ükski mõistlik nende ridade lugeja ei võta vastu Pauluse sõnu, et patt - see on inimene.

VAIMU (hinge) ISIKUSTAMINE:

54 JUMALA VAIM

"Aga kui tema, tõe vaim, tuleb, siis ta juhatab teid kõigesse tõe, sest tema ei räägi iseenesest" (Johannese 16:13).

Siin räägib Jeesus oma apostlitele, et nad saavad Püha Vaimu ja see tõepoolest toimus Nelipühal, nagu on öeldud Apostlite teod 2:3-4: "Ja neile ilmus nagu lõhestatud tulekeeli, ja need langesid üksikult igäihe peale nende seast. Ja nad kõik said täis Püha Vaimu", mis andis neile imekspandava jõu, luua imelisi tegusid, mis kinnitasid, et nende võim tuleb Jumalalt. Püha Vaim ei olnud isiksus, see oli jõud, kuid kui Jeesus rääkis sellest, siis kasutas isikulist asesõna "tema".

SURMA ISIKUSTAMINE:

"Ja ma vaatasin, ja näe: tuhkur hobune, ja kes tema seljas istus, selle nimi oli Surm" (Ilmutuse 6:8).

IISRAELI RAHVA ISIKUSTAMINE:

"Mina ehitan sind jälle, et sa oleksid üles ehitatud, Iisraeli neitsi! Sa ehid ennast jälle trummidega ..." (Jeremija 31:4). "Ma olen küll kuulnud, et Efraim haletseb iseennast: "Sina oled mind karistanud ja ma olen saanud karistuse nagu tõrges härjavärss. Too mind tagasi, et saaksin pöörduda, sest Sina oled Issand, mu Jumal!" (Jeremija 31:18).

Nende salvide sisu näitab, et prohvet pöördub mitte tähttähelise, mittepahelise Efraimi poole, nagu inimese poole, vaid Iisraeli rahva poole, kes sellisel juhul isikustub samal kujul kui Suurbritannia, mida mõnikord kutsutakse "Britanniaks" või "John Buliks". Ei ole selliseid inimesi, nagu see naisterahvas või see meesterahvas, kuid kui neid mainitakse raamatutes või kohatakse piltidel, siis teab igaüks, et selle all mõeldakse Suurbritanniat.

KRISTUSESSE USKIJATE ISIKUSTAMINE.

"Seniks kui me kõik jõuame ühisele usule ja Jumala Poja tunnetusele ning täieks meheks saame Kristuse täisea mõõtu mööda" (Efeslastele 4:13). "Üks ihu" (Efeslastele 4:4). "Aga teie olete Kristuse ihu ja igäiks omast kohast tema liikmed" (1Korintlastele 12:27). "...Kristus on koguduse pea, tema on ihu õnnistegija" (Efeslastele 5:23). "Tema (Kristus) on ihu - see on koguduse pea ... Nüüd ma olen rõõmus, oma kannatamistes teie pärast, ja mis mul veel puudub Kristuse viletsusest, selle ma täidan oma lihas tema ihu heaks, mis on kogudus" (Koloslastele 1:18,24).

"Sest ma olen armukade teie pärast jumaliku armukadedusega; olen ma ju teid kihlanud ühele ainsale mehele, Kristusele, et teid esitada temale kui puhast neitsit" (2Korintlastele 11:2). "...Talle pulmad on tulnud ja tema naine on ennast valmistanud" (Ilmutuse 19:7).

Kõik need värsid oma määratlusega käivad inimeste kohta tervikuna, kes olid tõelised usklikud Kristuses ja keda mõnikord nimetati kui "kirik", kuigi seda ei peaks segi ajama mingisuguste tänapäeva kirikutega, mis on ammu lakanud olemast tõelisteks Kristusesse uskujateks. Tõelised usklikud, see tähendab neid, kes usuvad tõelistesse Piibli doktriinidesse, nimetatakse "puhtad neitsid", mis tähendab samal ajal selle elu puhtust, mida nad peaksid elama; ja kehaliselt näitama sobivust, sest et nagu loomulik keha omab palju funktsioone, nii ka tõelisel kirikul on suur vastutus ja ta teostab erinevaid funktsioone. Kui kirikut nimetatakse "kehaks", siis ei aja mitte keegi teda segi mingisuguse isikuga; inimesed ei tunnista samuti kuradit või saatanat mingisuguse taevaliku "koletisena" või langenud inglina, kui sõnad olid õieti tõlgitud või kui mehed ja naised ei võtnud valesid ideid, mis tulenesid möödunud päevade valedelt kirikutelt.

Adopteeritud Robert Robertsi raamatust "Ristirahva eksisammud".

KÕRVALEPÕIGE 6 : KALVINISM

Mitusada aastat tagasi esitas Kalvin idee meie elu ettemääratusest, nii et meie hea tahte otsused ei oma mitte mingit tähendust meie päästeks - me oleme kas varem ette määratud päästeks, või sellest välja tõugatud. Seda mõtet transformeeriti mitmesse kaasaegsesse ideesse:

- Ei ole mõtet võtta ette suuri jõupingutusi Piibli ja religiooni õppimiseks, kuna, kui me oleme määratud pääsema, siis me pääseme igal juhul.
- On olemas olend, keda nimetatakse kuradiks, kes sunnib meid patustama ja toob meie ellu probleeme, sõltumata meie tahtest. Seda vale ettekujutust arutatakse 6. peatükis.
- Ei ole vaja paluda abi Jumalalt mitmesugustes elu juhtumites, näiteks, ohututu reisi puhul, sest kõik on ette määratud. Maailmas on kõnekäänd, mida võib tihti kuulda lennujaamades: "Kui teie reis peab väljuma, siis ta väljub".
- Evangeelsed kirikud õpetavad, et ei ole võimalik uskuda ja mõista Piiblit ilma, et Püha Vaim ei sunniks meid seda tegema.

On mitmeid mõistlikke piibellikke põhjusi, et lükata ümber seda sorti filosoofia:

- Muutub mõttetuks kogu Jumalale kuuletumise kontseptsioon. Piiblis räägitakse meile pidevalt, et me peame jälgima Jumala käske ja toimides nii, me võime valmistada Talle rõõmu või pettumust. See käskude kontseptsioon kaotab mõtte, kui Jumal sunnib meid olema alandlikud. Kristus pakub päästet "kõigile, kes on Temale sõnakuulelikud" (Heebrealastele 5:9).

- Heebrealastele 11. peatükis räägitakse, et Jumala sekkumine meie ellu ja edasine pääsemise pakkumine meile, sõltub meie usust. Paljud Piibli näited Jumala poole pöördumisest, palvega abile rasketel eluhetkedel, kaotavad mõtte, kui kõik on varem ette määratud. Sellesarnaselt muutub mõttetuks idee pääsemisest kui meie usu tulemusest Kristusesse.

- Ristimine on eelduseks pääsemisele (Markuse 16:16; Johannese 3:3-5). Calvinistid eitavad praegu seda. Kuid pääsemine tehti võimalikuks tänu Kristusele (2Timoteusele 1:10), aga mitte abstraktse jaotamise kontseptsioonide tulemusele. Me peame teadlikult sugulustuma Temaga, tehes seda ristimise teel. Roomlastele 6:15-17 värssides räägitakse meie valitsejate vahetusest, patu elust alandlikku ellu üleminekust. "Kelle orjaks te hakkate sõnakuulmises, selle orjad te olete". See keel - enda andmisest sõnakuulmisesse - räägib selgelt meie heast tahtest, vastandiks tingimusteta määratlusele. Andumine toimub südame kaudu, kuuletumise läbi, Evangeeliumi õpetuse eeskujul (Roomlastele 6:17).

- Jumalal ei oleks vajadust avada meile Oma Sõna, kui me oleksime mingisugusel viisil lõpptulemuseks ette määratud. Ei oleks vajadust ka kuulutamisel; kuid Piibel, nii nagu õpetustes (manitsustes), nii ka nende kujukates näidetes, näitab, et läbi Sõna kuulutamise tulevad mehed ja naised pääsemisele. "Pääste Sõna" (Apostlite teod 13:26) peab olema läkitatud inimestele.

- Meie üle mõistetakse kohut vastavalt meie tegudele (Ilmutuse 22:12). Miks, kui meie hea tahte teod ei oma pääsemise puhul tähtsust? Paulus ütles, et juudid mõistsid end hukka, kui vääritud igavesele elule, oma keeldumise tõttu Jumala Sõnast (Apostlite teod 13:46). Nad mõistsid eneste üle kohut ja Jumal ei seganud neid. Kui me räägime, et Jumal on ette määranud mõned inimesed pääsemisele, kuid teised hukkamõistule, siis järeldub sellest, et Tema sunnib ühtesid inimesi olema patused ja teisi olema õiglased. Aadama patu tõttu "tuli patt kõikidesse inimestesse, sest nad kõik on pattu teinud" (Roomlastele 5:12). Sellepärast inimesed surevad, see on patu karistus (Roomlastele 6:23), kuid mitte seepärast, et Jumal sundis neid patustama mingisugusel ajal - kuni Aadama patuni.

- 1Korintlastele 10. peatükis ja samuti ka paljudes teistes kohtades Piiblis, räägitakse nendest inimestest minevikus, kes kunagi omasid sugulussuhteid Jumalaga, kuid hiljem eemaldasid Temast, just nagu hoiatuseks usklikele. See fakt, et võib "usust taganeda" (Galaatlastele 5:4), tähendab pääsemise süsteemi puudumist, mille puhul ei ole õige väide: "kord päästetud - igavesti päästetud", nagu seda kinnitab kalvinism. Me võime olla päästetud ainult sel juhul, kui me püsime alati tõelises õpetuses (1Timoteusele 4:16).

- Jeesus rääkis selgelt, et Jumala Sõna mõistmine, sõltub mõningal määral meie hea tahte pingutusest. "Kes seda loeb, see pangu tähele" (Matteuse 24:15). Sel moel me püüame ise mõista sõna, meid ei sunni keegi seda tegema. On sarnasus nende sõnade vahel ja Jeesuse poolt tihti korratud sõnade vahel: "Kel on kõrvad, see kuulgu" või mõistku. Sõnu, "kel on kõrvad, see kuulgu", võrreldakse Jumala Sõna lugemisega. Jumala Vaim ilmutab end väga tugevalt Tema Sõna kaudu ja seepärast võis Jeesus öelda, et tema innustatud sõnad, on "Vaim" (Johannese 6:63). Ei tohi enesele ette kujutada, et Jumala Vaim töötaks inimese heaks, kui ei pöörduta Tema Sõna poole, selleks, et sundida inimest olema kuulekas sellele sõnale.

- "Tulgu, kellel on janu, ja kes tahab, võtku eluvett ilma hinnata" (Ilmutuse 22:17) - nii räägib Evangeelium kõigile, kes vastab tema elu sõnale.

KÕRVALEPÕIGE 7 : "SIIS SAATE PÜHA VAIMU ANNI" (APOSTLITE TEOD 2:38)

Esinedes suure rahvahulga ees, Nelipühal, lõpetas Peetrus oma pöördumise salmiga 38, kutsudes ristimisele ja Püha Vaimu ande saamisele. Viide Püha Vaimu andele oli tehtud seoses sellega, et apostlid kasutasid keelte ande , rääkides rahvahulgaga erinevates keeltes, selgitades inimestele, et toimides nii, nad täidavad Joeli prohvetikuulutust, imeliste andide esitamise kohta (Apostlite teod 2:16-20). Võib oletada, et Peetrus töötas imelisi vaimuande iisraellastele, kes teda kuulasid. Rahvahulk koosnes juudalastest, mitte paganatest (Apostlite teod 2:5). Joeli prohvetikuulutust, annete omandamisest, puudutas ennekõike juute. Seepärast, ütles Peetrus, pöördudes nende poole: "Teie ja teie laste päralt on see töötus (Apostlite teod 2:39), pidades silmas nähtavasti Joeli ennustust, et Vaim valatakse iisraellaste ja nende laste peale (Apostlite teod 2:17; võrdle Joeli 2:28-32). Siin võib samuti olla vihje sellele, et nende imeliste annete töötus oli adresseeritud ainult kahele põlvkonnale - neile, kes kuulasid Peetrust ja nende lastele.

Me näitasime, et esimese sajandi lõpuks (s.o. umbes 70 aastat peale Peetruse kõnet) anded lõpetasid oma olemasolu. Seda kinnitavad samuti ajaloolised andmed. Selle kahe põlvkonna jooksul olid anded samuti ka paganatel: "Teie ja teie laste päralt on see töötus ja kõikide päralt, kes on kaugel, keda iganes Issand, meie Jumal, kutsub enese juurde" (Apostlite teod 2:39). Pöörake tähelepanu - paganaid kirjeldatakse kui "kes on kaugel" (vrd. Efeslastele 2:14-17).

Kuid on alust arvata, et sündmused, mida on kirjeldatud Apostlite teod 2. peatükis, kujutab endast üksnes väikest osa töötusest, millest räägitakse Joeli 2. peatükis. Tähtsaim ennustuste täitumine, toimub peale seda, kui Iisraeli tungivad vaenlaste väed, kui nad lüüakse puruks (Joeli 2:20) ja peale selle iisraellased kahetsevad ja hakkavad elama õnnelikus koosluses Jumalaga (Joeli 2:27). "Ja pärast seda sünnib, et ma valan oma Vaimu kõige liha peale!" (Joeli 3:1). Selle ajani, kuni ei täideta neid eeltingimusi, ei või me oodata Joeli teiste sõnade täitumist, peale nende väikeste sündmuste, mis toimusid Nelipühal, nii nagu seda on kirjeldatud Apostlite teod 2. peatükis.

Töötus Vaimu ande saamisest, peale ristimist, võib käia praegu ka meie kohta. On üks Vaim, kuid ta võib ilmned a erinevaid teid pidi (1Korintlastele 12:4-7; Efeslastele 4:4). Esimesel sajandil toimus see imeliste andide kaudu. Praegu, kui need on tagasi võetud, on täiesti seaduslik näha "Vaimu annete" töötuste täitumist teisel teel. "Püha Vaimu and" võib käia "annina, mis on Püha Vaim", või "annina, millest räägib Püha Vaim", see on andestamise ja pääste andele, mida töötas hingestatud Jumala Sõna. On palju teisi ande teostumise näiteid (see on, siin olevaid sõnu, omastavas käändes). "Jumala tundmine" (Koloslastele 1:10) võis tähendada tunnetust, mis on Jumalal, või teadmisi Jumalast. "Jumala armastus" ja "Kristuse armastus" (1Johannese 4:9; 2Korintlastele 5:14) võivad tähendada armastust, mis on Jumalal, ja Jeesusel meie suhtes, või armastust, mis on meil nende vastu. "Jumala Sõna"; võib tähendada sõna Jumala kohta või sõna, mis lähtus Jumalalt. Püha Vaimu and võib käia sellepärast ande kohta, mille Püha Vaim teeb võimalikuks ja millest ta räägib, kuid samuti ande kohta, mis koosneb Püha Vaimu jõust.

Andestus (andeks andmine) - see on Vaimu and?

Roomlastele 5:16 ja 6:23 värssides kirjeldatakse pääsemist, kui "andi", tekitades seejuures vajaduse võrrelda sõna "Vaimu and" Apostlite teod 2:38 värssiga. Tegelikult salmis 2:39 nähtavasti tuuakse esile sõnad Joeli 2:32, pääsemise suhtes, nagu see oleks Vaimu and. Peetruse vihje töötatud andele,

neile "kaugetele", ühildub sõnadega Jesaja 57:19 värsiga: "Rahu, rahu (Jumala andestuse kaudu) kaugel olijale". Efeslastele 2:8 värsis kirjeldatakse andi samuti nagu pääsemist, aga mõni rida allpool öeldakse, "et tema läbi on meil mõlemail ligipääs ühes vaimus Isa juurde" (2:18). Seda kinnitatakse samuti selle faktiga, et värsid Efeslastele 2:13-17 on kooskõlas värsiga Jesaja 57:19: "Kes enne olite kaugel, Kristuses Jeesuses saanud ligi Kristuse vere läbi. Sest tema on meie rahu ... Ja tema tuli ning kuulutas rahu teile, kes olite kaugel, ja rahu neile, kes lähedal olid".

Jesaja 30:1 värsis süüdistatakse iisraellasi andestuse otsimise eest oma enese tee kaudu, mitte Jumala Vaimu annina: nemad "teevad liidu aga ilma Minu Vaimuta, lisades (mitte eemaldades) patule patu". Jesaja 44:3 värsis kirjeldab viimast Iisraeli andestuse päeva sellistes sõnades: "Ma valan janusele vett ja kuivale voogusid (vaimset põlatule - Jesaja 53:2); ma valan sinu soo peale Oma õnnistuse". Aabrahami järglaste õnnistus toimub Kristuse kaudu (Apostlite teod 3:25,26), mida võib võrrelda Vaimu väljavalamisega iisraellaste peale. Siin tuuakse selgelt esile sõnad salmides Joeli 2 ja Apostlite teod 2. Galaatlastele 3:14 salmis üldistatakse kõik see selliste sõnadega: "et Aabrahami õnnistus saaks paganaile osaks Jeesuses Kristuses ja me usu kaudu saaksime Vaimu töötuse". 1Korintlastele 6:11 salmis räägitakse meie pattude mahapesemisest "meie Jumala Vaimuga". Läkitus Roomlastele, märgitakse võrdsust meie vahel, kes oleme saanud "armu... lepituse... vaimu" (1:5; 5:11; 8:15), näidates sellega seost vaimu ande ("armu") vahel ja andestuse vahel, mis viib lepituseni. Raske on üle hinnata Uue Testamendi keele ilmekust, võttes tähelepanu alla, et nende esimesteks lugejateks olid iisraellased ja arvestades seda mõju, mida osutasid neile apostlite läkitused. Viiendas Moosese raamatus räägitakse korduvalt ja Joosua raamatus, Jumala töötustest, anda oma rahvale maad - "maa, mille sinu Issand Jumal annab sulle omandiks". Seda fraasi võib kohata küllalt tihti Vanas Testamendis.

Uues Testamendis kasutatakse sõna "maa" asemel sõna "pääsemine", järelikult, Jumala and praeguses perspektiivis koosneb muidugi pattude andeksandmisest.

Peetrus palus juute, et nad kahetseksid, enne kui nad anded saavad, kuid see viis isikliku palvuse lugemisele. Näib, et on alust arvata, et Vaimu and - see on võime kirjeldada vastust palvele. Anda "häid ande palujatele" palves - on sama, mis anda Püha Vaimu (and) (Matteuse 7:11; vrd. Luuka 11:13). Ühemõtteliselt on öeldud ka Filiplastele 1:19 värsis: "päästeks teie palve kaudu ja Jeesuse Kristuse Vaimu abil". 1Johannese 3:24 värsis on samuti öeldud, et Vaim antakse meile meie kuulekuse tulemusel käskudesse; aga värsis 22 märgitakse, et Tema käskude pidamine viib selle saamiseni, mida

palume. Sel moel on meie usaldus põhjendatud sellega, kuidas Jumal kuuleb meie palveid (1Johannese 5:14), aga samuti Vaimu valdamisega (1Johannese 3:21,24; 4:13). Nagu näha, need väljendid vastavad teine teisele.

Kreeka sõna "charis", mida tihti tõlgitakse kui "õnnistus", on kasutusel mitte harva seoses Jumala anniga. "Ent me usume Issanda Jeesuse Kristuse armu läbi (tasuta) saada õndsaks" (Apostlite teod 15:11). Samal ajal sõna "õnnistus", seondub tihti vastusega palvele (näiteks Joosua 33:12; 34:9; 4Moosese 32:5; Laulud 84:11; 2Korintlastele 12:9; Heebrealastele 4:16; Jaakobi 4:6; võrdle salmiga 3). Sakarja 12:10 värsis räägitakse "õnnistuse vaimu ja armuanni" väljavalamise viimasest päevast iisraellastele. Sellega üldistub meie mõte, et palve (meeleliigutus) on Vaimu ande saamise põhjuseks - andestuse mõttes ja et Vaimu andmine toimub vastuseks palvele, mida kinnitatakse iisraellaste kahetsuse näitega esimesel sajandil ja viimastel päevadel. Samas mõttes räägib ka Paulus "Jumala armuandidest ja kutsumisest" kahetsusele ja armuandmisele (Roomlastele 11:29).

LOHUTAJA (trööstija)

Sama lähenemine võib olla tehtud Lohutaja töötuse suhtes, millest on kirjutatud Johannese 14. ja 16. peatükis. Algselt käis see imeliste jõudude kohta, mis anti apostlitele, kuna nemad said esmajärjekorras töötused. See võib samuti käia meie suhtes, tavalises, mitte imepärases mõttes. Imelised jõud, mis anti apostlitele, pidid nähtavasti olema; osutama kaasabi (aitama) neile Evangeeliumi läkituse kirjutamises. Anded pidid "õpetama teile kõik, mis mina teile olen ütelnud" (Johannese 14:26). Sõna "meelde tuletama" piirab iseenesest imelise töötuse elemendi ulatust, Lohutaja töötuses apostlitele, kes elasid koos Jeesusega tema karjaseameti ajal. Samal ajal, nagu me näitasime lõigus 2.5, on "Lohutaja" töötuse keelt kasutatud samuti jõu suhtes kogu Piibli kirjutamisel. Me võime sellepärast kokku võtta, et need, kuid samuti ka teised Vaimu töötused, olid täidetud imede näol esimeses sajandis m.a.j., kuid praegu nad kuuluvad meile kui vaimu ilmutus Jumala Sõnas, mis on Piiblis kirja pandud.

Tõsi muidugi, et Jumala Vaim avanes vanasti kirjasõna kaudu, kuid see oli üksnes osaline ilmutus, võrreldes selle täiuslikkusega, mis on meil praegu täielikult kirja pandud Jumala Sõnas (1Korintlastele 13:9-13). Sellest järeldub, et ei saanud olla teisi töötusi Jumalalt peale annete äravõtmist, seoses Uue Testamendi kirjutamise lõpuleviimisega. Kinnitused, mida sisaldavad Mormoonide raamat ja teised samalaadsed väljaanded sellest, et Piibel ei sisalda iseeneses täielikku töötust, on alusetud. Praegune Vaimu annete puudumine on kinnituseks, et Piibel on täielikult valmis kirjutatud. Ja

kui me tahame kasutada Jumala töotuste kogu täiust, siis me peame kasutama igat tema osa, nii nagu Vana nii ka Uut Testamenti. Ainult siis võib Jumala inimene olla samasugune täiuslik, nagu on Jumala täius, mis avaneb Tema Sõnas.

KÕRVALEPÕIGE 8 : "TUNNUSTÄHED JÄRGIVAD NEID, KES USUVAD" (MARKUSE 16:17)

Nendest sõnadest tehti järeldus, et iga siiralt usklik inimene saab imelised anded. Kuid see kinnitab liiga paljut - "võtavad üles madusid; ja kui nad mõnd surmajooki joovad, ei tee see neile mitte kahju; haigete peale nad panevad käed ja need saavad terveks (Markuse 16:18). See - ei ole töotus sellest, mis oleks võinud teoreetiliselt juhtuda, kui usklikul oleks usku vajalikus määras; need olid tõelised (olemasolevad) töötused sellest, mida hakkavad tegema usklikud. Kui sellesarnased teod ei toimu praegust, siis selle salmi töotus ei saa levida meile antud (käesoleval) ajal. Te võite meenutada, kuidas Paulus hoidis peos mürgmadu ja teda ei hammustatud (Apostlite teod 28:3-7). See oli selle tõestuseks, et tema kuulutus oli Jumalalt.

Kõigist jumalainnustuse saanud kristlastest, kes on teatanud, et nad omavad andi ei ole viimase saja aasta jooksul mitte keegi realselt kinnitanud sellise jõu kasutusele võttu. Kui iga usklik ei saa teostada sellise suurusega tunnustähti, siis ei saa see töotus teostuda praegust. See kinnitab meie järeldust, mille me tegime meie Piibli ülevaatest Vaimu suhtes.

Selliseid imelisi ande omasid vara-kristlased, usklikud, esimesel sajandil m.a.j., kuid need vaimuanded lõpetasid oma tegevuse ja olid ära võetud peale selle, kui oli lõpule viidud Uue Testamendi Pühakirja kirjutamine.

Markuse 16. peatüki viimane salm annab alust mõelda, et imed, mis "järgnesid" usklitele, olid määratud spetsiaalselt Evangeeliumi suulise sõna kinnitamiseks: "Tunnustähed järgivad neid, kes usuvad ... Nead läksid välja ja jutlustasid igal pool. Ja Issand töötas ühes nendega ning kinnitas sõna tunnustähtedega" (Markuse 16:17,20). Kuid, kui vaid see suusõnaline sõna oli täielikult kirja pandud, nii nagu me seda praegu omame Uue Testamendi näol, kadus ära imeliste tunnustähtede vajadus, et järgida usklikke.

62 JUMALA VAIM

MÄRKUS:

Pühade andide omamise kinnitused said nii laiaulatuslikuks, et 1989. aastal toimus kaks ühiskondlikku arutlust Jumalavaimu Kiriku pastori, John Lailikase ja kahe Kristadelflase, John Allfry ja nende ridade autori vahel. Arutluse teemaks oli : "Kas praegu on olemas Püha Vaimu imeliste annete omajaid?" Kutsed olid saadetud paljudele kirikutele üle kogu Suurbritannia. Selle tulemusena kogunes üle 1000 inimese suurune auditoorium. Tuleb tunnistada, et oli esitatud kõige parem annete omamise "tõendus" antud ajal. Protokoll koopia võib saada aadressil The Christadelphians, 49 The Woodfields, South Croydon, Surrey England CR2 0HJ

PEATÜKK 2: KÜSIMUSED

1. Missugused allpool toodud sõnadest assotseeruvad sõnaga "Hing"?
 - a) Jõud
 - b) Püha
 - c) Hingus
 - d) Tolm
2. Mis on Püha Hing?
 - a) Isiksus
 - b) Jõud
 - c) Jumala jõud, mis on suunatud spetsiaalse eesmärgi teostamisele
 - d) Kolmainsuse osa
3. Kuidas Piibel kirjutati?
 - a) Inimesed tõid esile oma isiklike mõtteid
 - b) Inimesed kirjutasid sellest, mida mõtleb Jumal
 - c) Inimeste innustuse kaudu Jumala Vaimuga
 - d) Mingi osa oli innustatud aga teised osad ei olnud sellised
4. Millised allpool toodud väidetest näitavad põhjusi, miks valati välja Vaimu andeid?
 - a) Et kinnitada Evangeeliumi sõnalist kuulutamist
 - b) Varase kiriku laiemale levitamisele
 - c) Et sundida inimesi vagadusele
 - d) Et päästa apostleid raskustest
5. Kust me võime teada saada Jumala Tõde?
 - a) Osalt Piiblist, osalt isikliku mõttetegevuse teel
 - b) Pühast Vaimust, mis räägib meiega vahetult, peale selle, et me loeme Piiblit
 - c) Üksnes Piiblist
 - d) Pühakutel
6. Nimetage mõned Vaimu anded, mis eksisteerisid esimesel sajandil m.a.j.?
7. Millal olid need ära võetud? Kas on neid võimalik praegu omada?
8. Kuidas võib Püha Vaim tegutseda meie elus praegu?

KOLMAS PEATÜKK

JUMALA TÕOTUSED

3.1 JUMALA TÖOTUSED: SISSEJUHATUS

Niisiis, meie õpingute käigus me rääkisime küllalt üksikasjalikult Jumala olemusest ja Tema tegudest. Me selgitasime välja rea raskemaid küsimusi. Nüüd püüame me objektiivselt vaadelda seda, mida töötas "Issand neile, kes Teda armastavad" (Jakoobuse 1:12;2:5) Tema käsusõnade pidamise eest (Johannese 14:15).

Jumala töötused Vanas Testamendis kujutavad endast tõelist kristlikku lootust. Kõige otsustavamal momendil, kui otsustamisel oli tema saatuse kohtus, rääkis Paulus tulevases tasust, mille nimel ta oli valmis kaotama kõik oma elus: "Ja nüüd ma seisan kohtu ees lootuse pärast selle töötuse peale, mille Jumal on annud meie esiisadele. Selle lootuse pärast ... tõstavad juudid kaebust minu peale!" (Apostlite teod 26:6,7). Ta veetis suure osa oma elust, kuulutades röömsaid uudiseid (Evangeeliumi) - "töötusest, mis anti isadele", mille Jumal täitis, äratades Jeesuse (Apostlite teod 13:32). Paulus selgitas, et usk Jumala töötustesse, andis talle lootust surmast ärkamiseks (Apostlite teod 26:6-8, vrd. 23:8), teadmise teisest Jeesuse tulekust, kohtust ja Jumala Kuningriigi saabumisest (Apostlite teod 24:25; 28:20,31).

Kõike seda säilitab müüt, sellest, et Vana Testament - on ainult katkendlik Iisraeli ajalugu, mis ei räägi igavesest elust. Kuid 2000 aastat tagasi ei olnud Jumala otsus ootamatu, Tema töötuste kohta meie igavesele elule, Jeesuse läbi. See kavatsus oli Tal algusest peale:-

- "Igavese elu lootuses, mille Jumal, kes ei valeta, on töötanud enne igavesi aegu - omal ajal aga tegi Tema oma sõna avalikuks jutlustamises, mis minu kätte on usaldatud Jumala, meie Õnnistegija käsul" (Tiituse 1:23).

- "Ja elu ilmus, ja me oleme näinud ja tunnistame ja kuulutame teile seda igavest elu, mis oli Isa juures ja ilmus meile" (1Johannese 1:2).

Võttes tähelepanu alla selle, et Jumalal oli kavas Oma inimestele pakkuda igavest elu maailma loomise algusest peale, me loeme väheusutavaks, et Ta vaikiks sellest kogu inimestega läbikäimise aja jooksul, 4000 aasta vältel, millest räägitakse Vanas Testamendis. Faktiliselt kubiseb Vana Testament ennustustest ja töötustest, millest igäiks annab palju üksikasju selle lootuse kohta, mille Jumal valmistas Oma inimeste jaoks. Sellepärast on meie pääsemiseks tähtis, saada aru Jumala töötustest, mis olid antud juudi isadele; seda enam, et Paulus tuletas meelde usklikele Efesoses seda, et selle ajani,

kui nad said sellest teada: "olite lahus Kristusest, kaugel ära Iisraeli kodakondsete õigusest ja võõrad töötuse lepingule, ilma lootuseta ja ilma Jumalata siin maailmas" (Efeslastele 2:12). Väheusutav, et nende eelnev paganlik usk, andis neile mingit lootust ja teadmisi Jumalast. Selles sisaldub tõsine tähendus Jumala töötuste mittemõistmises, millest räägitakse Vanas Testamendis - faktiliselt, "mitte omada lootust ja olla paganatena ilmas. Pidage meeles, et Paulus jagas kristlikku lootust, nagu lootuse töötust, nagu "töötust, mille Jumal on annud meie esiisadele" (Apostlite teod 26:6).

Kahetsust tekitab see fakt, et ainult väike hulk kirikuid, pöörab tähelepanu neile kohtadele, Vanas Testamendis. "Ristirahvas" on degenerereerunud religiooni, mis on rajatud Uuele Testamendile, kuid ka sel juhul ta kasutab ainult tühist osa salmidest selles. Jeesus ütles selle kohta selgelt nii:

"Kui nad ei kuula Moosest ja prohveteid, ei nad veenduks ka, kui keegi surnuist üles tõuseks!" (Luuka 16:31).

Mõned inimesed arvasid, et neile piisab üksnes usust Jeesuse ülestõusmisse (vt. Luuka 16:30), kuid Jeesus ütles, et sellest ei piisa kui sa ei tunne põhjalikult Vana Testamenti.

Jeesus selgitas, et apostlite usu kadumine peale tema risti löömist, oli esile kutsutud nende pealiskaudsest suhtumisest Vanasse Testamenti:-

"Tema ütles neile: "Oh te mõistmatud ja südamest pikaldased uskuma seda kõike, mis prohvetid on rääkinud! Eks Kristus pidanud seda kannatama ja oma auhiilgusse minema?" Ja ta hakkas peale Moosesest ja kõigist prohvetest ja seletas neile, mis temast kõigis kirjades oli üteldud." (Luuka 24:25-27).

Pöörake tähelepanu allakriipsutustele, et kogu Vana Testament räägib Temast. Asi pole selles, et apostlid ei lugenud kunagi või ei kuulnud Vana Testamendi sõnu, vaid nad ei mõistnud nende sügavat tähendust. Tõelise usu kinnitamiseks, on enne kõike - tarvis mõista õieti Jumala Sõna, kui teda lihtsalt lugeda. Juudid suhtusid fanaatilisel Vana Testamendi lugemisse (Apostlite teod 15:21), kuid, kuna nad ei saanud aru tema suhtest Jeesusesse ja tema Evangeeliumisse, siis nad faktiliselt ei uskunud Vanasse Testamenti ja sellepärast ütles Jeesus neile:-

"Sest kui te usuksite Moosest, usuksite te ka mind; sest tema on kirjutanud minust. Aga kui te tema kirju ei usu, kuidas te siis usuksite minu sõnu?" (Johannese 5:46,47).

62 JUMALA TÖOTUSED

Vaatamata kogu nende Piibli lugemisele, nad lihtsalt ei näinud reaalselt sõnumit selles Jeesusest, kuigi neile meeldis mõte kohustuslikust päästest. Jeesus pidi neile ütleva:-

"Uurige pühi kirju (s.t. lugege neid tähelepanelikult), sest te arvate enestel neis olevat igavese elu, ja need on, mis tunnistavad minust" (Johannese 5:39).

Ja nii võib olla paljude inimestega, kellel on pealiskaudsed teadmised mõningatest Vana Testamendi kohtadest ja olukordadest; sest et nende teadmine on saavutatud juhuslike väljavõtete kirja külgedelt. Kristuse ja Evangeeliumi imelised sõnad "Jumala Kuningriigist" libisevad endiselt meist mööda. Antud peatükis tehakse katset, tuua välja sellised inimesed taolisest seisukorrast Vana Testamendi põhiliste töotuste reaalse mõtte avamise teel:-

- Eedeni aias
- Noale
- Aabramile
- Taavetile

Nende töotuste kirjeldus on toodud ära esimeses viies Piibliraamatus (1Moosese - 5Moosese), mis olid kirjutatud Moosese poolt ja Vanas Testamendis - prohvetite raamatutes. Kõik, kristliku evangeeliumi elemendid on siin ära toodud. Paulus selgitas, et tema kuulutus ei too esile midagi uut, "peale selle, mis prohvetid ja Mooses on rääkinud tulevasist asjust, et Kristus pidi kannatama ja esimesena surnuist üles tõusma ning kuulutama valgust (niihästi juutidele kui paganaile) rahvastele" (Apostlite teod 26:22,23). Ja oma viimastel päevadel jäi Pauluse laul ikka endiselt samasuguseks: "Neile ta seletas Jumalariiki ning meelitas hommikust õhtuni neid uskuma Moosese käsuõpetust ja prohvetitest (Jeesusest)" (Apostlite teod 28:23).

Pauluse, selle ülisuure kristlase lootus, peaks olema meie lootuseks; niisama hästi kui ta oli lootustandvaks valguseks tema elutunni lõpus, peaks ta olema igal tõsisel kristlasel. Sel moel innustatud, võime me praegust uurida pühakirja".

3.2 TÖOTUSED EEDENIS.

Liigutav jutustus inimese langemisest on toodud 1Moosese raamatu 3. peatükis. Madu oli neetud selle eest, et ta tõlgendas valesti Jumala Sõna ja viis kiusatusse Eeva, et ta ei alluks sellele sõnale. Oma allumatuse eest said mees ja naine karistada. Kuid lootuskiir ilmub sellesse pimedasse pilti, kui Jumal räägib maole:

"Ja ma tõstan vihavaenu sinu ja naise vahele, sinu seemne ja tema seemne vahele, kes purustab su pea, aga kelle kanda sa salvad" (1Moosese 3:15).

See salm on väga lakooniline; me püüame anda sellesse kuuluvatele erinevatele sõnadele määratlust (definiitsiooni). Sõna "seeme" all mõeldakse järeltulijat või last, aga teda võib seostada ka inimestega, kundlaksmääratud "seemnega". Hiljem me näeme, et Aabrami seemneks oli Jeesus (ptk. 3:16), kuid kui me seisame Kristuses ristimise läbi, siis saame ka meie seemneks (Galaatlastele 3:27-29). Sõna "seeme" võib samuti väljendada ka seemne ideed (1Peetruse 1:23). Tõeline seeme omab oma isa iseloomujooni.

Mao seeme käib seepärast seemne kohta, sest tal on pärilik sarnasus maoga, sest ta:-

- moonutab Jumala Sõna
- valetab
- juhib teisi pattu.

Kuendas peatükis näeme, et otseses tähenduses ei peeta silmas inimest, kes seda teeb, kuid meie sees on

- "meie vana inimene" keha (Roomlastele 6:6)
- "vaimne inimene" (1Korintlastele 2:14)
- "vana inimene, lagunev ahvatlevates kiusatustes" (Efeslastele 4:22)
- "vana inimene oma tegudega" (Koloslastele 3:9).

See patu "inimene", kes asub meie sisemuses, on piibli "kurat", mao seeme. Naise seeme tähendab erilist individuaalset isikut - "sina (mao seeme) salvad teda kannast" (1Moosese 3:15). See inimene hakkab pidevalt mao seemet purustama, s.o., patt - tema "purustab su pea". Löök mao pea pihta, tähendab surmavat lööki, kuna maal on süda peas. Ainuke inimene, kes oli tõeline kandidaat naise seemnele, oli Issand Jeesus Kristus.

"Jumala armuand on igavene elu Kristuses Jeesuses, kes hävitas surma (ristil) ja järelkult patu jõu (Roomlastele 6:23) ja on toonud valge ette elu ja kadumatu põlve, evangeeliumi kaudu" (2Timoteusele 1:10).

"Jumal läkitas Oma Poja patuse liha kujul ja patu pärast ning mõistis patu hukka liha sees", see tähendab piibli kuradi, mao seemne (Roomlastele 8:3).

64 JUMALA TÖÖTUSED

Jeesus ilmus selleks, et võtta meie patud" (1Johannese 3:5).

"Sa pead temale nimeks panema Jeesus (Päästja); sest tema päästab oma rahva nende pattudest" (Matteuse 1:21).

Jeesus oli tõesti sündinud naisest (Galaatlastele 4:4); ta oli Maarja poeg, kuid tema isaks oli Jumal. Selles tähenduses oli ta naise poeg, kuigi oli loodud Jumala poolt sellisel viisil, nagu ei oldud loodud ilmas ühtki teist inimest. Naise seeme võib aegajalt nakatuda patust, mao seemnest - "sa salvad tema kanda" (1Moosese 3:15). Mao hammustus kannast, kujutab endast tavaliselt kerget haava, võrreldes surmava löögiga mao pea pihta. Paljudel meie väljenditel on juured piiblist; sõnad "löö teda vastu pead" (see on peata täielikult või lõpeta midagi), nähtavasti, mõeldakse selles ennustuses Jeesust, kes lööb madu pähe. Patu hukkamõist, mao seemne hukkamõist oli teostunud ennekõike läbi Kristuse ristisurma. Pöörake tähelepanu, et ülalpool tsiteeritud värsid räägivad Kristuse võidust mineviku vormis. Ajutine haav kanda, mis löödi Jeesusele, on järelikult viide tema kolmepäevasele surmale. Tema ülestõusmine kinnitas, et see oli üksnes ajutine haav, võrreldes surmava löögiga, mille ta andis patule. On huvitav märkida, et piiblivälised, ajaloolised andmed märgivad, et ristisurma ohvrid löödi naeltega läbi kandade puust alusele. Sel moel oli Jeesust "salvatud kanda" oma surma läbi. Joosua 53:4,5 salmid räägivad, et Kristus oli "nõustunud" Jumalaga oma surmaga ristil. See käib vahetult ettekuulutuse kohta 1Moosese 3:15, mis räägib sellest, et Kristust salvab mao seeme. Jumal lõi kurja, vahendiks, mille kaudu katsetada Kristust. Teda kirjeldatakse siin kui Kristuse andjat piinadesse (Jesaja 53:10), kes juhib kurjuse jõude, mis piinasid Tema Poega. Samal viisil loob Jumal vahendajana kurja, allutades katsumustele igaihe Oma lastest.

KONFLIKT TÄNAPÄEVAL

Teil võib tekkida küsimus: "Kui Jeesus purustas patu ja surma (mao seemne), siis, miks need nähtused ikka veel eksisteerivad praegu?" Vastus seisneb selles, et ristil hävitas Jeesus patu jõu iseeneses: ettekuulutus 1Moosese 3:15 räägib ennekõike konfliktist Jeesuse ja patu vahel. Nüüd tähendab see seda, et kuna Kristus kutsub meid ühinema tema võiduga, siis võime me lõpptulemuseks samuti võita patu ja surma. Kuigi patule ja surmale allutatakse samuti tõelisi usklikke, oma sidemete kaudu naise seemnega; võivad nad ristimise vahendusel Kristusesse (Galaatlastele 3:27-29), saada

oma pattudele andestuse ja lõppude lõpuks olla päästetud surmast, surmast, mis on patu lõpptulemus. Sel moel lammutas Jeesus surma ristil, perspektiivis (2Timoteusele 1:10); ja üksnes siis, kui täitub Jumala kavatsus maaga, Kristuse tuhandeaastase valitsemise lõpul, lakkavad inimesed faktiliselt suremast - surm kaob maa pealt: "Sest tema peab valitsema, kuni ta on pannud kõik vaenlased Tema jalge alla. Viimane vaenlane, kellele ots tehakse, on surm!" (1Korintlastele 15:25,26).

Kui meid hakatakse "ristima Kristusesse", siis sellised töötused Jeesusest, nagu 1Moosese 3:15-es, hakkavad samuti kehtima meie kohta isiklikult. Nüüdsest ei saa need olla üksnes huvitavad kohad Piiblist; need ettekuulutused ja töötused on antud vahetult meile. Naise seemnena, kogeme meie samuti eneses patu võitu meie üle, lühikesel ajavahemikul. Kui Issand ei pöördu tagasi meie elu jooksul, oleme me samuti salvatud kannast, nagu see oli Kristusega ja sureme samuti. Kuid kui me tõepoolest oleme naise seeme, siis saab see "haav" olema ainult ajutine. Need, keda ristitakse Kristusesse vee alla matmisega, seovad end tema surmaga ja ülestõusmisega, mida sümboliseerib veest väljatulemine (vt. Roomlastele 6:3-5).

Kui me esindame tõelist naise seemet, siis meie elu hakkab 1Moosese 3:15 sõnul - alati olema pidev konflikti tunne, "võitlus" meie sees, õige ja vale vahel. Suur apostel Paulus kirjeldas peaaegu skisofreeniliselt konflikti, patu ja tema enese vahel, mis pulbitses tema sisemuses (Roomlastele 7:14-25).

Pärast ristimist Kristusesse, see konflikt patuga, mis loomulikult toimub meie sees, suureneb, ja hakkab pidevalt kasvama kõigi meie päevade jooksul. Ühest küljest on ta raske, sellepärast, et patu jõud on hiiglasuur. Kuid teisest küljest, see konflikt ei olegi nii suure tähtsusega, kuna me teame, et me oleme Kristuses, kes juba võitles ja võitis sellises konfliktis. Pöörake tähelepanu, et usklikke kirjeldatakse nagu naist, Efeslastele 5:23-32 värssides; see on, olles naise seeme, oleme me samuti nagu naised.

Samal viisil, nagu naise seeme kujutab endast Jesust, kuid samuti ka neid inimesi, kes püüavad omandada tema iseloomujooni, nii ka mao seeme kujutab endast pattu (piibellikku "kuradit") ja neid inimesi, kes näitavad avalikult patu ja mao iseloomu jooni. Sellised inimesed ilmutavad hoolimatust või moonutavad Jumala Sõna ja lõppude lõpuks viib see neid häbistavasse pattu ja Jumala hukkamõistuni, mis toimuski Aadama ja Eevaga. Nii nagu Juudid olid inimesed, kes faktiliselt andsid Jeesuse surma, see on, salvasid naise seemet kanda, siis peaks oletama, et nad olid mao seemne esmaseks näiteks. Seda kinnitavad Ristija Johannes ja Jeesus:-

66 JUMALA TÖÖTUSED

Aga nähes palju varisere ja sadusere tulevat ristimisele, ütles ta neile: "Te rästikute sigitis, kes on teile märku annud põgeneda tulevase viha eest?" (Matteuse 3:7).

"Et aga Jeesus nende mõtteid mõistis, ütles ta neile ... Te rästikute sigitis, kuidas te võite rääkida head, kui te olete kurjad?" (Matteuse 12:25,34).

Maailm, isegi religioosne maailm, omab selliseid mao iseloomujooni. Ainult Jeesusesse ristitud inimesed on ühendatud naise seemnega; kõik teised, kujutavad endast erinevat astmel mao seemet. Allpool tuuakse näiteid, kuidas Jeesus suhtus inimestesse, kes olid mao seeme:-

- Ta kuulutas meile armastuse ja isikliku osavõtu vaimus, ja samal ajal...
- Ta ei lasknud nende teedel ja mõtetel mõjutada teda, ja ...
- Ta näitas neile Jumala armastavat iseloomu omaenda elu eeskujul.

Ja vaatamata sellele, nad vihkasid teda. Nad kadestasid teda, tema enda jõupingutuste pärast, olla kuulekas Jumalale. Isegi tema pere (Johannese 7:5; Markuse 3:21) ja lähedased sõbrad (Johannese 6:66) seadsid talle tõkkeid, ja mõned läksid tema juurest päris ära. Paulus koges sedasama ja ta kaebas neile, kes kord olid temaga igas olukorras:-

"Kas minust tõepoolest sai teie vaenlane, rääkides teile tõtt?" (Galaatlastele 4:16).

Tõde ei ole kunagi populaarne; teades seda ja elades nii, nagu me peame elama, me loome alati enesele mingisuguse probleemi, mis viib meid isegi jälitatava rolli:-

"Aga nõnda nagu tol ajal see, kes oli sünnitatud liha järele, taga kiusas seda, kes oli sündinud vaimu järele (Jumala elava ja püsiva Sõna järele - 1Peetruse 1:23) on see ka nüüd" (Galaatlastele 4:29).

Kui me tõepoolest ühinesime Kristusega, siis me peame kogema tema mõningaid kannatusi, nii et me saaksime samuti jagada tema kuulsat tasu. Ja jälle annab Paulus meile ületamatu näite selle kohta:-

"Ustav on see sõna: kui me ühes temaga oleme surnud, siis me ka elame ühes temaga, kui me ühes kannatame, siis me ka valitseme ühes temaga ... Sel põhjusel ma talun kõike" (2Timoteusele 2:10-12).

"On nemad mind taga kiusanud, siis nad kiusavad teidki taga ... Aga seda kõike teevad nad teile minu nime pärast" (Johannese 15:20,21).

"See on, seepärast, et me oleme ristitud Issand Jeesuse nimesse" (Apostlite teod 2:38; 8:16).

Lugedes taolisi värsse, tunned tahtmatult soovi öelda: "Kui see on see, mis on seotud Jeesusega, naise seemnega, siis mina eelistaks mitte siduda end kõige sellega".

Kuid muidugi ei oodata meilt kunagi, et me teeksime seda, mis ei ole meile jõudu mööda. Kuigi eneseohverdust nõutakse nimelt selleks, et ühineda täielikult Kristusega; toob meie seos temaga, meile sellise suure tasu, "et need kannatused, mida me tunneme praegu, ei ole mingil määral võrreldavad selle kuulsusega, mis avaneb meis". Ja tema eneseohverdus aitab isegi praegu, meie abipalvetega, üle saada eluraskustest ja jõuda Jumalani. Ja lisage sellele järgnev tasu töötus, mida kriipsutatakse eriti alla paljude kristadelflaste Piiblites:-

"Ustav on Jumal, kes ei lase teid rohkem kiusata kui te suudate kanda, vaid ühes kiusatusega valmistab ka väljapääsu, nõnda, et te suudaksite kanda" (1Korintlastele 10:13).

"Seda ma olen teile rääkinud, et teil oleks rahu minus. Maailmas on teil ahastust, aga olge julged, mina olen maailma ära võitnud" (Johannese 16:33).

"Mis me siis ütleme selle kohta? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu?" (Roomlastele 8:31).

3.3 TÕOTUSED NOALE

Inimajaloo arenemise mõõtu mööda, peale selle, kui elasid Aadam ja Eeva, muutus inimene üha enam rikutuks. Sündmused arenesid sellises suunas, et tsivilisatsioon saavutas moraalse degratsiooni staadiumi ja siis otsustas Jumal hävitada maamunalt kõik liha; välja arvatud Noa ja tema pere (1Moosese 6:5-8).

Jumal käskis Noal ehitada omale laev, milles ta oma perega, kuid ka igat liiki loomade esindajatega, hakkab elama üleilmse veeuputuse ajal. Tuleb

68 JUMALA TÖÖTUSED

märkida, et peale selle uputuse kirjelduse Piiblis, on küllaldane kogus teaduslikku materjali, mis kinnitavad kindlalt ülemaailmset veeuputust. Pöörake tähelepanu, et maa (see on otseselt meie planeet) ei hävinenud; hävines rikutud inimühiskond, mis sellel oli, "ja heitis hinge kõik liha, mis maa peal liikus" (1Moosese 7:21). Jeesus (Matteuse 24:37) ja Peetrus (2Peetruse 3:6-12) nägid kohtus, mis toimus Noa ajal - selle kohtu peegeldust, mis toimub Kristuse teise tuleku ajal. Selline, mõtlematult rikutud inimühiskond, Noa ajal, on võrdluseks meie kaasaegse maailmaga, kellele seisab ees karistus, Kristuse pöördumisel.

Inimeste suure pattulangemise tõttu, aga samuti meie planeedi kuulumisest enesehävitamise programmi, kasvab usk isegi kristlaste hulgas sellesse, et meie maa hävib. Selline arutlus demonstreerib selgelt täielikku, peamist, Piiblisõnumi mittetundmist, et Jumal ilmutab pidevat tähelepanu meie planeedi tegevusele, ja et Jeesus Kristus tuleb varsti tagasi, et taastada siin, maa peal, Jumala Kuningriik. Kui inimesel lubatakse hävitada oma planeet, siis ei saa need töötused täituda. Osas 4.7 ja peatükis 5, tuuakse kaalukaid tõendeid selle kohta, et Jumala Kuningriik saab olema maa peal. Antud momendil tuuakse tõenduseks, et maa ja päikesesüsteem ei hävine, mitmeid löike Piiblist:-

- "Ja tema ehitas oma pühamu nagu taeva kõrguse, nagu ilmamaa, mille ta on rajanud igaveseks!" (Laulud 78:69).

- "Maa püsib igavesti!" (Koguja 1:4).

- "Päike ja kuu .. tähed .. taevad .. Tema .. püstitas nad alaliseks ja igaveseks; tema andis määruse ja sellest nad ei astu üle" (Laulud 148:3-6).

- "Maa on täis Jehoova tundmist - otsegu veed katavad merepõhja" (Jesaja 11:9; 4Moosese 14:21) - on raske ette kujutada, et Jumal lubab maal end hävitada. See töötus ei ole veel täitunud.

- "Tema, Jumal, maa vormija ning valmistaja; ei loonud seda tühjaks, vaid on valmistanud, et seal elataks" (Jesaja 45:18). Kui Jumal lõi maa, et näha ainult tema hävimist, siis oli Tema looming asjatu.

Kuid pöördume tagasi 1Moosese raamatu juurde, milles Jumal töötas kõike seda Noale. Kui Noa hakkas jälle elama uues maailmas, mille lõi uputus, oli temal nähtavasti hirm teisest - üldisest purustusest. Iga kord, kui algas sadu (peale uputust), pidi see mõte tulema talle nähtavasti pähe. Sellepärast andis Jumal töötuse (rida lubadusi), et see ei kordu enam iialgi:-

"Mina teen lepingu teiega .. Ma teen teiega lepingu, (pöörake tähelepanu sellele imele - Jumal, pöördudes sureliku inimese poole, et anda talle töötused, kasutas nimisõna "Mina"), et enam ei hävitata kõike liha uputuse veega ja veeuputus ei tule enam maad rikkuma" (1Moosese 9:9-12).

Seda töötust kinnitati vikerkaarega:-

"Kui ma kogun maa kohale pilvi ja pilvedes nähakse vikerkaart, ma mõtlen oma lepingule, mis on minu ja teie ja iga elava hinge vahel .. See on lepingu tähis" (1Moosese 9:13-17).

Kui see on igavene leping Jumala ja inimeste vahel ja elajate vahel, siis sellest järeldub, et maa peal peavad elama igavesti nii inimesed kui loomad. See on iseenesest, tõenduseks, et Jumala Kuningriik saab olema ennem maa peal, kui taevas.

Sellisel moel, kujutab töötus Noale iseenesest Kuningriigi Evangeeliumi alust; see näitab, millist suurt tähelepanu pühendab Jumal meie planeedile ja kuidas Ta toob esile kavatsusi igavesele elule sellel. Isegi raevus peab ta meeles kaastunnet (Habakuk 3:2), ja selline on Tema armastus, et Ta hoolitseb isegi enda loodu eest loomariigis (1Korintlastele 9:9; vrd. Joonas 4:11).

3.4 LUBADUSED AABRAMILE.

Evangeelium, mida kuulutasid Jeesus ja apostlid, ei erinenud põhimõtteliselt sellest, mida teadis Aabram. Jumal kuulutas kõike seda Aabramile ette, mis on öeldud meile Pühakirja kaudu (Galaatlastele 3:8). Kui me teame, mis oli Aabramile öeldud, siis on meil põhiline ettekujutus kristlikust Evangeeliumist olemas. Peale selle on veel teisi viiteid sellele, et "Evangeelium" ei ole selline hea sõnum, mis algas Jeesuse aegadel:-

- "Me kuulutame teile selle hea sõnumi, töötuse, mis anti meie esiisadele, et Jumal selle on täitnud" (Apostlite teod 13:32).

70 JUMALA TÖÖTUSED

- "Paulus, Jeesuse Kristuse ori, kutsutud apostel, valitud Jumala kuulutajaks, keda Jumal enne töötas oma ennustajate (näit. Aabram, - 1Moosese 20:7) pühades kirjades" (Roomlastele 1:1,2).
- "Selleks on surnuile kuulutatud" (1Peetruse 4:6).
- See on usklikele, kes elasid ja surid kuni esimese sajandini m.a.j.
- "Sest on kuulutatud meile nõnda nagu neilegi" (Heebrealastele 4:2)
- s.o. iisraellastele kõrbes.

Töötustes Aabramile on kaks põhiteemat: 1) "Aabrami seemne kohta (erilisest järglasest) ja 2) Aabramile töötatud maast.

Alguses elas Aabram Uri linnas, õitsvas linnas, mis praegu asub Iraagis. Kaasaegne arheoloogia annab tunnistust kõrge tsivilisatsiooni tasemest, mis oli Aabrami ajaks saavutatud. Oli arenenud: panga süsteem, kodanike teenindus ja vastav infrastruktuur. Mitte teades midagi muud, elas Aabram selles linnas; niipalju kui meie teame, ilmaliku inimesena (paganana).

Kuid siis tuli talle Jumala ebatavaline kutse - jätta maha kindlustatud heaolu elu ja asuda rännakule, töötatud maale. Kuid ei olnud täit selgust, kus asub see maa ja mida ta enesest kujutab. Lõpptulemusena oli see rännak 1500 miili (2400 km) kaugusele. See maa oli Kaanan - kaasaegne Iisrael.

Aabrami elu vältel ilmus Jumal mitmeid kordi tema ette, korrares ja laiendades talle Oma töötusi. Need töötused moodustavad Kristuse Evangeeliumi alustoed. Nagu tõelised kristlased, võtame me vastu sellesama kutse, millega oli Aabrami poole pöördunud, jätta maha meie olemasolevad teod ja minna edasi, elades usus - Jumala Sõna järele, ja võtta Jumala töötusi sellistena nagu nad on. Me võime enestele hästi ette kujutada, kuidas Aabram mõtiskles töötuste üle oma rännaku ajal. "Usu läbi kuulas Aabram sõna, kui teda kutsuti välja minema (Uri linnast), paika (Kaanani maale), mille ta pidi saama pärandiks; ja ta läks välja, teadmata, kuhu ta läheb" (Heebrealastele 11:8).

Kui me esmakordselt mõtleme Jumala töötustest, ei tea ka meie täpselt, mida kujutab enesest Jumala Kuningriigi töötatud maa. Kuid meie usk Jumala Sõnasse, peab olema selline, et meie ka meelsasti kuuletuksime.

Aabram ei olnud kahtlev variser, kellel polnud midagi muud teha kui kasutada nende töötustega etteantud juhust. Tema sidemed ja ümbrus olid paljus meie omade sarnased. Me võime end mõelda Aabrami asemele, kui raske oleks meil vastu võtta sellist erutavat otsust, et järgida Jumala töötusi ja suunduda kaugele ja tundmatule rännakule. Tuleks kohtuda töökollegide

imelike pilkudega, naabrite mittekahemõtteliste vaadetega ("Ta on religioonist pimestatud.") ... kõik see oli tuttav Aabramile. Oli tarvis suurt tahtejõudu ja tervet mõistust, et võtta vastu õiget otsust ja hiljem see täide viia. Ja ainsaks stiimuliks, paljude raskuste ületamisel, tema mitmeaastase rännaku ajal, olid töötuse sõnad. Ta nähtavasti täitis nendega mälu ja iga päev mõtiskles nende tõelise tähenduse üle.

Ilmutades samasugust usku ja tegutsedes sellele vastavalt, võime me saada samasuguse au osaliseks nagu Aabram - olla Jumala sõbrad (Jesaja 41:8), tunda Teda (1Moosese 18:17) ja omada kindlat lootust igavesele elule Jumala Kuningriigis. Me tahame jälle alla kriipsutada, et Kristuse Evangeelium põhineb nendel töötustel Aabramile. Et tõeliselt uskuda kristlikusse sõnumisse, peame me samuti teadma raudselt, töotusi, mis oli Jumal andnud Aabramile. Ilma nendeta ei ole meie usk - usk. Tähelepanelike, janunevate silmadega, peame me lugema ja üle lugema dialooge, Jumala ja Aabrami vahel.

MAA

- 1) "Mine omalt maalt, ... maale, mille ma sulle näitan" (1Moosese 12:1).
- 2) "Ja ta rändas peatuspaigast teise ... Peeteli poole (Iisraeli keskossa) ... Ja Issand ütles Aabramile ... Tõsta nüüd oma silmad üles ja vaata paigast, kus sa oled, põhja ja lõuna ja hommiku ja õhtu poole, sest kogu maa, mida sa näed, ma annan sinule ja su soole igaveseks ajaks!" (1Moosese 13:3,14,15,17). Võta kätte, käi maa läbi pikuti ja põiki, sest ma annan selle sinule.
- 3) "Issand tegi Aabramiga lepingu ja ütles: "Sinu soole ma annan sellesinase maa Egiptuse ojast suure jõeni, Frati jõeni" (1Moosese 15:18).
- 4) "Ja ma annan sinule ja su soole pärast sind selle maa, kus sa võõrana elad, kogu Kaanimaa, igaveseks omandiks" (1Moosese 17:8).
- 5) "Sest see töötus (Aabramile ja tema seemnele) ei antud temale ega tema soole mitte käsu läbi, vaid usu õiguse kaudu." (Roomlastele 4:13).

Me näeme töötuste kasvu Aabramile:-

- 1) On maa, millesse Ma tahaksin, et sa lähleks.
- 2) "Kogu maa, mida sa näed, annan Ma sulle ja sinu soole igaveseks".

72 JUMALA TÖÖTUSED

Pöörake tähelepanu, kuidas seda töötust igavesest elust teatatakse ilma romantilise oreoolita ja ülespuhutusega; inimene - kirjanik, tooks need sõnad kuuldavale kahtlematult suurema emotsionaalsema väljendusega ja ülistusega.

3) Töötatud maa territoorium määrati kindlaks konkreetsemalt.

4) Aabram ei pidanud ootama töötuste täitumist oma eluajal; teda pidi peetama "võõramaalaseks" maal, kuigi hiljem elab ta seal igavesti.

Mõte peitub siin selles, et ta sureb, aga seejärel, hiljem, tõuseb selleks üles, et saada kätte see töötus.

5) Paulus, olles innustuse seisundis, pidas Aabrami töötusi, kui päranduse tähendust - kogu maale.

Kiri väljub oma tavalistest raamidest ja meenutab meile, et Aabram ei saanud kätte töötuste täitumist oma eluea jooksul:-

"Usu läbi asus ta võõrana elama töötuse maale otsegu võõrale maale ja elas telkides" (Heebrealastele 11:9).

Ta elas nagu võõramaalane maal, arvatavasti sellesama salajase ebakindluse ja vastava tunde, mis on immigrantidel. Ta elas vist vaevalt oma seemnega oma enda maal. Koos oma järglastega, Iisaki ja Jaakobiga (kelle kohta samuti kehtisid töötused) "usus need kõik surid ega saanud töötusi kätte, vaid nägid neid kaugelt ja teretasid neid ning tunnistasid endid olevat võõrad ja majalised maa peal" (Heebrealastele 11:13). Märkige ära nelja momenti:-

- töötuste tundmist, - mida teeme meie, õppides Piiblit.

- "Ja nemad tundsid temast rõõmu", - kui rõõmutunne kestis Aabramil mingi ajaperioodi, siis kui kaua võib see kesta meil?

- "Kõik need surid usus", - nad olid ristitud Kristusesse (Galaatlastele 3:27-29).

- Me tunnistame oma elu eeskujuga, et maailm, milles me elame - see ei ole meie tõeline kodu, kuid me elame lootusega tulevase sajandi tulekust maa peale.

Kui me jagame kõiki neid kinnitusi, siis saab Aabramist meie elus suur kangelane ja eeskuju. Lõplik ülestunnistus, et töötuse täitumine juhtub tulevikus, jõudis väsinud, vana inimeseni - kui suri tema naine. Faktiliselt, tuli tal osta tükike töötatud maast, et matta sinna oma naine (Apostlite teod 7:16).

Tegelikult, Jumal "ei andnud talle mitte mingisugust pärandust selles" ja isegi mitte sellist maatükki, et asetada sellele oma jalg ja samal ajal Ta töötas, et annab selle talle pärisomandiks (Apostlite teod 7:5). Praegune

Aabrahami seeme võib tunda samasugust ebamäärasust, kui nad ostavad või rendivad omandit - maa peal, mis oli töötatud isiklikuks, igaveseks päranduseks!

Kuid Jumal järgib oma töötusi. Peab saabuma päev kui Aabram ja kõik need, kellele olid antud töötused, saavad tasu. Salmid Heebrealastele 11:13,39,40 tõestavad seda veenvalt:-

"Usus need kõik surid ega saanud töötusi kätte ... sest Jumal oli meile varunud midagi paremat, et nad ilma meieta ei pääseks täielikkusesse."

Kõiki tõelisi usklikke tasustatakse ühel ja samal ajal, see on, kohtupäeval (2Timoteuse 4:1,8; Matteuse 25:31-34; Peetruse 5:4). Sellest järeldub, et just kohtu alguses, Aabram ja teised, kes teadsid neid töötusi, peavad üles tõusma, et tulla kohtusse elusatena.

Kui nad ei saanud seda, mis neile oli töötatud, aga saavad kõik neile töötatu peale ülestõusmist ja kohut, Kristuse tagasitulekul, siis ei ole teist alternatiivi kui ainult tunnistada, et sellised nagu Aabram, asuvad praegu teadvuseta olekus, Kristuse tuleku ootel. Aga samal ajal on värvitud klaasmosaiigi maalitud laiali kirikutes üle kogu Euroopa ja kujutavad Aabramit nii, nagu ta asuks taevas ja naudiks töötatud tasu oma elu eest usus. Tuhanded inimesed käivad sadade aastate jooksul mööda neist piltidest, võttes neid vastu kui religiooside pilte. Kas teil on Piiblijärgselt põhjendatud julgust, et tulla välja sellest reast?

SEEME

Nagu lõigus 3.2 oli öeldud, käivad seemne (soo) töötused ennekoike Jeesuse kohta ja siis nende kohta, kes on "Kristuses" ja seepärast kuuluvad samuti Aabrami seemne hulka:-

- 1) "Ma teen sind suureks rahvaks ja õnnistan sind ... ja sinu nimel õnnistavad endid kõik suguvõsad maa peal" (1Moosese 12:2,3).
- 2) "Ja ma teen su soo maapõrnu sarnaseks: kui keegi suudab maapõrnu ära lugeda, siis on sinugi sugu äraloetav ... kogu maa, mida sa näed, ma annan sinule ja su soole igaveseks ajaks" (1Moosese 13:16,15).
- 3) "Vaata taeva poole ja loe tähti, kui sa suudad neid lugeda ... Nõnda saab olema sinu sugu ... Sinu soole Ma annan sellesinase maa" (1Moosese 15:5,18).
- 4) "Ja Ma annan sinule ja su soole pärast sind ... kogu Kaananimaa, igaveseks omandiks. Ja mina olen neile Jumalaks" (1Moosese 17:8).

74 JUMALA TÖÖTUSED

5) "Teen su soo väga paljaks nagu tähti taevas ja nagu liiva mere ääres, ja su sugu vallutab oma vaenlaste väravad! Ja sinu soo nimel õnnistavad kõik maailma rahvad." (1Moosese 22:17,18).

Ja jälle laienes järk järgult Aabrami arusaam "seemnest":-

1) esiteks oli talle öeldud, et mingil moel saab tal olema suurearvuline järelpõlv, ja et tema "seemne" kaudu õnnistatakse kogu maad.

2) Hiljem öeldi talle, et tema seeme saab nii rohkearvuliseks, et saab suureks rahvaks. Ja see rahvas saab koos temaga igavese elu maa peal, millele ta tuli, see on „Kaananis.

3) Seejärel öeldi talle, et tema sugu saab nii rohkearvuliseks, nagu tähti taevas. See võis tähendada, et tal saab olema palju vaimseid järglasi (tähed taevas), nii nagu ka loomulikult tõelisi järglasi (nagu "liivateri maa peal").

4) Eelolevaid töötusi saatsid täiendavad kinnitused, et paljud inimesed, kes saavad osaks tema seemnest, hakkavad omama isiklikke sugulussuhteid Jumalaga.

5) Seeme saab võitu oma vaenlastest.

Pöörake tähelepanu, et seemne kaudu peavad saama "õnnistuse" kogu maa inimesed. Tihti assotseerub õnnistuse mõiste Piiblis pattude andeksandmisega. Lõppude lõpuks ongi see suurim õnnistus, mida inimene tahab saada (Jumala armastust). Sellepärast loeme me selliseid värsse nagu: "õnnis on see, kelle üleastumine on andeks antud, kelle patt on kinni kaetud!" (Laulud 32:1); "õnnistuse karikas" (1Korintlastele 10:16) - see on karikas veiniga, mis kujutab Kristuse verd, mille kaudu on võimalik andestus.

Ainus Aadama järglane, kes tõi pattude andestuse maailmale oli muidugi Jeesus ja Uues Testamendis antakse kindel kinnitus töötustest Aabrahamile:-

"Töötused on antud Aabrahamile (Jumalalt) ja tema soole. Ei ole mitte üteldud: "Ja sinu sugudele", otsegu paljude kohta, vaid nagu ühe kohta: "Ja sinu soole", kes on Kristus (Galaatlastele 3:16).

" ... mille Jumal tegi teie esiisadega, kui ta Aabrahamile ütles: "Ja sinu soos õnnistatakse kõiki suguvõsasiid maa peal! Jumal on üles äratanud oma sulase, Jeesuse, ja on tema läkitanud teie juure teid õnnistama, kui te pöördate igaüks oma tigidusest" (Apostlite teod 3:25,26).

Pöörake siin tähelepanu, kuidas Peetrus tsiteerib ja interpreteerib sõnu 1Moosese raamatust, 22. peatüki 18. salmist:-

Seeme (sugu) = Jeesus

Õnnistus = pattude andeksandmine.

Töötus selle kohta, et Jeesus kui Aabrami seeme saavutab võidu oma vaenlaste üle, kõlab siin väga kohaselt, kui seda töötust vaadelda kui Kristuse võitu kurja üle - jumalainimeste suurima vaenlase üle ja järelkult Jeesuse samuti.

LIITUMINE SEEMNEGA.

Praegu peaks olema selge, et Aabraham mõistis õigesti kristliku Evangeeliumi põhilisi elemente. Põhilised töötused kuulusid Aabrahamile ja tema seemnele - Jeesusele. Mida võib kellestki veel öelda? Isegi Aabrahami otsene järeltulija ei mahtunud alati tema seemne hulka (Johannese 8:39; Roomlastele 9:7). Kuid meie võime saada Jeesuse osaks, et töötused, mis on suunatud seemnele, käiksid ka meie kohta. Seda võib saavutada Jeesusesse ristimise teel (Roomlasele 6:3-5). Me loeme tihti ristimisest tema nimesse (Apostlite teod 2:38; 8:16; 10:48; 19:5). Galaatlastele 3:27-29 salmid ei ole erandiks:-

"Nii paljud kui teid on Kristusesse ristitud, olete Kristusega riietatud! Ei ole siin juuti ega kreeklasi, ei ole siin orja ega vaba, ei ole siin meest ega naist, sest te kõik olete üks Kristuses Jeesuses. Aga kui te olete Kristuse omad, siis olete ka Aabrahami sugu ja pärijad töötuse järele - igavese elu töötus maa peal, "õnnistuse" saamise kaudu, andustus Kristuse kaudu. Sellest järeldub, et ristimise kaudu Kristusesse, seemnesse, saame meie ka töötused, mis temale anti. Ja sellepärast, nimetab Roomlastele 8:17 meid "Kristuse kaasjärgijateks".

Pidage meeles, et õnnistus peab tulema (langema) inimestele kõigist maailma osadest, seemne kaudu. Ja seeme peab saama ülemaailmseks inimeste grupiks, liiva sarnaseks mererannas ja tähtede sarnaseks taevas. See on põhjendatud sellega, et nad said esimestena maailmas õnnistuse, et saada seemneks. Sel viisil "seeme" (ainsuses) "hakkab Teda teenima ja nimetatakse Issanda omaks igavesti" (Laulud 22:31).

Me võime ühildada töötuste kaks osa, mis Aabrahamile anti:-

1) Maa.

Aabram ja tema seeme, Jeesus, kuid samuti ka need, kes on temas, saavad pärandiks Kaanani maa ja laiendamise teel - kogu maailma maa ja hakkavad elama seal igavesti. selles elus ei saa nad maad, kuid saavad selle viimsel päeval, kui Jeesus tagasi tuleb.

2) Seeme.

76 JUMALA TÖÖTUSED

Ennekõike oli see Jeesus. Tema läbi võidetakse kõik inimkonna (vaenlased) patud, nii et andestuse õnnistust levitatakse kogu maailmas.

Ristimise teel Kristuse nimesse, saab meist seemne osa.

Needsamad kaks joont on jälgitavad Uue Testamendi ennustustes ja selle sagedane meenutus, et inimesed võtavad vastu ristimise kui nad nendest kuulevad. See oli ja on moodus, mille vahendusel need töötused võivad lasuda ka meie peale. Nüüd võime me mõista, miks Paulus, vana inimene, võis määrata surma palge ees oma lootust, kui "Iisraeli lootust" (Apostlite teod 28:20); tõeline kristlik lootus on - see algne - juudi lootus. Kristuse sõnad: "õndsus tuleb juutidelt" (Johannese 4:22), peaks meie jaoks samuti tähendama vajadust, saada vaimseteks juutideks, selleks, et me võiksime lõigata kasu pääsemise töötustest Kristuse kaudu, mis anti juudi isadele.

Me loeme, et vara-kristlased kuulutasid:-

- 1) "Jumala Kuningriiki ja
- 2) Jeesuse Kristuse nime" (Apostlite teod 8:12).

Neid kaht küsimust oli selgitatud Aabrahamile natuke teiste nimetuste all:-

- 1) Töötused maast ja
- 2) töötused seemnest.

Pöörake tähelepanu sellele, et "Jumala Kuningriigi ja Jeesuse levitamine" on sõnana, muuseas, üldistatud kui "Kristuse kuulutamine" (Apostlite teod 8:5, vrd. värss 12). Kõike seda võetakse tihti vastu nagu järgnevaid kinnitusi: "Jeesus armastab teid! Ainult öelge, et te usute tema surma teie eest ja teid päästetakse". Kuid sõna "Kristus" üldistab selgelt seisukohti Temast ja Tema Kuningriigist. Ettekuulutus Kuningriigist, mis oli Aabrahamile antud, etendas suurt rolli alguses Evangeeliumi kuulutuses.

Korintoses viibis Paulus kolm kuud, vesteldes ja kinnitades "Jumala Kuningriigi kohta" (Apostlite teod 19:8); Efesoses elas ta samuti, "kuulutades Jumala Kuningriiki" (Apostlite teod 20:25), ja tema luigelaul Roomas, oli samasugune: "Ta seletas neile asja ja tunnistas Jumala riiki ning meelitas hommikust õhtuni neid, uskuma Moosese käsuõpetust ja prohvetitest seda, mis Jeesusest on kirjutatud" (Apostlite teod 28:23). Ja see fakt, et Paulus võis niipalju rääkida, näitab, et Evangeeliumi seisukohad Kuningriigist ja Jeesusest ei olnud lihtsalt fraas: "Uskuge Jeesusesse" väljendamise pärast. Jumala töötus Aabrahamile oli palju üksikasjalikum kui

see fraas, ja see, mida ta temale töötas, moodustab faktiliselt tõelise kristliku Evangeeliumi aluse.

Me näitasime, et ristimine Jeesusesse teeb meist seemne osa ja vastavalt sellele, osalise töötatud pärandusele (Galaatlastele 3:27-29). Kuid üksnes ristimisest ei piisa veel selleks, et me saaksime meile töötatud pääste osaliseks. Me peame jääma semnesse, Kristusesse, kui tahame saada kätte töötust, mis anti seemnele. Ristimine - kujutab endast ainult algust; me pääsesime alles jooksjate hulka ja peame läbi jooksmas kogu distansi lõpuni. Ärge unustage, et Aabrahami seemnes olemine ei tähenda veel, et me oleme Jumalale vastuvõetavad. Iisraellased on mingil viisil Aabrahami seeme, kuid see ei tähenda veel, et nad päästetakse ilma ristimiseta ja oma elu kinnitamiseta Kristuse ja Aabrahami eeskujul (Roomlastele 9:7,8; 4:13,14). Jeesus ütles neile nii: "Tean, et te olete Aabrahami sugu, aga te püüate mind tappa ... Kui te oleksite Aabrahami lapsed, siis te teeksite ka Aabrahami tegusid" (Johannese 8:37,39), see on, elaksite usuga Jumalasse ja Kristusesse, töötatud seeme" (Johannese 6:29).

"Seeme" peab omama oma esivanema tunnusjooni. Kui me tahame olla tõeliselt Aabrahami soost, peame me olema mitte ainult ristitud, vaid omama samuti ka väga suurt usku Jumala töötustesse, nagu temal oli. Sellepärast teda nimetataksegi "kõikide isa, kes usuvad .. ja käivad usu jälgedes" (Roomlastele 4:11,12). "Te ju teate (see on, võtke tõeliselt südameasjaks), et need, kes on usust, on Aabrahami lapsed" (Galaatlastele 3:7).

Tõeline usk peab ilmnema mingis tegevuses, muidu ei ole see Jumala silmis usk (Jakoobuse 2:17). Esimeseks kinnituseks, et me tõepoolest usume nendesse töötustesse, mida me praegust õpime, saab olema meie ristimine. Siis laienevad need töötused isiklikult meile (Galaatlastele 3:27-29). Niisiis, kas te tõesti usute Jumala töötustesse? Seda küsimust peame me enesele lakkamatult esitama - kogu meie pika elu jooksul.

Vana ja Uus Testament.

Praegu on nähtavasti saanud selgeks, et töötused Aabrahamile üldistavad Kristuse Evangeeliumi. Teise rea tähtsaid töötusi moodustavad need töötused, mis Jumal andis juutidele Moosese seaduse kontekstis. Nendes räägitakse, et kui juudid alistuvad seadusele, siis nad saavad füüsiliselt õnnistatud elus (5Moosese 28). Otsest töötust igavesele elule selles töötuste grupis või "testamendis" ei ole. Nii et me võime ära märkida kahe "testamendi" olemasolu:-

78 JUMALA TÖOTUSED

1. Aabrahamile ja tema soole, mis räägib andestusest ja igavesest elust Jumala Kuningriigis, teisel Kristuse tulekul. See töötus oli antud ka Eedenis ja Taavetile.
2. Moosese eluajal oli juudi rahvale töötatud rahu ja õnne käesolevas elus, kui inimesed alluvad seadusele, mille Jumal Moosesele andis.

Jumal töötas Aabrahamile andestust ja igavest elu Kuningriigis, kuid see oli võimalik üksnes läbi Jeesuse ohvri. Kristuse surm ristil kinnitas töotusi Aabrahamile (Galaatlastele 3:17; Roomlastele 15:8; Taanieli 9:27; 2Korintlastele 1:20), sellepärast nimetatakse Tema verd "Uue Lepingu vereks" (Matteuse 26:28). Peaks meeles pidama, et Jeesus käskis meid regulaarselt võtta veini peekrit, mis sümboliseerib Tema verd (vt. 1Korintlastele 11:25). "See karikas on Uus Leping Minu veres" (Luuka 22:20). Ei tuleks toimetada "leiva murdmist" Jeesuse ja tema tegude mälestuseks, kui me ei saa aru nendest asjadest.

Kristuse ohver tegi võimalikuks andestuse ja igavese elu Jumala Kuningriigis; selle tegevusega kinnitas ta töotusi Aabrahamile: "Sedavõrd on palju parem ka leping, mille käemeheks on saanud Jeesus" (Heebrealastele 7:22). Heebrealastele 10:9. salmis öeldakse, et Jeesus muudab ära esimese testamendi ja kinnitab teise. Sõna sõnalt on öeldud nii: "tunnistab tühjaks esimese, et panna kehtima teine". See tunnistab sellest, et kui Jeesus kinnitas töotusi Aabrahamile, lõpetas ta testamendi tegevuse, mis oli antud Moosese kaudu. Ülalpool meenutatud värssides öeldakse, et oma surmaga kinnitas Jeesus Uue Testamendi ja et kuni selle ajani kehtis Vana Testament, mis lõpetas oma olemasolu (Heebrealastele 8:13). See tähendab, et kuigi testament Kristuse suhtes oli tehtud varem, ta ei hakanud täielikult kehtima kuni tema surmani. Peale Jeesuse surma hakati seda testamenti nimetama "Uueks Testamendiks", erinevalt vanast, s.o. Vanast Testamendist. Moosese kaudu antud Vana Testamendi eesmärgiks oli Jeesuse tegude ennustamine ja usu tähtsuse allakriipsutamine, Kristuse kohta käivates töotustes (Galaatlastele 3:19,21). Omakorda, kriipsutab usk Kristusesse alla seaduse õigsust, mis oli Moosesele antud (Roomlastele 3:31). Paulus üldistas originaalselt seda selliste sõnadega: "Käsk on saanud meie kasvatajaks Kristuse poole, et me saaksime õigeks usust" (Galaatlastele 3:24). Just selle eesmärgiga püsis Moosese seadus ja teda vajame me õppimiseks käesoleva ajani.

Kõike ülalpool öeldut ei ole kerge mõista kohe esimesel lugemisel; kuid me võime üldistada seda järgneval kujul:-

Töötused Kristuse kohta, mis anti Aabrahamile - Uus Testament.

Töötused iisraellastele seoses seadusega, mis anti Moosesele - Vana Testament.

Kristuse surm. Vana Testamendi tegevuse lõpp (Koloslastele 2:14-17); Uue Testamendi jõustumine.

Sellega seoses, muutusid mittekohustuslikeks sellised ilmingud nagu maksustamine kiriku kümnisega, laupäeva pidamine jne., mis olid osa Vanast Testamendist (vt. lõiku 9.5). Uus Testament tuleb sõlmimisele maiste iisraellastega, kui nad kahetsevad ja võtavad vastu Kristuse (Jeremija 31:31,32; Roomlastele 9:26,27; Heseieli 16:62; 37:26), kuigi muidugi iga juut, kes teeb seda praegu ja viib lõpule Jeesusesse ristimise toiminguga, võib kohe asuda Uude Testamenti (milles ei ole eraldamist juutideks ja mittejuutideks (Galaatlastele 3:27-29).

Õige ettekujutus, Vanast ja Uuest Testamendist, aitab meil mõista Jumala töötuste seaduslikkust. Skeptikud süüdistasid ebaõiglaselt varakristlikke kuulutajaid selles, et nad ei esita veenvaid põhjendusi. Vastuseks sellele, ütles Paulus, et oma surmaga kinnitas Kristus Jumala töotusi, aga lootus, millest nad räägivad, ei ole haihtuv, vaid püsiv ettepanek. "Jumal on ustav, nii et meie kõne teie vastu ei ole "jah" ja "ei" ühtlasi. Sest Jumala Poeg, Jeesus Kristus, keda meie oleme teile kuulutanud, ei olnud mitte "jah" ja "ei", vaid temas sai tõeks "jah". Sest Jumala töötused puha on tema sees "jah" ja tema läbi "aamen"!" (2Korintlastele 1:17-20).

Kahtlematult, teeb see lõpu sellisele suhtumisele nagu: "Noh, ma oletan, et selles kõiges on midagi õiget ... "

3.4 TÖÖTUSED TAAVETILE.

Aabrahami taoliselt, ei olnud Taavetil ja teistel Jumala töötuste saajatel maa peal kerget elu. Taavet kasvas suures peres, noorima pojana. Iisraelis, 1000 aastat enne Kristuse sündi, tähendas see seda, et ta karjatas lambaid ja oli jooksupoisiks oma vanematel ja majanduslikumatel vendadel (1Kuningate 15:17). Selle aja jooksul koges ta sellist usku Jumalasse, mida tundsid üksnes vähesed inimesed.

Saabus päev, kui iisraellased pidid vastu võtma väljakutse, mis oli esitatud neile nende agressiivsete naabrite - filistide - poolt. Juudid olid kohustatud välja panema endi hulgast sellise mehe, kes oleks võimeline võitlema hiiglase Koljatiga, filistide tsempioniga.

80 JUMALA TÖÖTUSED

Kooskõlas esitatud tingimustele, pidi võitja rahvas hakkama valitsema võidetud rahva üle. Jumala abiga võitis Taavet Koljati, kuigi ta võitles tema vastu ainult lingu ja kividega. See võit tõi Taavetile sellise kuulsuse, et see ületas kuninga (Sauli) kuulsuse. Kuid "armukadedus on julm" (Ülemlaul 8:6) - need sõnad leidsid kinnitust järgnevate Sauli tegudega, kes 20 aasta jooksul jahtis Taavetit, nagu rott, mööda Lõuna Iisraeli kõrbe, eesmärgiga, teda tappa.

Lõppude lõpuks sai Taavetist kuningas ja et väljendada oma tänulikkust Jumalale Tema armastuse eest, otsustas ta ehitada Talle koja. Kuid Jumal ütles Taavetile, et tema poeg, Saalomon, ehitab koja, aga Taavet ehitagu endale maja (2Kuningate 7:4-13). Seejärel järgnes üksikasjalik leping, mis sisaldas palju sellist, mis oli öeldud Aabrahamile:-

"Kui su päevad täis saavad ja sa puhkad ühes oma vanematega, siis ma lasen tõusta sinu järglase pärast sind, kes väljub sinu niudeist, ja ma kinnitan tema kuningriigi. Tema ehitab mu nimele koja ja mina kinnitan tema kuningriigi aujärje igaveseks ajaks! Mina tahan olla temale isaks ja tema peab olema mulle pojaks! Kui ta eksib, siis ma karistan teda inimeste vitsaga ja inimeste nuhtlustega! Aga mu heldus ei lahku temast, nõnda nagu ma selle ära võtsin Saulilt, kelle ma kõrvaldasin su eest. Ja su sugu ja su kuningriik püsivad mu ees igavesti, su aujärge on kinnitatud igaveseks!" (2Saamueli 7:12-16).

Meie eelnevatest ülesannetest teame, et "järeltulijaks" saab Jeesus, tema kui Jumala Poja kirjeldus (2Saamueli 7:14) kinnitab seda, niisama nagu seda kinnitavad paljud teised kohad Piiblis:-

- "Mina olen Taaveti juur ja sugu", ütles Jeesus (Ilmutuse 22:16).

- "Oma Pojast (Jeesusest), kes liha poolest on sündinud Taaveti soost" (Roomlastele 1:3).

- "Selle soost (Taaveti) on Jumal äratanud oma töötuse järele Jeesuse Iisraeli Päästjaks" (Apostlite teod 13:23).

- Ingel ütles neitsi Maarjale tema poja, Jeesuse, kohta: "Tema saab suur olema ja teda peab hüütama Kõigekõrgema Pojaks, ja Issand Jumal annab temale ta isa Taaveti aujärje, ja ta valitseb igavesti Jaakobi soo üle ning tema Kuningriigil ei ole otsa!" (Luuka 1:32,33).

See töötus Taaveti soo kohta (2Saamueli 7:13), käib ka Jeesuse kohta.

Määrates kindlaks, et seemneks oli Jeesus, tuleb meil nüüd pöörata tähelepanu reale tähtsatele küsimustele:-

- "Sinu järglase, kes väljub sinu niudeist ... Mina tahan olla temale isaks ja tema peab olema mulle pojaks" ... "Su ihu soost ma panen

ühe su aujärjele" (2Saamueli 7:12,14; Laulud 132:11). Jeesus, seemnena, oli sõna sõnalt Taaveti kehaline järglane, ja samal ajal oli tema isaks Jumal. See sai täituda ainult läbi sünni mittepahelisest neitsist, nagu sellest on räägitud Uues Testamendis. Jeesuse emaks oli Maarja, Taaveti järglane (Luuka 1:32), kuid tema isaks ei olnud inimene, vaid Jumal. Selle jaoks, et Maarjas eostuks Jeesus, mõjustas Ta tema üska imepärasel viisil, Püha Vaimu kaasabil. Ja ingel rääkis sellest nii: "Sellepärast peab ka Püha, kes sinust sünnib, nimetatama Jumala Pojaks" (Luuka 1:35). "Neitsist sündimine" oli ainsaks võimaluseks vastaval kujul töötuste täitmiseks.

- "Tema ehitab mu nimele koja" (2Saamueli 7:13).

Need sõnad tähendavad, et Jeesus ehitab Jumalale koja, - nagu sõna sõnalt nii ka vaimselt. Hesekeeli 40-48 peatükis antakse üksikasjalik kirjeldus, missugune koda ehitatakse Jeruusalemas Kuldsel ajastul (esimesed 1000 aastat Jumala Kuningriigist peale Kristuse teist tulekut maale). Jumala "kodu" - on maja, milles hakkab elama Jumal. Jesaja 66:1,2 värssides, räägitakse samuti, et Jumal tuleb, et elada inimeste südames, kes on alandlikud Tema sõnale. Jeesus ehitab seepärast praegu tõelistest usklikest vaimset koda Jumalale, milles Ta hakkab elama. Siin oleks kohane tuua ära Peetruse sõnad, mis ta ütles Jeesusest, kui Jumala koja nurgakivist (1Peetruse 2:4-8) ja kristlastest, kui elavatest kividest, kelledest ehitatakse koda (1Peetruse 2:5).

- "Mina kinnitan tema (Kristuse) kuningriigi aujärje igaveseks ajaks ... ja su sugu ja kuningriik (Taaveti) püsivad igavesti" (2Saamueli 7:13,16; vrd. Jesaja 9:6,7).

Järelkult rajatakse Kristuse kuningriik Iisraeli - Taaveti kuningriik. See tähendab, et tulevane Jumala Kuningriik saab olema Iisraeli kuningriigi taastamine (Üksikasjalikumalt räägitakse sellest 5.3 osas). Selle töötuse täitumiseks hakkab Kristus valitsema Taaveti "troonil" või tema valitsemise kohal. Otseses mõttes peab see olema Jeruusalemas. See on veel üks tõendus, et nende töötuste täitumiseks rajatakse Kuningriik siin, maa peal.

- Sõnad: "Ja su sugu ning su kuningriik püsivad igavesti" (2Saamueli 7:16), annavad alust mõelda, et Taavet tunnistab Kristuse valitsemise igavest taastamist. See oli kaudne töötus, et ta tõuseb üles, et näha oma silmadega surematu Kuningriigi rajamist Kristuse juhtimisel - Jeruusalemast.

Need töötused Taavetile on arusaamiseks vältimatult tähtsad. Taavet ütles rõõmuga, et see "igavene leping ... lähtub Temast kogu pääste ja kõik mu tahtmine" (2Moosese 23:5). See käib samuti ka meie pääste kohta; kogu

82 JUMALA TÖOTUSED

meie soov seisneb selles, et need töötused laieneksid meile. Veel kord tuleks alla kriipsutada nende doktriinide tähtsust. Traagiline, et kristlaskond kuulutab dogmasid, mis täielikult vastanduvad sellele imelisele tõe: -

- Kui Jeesus oleks füüsiliselt eksisteerinud isiksusena, enne oma sündi, siis oleksid viljatud kõik töötused sellest, et Jeesus on Taaveti sugu või tema järeltulija.
- Kui Jumala Kuningriik saab olema taevas, siis Jeesus ei saa taastada Taaveti kuningriiki Iisraelis, aga samuti ei saa ta valitseda Taaveti troonilt või tema valitsemise kohalt. See kõik oli maa peal ja sellepärast peab selle taastamine toimuma samuti maa peal.

KAS TÖOTUSED TÄITUSID SAALOMONIS?

Taaveti lihases pojas, Saalomonis, täitus teatud osa töötustest, mis Jumal Taavetile andis. Ta ehitas koja Jumalale (1Kuningate raamat 5-8) ja tal oli väga heal järjel kuningriik. Naaberrahvaste valitsejad saatsid Saalomoni juurde oma esindajaid, et kinnitada talle oma austust (1Kuningate 10) aga koja aktiivsest külastusest lähtus vaimne heaolu. Saalomoni valitsemise ajal ennustati veel suuremat töötuste täitumist Taavetile, mida saab näha Kristuse valitsemise ajal.

Mõned inimesed kinnitavad, et töötused Taavetile said täielikult täidetud Saalomonis, kuid seda ei kinnita järgnevad faktid:-

- Paljud Uue Testamendi tunnistused räägivad, et "seemneks" oli Kristus, mitte Saalomon.
- "Seemne" kuningriik peab olema igavene, aga Saalomoni sugu ei olnud seda.
- Taavet tunnistas, et töötused olid igavesest elust, kuid see ei olnud otseses suhtes vahetult tema perega: "...eks ole mu sugu nõnda ühenduses Jumalaga? Sest ta on minuga teinud igavese lepingu" (2Saamueli 23:5).
- Taaveti seeme on Messias, Päästja patust (Jesaja 9:6,7; 22:22; Jeremija 33:5,6,15; Johannese 7:42). Kuid Saalomon taganes hiljem Jumalast (1Kuningate 11:1-3; Nehemja 13:26) oma paljude võõramaiste naiste pärast.

KÕRVALEPÕIGE 9 : TAEVA JA MAA HÄVITAMINE (Ilmutuse 21:1; 2Peetruse 3:6-12)

Kuna Jumala eesmärk seisneb Oma Kuningriigi taastamises, siin, maa peal (vt. peatükki 6 ja osa 4.4), siis ei ole võimalikki, et Ta hävitaks meie planeedi. Osas 4.3 räägitakse, et Ta töötas korduvalt, seda mitte teha. Ülalpool toodud viiteid, taeva ja maa hävitamisest, tuleb mõista ülekantud tähenduses.

Lõik Peetruse läkitusest, näitab sarnasust kohtu vahel Noa aegadel ja selle vahel, mis juhtub "Issanda päeval", tulevikus. "Tookordne maailm hukkus veeuputus. Ent praegused taevad ja maa, hoitakse alal tule jaoks hukatuse päevaks" (2Peetruse 3:6,7). Peetrus märgib ära vahe vee vahel, kui hävitava jõu vahel; ja tule vahel, mida kasutatakse Kristuse teisel tulekul. "Taevad ja maa" Noa aegadel ei hävinenud sõna sõnalt, kuid hävis "kõik elav", mis oli patune (1Moosese 7:21 vrd. 6:5,12). "Taevad ja maa", tähendavad järelikult esemelist süsteemi või inimorganisatsiooni. Need, kes mõistavad seda lõiku valesti, kalduvad mitte pöörama tähelepanu sõnadele "taevaste" hävimisele, millest ülalpool räägitakse. Neid ei tuleks mõista sõna sõnalt - kuigi need on Jumala asukohapaigaks (Laulud 123:1), kus ei ole patust (Habakuk 1:13; Laulud 65:4,5) ja nad pasundavad Jumala aust (Laulud 19:1). Kui sõnu taevaste purustamisest tuleks mõista ülekantud tähenduses, siis seda enam kehtib see "maa" kohta.

Järgnevad lõigud tunnistavad, et sõnu "taevad ja maa", mida märgitakse teistes Piibli osades, ei peaks mõistma otseses tähenduses, või kuuluvad need esemelisse süsteemi maa peal:

"Ma vaatasin maad, ja ennäe, see oli tühi ja paljas; ja vaatasin taevaste poole, aga neil ei olnud valgust ... Sest nii ütles Issand: kõik maa (Iisrael) peab saama lagedaks ... Seepärast leinab maa ja taevad ülal lähevad mustaks" (Jeremija 4:23-28).

See on kuulutus eelseisvast kohtust "taeva ja maa" üle, ja iisraeli rahva üle. Kõige selle pärast leinavad (ülekantud tähenduses) "taevad ja maa".

Mooses rääkis kogu Iisraeli koguduse kuuldes: "Pange tähele, taevad, sest mina räägin, ja kuule, maa, mu suu kõnesid" (5Moosese 32:1). Siin kriipsutatakse alla kahte inimkategooriat, kelle poole ta pöördus:

1) suguharude vanemad ja

2) "kogu Iisraeli kogudus" - (5Moosese 31:28,30).

Vanemaid võrreldakse "taevastega", aga lihtsaid inimesi "maaga".

Jesaja alustas oma kuulutust ka sellesarnases vaimus: "Kuulake, taevad, ja maa, pane tähele ... Kuulge Issanda sõna, pealikud, pane tähele meie Jumala õpetust, rahvas" (Jesaja 1:2,10). Siin on jälle märgata samastamine taevaste ja pealike vahel, maa ja rahva vahel.

84 JUMALA TÖOTUSED

- "Ta kutsub taeva ülalt ja maa, et kohut mõista oma rahvale", Iisraelile (Laulud 50:4). See salm räägib iseenda eest.

- "Sest taevas sööstab mu mõök, vaata, see tuleb alla Edomi peale ... Issanda mõök on verine ... Sest Issandal on ... suur tapp Edomi maal" (Jesaja 34:5,6).

"Taevad" on siin võrreldavad Edomiga. Ja järelikult, varem öeldud kuulutus, et kõik "taevased kaovad" (Jesaja 34:4), käib Edomi kadumise kohta.

- Taevad ja maa, millest räägitakse kui purustatavast, Jesaja 13. peatükis, käib Babüloni rahva kohta. Reas ütlustes Babüloni kohta ütleb Jumal: "Ma panen taevad vankuma ja maa väriseb paigast .. otsegu peletatud kari, keda keegi ei aja kokku, pöördub, igaüks oma rahva juure ja põgeneb, igaüks omale maale!" (Jesaja 13:13,14). Siin, on taeva ja maa käitumine, võrreldav rahva põgenemisega.

Kui see kõik on meeles, võiks oletada, et Uue Testamendi viited uuele taevale ja maale, Kristuse pöördumisel, käivad selle organisatsiooni uue süsteemi kohta, mis luuakse Jumala Kuningriigi püstitamisel.

2Peetruse 3. peatüki veel tähelepanelikum lugemine, kinnitab seda. Peale praeguste "taeva ja maa" lõpu kirjeldust, jätkab värss 13: "Aga meie ootame tema töötuse järele uusi taevaid ja uut maad, kus õigus elab". Siin antakse edasi Jumala töötus, millest on juttu Jesaja 65: 17. värssis: "Vaata, ma loon uued taevad ja uue maa!" Jesaja peatüki ülejäänud osas antakse edasi uue elusüsteemi organisatsiooni kirjeldus, siin, maa peal: "Ma loon Jeruusalema rõõmuks ... nad ei ehita teistele elamiseks ... kõige noorem sureb saja aastaselt (see tähendab, et eluiga pikeneb)... Hunt ja tall käivad ühes karjas" (Jesaja 65:18-25). Need õnnistused käivad selgelt tulevase Jumala Kuningriigi kohta maa peal - uue "taeva ja maa" kohta, mis asendavad praeguseid ebatäiuslikke olevusi.

KÕRVALEPÕIGE 10 : "BRITANNIA IISRAELIMEELSUSE" NÕUDLUSED.

X.Y. Armstrongi organisatsiooni "Lihtne tõde" pooldajad käisid välja idee sellest, et töötused Aabramile on juba täitunud inglise ja ameerika rahvas, kes nende arvates on Efraim ja Manasse.

"Britannia Iisraelimeelsuse" liikumise liikmed arvavad, et Inglise kuningad ja kuningannad jätkavad oma päritolu Juuda liinis, kes algas kuningas Taavetist. Oma teoreetilise eesmärgi kinnituseks, pidid nad tegema järelduse, et juudid kui "Jumala rahvas", heideti kõrvale, aga nende asemele valiti briti rahvad.

Vastavalt sõnastusele, mis on ära toodud 3. peatükis, on selge, et Piibli alusel ei ole neil väidetel mingit alust. Allpool toome ainult mõned näited sellest rohkearvulisest reast, mis kinnitavad sellise arutelu ekslikkust:

- "Kõik inimesed on pattu teinud ja on Jumala aust ilma" (Roomlastele 3:23), järelikult, Kristus suri, et anda võimalus kõigile rahvastele (olenemata rahvusest) päästeks. Ei ole tähtis, mis rahvusest me oleme, kui me oleme vastu võtnud Kristusesse ristimise toiminguga ja oleme vaimse Iisraeli osaks saanud (Galaatlastele 3:27-29). Me oleme saanud ülesande, kuulutada Evangeeliumi kõigile rahvastele, juhtides ristimisele neid inimesi, kes temasse usuvad (Markuse 16:15,16). Niisiis, koosneb uus Iisrael inimestest kõigist rahvustest, mitte ainult britannia inimestest.

- Väga raske on kinnitada brittide ja ameerika rahvaste põlvnemist; nad koosnevad paljude rahvuste segust kogu maailma erinevatest osadest. Ja see, et keegi on sündinud nendes maades ei tähenda veel, et see rahvas on Jumala poolt välja valitud.

- Briti iisraellased kinnitavad, et õnnistused, mis on töötatud Aabrami soole, olid täide viidud briti rahvastes, olenemata nende alandlikkusest Jumalale. Kuid see on täielikult vastuolus korduvalt korratavale printsipiibile, et Jumala õnnistused jagatakse inimestele üksnes nende alandlikkuse järgi. 3Moosese 26. ja 5Moosese 28. peatükis kriipsutatakse alla, et õnnistused langevad iisraellastele, kui nad alluvad Tema sõnale; ja needused langevad neile nende sõnakuulmatuse pärast. Kinnitus selle kohta, et Jumal andis britlastele oma õnnistused, sõltumata nende allumisest Tema sõnale ja tihti isegi avalikku mittekuuletumist üles näidates, ei ole miski muu kui tingimuste rikkumine (lepingu rikkumine), millele Jumal saadab oma õnnistused.

- Kinnitus, et Jumal hülgas oma Iisraeli rahva ja vahetas selle brittide vastu, on vastuolus kinnitusega, mis on väljendatud Roomlastele 11:1,2 salmides: "Kas vahest Jumal on oma rahva hüljanud? Mitte sugugi! Sest minagi (Paulus) olen Iisraeli mees, Aabrahami soost, ... Jumal ei ole hüljanud oma rahvast, kelle tema on ette ära tunnud".

- Jumala Kuningriigiks oli minevikus Iisraeli Kuningriik (2Ajaraamat 9:8). See oli lammutatud sõnakuulmatuse pärast, kuid kuningriik

86 JUMALA TÖÖTUSED

taastatakse (Hesekieli 21:25-27). See pöördub tagasi Jeruusalemma (Miika 4:8), kui Jesus istub seal Taaveti troonile (Luuka 1:32).

- Iisraeli laialipillatud inimesed, kogunevad praegu uuesti kõigist maailma jagudest: "Ma võtan Iisraeli lapsed paganate seast, kuhu nad on läinud, ja kogun neid igalt poolt ning toon nad nende omale maale. Ma teen nad üheks rahvaks seal maal, Iisraeli mägedel" (Hesekieli 37:21,22). See toimub antud ajal, ja juudid pöörduvad tagasi oma maale. Nende täielik tagasitulek toimub Kuningriigi ajal, mis, nii nagu seda näitab praegune juutide tagasipöördumise tempo omale maale, peaks saabuma lähemal ajal.

M ä r k u s: See, keda antud küsimus huvitab, võib saada kirjastajatelt tasuta brošüüri "Britannia Iisraelismi uurimused" - "British Israelism Examined".

PEATÜKK 3: KÜSIMUSED.

1. Missugused Jumala töotustest ennustavad pidevat võitlust patu ja õigluse vahel?
 - a) Töötused Noa'le
 - b) Töötused Eedenis
 - c) Töötused Taavetile
 - d) Töötused Aabrahamile.

2. Missugused allpool toodud kinnitustest on õiged töötuse suhtes Eedenis?
 - a) Mao seeme on Lutsifer
 - b) Kristus ja õndsad on naise seeme
 - c) Mao seeme oli ajutiselt haavatud Kristuse poolt
 - d) Naise seemet oli haavatud Kristuse surmaga.

3. Kus hakkab Aabrami sugu igavesti elama?
 - a) Taevas
 - b) Jeruusalema linnas
 - c) Maa peal
 - d) Mõned taevas ja mõned maa peal.

4. Mida oli allpooltoodust töötatud Taavetile?
 - a) Et tema suur järglane hakkab valitsema igavesti
 - b) Et tema "sugu" saab Kuningriigi taevas
 - c) Et seemneks saab Jumala Poeg
 - d) Et tema seeme, Jeesus, elas taevas kuni oma sündimiseni maa peal.

5. Kuidas võime meie saada Aabrami seemneks?

6. Kas maa hävitatakse igaveseks?

7. Kuidas Jumala töötused kinnitavad teie vastust 6. küsimusele?

8. Selgitage töötusi Eedenis, millest on juttu 1Moosese 3:15-es.

NELJAS PEATÜKK

JUMAL JA SURM

4.1 INIMESE LOOMUS.

Suurem hulk inimesi eraldavad nähtavasti vähe tähelepanu mõtisklusele surmast või isiklikust olemusest, mis lõpptulemusena on surma põhjuseks, Sellise eneseanalüüsi puudumine viib enese mittetundmisele ja järelkult kulgevad inimesed eluvooluga kaasa, võttes vastu oma otsuseid vastavalt oma loomulikele isiklikele soovidele. Seda enam tunnistab hinge sügavuses iga inimene oma elu möödalendu ja et vara või hilja tuleb tal kohtuda surmaga. "Mis on teie elu? Aur, mis ilmub natukeseks ajaks ja pärast kaob" (Jaakobi 4:14). "Meie sureme ja oleme nagu vesi, mis maha voolab, mida ei saa koguda" (2Saamueli 14:14). "Nagu rohi, mis hommikul kasvab, hommikul (meie noorus) õitseb ja haljendab, õhtul niidetakse ta ära ning ta kuivab ära" (Laulud 90:5,6). Mooses, õigesti mõtlev inimene, tunnistab seda ja pöördudes Jumala poole, palus: "Õpeta meid, meie päevi arvestama, et me saaksime targa südame" (Laulud 90:12). Ja võttes arvesse meie olemise lühiajalisust, peame me üle vaatama meie elu tõelist tarkust, kui esmajärgulist prioriteeti.

Inimesed suhtuvad erinevalt mõttesse omaenda surmast. Mõned kultuurid püüdsid esitada inimese surma ja matust, kui tema elu osa, tasandades sellega tema kaotusvalu ja summutades mõtet elu lühiajalisusest. Paljud inimesed, kes nimetavad end "kristlasteks", tulid järeldusele, et inimesel on "surematu hing" või mingisugune surematu osa enese sees, mis elab surma üle, suundudes mingisugusesse kohta, tasu või karistuse saamiseks. Kuna surm kujutab põhilist probleemi ja inimese loomise tragöödiat, siis tuleks oodata, et inimõistus leiab mingisuguse mooduse selle hingelise ärevuse leevendamiseks. Ei ole imeks panna; et sellepärast kerkib esile rida valeteooriaid surma suhtes ja inimese enda loomuse suhtes. Selleks, et leida tõelist tõe selles küsimuses, on tarvis nagu alati, pöörduda Piibli poole ja selgitada välja, mis on selles öeldud selle küsimuse kohta. Tuleks meeles pidada, et kõige esimene vale, millest räägitakse Piiblis, oli mao vale Eedeni aias. Vaatamata Jumala selgele käsule, et inimene "sureb surma", kui patustab (1 Moosese 2:17), ütles madu: "Ei, ei sure" (1Moosese 3:4). See katse eitada lõplikku ja tingimusteta surma, sai kõigile valereligioonidele iseloomulikuks.

Et mõista meie tõelist loomust, peame me teadma, mida nimelt räägib Piibel inimese loomisest. Selle sündmuse kirjeldus antakse lihtsas ja selges keeles, mis, kui võtta seda sõnasõnalt, ei jäta mingit kahtlust selles küsimuses, mida meie esindame meie loomuse tõttu (vt. kõrvalepõige 18, nimelt selles suhtes, mis on öeldud 1Moosese raamatus). "Ja Issand Jumal valmistas inimese, kes

põrm on, mullast ... Tõesti, sa oled põrm ja pead jälle põrmuks saama" (1Moosese 2:7; 3:19). Siin ei ole absoluutselt mitte mingisugust viidet sellele, et inimene oleks surematu; ei jää järele mingit tema osa, mis võiks elada peale tema surma.

Piiblis kriipsutatakse korduvalt alla, et inimene koosneb põhiliselt maapõrmust: "Meie oleme savi" (Jesaja 64:7); "inimene - oli maast muldne" (1Korintlastele 15:47); "millede alusmüürid on põrmus" (Iiobi 4:19); "inimene oleks saanud jälle põrmuks" (Iiobi 3:14,15). Abram oletas, et ta on "põrm ja tuhk" (1Moosese 18:27). Kohe peale seda, kui Jumala käsku oli Eedenis rikutud, ajas Jumal "Aadama välja... et ta oma kätt ei sirutaks ega võtaks ka elupuust ja ei sööks ega elaks igavesti" (1Moosese 3:24,22). Kui inimesel oleks enese sees surematu osa, siis oleks kõik see muidugi üleliigne.

SUREMATUS TEATUD TINGIMUSTEL.

Evangeeliumis korratakse korduvalt sõnu, mis räägivad, et inimene võib leida võimaluse Igavese elu ja surematuse saamiseks Kristuse tegude kaudu. See on ainus moodus surematuse saamiseks, millest räägib Piibel ja siit järeldub, et igasugune mõte inimese igavesest elust, kes hakkab teadlikult kahetsema tema poolt tehtud patte, on ilma jäetud igasugusest piiblisest toest.

Ainus viis surematuse saamiseks seisneb Jumala käskudele kuuletumises; ja ainult alandlikud inimesed saavad igavese elu täiusliku seisundi, kui tasu oma õigluse eest.

Järgnevad lõigud on selgeks tõestuseks, et surematust antakse teatud tingimustel ja et inimene ei saa seda omada ükskõik missugusel juhul:-

- "Ent nüüd on saanud avalikuks meie Õnnistegija, Jeesus Kristuse ilmumise läbi, kes on hävitanud surma ja toonud valge ette elu ja kadumatu põlve evangeeliumi kaudu" (2Timoteusele 1:10; 1Johannese 1:2).

- "Kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo tema verd, siis ei ole elu teie sees. Kes sööb minu liha ja joo minu verd, sel on igavene elu; ja mina äratan tema üles viimsel päeval, et anda temale see "igavene elu" (Johannese 6:53,54). Johannese kuuendas peatükis tuuakse ära Kristuse sõnad sellest, et ta on "elu leib", ja et ainult õige käitumise

88 JUMAL JA SURM

korral tema suhtes võib olla lootust surematusele (Johannese 6:47,50,51,57,58).

- "Jumal on meile annud igavese elu ja see elu on Tema Pojas" (1Johannese 5:11). Ei saa olla lootust surematusele, inimestel, kes "ei ole Kristuses". Üksnes läbi Kristuse on võimalik surematust. Tema on (igavese) elu autor (Apostlite teod 3:15); Tema "sai igavese elu õndsuse alustajaks kõigile, kes on temale sõnakuulelikud" (Heebrealastele 5:9). Inimeste surematust on niisiis seotud Kristuse töödega.

- Tõeline usklik püüab saada surematust, ja talle tasutakse selle eest igavese elu anniga, aga seda andi ei anta iseenesest inimese sündimisel (Roomlastele 2:7; 6:23; Johannese 10:28). Meie surelik keha peab "riietuma surematusega" Kristuse pöördumisel (1Korintlastele 15:53). Sellisel kujul on surematust see, mida töötati. Praegu ei oma seda keegi (1Johannese 2:25).

- Jumalal üksi on surematust (1Timoteusele 6:16).

4.2 HING

Ülalöeldu valgusel pole endale võimalik ette kujutada, et inimesel on "surematu hing" või mingisugune surematu osake enda sees, mis on talle looduse poolt antud. Praegu me püüame eemaldada seda mittemõistmist (ebateadlikkust), mis ümbritseb sõna "hing".

Vanajuudi ja kreeka keeles võib sõna, mida Piiblis on tõlgitud sõnana "hing", tähendada järgmist:-

- keha
- hingus (hingamine)
- loomine
- süda
- mõistus
- isik, isiksus
- ise.

Sõna "hing" kuulub seepärast isiksuse, keha või iseenda juurde. Kuulus fraas "päästke meie hinged" (SOS), tähendab selgelt - "päästke meid surmast". Nagu näha, tähendab sõna "hing" isiksust (sina, teie) või kõige selle üldistust, millest koosneb inimese isiksus. Saab arusaadavaks, et paljud kaasaegsed piibliväljaanded kasutavad harva sõna "hing", vaid tõlgivad seda

sõnadega "sina, teie" või "isik, inimene". Loomad, kes on Jumala poolt loodud, on "elav hing ... kõiksugu elavad olendid" (1Moosese 1:20,21). Vana juudi sõna "nephesh" tõlgitakse siin kui "hing". Sedasama näeme me 1Moosese 2:7 näites: ".. nõnda sai inimene elavaks hingeks". Sellisel kujul on inimene - hing ja loomad on ka - hinged. Ainus erinevus inimesel ja loomal on selles, et inimene ületab tarkuse suhtes looma; ta on loodud Jumala füüsilisel eeskujul (1Moosese 1:26; vt. lõiku 1.2). Peale selle, on mõned inimesed kutsutud Evangeeliumi tundma, mille kaudu on neile avatud lootus surematusele (2Timoteusele 1:10). Põhiliste, elu loomise põhjal ja surma loomisel, ei ole vahet inimesel ja loomal.

"Mis sünnib inimlastega, see sünnib lojustega - neil on seesama saatus (pöörake tähelepanu Kolm korda on märgitud üht ja sama sõna); nagu sureb üks, nõnda sureb teine ... kõik (inimene ja lojus) lähevad ühte paika (hauda); kõik on põrmust ja kõik saavad jälle põrmuks" (Koguja 3:19,20). Kogujat kirjutav jumalavaimne inimene palvetas, et Jumal aitaks inimestel mõista seda leinaaegset fakti, et nemad (inimesed) ise on iseenesest lojused (Koguja 3:18). Muidugi, peavad paljud inimesed enda jaoks alandavaks tunnistada, et oma loomult oleme me üksnes lojused ja elame nendesamade enesealalhoiu instinktidega, läbides loomulikku valikut ja taastumist. Koguja 3:18 värsis (Uus Rahvusvaheline Piibliväljaanne) räägitakse, et Jumal "katsub läbi" inimest, pannes teda arvama, et iseenesest ongi ta loom; see, kes on küllalt tagasihoidlik, et olla tema tõeliseks inimeseks, mõistab seda tõde, aga see, kes ei mõista seda - ei läbi seda "katsumust". Kahekümnenda sajandi jooksul levis märkamatult üle kogu maailma humanismi filosoofia - idee, et inimesed kujutavad endast suurimat tähtsust ja hinnalisust. Tuleb läbida raske tee, et vabastada meie mõtetegevus humanismi mõjust. Selles aitavad meid järgnevad värsid: "mu eluiga on kui ei miski sinu sees" (Laulud 39:5). "Ei ole ränduri käes juhtida oma sammu" (Johannese 10:23).

Üks peamisi tõdesid, mida me teame, on see, et kõik inimesed surevad, tegelikult, surevad lõppude lõpuks kõik elusolendid. Sureb järelikult ka "Hing". Ta on täielik vastand millelegi surematule. Ei ole imekspandav, et näiteks, üks kolmandik sõnu piiblis, mida tõlgitakse kui "hing", on seotud hinge surmaga ja hävitamisega. Fakt ise, et sõna "hing" kasutatakse sel viisil, viitab sellele, et ta ei saa olla purustamatu ja surematu:-

- "Hing, kes teeb pattu, peab surema" (Hesekieli 18:4).

- "Kartke ennemini teda, kes hinge ja ihu võib hukutada põrgus" (Matteuse 10:28). Teised meenutused hinge hukatusele on salmides: Hesekieli 22:27; Õpetussõnad 6:32; 3Moosese 23:30.
- Kõik "hinged", kes olid Haasori linnas, langesid mõõga läbi (Joosua 11:11 vrd. Joosua 10:30-39).
- "... suri iga elav hing" (Ilmutuste 16:3 vrd. Laulud 78:50).
- Tihti manitses Moosese seadus, et iga "hing", kes rikub Issanda seadust, peab hävitatama (näiteks 4Moosese 15:27-31).
- Viited sellele, et hing allutatakse lämmatamisele või lõksu püüdmisele, võivad omada mõtet üksnes siis, kui peetakse silmas, et hing võib surra (Õpetussõnad 18:7; 22:25; Iiobi 7:15).
- Kristus "andis oma hinge süüohvriks", nii et tema "hing" või elu oli ohvriand patu eest (Jesaja 53:10,12).

See, et "hing" kuulub ennem inimese juurde või keha juurde, kui mingisugusele surematule sädemele meie sisemuses, mida on näidatud suuremas jaos salmides, kus esineb see sõna. Allpool tuuakse selle kohta silmnähtavaid näiteid:-

- "Kiida, mu hing Issandat, ja kõik, mis mu sees on, tema püha nime! Kiida, mu hing, Jehoovat, ja ära unusta kõiki tema heategusid!" (Laulud 103:1,2).
- "Kes iganes oma hinge tahab päästa, see kaotab selle; aga kes iganes oma hinge kaotab minu pärast, see päästab selle" (Markuse 8:35).

See on piisav tõendus, et hing ei kuulu mingisuguse hingelise osana meie keha juurde meie sisemuses. Siin tähendab sõna "hing" (kreeka keeles "psuche") ainult kellegi füüsilist elu, seepärast seda tõlgitaksegi, nii, nagu siin on tehtud.

4.3 INIMESE HING

Paljude inimeste peades on kahjuks segadus sõnade "hing" ja "vaim" vahel. Seda raskendab see faktor, et paljudes keeltes ja Piibli tõlgetes on inglise sõnadel "hing" ja "vaim" ühtne ekvivalent. Hing käib põhiliselt kogu inimese konstitutsiooni (kehaehituse) kohta, mõnikord käib ka vaimu kohta. Kuid tavaliselt on erinevus "hinge ja vaimu" tähenduse vahel, nii nagu seda on Piiblis kasutatud; hing ja vaim võivad "erineda" (Heebrealastele 4:12).

Vanajuudi ja kreeka sõnad, mis tähendavad "hinge" ("Ruach" ja "Pneuma"), võivad tõlkes olla kui:-

Elu

Vaim
Mõistus
Tuul
Hingus

Me juba vaatlesime teemat "Vaim" lõigus 2.1. Jumal kasutab Oma Vaimu loomuliku olevuse säilitamiseks, sealhulgas ka inimese. Jumala Hing , mis asub inimeses, ongi sellepärast, elu jõud tema sees. "Keha ilma hingeta on surnud" (Jakobuse 2:26). "Ja lõi Issand Jumal inimese maamullast, ja puhus tema sõõrmetesse elu hingamise (vaimu), ja nõnda sai inimesest elav hing" (1Moosese 2:7). Iob räägib "Jumala hingest", nagu "minu ninasõõrmetes" asuvast (Iobi 27:3; vrd. Jesaja 2:22). Järelikult, elu hing antakse meile sündimise ajal, ja jääb meisse selle ajani, kui meie keha elab. Kui Jumala hing eemaldatakse millestki, siis see miski hakkab otsekohe, kuna hing on elu jõud. Kui aga Jumal "enese juure oma vaimu ja hingeõhu tagasi võtaks, siis heidaks kõik liha üheskoos hinge ja inimene saaks jälle põrmuks. Kui sul nüüd on mõistust, siis kuule seda" (Iobi 34:14-16). Viimases lauses sisaldub jälle viide, et inimene võtab raskustega vastu oma reaalse eksisteerimise loomuse.

Kui Jumal võtab meilt ära Oma Hinge meie surma korral, siis ei sure üksnes meie keha, vaid saabub lõpp kogu meie teadvusele. Taavet mõistis seda ja uskus ennem Jumalasse, kui sellistesse nõrkadesse olevustesse, kui inimene. Lauludes 146:3-5 räägitakse küllalt kainelt humaansusest: "Ärge lootke õilsate peale, inimlaste peale, kellede käes ei ole abi. Kui tema vaim väljub, siis ta pöördub tagasi oma mulda; samal päeval kaovad tema kõrged mõtted! Õnnis see, kelle abi on Jaakobi Jumal" (Laulud 146:3-5).

Surmaga "põrm saab jälle mullasse, nõnda kui ta on olnud, ja vaim läheb Jumala juure, kes tema on annud!" (Koguja 12:7). Varem me näitasime, et Jumal on kõikjal Oma Vaimu vahendusel. Selles mõttes "Jumal on Vaim" (Johannese 4:24). Kui me sureme "me hingame viimast korda", selles mõttes, et Jumala Vaim , mis asub meie sees, lahkub meist. See hing on imbutunud Jumala Vaimu, mis asub kõikjal meie ümber; nii et meie surmaga "pöördub hing Jumala juure tagasi".

Kuna Jumala Hing mahitab kõike loodut, siis toimub see surmaprotsess ka loomadega. Inimestel ja loomadel on sama hing, või elujõud, eneses. "Mis sünnib inimlastega, see sünnib lojustega - neil on seesama saatus; nagu sureb üks, nõnda sureb teine, ja neil kõigil on ühesugune hing; ja inimesel ei ole paremust lojuse ees" (Koguja 3:19). Kirjeldus inimestest ja loomadest, kellel on üks ja sama hing ja kes surevad sama surma, antakse kuulutuse juures sellest, kuidas inimesed ja loomad, kellel oli elu hingamine Jumalalt (1Moosese 2:7; 7:15), hukkusid ühe ja sama surmaga ülemaailmase

veeuputuse ajal: "Siis heitis hinge kõik liha, mis maa peal liikus, niihästi linnud kui loomad ja metselajad ja kõik roomajad, kes maa peal roomasid, ja kõik inimesed ka. Kõik, kellel eluvaimu hingus ninas oli, kõik, kes olid kuival maal, need surid. Nõnda hävitati kõik olendid, kes maa peal olid" (1Moosese 7:21-23).

Pöörake tähelepanu, muuseas sellele, kuidas võrreldakse surma veeuputusega Lauludes 90:5. Kirjeldus, mis on toodud 1Moosese raamatu 7. peatükis, näitab selgelt, et inimene kuulub põhiliselt samasse kategooriasse nagu "igasugune vili ... igasugune olevus". See on tingitud sellest, et tal on seesama hing, mis on ka elajatel (loomadel).

4.4 SURM ON TEADVUSETU OLEK

Sellest kõigest, mis me saime teada praeguseks ajaks hingest ja vaimust, tuleks teha järeldus selle kohta, et surnud inimene on tervenisti teadvusetus olekus. Piiblis räägitakse, et "pühade tegusid Jumala ees tuletatakse meelde" (Malakia 3:16; Ilmutuse 20:12; Heebrealastele 6:10), kuid selles ei sisaldu mitte mingisugust meeldetuletust, et surnud inimesel on olemas mingisugune teadvus. Raske on vastu vaielda järgnevatele selgetele tõestustele ülalpool öeldu suhtes:-

- "Tema (inimese) vaim väljub, ja ta pöördub tagasi oma mulda, samal päeval (momendil, hetkel) kaovad tema kõrged (kõik) mõtted" (Laulud 146:4).

- "Surnud ei tea enam midagi ... nende armastus kui viha, samuti nende armukadeduski on kadunud" (Koguja 9:5,6).

Hauas ei ole tarkust (Koguja 9:10) - ei ole mõtetegevust ja sellepärast, ei ole teadvust.

- Iiob räägib, et peale oma surma tema saab "otsegu olematuks" (Iiobi 10:19). Ta vaatles surma kui unustuse seisundit, teadvusetust ja täielikku eksisteerimise katkemist, nagu see oli ka olnud tema sünnini.

- Inimene sureb samuti, nagu seda teevad lojused. Kui inimese teadvus oleks kusagil võitnud surma, oleks ka elajad pidanud seda tegema. Kuid nagu Evangeelium, nii ka teadus vaikivad täielikult selle koha pealt.

- Jumal "teab, millist tegu me oleme; tal on meeles, et oleme põrm! Inimese elupäevad on nagu rohi; ta õitseb nõnda nagu õieke väljal;

kui tuul temast üle käib, ei ole teda ja tema ase ei tunne teda enam"
(Laulud 103:14-16).

Sellest, et surm on ainus teadvusetus, isegi õilsatele, räägib see fakt, et Jumala orjad pöördusid pidevalt palves Tema poole nende elu pikendamisest, kuna nad teadsid, et peale surma ei ole nad võimelised kiitma ja ülistama Jumalat, sest surm on teadvusetu seisund. Selle näitlikuks eeskujuks on Hiskia (Jesaja 38:17-19) ja Taavet (Laulud 6:4,5; 30:9; 39:13; 115:17).

Surma meenutatakse korduvalt kui und või rahu, nii nagu õilsatele, nii ka patustele (Iiobi 3:11,13,17; Taanieli 12:13). Küllaldase hulga tõestuste alusel võime me kindla veendumusega teatada, et Piiblis ei leita kinnitust rahvalikele uskumustele sellest, et peale oma surma suunduvad õilsad (vagad) otse taevasse, sealse tasu ja õndsuse saamiseks. Tõeline õpetus surmast ja inimese loomusest annab leppimise ja rahulolu suure tunde. Peale kõigi traumade ja inimelu kannatuste, on haud täieliku unustuse koht. Nende jaoks, kes ei tundnud Jumala käske ja nõudmisi, hakkab see seisund kestma igavesti. Mitte kunagi ei kerki nende ette jälle selle traagilise elu sügavad jäljed, täitumatute soovidega, asjatute soovidega ja kartusega, oma inimliku mõistuse kaotamise pärast.

Piibli õpingute juures kehtib teatud tõe leidmise süsteem; kuid kahjuks on ka vigade süsteem inimeste religioosses mõttemaailmas, mis on tingitud hoolimatust suhtumisest Piiblis. Inimese lootusetud jõupingutused, tema lõpliku sureliku saatuse kergendamise otsinguid, tõid ta usu juurde, et tal on "surematu hing". Kui inimene jõudis ainult järelduseni, et tema sees on selline surematu osake, hakkas ta mõtlema sellele, kuhu ta läheb peale oma surma. See viis mõtteni, et surma saabudes peab olema mingisugune vahe õndsate saatuse ja patuste inimeste saatuse vahel. Mõlgutades mõtteid selle küsimuse üle, tuli inimene järeldusele, et peab olema koht, kuhu suunduksid "head surematud hinged". Ja ta valis selliseks kohaks Taeva, aga "patustele surematutele hingedele" valis ta teise koha, nimetades selle põrguks. Enne me näitasime, et piibliõpetuse järgi "surematut hinge" ei ole olemas. Teisteks valeideedeks, mis on käibel inimeste seas on järgmised:-

1. Et tasuks meie elu eest, surma saabudes, on "meie surematu hinge" suundumine kindlasse kohta.
2. Et jagamine õndsateks ja patusteks, toimub surma saabudes.
3. Et tasuks õndsatele, on nende suunamine taevasse.

4. Niisiis, kui igäihel on "surematu hing", siis peaks igäüks suunduma kas taevasse või põrgusse.

5. Et patused "hinged" suunatakse karistuskohta, mida kutsutakse põrguks.

Allpool püüame me analüüsida kõiki ülalpool loetletud väiteid. Oma analüüsis ei püüa me anda ainult eitavat vastust. Me tahame väljendada seda tõe, mis esineb selle kohta Piiblis ja mis etendab tähtsat osa inimese loomuses.

4.5 ÜLESTÕUSMINE

Piiblis kriipsutatakse alla, et tasuks õndsatele saab olema ülestõusmine, Kristuse tagasitulekul (1Tessalooniklastele 4:16). Esimeseks tööks, mis Kristus toime paneb, saab olema surnute ülestõusmine, millele järgneb kohus. Kui hing suunduks taevasse peale inimese surma, siis ei oleks vajadust ülestõusmiseks. Paulus ütles, et kui ei oleks surnute ülesäratamist, siis kõik meie jõupingutused, mis on suunatud Jumalale allumisele, oleksid kasutud (1Korintlastele 15:32). Muidugi, ta ei oleks rääkinud nii, kui ta oleks uskunud, et tema hing suundub taevasse, kui ta sureb. Kuid ta uskus, et ainsaks tasuks inimese jaoks saab olema tema keha ülestõusmine. Kristus julgustas meid, öeldes, et me saame tasu meie õiglase elu eest "ülestõusmise" ajal (Luuka 14:14).

Tuleb ära märkida jälle, et Piiblis ei räägita ükskõik missugusest kehalisest vormist eraldi - see käib nii Jumala, Kristuse, Inglise, kui ka inimese kohta. Oma pöördumisel muudab Kristus "meie alanduse ihu oma äraseletatud ihu sarnaseks" (Filiplastele 3:21). Nii nagu praegu on tal otseses mõttes kehaline kuju, mis nähtavasti liigub hinge aga mitte vere mõjul, siis ka meil saab olema sellesarnane kuju. Kohtus saame me tasu vastavalt sellele, kuidas me elasime meie kehas (2Korintlastele 5:10). Need, kes elasid ilmalikku elu, jäävad oma tavalisse surelikku kehasse, mis seejärel kuulub kõdunemisele ja muutub uuesti põrmuks; aga need, kes oma elus püüdsid muuta oma liha Hingeks, saavad igavese elu osaliseks. Evangeeliumis ongi nii öeldud: "Aga kes külvab Vaimule, see lõikab Vaimust "igavest elu" (Galaatlastele 6:8) keha näol", mis on täidetud Vaimust.

On suurel arvul tunnistusi sellest, et tasuks õigluse eest, saab olema kehaline kuju. Selle kinnituse omaks võtmisega, saab mõistetavaks ülestõusmise eluline tähtsus. On selge, et meie keha lõpetab olemasolu surma saabumisel. Kuid, kui meie võime omada igavest elu ja surematust, kehalisel kujul, siis sellest järeldeb, et surm on teadvusetu olek kuni selle hetkeni, kuni meie keha ei ole jälle üles tõusnud ja ei vasta Jumala omadustele. Kogu 1Korintlastele 15 peatükk räägib üksikasjalikult ülestõusmisest; seda tuleb alati lugeda väga tähelepanelikult. 1Korintlastele 15:35-44 värsid selgitavad, kui külvatakse seemet, tärkab ta hiljem mullast ja võtab kuju, mis on Jumala poolt antud; nii tõusevad ka surnud maamullast ja võtavad kehalise kuju. Nii nagu Kristus tõusis hauast ja tema surelik keha kujunes ümber surematuks, nii toimub see samuti ka tõeliste usklikega (Filiplastele 3:21). Ristimise kaudu me ühineme Kristuse surmaga ja ülestõusmisega, näidates sellesamaga meie usku, et me jagame samuti tema tasu, mille tema sai oma ülestõusmise läbi (Roomlastele 6:3-5). Tema kannatuste jagamise läbi praegu, jagame samuti ka tema tasu: "Me kanname alati enestega (praegu) Issand Jeesuse surma oma ihus, et ka Jeesuse elu meie ihus tuleks ilmsiks" (2Korintlastele 4:10). "Kes Jeesuse Kristuse surnuist üles äratas, teeb ka teie surelikud ihud elavaks oma Vaimu läbi" (Roomlastele 8:11). Sellise lootusega me ootame "oma ihu lunastust" (Roomlastele 8:23), tema surematuks muutumist.

Seda lootust ihulise elu saamisele, mõistsid Jumala inimesed varastest aegadest. Aabrahamile oli töötatud, et ta saab isiklikult pärandiks igaveseks ajaks Kaananima, sellise usaldusväärusega, millega ta käis läbi selle piki ja põiki (1Moosese 13:17: vaata lõiku 3.4). Tema kindlus nendesse töötustesse kutsus esile tema usu sellesse, et tema keha kunagi tulevikus taastub ja saab surematuks.

Iiob väljendas selgelt oma arusaama kõigest sellest, öeldes, et vaatamata sellele, et tema keha süüakse ära usside poolt hauas, saab ta tasu kehalisel kujul: "Sest ma tean, et mu Lunastaja elab, ja tema jääb viimsena põrmu peale seisma! (ja ta tõstab põrmust selle minu laialipudenud naha); Ja ma saan oma ihusilmaga näha Jumalat, keda ma ise näen, keda näevad mu omad silmad aga mitte mõne võõra. Mul kõdunevad neerud sisikonnas (kõduneb minu süda minu rinnus)" (Iiobi 19:25-27). Samasugune oli ka Jesaja lootus: "Sinu surnud ärkavad ellu, laibad tõusevad üles!" (Jesaja 26:19).

Väga sarnased sõnad leiame me Laatsaruse, Jeesuse sõbra, surma kirjelduses. Selle asemel, et rahustada surnu õdesid, ütles ta neile, et tema hing läheb Taevaste juurde. Jeesus Kristus rääkis ülestõusmise päevast: "Sinu vend tõuseb üles". Laatsaruse õde reageeris kiiresti sellele: Marta ütles talle: "Ma tean, et ta üles tõuseb ülestõusmises viimsel päeval!"

(Johannese 11:23,24). See vastus näitab kui tugevalt uskused varakristlased oma ülestõusmisse surmast. Nii nagu Iiob, mõistis ka Marta, et surm ei ava taevaväravaid eluks unustuses, kuid, selle asemel, ta mõtles "viimse päeva ülestõusmisele". Issand lubab: "Igaüks, kes on Isalt kuulnud ja on õppinud, tuleb minu juure ... ja mina äratan tema üles viimisel päeval" (Johannese 6:44,45)

4.6 KOHUS

Piibli õpetus kohtust kujutab enesest üht ühe usu põhilist printsiipi ja seda printsiipi tuleks õigesti mõista enne ristimistoimingut (Apostlite teod 24:25; Heebrealastele 6:2). Pühakirjad räägivad tihti "kohtu päevast" (näiteks 2Peetruse 2:9; 3:7; 1Johannese 4:17; Juuda 6); sellest ajast, kui need, kes tundsid Jumalat, saavad tasu teenete kohaselt. "Meid kõiki seatakse Jumala kohtujärje ette" (Roomlastele 14:10); sest me kõik peame saama ilmsiks Kristuse kohtujärje ees, et igähele tasutaks vastavalt sellele, mis ta ihus olles tegi" (2Korintlastele 5:10).

Prohvet Taaniel nägi unes Kristuse teist tulekut kohtupäeva saabumisega, mis etendus aujärje kujul (Taanieli 7:9-14). Õpetussõnad aitavad mingil määral mõista üksikasju. Nii tuuakse ära õpetussõna peremehest, kes kutsus oma teenrid ja andis neile raha (talendid), selleks, et teada saada, kuidas nad seda kasutavad, kui ta nende juurest lahkub (Matteuse 25:14-29). Õpetussõna kaluritest - võrdleb Evangeeliumi kutset kalanoodaga, mis kogub erinevaid inimesi; kalurid istuvad seejärel (võrdlus kohtupäevaga), et eraldada hea, kõlbulik kala, halvast (Matteuse 13:47-49). Seletus on väga lihtne: maailma lõpus astuvad esile Inglise ja toimetavad valikut õiglaste ja patuste vahel.

Kõigest eelpool öeldust on õiglane teha järeldus, et peale Kristuse tagasitulekut ja surnute ülestõusmist, teatud kohas ja teatud ajal, toimub kõigi nende kogumine, keda oli kutsutud Evangeeliumi juurde. Sellel kogunemisel toimub nende kohtumine Kristusega ja igaüks kokkutulnutest annab talle aru oma elu kohta. Jeesus Kristus määrab, kes on tasu vääriline, et pääseda Jumala Kuningriiki. Alles sel momendil saavad õiglased oma tasu. Kõigest sellest räägitakse õpetussõnadest lammastest ja sikkudest: "Aga kui Inimese Poeg tuleb oma auhiilguses ja kõik Inglise temaga, siis ta istub oma aujärjele (Taaveti aujärjele Jeruusalemas) (Matteuse 25:31), ja siis kogutakse tema ette kõik rahvad; ja ta eraldab nad üksteisest, nagu karjane eraldab lambad sikkudest. Ja ta asetab lambad oma paremale käele, aga

sikud vasakule käele. Siis Kuningas ütleb neile, kes on ta paremal käel: "Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma asutamisest!" (Matteuse 25:32-34).

Jumala Kuningriigi pärimine, Aabrahamile antud töötuse jagamine, - see ongi õndsate tasu. Kuid see kõik saab toimuma peale kohut, mis järgneb Kristuse tagasi pöördumisele. Seepärast ei ole võimalik saada töötatud tasu enne Kristuse maa peale tulekut. Ja meie peame tegema järelduse, et Kristuse surmast alates ja kuni ülestõusmise hetkeni, ei ole surnud usklikul mitte mingisugust teadlikku eksisteerimist, kuna ei ole võimalik eksisteerida ükskõik missugusel viisil, omamata keha.

Korduvalt korratav Piibli põhimõte seisneb selles, et kui Kristus pöördub tagasi, siis antaksegi tasu, kuid mitte varem:-

- "Ja kui Ülemkarjane (Jeesus) ilmub, siis te saate närtsimatu aupärja" (1Peetruse 5:4; vrd. 1:13).
- "Ma tunnistan kindlasti (vannutan) Jumala ja Kristuse ees, kes mõistab kohut elavate ja surnute üle, niihästi tema tulemist kui ka tema riiki. Nüüd on minule tallele pandud õigluse pärg, mille Issand, õige kohtumõistja, mulle annab tol päeval" (2Timoteusele 4:1,8).
- Lõpuajal, Messiasse pöördumisel, "paljud neist, kes magavad mulla põrmus, ärkavad: ühed igaveseks eluks ja teised -teotuseks, igaveseks põlastuseks!" (Taanieli 12:2).
- Kui Kristus tuleb kohut mõistma, siis "surnud peavad kuulma Jumala Poja häält, ja kes on teinud halba, hukkamõistmise ülestõusmiseks" (Johannese 5:25-29).
- "Vaata, ma tulen pea, ja mu palk on minuga, tasuda kätte igäihele nõnda nagu tema tegu on!" (Ilmutuse 22:12).

Me ei suundu taevasse, et saada teenitud tasu - Kristus tuleb taevast, et tuua meist igäihele teenetekohane tasu.

Sõnad, selle kohta, et Jesus toob kaasa meie tasu, tähendavad, et see tasu on juba valmistatud meile taevas, kuid tuuakse meile maa peale Kristuse teisel tulekul. Meile töötatud pärandust maast, ka Aabrahamile, tuleks selles mõttes mõista kui midagi, "mis taevas on tallel teie jaoks, mida Jumala väega valvatakse usu läbi õndsuse jaoks, mis on valmis ilmsiks tulema viimasel ajal" (1Peetruse 1:4,5).

Ülalöeldu õige mõistmine annab meile võimaluse õieti väljendada Johannese 14:2,3 löigu mõtet, mida tihti tõlgendatakse mitte päris täpselt: "Mina (Jeesus), lähen teile aset valmistama? Ja kui ma olen läinud ja teile

aseme valmistanud (vrd. tasu, "mis on tallel taevas"), tulen ma jälle tagasi ja võtan teid enese juure, et teiegi oleksite, kus mina olen". Teises kohas räägib Jeesus, et tuleb jälle, et tasuda meile teenete järgi ja me teame, et see täidetakse kohtupäeval. Ta hakkab "igavesti" valitsema Taaveti troonil, Jeruusalemas (Luuka 1:32,33). Ta veedab igaviku siin, maa peal ja kus tema on - Jumala Kuningriigis maa peal, seal hakkame olema ka meie. Tema töötust "võtta meid enese juure" võib järelikult, mõista kui sõnu sellest, et kohtupäeval võtab ta meid vastu. Kreeka väljendit "võtta kedagi enda juure" võib kohata ka Matteuse 1:20 värsis Joosepi kohta, kes otsustas "võtta enese juure" oma naise Maarja. Siit nähtub, et see ei tähenda kindlat füüsilist liikumist Jeesusele vastu.

Nii nagu otsus tasust või kättemaksust tehakse teatavaks alles kohtus, Kristuse pöördumisel, siis järeljub sellest, et peale oma surma, nii nagu õndsad, nii ka patused, suunduvad ühte ja samasse paika, see on, hauda. Surm ei tee nende vahel vahet. Järgnevad värsside viited on selle kinnituseks:-

- Joonatan oli õilis aga Saul patune, kuid nad olid "lahutamatud elus ja surmas" (2Saamueli 1:23).
- Õilis Aabraham "koristati oma rahva juure" või oma esivanemate juurde, kes kummardasid iidoleid (1Moosese 25:8; Joosua 24:2).
- "Niihästi tarka kui alpi tabab sama saatus - surm" (Koguja 2:16).

Kõik see on teravas vastuolus rahvaliku "kristlusega". See õpetus sellest, et õilsad suunduvad kohe peale surma taevasse, välistab ülestõusmise ja kohtu vajalikkuse. Kuid me nägime juba, et need sündmused kujutavad endast elulist vajadust Jumala päästmise plaanis. Vastavuses levinud ideega, suundub õilis inimene peale oma surma tasu eesmärgil taevasse, temale järgnevad iga päev, iga kuu ja iga aasta teised. Kuid see on järsus vastuolus piibliõpetusega, mis räägib, et kõiki õilsaid tasustatakse üheskoos, ühel ja samal ajal:-

- Lambad eraldatakse sikkudest kohtus, üks teise järel. Kohe kui lõpeb kohus, ütleb Kristus kõikidele lammastele, kes on kogunenud tema paremale poolele: "Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma asutamisest" (Matteuse 25:34). Sel moel, pärivad kõik lambad Kuningriigi ühel ja samal ajal (vrd. 1Korintlastele 15:52).
- Ilmutuse 11:18 salmis, "on aeg mõista kohut surnutele", väljendatakse seda aega, kui Jumal annab "kätte palga su sulastele - prohvetitele ja pühadele, kes kardavad sinu nime", see on kõigile usklikele - üheskoos.

Heebrealaste 11. peatükis loendatakse paljusid õilsaid Vana Testamendi aegseid inimesi. Selle peatüki 11. salmis öeldakse, et "usus need kõik surid, ega saanud töotusi kätte", mis anti Aabrahamile pääste kohta Jumala Kuningriiki sisenemiseks (Heebrealastele 11:8-12). Sellest järeldub, et peale oma surma ei läinud need inimesed üksteise järel taevasse, nende poolt teenitud tasu järele. Selle põhjust on kirjeldatud 39. ja 40. värsis: Nad "ei saavutanud ometi mitte seda, mis oli töötatud. Sest Jumal oli meile varunud midagi paremat, et nad ilma meieta ei pääseks täielikkusesse". Neile töötatud tasu viivitus on tingitud sellest, et Jumala plaan näeb ette, et õilsad "saavutaksid täiuslikkuse" kõik üheskoos, ühel ja samal ajal. See tehakse teatavaks neile kohtus, Kristuse tagasitulekul.

4.7 TASUSTAMISE KOHT: TAEVAS või MAA ?

Kõik, kes veel arvavad, et taevas, aga mitte maa, saab olema Jumala Kuningriigi asukohaks, see tähendab, töötatud tasuks, peaksid endale selgeks tegema järgmised momendid:-

- Oma palves Issand Jumala poole, paluvad usklikud Jumala Kuningriigi saabumist (s.o. nad palvetavad Kristuse tuleku eest), et Jumala soovid täituksid maa peal, nii nagu nad on praegu täitunud taevas (Matteuse 6:10). Me palvetame selle eest, et Jumala Kuningriik tuleks maa peale. Kahetsusväärne, et tuhanded inimesed lausuvad mõttetult selle palve sõnu, täielikult uskudes, et Jumala Kuningriik on juba taastatud taevas ja et maa hävitatakse.

- "Õndsad on tasased, sest nemad pärivad maa" (Matteuse 5:5), - siin ei räägita, et nende hinged lähevad taevasse. See käib Laulud 37 kohta, mis on täielikult pühendatud sellele, et lõplik tasu õndsatele saab olema maa peal. Sellesama koha peal, kus patustel oli ajutine ülekaal, saavad õndsad tasuks igavese elu ja saavad igaveseks omandiks sellesama maa, kus valitsesid patused (Laulud 37:34,35). "Ent alandlikud pärivad maa... tema õnnistatud pärivad maa... õiged pärivad maa ja elavad seal peal põliselt" (Laulud 37:11,22,29). Elada maa peal (töötatud maal) igavesti, tähendab igavese elu võimatust taevas.

- Taavet suri ja on maha maetud... Taavet ei ole läinud taevasse" (Apostlite teod 2:29,34). Peetrus selgitas, et tema lootus püsib surnuist ülestõusmises Kristuse pöördumisel (Apostlite teod 2:22-36).
- Maa on areniks Jumala tegudele inimkonnaga: "Taevas on Jehoova taevas ja maa on ta annud inimestele" (Laulud 115:16).
- Ilmutuse 5:10. salmis tuuakse nägemus sellest, mida õndsad räägivad, kui nad seisavad vastuse andmiseks kohtu ees -kohtupäeval: " (Kristus) on teinud meid kuningriigiks ja preestreiks meie Jumalale, ja nad valitsevad maa peal". See meenus valitsemisest Jumala Kuningriigis maa peal - erineb tunduvalt ähmasest ideest, et me saame "unustuse" kusagil taevas.
- Ettekuulutused, mis on toodud Taanieli 2. ja 7. peatükis, räägivad poliitilise võimu väljasuremisest, mis lõpptulemusena vahetatakse välja Jumala Kuningriigiga Kristuse tagasitulekul. Kuningriik saab olema "kogu taevalaotuse all" ja täidab "kogu maa" (Taanieli 7:27; 2:35; vrd. värsiga 44). See igavene Kuningriik "kogu taeva all antakse Kõigekõrgema pühale rahvale" (Taanieli 7:27); seepärast on nende tasu - igavene elu Kuningriigis, mis hakkab asuma maa peal, taeva all.

4.8 VASTUTUS JUMALA EES

Kui inimesel on looduse poolt "surematu hing", siis peaks tal olema koht oma igapäevase saatuse veetmiseks. Selle koha saab ta kas tasu näol või karistuseks. Kuid meie näitasime, et vastavalt Piiblile, on inimene lojuse sarnane, ilma mingisuguse temale omase surematusega. Siiski, mõnele inimesele oli töötatud igavese elu perspektiivi Jumala Kuningriigis.

On mõistetav, et mitte iga inimene, kes kunagi elas, ei tõuse üles nagu ka lojus; inimene elab ja sureb, pudenedes põrmuks. Kuid nii nagu tuleb kohtupäev, kus ühtede üle mõistetakse kohut, aga teised saavad igavese elu, tekib järeldus, et inimkonna seas saab olema teatud kategooria inimesi, kes tõuseb üles kohtuks ja tasu saamiseks.

Kas surnud inimene tõuseb üles või mitte, sõltub sellest, kas ta on vastutav kohtu ees. Aluseks võetakse küsimus, kuidas ta suhtus oma teadmisesse Jumala Sõnast. Kristus selgitas: "Kes mind põlgab, ega võta vastu minu sõna, sellel on oma kohtumõistja. Sõna, mis ma olen rääkinud, see mõistab tema üle kohut viimsel päeval" (Johannese 12:48). Need, kes ei teadnud või ei saanud aru Kristuse sõnast ja järelikult, ei olnud võimelised võtma vastu

või heitma eemale seda, ei kannu vastutust kohtu ees. "Sest kõik, kes ilma käsuta on pattu teinud, lähevad ka hukka ilma käsuta; ja kõik, kes käsu all on pattu teinud, nende üle mõistetakse ka kohut käsu järele" (Roomlastele 2:12). Sel moel, need, kes ei teadnud Jumala nõudmisi, hukkuvad kui lojused, aga need, kes tundsid Jumala seadust ja sealjuures rikkusid seda, lähevad kohtu alla ja järelikult, tõusevad üles, et seista tema ees.

Jumal arvab, et "patt oli maailmas ka enne käsku, kuid pattu ei arvata süüks seal, kus ei ole käsku ... patt on see, mis on käsu vastu (see on Jumala seaduse rikkumine) ...sest käsu kaudu tuleb patu tundmine (Roomlastele 5:13; 1Johannese 3:4; Roomlastele 3:20). Nagu Tema Sõnas arvatakse, ilma Jumala seaduse tundmiseta "pattu ei arvestata" inimesele ja seepärast, selliste patuste üle ei mõisteta kohut või ei tõsteta surmast üles. Järelikult, need, kes ei tunne Jumala Sõna, jäävad surmavalda, niisama, nagu see on loomade ja taimedega, kuna nad kõik on ühesuguses seisundis. "Inimene, toreduses, kui tal pole arusaamist, on lojuste sarnane, kelledele tehakse ots!" (Laulud 49:15).

Jumala teede tundmine, teeb meid meie tegude eest vastutavaks Tema ees ja järelikult on vajalik meie ülestõusmiseks ja kohtu ette astumiseks. Tuleks aru saada, et mitte ainult õndsad või need, kes on ristitud, ei tõuse üksi üles, vaid tõusevad üles kõik, kes on vastutavad Jumala ees - Tema tundmise jõudu mööda. Seda teemat korratakse tihti Pühakirjas:-

- Johannese 15:22 näitab, et vastutuse toob Sõna tundmine: "Kui ma (Jeesus) ei oleks tulnud ega oleks neile rääkinud, siis ei oleks neil pattu. Aga nüüd ei ole neil oma pattu millegagi vabandada". Roomlastele 1:20-21 räägib samuti, et Jumala tundmine jätab inimesed ilma "vabanduseta".

- "Igaüks, kes on Isalt kuulnud ja on õppinud, tuleb minu juure ja mina - äratan tema üles viimsel päeval" (Johannese 6:44,45).

- Jumal üksnes vaatab nende tegudele, kes ei tunne üldse Tema teid. Kuid Ta jälgib ja ootab vastust neilt, kes tunneb Tema teid. (Apostlite teod 17:30)

- "Aga sulane, kes teadis oma isanda tahtmist, aga ei valmistanud ega teinud tema tahtmise järele, saab palju hoope. Aga kes ei teadnud, kuid tegi, mis on hoopide väär, saab pisut hoope (näiteks, jääda surmavalda). Sest kellele on palju antud, sellelt nõutakse palju; ja kelle hoole on palju jäetud, sellelt päritakse veel rohkem" (Luuka 12:47,48), - Issand, kui palju siis rohkem?

- "Kes siis mõistab teha head ja ei tee seda, sellele on see patuks" (Jakoobuse 4:17).

102 JUMAL JA SURM

- Eriline iisraellaste vastutus Jumala ees, seisnes Tema Iseenda ilmutamises neile (Aamose 3,2).
- Selle õpetuse tagajärjel vastutusest, " oleks neil parem (kes hiljem taganes Jumalast), et õiguse tee oleks jäänud neile tundmatuks, kui seda tundes ära pöörduda käsust, mis neile on antud" (2Petruse 2:21). Teised ütlused sellel teemal on Kirja järgnevates kohtades: Johannese 9:41; 3:19; 1Timoteusele 1:13; Hoosea 4:14; 5Moosese 1:39.

Jumala tundmine teeb meid vastutavaks kohtu ees ja sellest järeldub, et need, kel ei olnud neid teadmisi, ei tõuse üles, sest neile ei ole vaja kohut mõista ja et neil ei ole teadmist, teeb nad "lojuste sarnaseks, kes hukuvad" (Laulud 49:21). On palju kinnitusi sellele, et mitte kõik, kes kunagi elasid ei tõuse üles:-

- Iidse Paabeli elanikud "ei ärka üles" peale oma surma, sest nad ei tundnud tõelist Jumalat (Jeremija 51:39; Jesaja 43:17).
- Jesaja ergutas iseennast: "Jehoova, meie (Iisraeli) Jumal! Meid on valitsenud muud isandad peale sinu - me kiidame üksnes sind, sinu nime! Surnud ei ärka ellu, kadunud ei tõuse üles. Seepärast sa siis nuhtlesid neid ja hävitasid nad ning kaotasid neist iga mälestuse" (Jesaja 26:13,14). Pöörake tähelepanu mitmekordsele kordusele sellest, et nad ei tõuse üles: "Ei ärka ellu ... ei tõuse (jälle)... hävitas iga mälestuse neist". Erinevalt sellest, oli iisraellaste ees ülestõusmise perspektiiv - seeläbi, et nad tundsid tõelist Jumalat: "Ärkavad sinu (Iisraeli) surnud ellu, minu laibad tõusevad üles" (Jesaja 26:19).
- Rääkides Iisraeli Jumala rahvast, märgitakse ära, et Kristuse pöördumisel "paljud neist, kes magavad mulla põrmus, ärkavad, ühed igaveseks eluks ja teised teotuseks, igaveseks põlastuseks" (Taanieli 12:2). Sel moel, "paljud", aga mitte kõik juudid, tõusevad üles, oma vastutuse tõttu Jumala ees, nagu Tema valitud inimesed. Nendest need, kes üldse ei tunne tõelist Jumalat, "langevad ja ei tõuse enam", kuna nad ei ole võimelised leidma "Issanda sõna" (Aamos 8:12,14).

Niisiis me teame, et:-

1. Jumala Sõna tundmine paneb meile vastutuse Tema ees.
2. Ainult need, kes on vastutavad, tõusevad üles ja nende üle mõistetakse kohut.
3. Need, kes ei tunne tõelist Jumalat, jäävad järelikult surmase nagu lojused.

Need järeldused annavad tugeva löögi inimhukusele ja loomulikult on meil raske uskuda nendesse. Miljonid inimesed, nii nagu praegu elavad, nii ka need, kes kunagi varem elasid, kuid ei tundnud tõelist Evangeeliumi: vaimselt haiged inimesed ja need, kes ei ole võimelised mõistma Piibli Kirja; väikelapsed ja rinnalapsed, kes surid enne, kui said küllalt täiskasvanuteks, et mõista Evangeeliumi; kõik need inimgrupid ei tunne järelikult tõelist Jumalat, sel põhjusel ei ole vastutavad Tema ees. See tähendab, et nad ei tõuse üles, vaatamata oma vanemate hingelisele staatusele. See käib täielikult humanismi ideede vastu ja kõigi meie loomulike soovide ja tunnete vastu. Ja seda enam, tõeline leppimine Jumala Sõna lõpliku tõe ees, mis on korrutatud meie isikliku loomuse tagasihoidliku arvamusega, viib meid tõe vastuvõtmiseni. Erapooletu inimese loomise faktide tundmaõppimine, isegi ilma Evangeeliumita, toob meid samuti järelduseni sellest, et ei või olla lootust tulevasele elule ülalpool mainitud inimgruppidele.

Meie küsimused Issand Jumala teedest on küllalt ebakohatud: "Kes sa siis oled, inimene, et tahad vaielda Jumala vastu?" (Roomlastele 9:20). Me võime lubada endale mittemõistmist, kuid ei peaks kunagi süüdistama Jumalat ebaõigluses või ülekohtus. Mõte sellest, et Jumal ei armasta meid või võib eksida ja teha vigu meie suhtes, viib jubeda järelduseni sellest, et Kõikvõimas Jumal, Isa ja Looja, kohtleb meid mõistmatult ja ebaõiglaselt. Selles suhtes on kasulik üle lugeda 2 Saamueli 12:15-24 salmid Kuningas Taavetist, oma lapse kaotuse kohta, sellest, kuidas ta palvetas palju oma poja pärast kuni ta elus oli ja samal ajal võttis ta realistlikult vastu teadmise tema paratamatu surma kohta: "Kuni mu laps oli elus, ma paastusin ja palvetasin, kuna arvasin: kes teab, vahest Issand halastab nii minu peale ja laps jääb elama? Aga nüüd on ta surnud, miks peaks ma veel paastuma? Kas ma võin ta tagasi saada? ... ta ei pöördu minu juurde tagasi". Siis rahustas Taavet oma naist ja varsti sündis neil teine laps.

Lõpuks tuleks öelda, et paljud inimesed, saades aru sellest vastutuse printsiibist Jumala ees, kaotavad soovi saada Temast rohkem teada, kartes vastutust Tema ees ja kohtupaiga ees. Kuid, teatud astmeni on need inimesed juba vastutavad Jumala ees, kuna nende teadmine Jumala Sõnast, andis neile arusaamise sellest faktist, et Jumal osaleb nende elus ja pakub neile reaalseid sugulussuhteid Temaga.

Alati tuleks meeles pidada, et "Jumal on armastus", Tema, "mitte soovides kellegi hukku... andis Oma ainusündinud poja, et igaüks, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid saaks igavese elu osaliseks" (1Johannese 4:8; 2Peetruse 3:9; Johannese 3:16). Jumal tahab, et me oleksime Tema Kuningriigis.

Selline au ja privileeg (eesõigus) toovad enesega kaasa paratamatult vastutuse, kuid see ei kujune liiga raskeks või tülikaks meile. Kui me tõepoolest armastame Jumalat, siis me saame aru, et Tema pääste pakkumine ei ole automaatne tasu teatud kindlate tegude eest, vaid see on armastav soov - teha omalt poolt kõik võimalik, mida Ta saab teha oma laste heaks, et anda neile igavest õnnelikku elu Tema imelise iseloomu õige mõistmise kaudu.

Sedamööda, kuidas me hakkame kuulama ja hindama Jumala kutset meile - Tema Sõna kaudu, me mõistame, et sel ajal, kui me käime karjas, jälgib Jumal suure huviga meid, oodates meilt kiiremaid vastuse tunnuseid Tema armastusele, kui meie ebaõnnestumisi - elada vastavuses vastutusega Tema ees. See armastav pilk ei lahku kunagi meie pealt; me ei suuda iialgi unustada või kustutada meie teadmisi Temast sellega, et järele anda meie maisele kehale, olla vabad vastutusest Jumala ees. Selle asemel võime ja peame me tundma rõõmu erilisest lähedusest Jumalaga ja uskuma nii tema armastuse suurusesse, et meil oleks alati soov teada Temast rohkem, aga mitte vähem. Meie Jumala armastuse teed ja meie soov, tunda neid selleks, et me saaksime olla rohkem Tema sarnased, peavad ületama meie loomuliku kartuse Tema ülevoolavast pühadusest.

4.9 PÕRGU

Rahva hulgas on arvamus, et põrgu kujutab endast patuste "surematute hingede" karistamise paika või nende piinamise kohta, kes lükatakse välja kohtupäeval. Meie veendumuse kohaselt õpetab Piibel, et põrgu - on haud, kuhu lähevad peale surma kõik.

Vanajuudi sõna "shoel", tõlkes "põrgu", tähendab "varjatud kohta". Nii et kui me loeme sõna "põrgu", ei kasuta me tema täielikult täpset tõlget. Piibli järgi on see "varjatud koht" või "põrgu"- haud. On palju näiteid, mis kinnitavad, et iidset sõna "shoel" tõlgitakse kui "haud". Tegelikult kasutavad mõned kaasaegsed Piibli väljaanded harva sõna "põrgu", tõlkides seda palju täpsema sõnaga "haud". Mõned näited, mis näitavad, et sõna "shoel" tõlgitakse nagu "haud", peaksid ümber lükkama rahvaliku ettekujutuse põrgust, kui kohast, kus põleb tuli ja toimub patuste piinamine:-

- "Jäägu õelad häbisse, jäägu nad vait ning vajugu surmavalda" (Laulud 31:18) - nad ei hakka ulguma agoonias.
- "Jumal lunastab mu hinge surmavalla käest" (shoel Laulud 49:15) - s.o. et Taaveti hing või keha tõuseb üles hauast või "põrgust".

Usk sellesse, et põrgu on patuste karistamise koht, millest nad ei ole võimelised välja tulema, ei vasta sellele värsile; õilis inimene võib siseneda põrgusse (hauda) ja minna sealt jälle ära. Hoosea 13:14 kinnitab seda: "Kas peaksin nad vabastama põrgu käest? Kas peaksin nad lunastama surmast?" Sedasama näeme Korintlastele 15:55 ülestõusmise suhtes Kristuse tagasitulekul. Sellesarnaselt, teise ülestõusmise nägemuses (vaata lõiku 5.5), "surm ja surmavald andsid tagasi surnud, kes neis olid" (Ilmutuse 20:13). Pöörake tähelepanu pidulikkusele seoses surmaga, s.o. hauale ja põrgule (vaata samuti Laulud 6:5,6). Hanna sõnad 1Saamueli 2:6 on ülemäära arusaadavad: "Jehoova suretab ja teeb elavaks (ülestõusmise kaudu), viib alla hauda (shoel) ja toob jälle üles".

Teades, et "põrgu" on haud, tuleks mõelda, et õilsad päästetakse sellest nende ülestõstmise läbi igavesse ellu. Sel viisil on täiesti võimalik minna "põrgusse" või hauda ja hiljem lahkuda sealt ülestõusmise kaudu. Selle kõrgeimaks näiteks oli meile Jeesus, kuna "tema hinge ei jäetud surmavalda ja tema liha ei näe kõdnemist" (Apostlite teod 2:31), sest ta tõusis üles. Pange tähele pidulikkust sõnade Kristuse "HING" ja tema "MAISE KESTA" või keha vahel. Sõnad sellest, et tema keha ei jäetud põrgusse, räägivad, et see oli seal mingi aja, aga nimelt: oli see seal kolme päeva vältel. Ja see, et Kristus oli "põrgus" on selle tõendiks, et see ei ole see koht, kuhu suunduvad üksnes patused.

Nii nagu head, nii ka halvad inimesed suunduvad "põrgusse", see on hauda; Jeesusele "määrati haud kurjategijatega" (Jesaja 53:9). On ka teisi sellesarnaseid näiteid, kui õiglased suunduvad põrgusse, see on hauda. Jaakob ütles nii: "ma lähen tõesti leinates oma poja (Joosepi) juurde hauda (põrgusse)" (1Moosese 37:35).

Üheks Jumala printsiipiaalseks postulaadiks on surmaga karistamine, sooritatud pattude eest (Roomlastele 6:23; 8:13; Jakoobuse 1:15). Me näitasime varem, et surm on täielik teadvusetuse seisund. See viib täieliku hävimiseni (kõdnemine), kuid mitte igavestesse piinadesse (Matteuse 21:41; 22:7; Markuse 12:9; Jakoobuse 4:12), - see on sama tõsi, kui inimeste hukkumine ülemaailmases veeuputuses (Luuka 17:27,29) ja kui iisraellaste surm kõrbes (1Korintlastele 10:10). Mõlemis neist juhtudest, patused surid, kuid neid ei karistatud igaveste piinadega. Sellepärast, pole võimalik, et patuseid karistataks igaveste teadlike piinadega ja kannatustega.

Me näitasime ka, et Jumal ei pea pattu süüks ja ei kirjuta seda meie arvele, kui me ei tunne Tema sõnu (Roomlastele 5:13). Need, kes on sellises seisundis, jäävad surma. Karistus, mille saavad patused - on surm, kuna

selline on patu palk. Järelikult, peale Kristuse tulekut kohtupaika, kuulutatakse neile karistus ja seejärel nad surevad jälle. Sel korral jäävad nad igavesti surmavalda. See saab olema "teine surm", millest räägitakse Ilmutuse 2:11; 20:6. Need inimesed surid kord täieliku teadvusetuse surma. Nad tõstetakse üles ja neile mõistetakse kohut Kristuse pöördumisel ja seejärel karistatakse teistkordse surmaga, mis nii nagu nende esimene surmgi, saab olema täieliku teadvusetuse seisund. See surm jääb kestma igaveseks.

Karistus patu eest saab sel korral olema "igavene", see on - surmal ei ole lõppu. Olla igavesti surnud, ongi igavene karistus. Sellist väljendi kasutamise näidet võime leida 5Moosese 11:4, kus antakse Punases meres Jumala poolt vaarao armee hävitamise kirjeldus, kui igaveseks jätkuv hävitamine, mille tulemusena just see armee ei hakka enam iial tülitama Iisraeli: "ta laskis Kõrkjamere vee voolata nende peale .. ja Jehoova hukkas nad alatiseks".

Isegi Vana Testamendi algusaegadel mõistsid usklikud, et viimsel päeval saab olema ülestõusmine, mille järel vastust andnud patused, pöörduvad tagasi hauda. Iiobi 21:30,32 rääkis väga selgelt: "Kurjadele antakse armu õnnetuspäeval (ta tõuseb üles)... ja ta viiakse (seejärel) hauda". Ühes õpetussõnas Kristuse tulekust räägitakse tapmise võimalikkusest tema juuresolekul (Luuka 19:27). See on vaevalt kooskõlas ideega patuste igavesest eksisteerimisest, nende teadvuse säilimisest ja nende pidevast piinamisest. Igal juhul oleks see mingil määral mittemõistlik karistus - igavene piin 70 aastase tegevuse eest. Jumal ei tunne rõõmu patuste karistamisest; tuleks järelkult loota, et ta ei hakka neile peale panema igavest karistust (Hesekieli 18:23,32; 33:11; vaata 2Peetruse 3:9).

Kristlased-usualgajad assotseerivad tihti "põrgut" tule ideega ja piinadega. See on teravas vastuolus piibliõpetusega põrgust (hauast). "Nagu lambakari pannakse nad kinni surmavalda (põrgusse), surm on neile karjaseks" (Laulud 19:15). See värss annab mõista, et haud on paik rahulikuks unustuseks. Vaatamata sellele, et Kristuse hing või keha oli põrgus kolm päeva, ta ei kuulunud kõdunemisele (Apostlite teod 2:31). See ei oleks olnud võimalik, kui põrgu oleks paik, kus põleb tuli. Hesekieli 32:26-30 annab naaberriikide võimsatest sõdadest pildi, kes lamavad rahumeelselt oma haudades:

"Nad magavad ühes muistsete langenud kangelastega ... läksid alla surmavalda (põrgusse) oma relvadega, kellede mõõgad pandi neile pea alla ja ... sa pead magama ühes mõõgaga mahalöödutega "... kes on läinud hauda".

See käib kombe kohta kui langenud sõdalasi maeti nende relvadega koos, neile pandi mõök pea alla. Sel moel kirjeldatud "põrgu" ei ole muud kui haud. Need võimsad sõdalased, kes ikka veel lamavad põrgus (s.t. oma haudades) vaevalt et kinnitavad ideed, et põrgu on põleva tulega koht.

Kirjeldus Joonaga juhtunust, räägib samuti sellele vastu. Kui suur hai neelas ta alla elavana, palus Joonas oma Issand Jumalat hai kõhust ja ütles: "Ma hüüdsin oma kitsikuses Jehoova poole... Hauda sisemuses (põrgus) ma hüüdsin appi" (Joonas 2:2,3). Siin on "hauda sisemust (põrgut)" võrreldud hai sisemusega. Hai sisemus oli tõepoolest "varjatud koht", mis mahub täpselt sõna "sheol" tähendusse, mida tõlgitakse sõnana "põrgu". On arusaadav, et see ei olnud tulega koht ja Joonas tuli välja "hauda sisemusest (põrgust)" kui hai ta välja heitis. See eelnes Kristuse ülestõusmise ennustustele põrgust - vaata Matteuse 12:40.

Metafooriline tuli

Kuid Piiblis kasutatakse sageli igavese tule motiivi, et näidata Jumala raevu patule, mis lõppude lõpuks viib patuse täielikule hävimisele hauas. Soodamat karistati "igavese tulega" (Juuda v.7), see tähendab - ta purustati täielikult, tema elanike patususe pärast. Praegu on see linn varemetes, mis on maetud Surnumere vetesse; mingil moel ei ole ta praegu haaratud lekidest, mis oleks pidanud olema, kui me oleksime pidanud võtma sõnu "igavene tuli" otseselt. Sellesarnaselt oli ka Jeruusalemi samuti Jumala raevu, igavese tule, ähvarduse all, juutide patususe pärast : "Aga kui te ei võta mind kuulda ... siis ma süütan selle väravais tule, mis neeleb Jeruusalema paleed ega kustu!" (Jeremija 17:27). Kuna Jeruusalemi on tulevase Kuningriigi tõotatud pealinn (Jesaja 2:2-4; Laulud 48:2), siis Jumal ei pidanud silmas, et me võtaksime neid sõnu otseselt. Jeruusalema suured linnad põlesid tules (2Saamueli 25:9), kuid see tuli ei kestnud igavesti.

Sellisel moel karistas Jumal Edomi maad tulega, mis ei kustu ööl ega päeval, igavesti tõuseb selle suits. See jääb laastatuks põlvest põlve .. öökull ja kaaren elutsevad seal... tema paleedes kasvavad kibuvitsad, linnustes nõrgesed ja ohakad" (Jesaja 34:9-15). Võttes arvesse, et loomad ja taimed saavad eksisteerida purustatud Edomi maal, peaksid sõnad igavesest tulest käima pigem Jumala raevu ja selle paiga täieliku hävitamise kohta , kui võtta neid otseselt. Jumala raevu, Jeruusalema pattudele ja Iisraelile, on korduvalt võrreldud tulega: "Mu viha ja mu viha lõõm voolab selle paiga peale, see põleb kustutamata" (Jeremija 7:20; teised näited on Jeremija nutulauludest 4:11 ja 2Saamueli 22:17).

Tuli assotseerub samuti Jumala kohtuga patu üle, eriti Kristuse tagasitulekul: "Päev tuleb, põlev nagu ahi, ja kõik ülbed ja kõik, kes pattu teevad, on nagu kõrred. Ja see päev, mis tuleb, põletab nad" (Malakia 3:19). Kui kõrred või kasvõi inimese keha põleb tules, siis muutub see kõik põrmuks. Ei ole võimalik, et mingi asi, eriti inimkeha põleks igavesti - sõna otseses mõttes. Sõnad, "igavene tuli", ei saa järelikult kõlada otseses tähenduses - igavese piina kohta. Tuli ei saa kesta igavesti, kui ei ole millelgi põleda. Tuleks märkida, et surm ja surmsvald (põrgu) heideti tulejärve" (Ilmutuse 20:14). See tähendab, et põrgu ei ole seesma, mis "tulejärve"; see kujutab endast täielikku hävingut. Ilmutuse raamatus räägitakse sümbolsest, et haud hävitatakse täielikult, sest Kristuse tuhandeaastase valitsemisaja lõpus ei saa enam surma olema.

Gehenna

Uues Testamendis kasutatakse kaht kreeka sõna, mida tõlgitakse nagu "põrgu". "Hades" on ekvivalentne vanajuudi "shoelile", millest me rääkisime varem. "Gehenna" on prügimäe nimi, mille asukoht on Jeruusalemmast väljaspool, kus põletati igasuguseid jäätmeid. Nagu isiklikku nime s.o. reaalse koha nimi, ei oleks seda pidanud üldse mitte tõlkima, nii nagu see on tõlgitud sõnaga "põrgu". "GEHENNA" see on araabia ekvivalent iidsele juudi sõnale "Ben-Hinnom". See oli org Jeruusalema lähedal (Joosua 15:8), ja Kristuse aegadel kasutati seda prügimäena. Surnud korjused visati tulle, nii saigi Gehenna igavese hävingu sümboliks.

Peaks jällegi märkima, et kõik tulle visatu ei jäänud sinna igaveseks - korjused muutusid põrmuks. "Meie Jumal on hävitav tuli" (Heebrealastele 12:29) kohtupäeval; Tema raevu tuli patule, neelab patused enne nende täielikku hävingut, kui jätab nad üksnes põlevasse seisundisse ja ikka veel elavateks. Eelnevatel Jumalakohtu aegadel, Oma Iisraeli rahva üle, babüloomlaste käe läbi, oli Gehenna täidetud patuste ja Jumala inimeste surnud korjustega (Jeremija 7:32,33).

Issand Jeesus ühendas talle omasel hämmastaval viisil kõik need Vana Testamendi ideed sõna "gehenna" kasutamisse. Ta rääkis tihti, et need, kes heidetakse välja kohtupaigas, Tema pöördumisel, lähevad "gehennasse" (s.o. põrgusse) kustumatusse tulle, "kus nende uss ei sure" (Markuse 9:43,44). Gehenna kutsus juutide teadvuses esile mõtteid keha hülgamisest ja hävitamisest. Ja me näeme, et igavene tuli on idioom, mis kujutab endast Jumala raevu patu suhtes ja patuste igavest hävitamist surma läbi.

Sõnad, "nende uss ei sure", sisaldavad nähtavasti osa sellest idioomist, täielikust hävingust, kusjuures on uskumatu ette kujutada endale usse, kes

kunagi ei sure. Seda fakti, et gehenna oli patuste eelnevaks karistuse kohaks Jumala inimeste hulgas, kinnitab selle sõna "gehenna" kasutus Jeesuse poolt.

KÕRVALEPÕIGE 11: PUHASTUSTULI

Rooma Katolik kirik õpetab, et jumalainimeste hinged võivad peale surma suunduda niinimetatud puhastusse, mis asub "taeva" ja "põrgu" vahepeal. Kirik räägib, et see koht on "puhastuseks"; selles piinatakse hinge mingi aeg, enne seda, kui ta saab kõlblikuks - pääsemiseks taevasse. Kui inimene ja ta sõbrad palvetavad, põletavad küünlaid ja toovad kirikule finantsohvreid, siis see võib lühendada hinge kannatusaega puhastustules. See, et need ideed kujutavad enesest suurt viga, on nähtav järgnevatest näidetest:-

- Piibel vaikib sellise koha olemasolust.
- Me näitasime, et hing käib ennem meie keha kohta, kui mingisuguse surematu osa kohta meie sees, ja põrgu on ennemini haud, kui karistuse koht.
- Õndsatele ei antud kunagi töotusi taevasse pääsemiseks. Pääsemine antakse kohtu paigas, Kristuse tagasitulekul, aga mitte mingil ajal peale surma, kui me väljume puhastustulest (Matteuse 25:31-34; Ilmutuse 22:12).
- Kõik õndsad saavad tasu ühel ja samal ajal, aga mitte iga inimene eraldi.
- Surmale järgneb täielik teadvusetus, mitte aktiivsus, mida oletatakse puhastustule alusel.
- Me puhastume meie pattudest, ristimisega Kristusesse ja tugevdame meie usku Tema töödese, meie praeguse elu vältel, kuid mitte mingisuguse kannatuste perioodi vältel, peale surma. Meil kästakse "pühkida välja vana haputaigen", patud meie elus (1Korintlastele 5:7), puhastada meie südametunnistus surnud tegudest (Heebrealastele 9:14; 2Timoteosele 2:21). Seepärast peame me puhastuma praegust, meie elu jooksul, aga mitte "puhastustules", millesse me justkui siseneksime peale surma. "Nüüd on hästi soodus aeg, vaata, nüüd on päästepäev" (2Korintlastele 6:2). Meie kuuletumine Jumalale ristimises ja vaimse iseloomu arendamine selles elus, viivad meid pääsemisele (Galaatlastele 6:8), aga mitte mingisuguse ajaperioodi veetmine "puhastustules".

Teiste inimeste jõupingutused päästa meid küünalde põletamisega ja teiste annetustega Katoliku Kirikule, ei avalda üldse mingit mõju meie pääsemisele. "Nad kiitlevad oma suurest rikkusest! Ükski ei või venna eest anda luna ega tema eest maksta Jumalale lunastushinda ... et keegi jääks elama lõppemata" (Laulud 49:7,8,10).

KÕRVALEPÕIGE 12: HING JA ÜMBERKEHASTUMINE

Unustamatutest aegadest püüab inimene end veenda, et surmaga ei ole tema elu lõppenud. Selle tulemusena tekib tal usk, et peale oma surma jätkub tal elu teise inimese või looma kehas, kes saab tema vaimu.

Me näitasime teile, et inimese hing kuulub hingamise (elujõu) juurde tema sisemuses ja et hing pöördub tagasi Jumala juurde kui inimene sureb (Koguja 12:7). See tähendab, et tema hing ei hulgu ringi nagu "viirastus" ja et tal ei ole vabadust hõivata mõnd teist inimest või looma, nii, et inimese isik elaks temas. "Igaühele tasutakse vastavalt sellele, mis ta ihus olles tegi" (2Korintlastele 5:10). Kui meie teod ja omadused ilmnevad endise inimese funktsionaalses iseloomus, siis kontseptsioon Jumala kohtust ja meie tasustamine, vastavalt meie tegudele (Ilmutuse 22:12), kaotab igasuguse mõtte. Inimese surmaga pöördub hing Jumala juurde ja tema teadvus kaob täielikult. Sellepärast tunnistab igasugune katse, taastada kontakt surnuga, piibliõpetuse tõsist mittemõistmist selles suhtes (vaata Jesaja 8:19,20). Piibel räägib täiesti selgelt, et inimesed ei pöördu tagasi oma endistesse kodudesse või linnadesse, ükskõik millises kujus, peale oma surma. Ei ole mingit "vaimu" või "viirastust", kes elutseks sellistes kohtades peale inimese surma. Iobi 20:7-9 ei suudaks kirjeldada seda enam selgemini: "Ta kaob, nagu roegi, igaveseks, need, kes teda nägid, küsivad: Kus ta on? ... ja teda ei leita enam, ja ta ase ei pane enam teda tähele". Sellele sarnased on ka Iobi 7:9,10 salmid: "Kes läheb alla surmavalda ei tule enam tagasi oma kotta ja tema ase ei tunne teda enam". Selle kinnituse tagasihoidlik tunnistamine, viib meid kõigi juttude eitamisele surnud "hingede" nägemisest, mis justkui külastavad oma vanu kodusid. Sellised "nägemused" on paremal juhul pettekujutlused.

KÕRVALEPÕIGE 13: MEIE ÜLESTÕUSMINE

Me näitasime, et igavene elu ja üleminek Jumala looduks, antakse õndsatele peale kohut. Kristus tõstab üles esmajärjekorras kohtu ees vastutavaid ja mõistab nende üle kohut, peale seda, kui nad kõik on kogunenud tema ette. Niisiis, kui üleviimine igavesse ellu saab toimuma kohtus, siis sellest järeldub, et kõik ülestõusnud omavad ennekõike surelikku loomust. Kui nad omaksid ülestõusmisel surematuid kehasid, siis ei oleks neile mõtet kohut, millel jagatakse tasu, mõista.

Me siseneme Jumala Riiki, otsekohe, peale kohut (Matteuse 25:34); järelikult, õndsad ei viibi Jumala Riigis enne kohut. "Liha ja veri ei või pärida Jumala Riiki (seepärast) ... me kõik muutume ... Sest see kaduv peab riietuma kadumatusena ja see surev riietuma surematusena" (1Korintlastele 15:50,51,53). Sellest järeldub, et olemuse muutus, surelikust surematuks, toimub kohtu paigas, kui me siseneme Kuningriiki.

Kuid jumalavaimne apostel Paulus räägib sageli "ülestõusmisest" "elu ülestõusmise" mõttes - õilsate ülestõusmisest, kes saavad igavese elu peale kohut. Ta mõistis muidugi, "et tuleb õigete ja ülekohtuste ülestõusmine" (Apostlite teod 24:15). Ta tunnistas, et vastutavad "tulevad välja (haudadest), ... kes on teinud head, elu ülestõusmiseks, aga kes on teinud halba, hukkamõistmise ülestõusmiseks" (Johannese 5:29).

Sel kujul viitab Paulus tihti "elu ülestõusmisele", kui räägib "ülestõusmisest". Õiglased tulevad välja oma haudadest "elu ülestõusmiseks" - peale maa seest välja tulemist, mõistetakse nende üle kohut ja seejärel saavad nad igavese elu. Kogu see protsess ongi "elu ülestõusmine". Ei ole erinevust nende "väljumisel" haudadest ja "elu ülestõusmisel". Paulus räägib oma püüdest elada kristlikku elu, "et pääseda ülestõusmisele surnute seast" (Filiplastele 3:11). Kuna ta oli vastutav, tõuseb ta üles, et igal juhul anda vastust kohtus ja see, et ta püüdis "pääseda ülestõusmisse", tähendab, et "ülestõusmine" käib siin "ellu ülestõusmise" kohta.

Teisi näiteid sõna "ülestõusmine" kasutuse kohta, tähenduses "ellu ülestõusmine" (vaata Luuka 14:14)- leiame värssides: Luuka 20:35; Johannese 11:24; 1Korintlastele 15:21,42; Heebrealastele 11:35; Ilmutuse 20:6. Sõna, "ülestõusmine" kasutamine, nagu seda on tehtud 1Korintlastele 15. peatükis, aitab mõista 1Korintlastele 15:52. värsi mõtet - "surnud tõusevad üles kadumatutena". Tuleks ära märkida, et sõna "surnud", käib

112 JUMAL JA SURM

mõnikord õilsate surnute kohta, kes tõusevad üles, et saada kohtus igavest elu: 1Korintlastele 15:13,21,35,42; 1Tessalooniklastele 4:16; Filiplastele 3:11; Ilmutuse 14:13; 20:5,6.

1Tessalooniklastele 4:16,17 värssides näidatakse sündmusi, mis on seotud Kristuse tagasi pöördumisega:

1. Kristus tuleb taevast alla inimestele nähtavana.
2. Surnud tõusevad üles.
3. Vastutavad, kes sel ajal elavad, tuuakse kohtu ette.

Igavese elu kuulutamine, toimub peale seda, kui kõik kogunevad kokku (Matteuse 25:31,34; 13:41-43); sellepärast ei saa surematust kuulutada ülestõusmise ajal, kuna viimane eelneb üldkogunemisele. Me näitasime, et kõik õiglased saavad tasu ühel ja samal momendil (Matteuse 25:34; Heebrealastele 11:39-40). See oleks võimatu, et surematust kuulutataks välja ülestõusmise ajal, nii, et see eelneks elavate vastutavate üldisele kogunemisele.

Tuleks siiski ära märkida, et meie arusaam aja suhtes on väga inimlik. Jumal ei ole sellega kuidagi seotud. Võib minna väga kaugele, et välja töötada sündmuste erilist kronoloogiat, sellest, mis hakkab toimuma Kristuse tulekul. Ülestõusmine ja meie üleminek surematusesse, toimub kohtupaigas "äkki, ühel silmapilgul" (1Korintlastele 15:52). Kristuse tuleku momendil hakkab aeg, vajaduse järgi, kulgema teises mõõdus, äärmisel juhul nende jaoks, kelle üle mõistetakse kohut. Üldine Piibli põhimõte (printsii) seisneb selles, et iga kohtu ees vastust andev, esitab oma elust ülevaate teatud astmeni ja räägib sellest oma kohtumõistjaga, Issand Jeesusega (Matteuse 25:44 jne; Koguja 3:17; 12: 14; Luuka 12:2,3; 19:23; Hesekiel 18:21,22; 1Timoteusele 5:24,25; Roomlastele 14:11,12). Võttes arvesse vastust andvate suurt hulka, peame me tegema kokkuvõtte, et aeg peatatakse või tihendatakse seda tugevalt, et meie kõikide üle mõistetak kohut otsekohe ja samal ajal, ühekaupa. Niisiis, selles staadiumis aeg tihendatakse, et kogu ülestõusmise ja kohtu protsess toimuks "äkki, ühe silmapilgu vältel". On arusaadav, et ülestõusmisest räägitakse mõnikord, kui sündmusest, mille vahendusel õiglastele antakse igavene elu. Kuid see toimub selle kiiruse tulemusel, millega meid viiakse hauast kohtupaigani ja seejärel, Jumala armuga, igavesse seisusesse. Värssidest, millest räägiti varem, järeldub, et vastavalt Piibli õpetusele, antakse igavene elu kohtus, aga mitte

ülestõusmisel. Sel põhjusel 1Tessalooniklastele 4:16 räägib, et õiglased kutsutakse välja pasuna helidega, samal ajal kui 1Korintlastele 15:52 räägib sama pasuna kohta, assotsiatsioon (seoses) surematuse andmisega. See selgitab ka, miks mõtles Paulus ülestõusmisele kui identsest kutsest kohtupaigale (näiteks Filiplastele 1:23).

KÕRVALEPÕIGE 14 : ÜLENDAMINE

"Evangeelsete" kirikute hulgas eksisteerib laialt levinud usk, et Kristuse pöördumisel, ülendatakse õiglased taevasse. See usk assotseerub tihti ideega, maa hävitamisest siis. Kõrvalepõikes 9 näitasime me sellise vaate ekslikkust. Lõigus 4:7 ütlesime me samuti, et Jumala Riigi asukohaks saab olema maa, mitte taevas. Need religioossed vead põhinevad 1Tessalooniklaste 4:16,17,

vääral tõlgendamisel: "Issand ise tuleb taevast alla ja Kristuses surnud tõusevad üles esmalt, selle järel meie, kes elame ja üle jääme, ühtlasi nendega pilvede peal Issandale vastu üles õhku, ja nõnda saame olla ikka ühes Issandaga".

Mitte rääkides silmnähtavast ohust, teha tõsiseid järeldusi ainult Evangeeliumi ühe lõigu põhjal, tuleb märkida, et siin ei ole viidet sellele, et õiglased ülendatakse Taevasse. Kristus tuleb enne taevast alla, kui usklikud teda näevad. Kristus hakkab igavesti valitsema Taaveti troonil, Jeruusalemas ja me jääme temaga maa peale. Seepärast ei saa olla, et me vedame temaga igaviku rippuvas asendis, kusagil taeva ja maa vahel. "Õhk" laiub üksnes mõned kilomeetrid maapinnast ja see ei saa kõlada Taevaste kohta, mis on Jumala teenistuspaigaks ja asukohaks.

Kreeka fraas, mis on Evangeeliumis tõlgitud fraasina "kistakse üles", tähendab otseselt "viiakse ära"; see ei sisalda mitte mingisugust viidet suunale. 3Moosese 6:4 ja 5Moosese 28:31 värssides, Kreeka Vanas Testamendis (Septuagint) võib seda fraasi kohata seoses kirjeldusega varastatu "äraviimisest". Seda kohtab samuti Apostlite teod 8:39,40 värssides: "Issanda Vaim võttis Filippuse ära, ja kajaülem ei näinud teda enam. Aga Filippus leiti Asdodist". Siin räägitakse, kuidas Filippus oli imelisel viisil üle kantud, ühest kohast teise.

Kui Kristus tuleb, kogunevad kõik vastutust kandvad, kohtupaika; kuid neil ei lubata endil sinna minna. Võimalik, et meid viiakse sellesse kohta otseselt õhu kaudu.

114 JUMAL JA SURM

Jeesus ütles: "Sel päeval, mil Inimese Poeg ilmub ... kaks meest on väljal; üks võetakse vastu ja teine jäetakse maha" (Luuka 17:30,36). See annab samuti alust mõelda ootamatust äraviimisest. Apostlid küsisid tõsimeelselt: "Kus, Issand?" Ja ta vastas neile: "Kus on korjus, sinna kogunevad ka kotkad" (Luuka 17:37). Nii nagu kotkad lendavad instinktiivselt õhus ja seejärel maanduvad seal, kus asub laip, nii tuuakse ka vastust andvad, kohta, kus nad kohtavad oma Issandat kohtus.

Me peame jälle alla kriipsutama Kristuse kohtupidamise koha tähtsust. Esimestena peavad saabuma kohtusse vastutavad, nende seast tasustatakse õiglased. Pealiskaudne Tessalooniklastele 4:16,17 värsside lugemine, võib meid viia järelduseni, et kõik vastutavad viiakse taevasse ja jäävad sinna igavesti, Kristusega koos. Aga me teame, et kõik vastutavad kogutakse kohtuks kokku, võimalik, et nad viiakse sinna õhu kaudu ja seejärel saavad oma tasu.

PEATÜKK 4. KÜSIMUSED

1. Mis toimub peale surma?
 - a) Hing suundub Taevasse.
 - b) Me viibime teadvusetus olekus.
 - c) Hing on kusagil hoiul kohtuni.
 - d) Patused saadetakse põrgusse ja õiglased Taevasse.
2. Mis on hing?
 - a) Surematu osa meie sisemuses.
 - b) Sõna, mis tähendab "keha, isiksust, loodut".
 - c) Täpselt seesama, mis on ka vaim.
 - d) Midagi sellist, mis saadetakse Taevasse või põrgusse, peale surma.
3. Mida kujutab enesest inimese loomus?
4. Kirjeldage lühidalt inimese loomust.
5. Tooge Piiblist 2 salmi, mis kinnitavad, et surm on teadvuseta olek.
6. Mida te teate Kristuse kohtupaigast?
7. Kes tõuseb üles ja kelle üle mõistetakse kohut?
8. Mis on põrgu?
9. Mis on gehenna?

VIIES PEATÜKK

JUMALA KUNINGRIIK

5.1 KUNINGRIIGI MÄÄRATLEMINE

Oma eelnevates peatükkides näitasime me, et Jumala siht seisneb oma ustavate inimeste tasustamises igavese eluga, Kristuse tagasitulekul. See igavene elu hakkab toimuma maa peal; korduvad Jumala töötused sellest ei sisaldanud sõnu, et õiglased suunduvad taevasse. "Kuningriigi Evangeelium (head uudised)" (Matteuse 4:23) oli kuulutatud Aabrahamile, Jumala töötuste näol, igavese elu kohta maa peal (Galaatlastele 3:8). Jumala Kuningriik saab olema siis, kui Kristus tagasi tuleb ja need töötused täituvad. Kuigi Jumal on lõppkokkuvõttes kogu Maailmaruumi Kuningas, annab ta inimesele isegi praegust vabaduse maailma valitsemises ja isikliku elu elamise oma äranägemise järgi. Sel moel on praegu maailmas "inimeste kuningriik" (Apostlite teod 2:37-44; 4:17).

Kui Kristus tagasi tuleb, täituvad sõnad, "ning hääled ütlesid: Maailma valitsus on saanud meie Issanda ja tema Kristuse omaks, ja tema valitseb ajastute ajastuteni" (Ilmutuse 11:15). Siis saavad Jumala tahe ja soovid täielikult ja avalikult täituda maa peal. Seepärast käsebki Jeesus meil palvetada: "Sinu riik tulgu; sinu tahtmine sündigu nagu taevas, nõnda ka maa peal" (Matteuse 6:10). Siin vahelduvad sõnad "Jumala Kuningriik", "Jumala Riik" sõnadega "Taevane Kuningriik" (Matteuse 13:11; vrd. Markuse 4:11). Pöörake tähelepanu sellele, et me ei saa kusagilt lugeda "kuningriigist taevas"; kuna taevane kuningriik taastatakse Kristuse poolt maa peal, tema pöördumisel. Nii nagu Inglid alluvad täielikult Jumala tahtele taevas (Laulud 103:19-21); nii saab see olema ka tulevases Jumala Riigis, kui maa saab asustatud ainult õiglastega, kes saavad siis "võrdseks Inglise" (Luuka 20:36).

Pääs Jumala Riiki, Kristuse tulekul, saab olema lõpptulemuseks kõikidele meie kristlikele kannatustele, selles elus (Matteuse 25:34; Apostlite teod 14:22); seepärast on meil vajalik omada absoluutselt õiget ettekujutust sellest kõigest. Filippuse ettekuulutused Kristusest, kerkivad esile kui "kuulutus Jumala Kuningriigist ja Jeesuse Kristuse nimest" (Apostlite teod 8:5,12). Pauluse ennustustes tuletab lõik lõigu järel meile meelde, et "Jumala Kuningriik" oli tema põhiliseks teemaks (Apostlite teod 19:8; 20:25; 28:23,31). Sellepärast omab esmajärgulist tähtsust meie täielik Jumala Kuningriigi õpetuse mõistmine, kuna see etendab Evangeliumi kirjutises tähtsat osa. "Et meil mitme viletsuse kaudu tuleb minna Jumala Riiki" (Apostlite teod 14:22). See on valgus meie elutunneli lõpus ja see ergutab meid tooma ohvreid, kes sisenevad tõelisse kristlikku ellu.

Babüloni Kuningas Nebukadnetsar tahtis teada maailma tulevikku (vaata Taanieli 2). Öösel nägi ta unes suurt kuju, mis oli tehtud erinevatest metallidest. Taaniel selgitas, et kuju kullast pea tähendab Babüloni kuningat (Taanieli 2:38). Pärast teda kerkivad Iisraeli ümbruse territooriumil teised suured kuningriigid ja lõppude lõpuks luuakse selline olukord, mille puhul "jalgade varbad olid osalt rauast ja osalt savist, mis tähendab seda, et osa kuningriiki on tugev ja osa on rabe" (Taanieli 2:42).

Praegusel ajal on maailm asustatud paljude rahvastega, kellest ühed on tugevad, aga teised nõrgad. Taaniel rääkis edasi, et väikene kivi, mis on lahti rebinud end mäest, lõi vastu kuju ja purustas selle jalad, aga ise muutus hiiglaslikuks mäeks ja täitis kogu maa. See kivi kujutas Jeesust (Matteuse 21:42; Apostlite teod 4:11; Efeslastele 2:20; 1Peetruse 2:4-8). "Mägi", mille ta loob kogu maailmas, kujutab endast igavest Jumala Kuningriiki. See luuakse Jeesus Kristuse teisel tulekul. See ettekuulutus on iseenesest tõenduseks, et Kuningriik saab olema maa peal, aga mitte taevas.

Küsimust sellest, et Kuningriik taastatakse peaaegu täielikult Kristuse tagasitulekul, on valgustatud ka teistes Piibli kohtades. Nii ütleb Paulus, et Jeesus mõistab kohut nii elavatele kui surnutele; "niihästi tema tulemist kui ka tema riiki" (2Timoteusele 4:1). Miika (4:1) haarab Taanieli idee sellest, et Jumala Riik saab olema suure mäe sarnane. "Aga viimseil päevil sünnib, et Jehoova koja mägi seisab kindlana". Seejärel antakse kuningriigi kirjeldus maa peal (Miika 4:1-4). Jumal annab Jeruusalemas Jeesusele Taaveti trooni. "Ja ta valitseb igavesti, ning tema Kuningriigil ei ole otsa" (Luuka 1:32,33). Siin kerkib küsimus, mis hetkel hakkab Jeesus valitsema Taaveti troonil ja millal algab tema kuningriik? See saab olema Kristuse tagasitulekul. Sõnad, "tema valitsemisel ei tule lõppu", korduvad Taanieli 2:44. värsi sõnades: "Taeval Jumal püstitab Kuningriigi, mis jääb igavesti hävimatuks ja mille valitsust ei anta teisele rahvale". Ilmutuse 11:15 kasutatakse Kristuse teise tuleku kirjeldusel sama keelt: "Maailma valitsus on saanud meie Issanda ja tema Kristuse omaks, ja tema valitseb ajastute ajastuteni!" Ja jällegi peab olema mingi kindel aeg, mil algab Kristuse valitsemisaeg ja Tema valitsemine maa peal. Ja jälle on sama vastus - see saab olema Tema pöördumisel.

5.2 PRAEGU EI OLE KUNINGRIIK KINDLAKS MÄÄRATUD

Eksisteerib laialt levinud arvamus, et Jumala Riik on praegu täielikult olemas, ja see koosneb kaasaegsetest usklikest - "kirikust"; niisama, nagu perspektiivis on tõelised usklikud juba "päästetud", ja neile on määratud Kuningriigis potentsiaalsed kohad; kuid on selge, et me ei saa praegu olla täielikult Kuningriigis, kuna Kristus ei ole veel tagasi tulnud, et seda taastada.

Sellest, mida me antud momendini oleme õppinud, on selge, "et liha ja veri ei või pärjida Jumala Riiki" (1Korintlastele 15:50). Me oleme "Kuningriigi pärijad, mille ta on töötanud neile, kes teda armastavad" (Jakoobuse 2:5), kuna ristimine teeb meid Aabrahami töotuste pärijaiks, ja neist töotustest koosneb Kuningriigi Evangeeliumi alus (Matteuse 4:23; Galaatlastele 3:8,27-29). Sellepärast ei ole imekspandav, et Piiblis kohtab tihti värsse, milles räägitakse, et töötused Aabrahamile, pärimisest, täituvad Kristuse tagasitulekul (Matteuse 25:34; 1Korintlastele 6:9,10; 15:50; Galaatlastele 5:21; Efeslastele 5:5). Nende salmide keel, tulevases pärimisest, näitab ise, et Kuningriik ei koosne praegustest usklikest.

Jeesus jutustas mõistukõne, et parandada neid, kes arvas, "et varsti peab" avanema Jumala Kuningriik. Niisiis ta rääkis: "üks kõrgest soost inimene läks pikale teekonnale, et saada omale kuningriik ja tulla tagasi". Oma äraoleku ajaks andis ta oma sulastele teatud ülesanded. "Ja kui tema tuli tagasi ja oli omandanud selle riigi, käskis ta kutsuda enese juure need sulased" ja mõistis neile kohut (Luuka 19:11-27).

Suursugune inimene - on Jeesus, kes läks teele "kaugele maale", taevasse, et saada Kuningriik, millega ta pöördub tagasi kohtupidamise ajaks, ja see saab olema tema teine tulemine.

Seepärast on võimatu, et "sulased" omaksid praegu, oma isanda äraolekul, Kuningriiki.

Ülalöeldut kinnitavad ka järgmised kohad Piiblist:-

- "Minu riik ei ole sellest maailmast (sajandist)", selgitas Jeesus lihtsalt (Johannese 18:36). Kuid isegi sel ajal võis ta öelda: "Mina olen kuningas" (Johannese 18:37), näidates sellesamaga, et praegune Kristuse "kuningriik" ei tähenda veel seda, et see on juba praegu paigas.

- Kristus ütles oma õpilastele, et ta ei hakka jooma enam veini "kuni selle päevani, mil ma ühes teiega joon uut oma Isa riigis" (Matteuse 26:29). Selles on kindlalt silmas peetud, et Kuningriik saab olema tulevikus. Ja inimesed mõistsid seda nii: "ta rändas linnast linna ja külast külla ning jutlustas ja kuulutas evangeeliumi Jumala riigist" (Luuka 8:1). "Õnnis on, kes leiba sööb Jumala riigis" (Luuka 14:15).

- Luuka 22:29,30 jätkab seda teemat: "ja mina sean teile riigi, nõnda nagu minu Isa selle mulle on seadnud, et te sööksite ja jooksite minu lauas, minu riigis".
- Jeesus selgitas märke, mis ennustavad tema teist tulekut ja lõpetas järgnevate sõnadega: "Nõnda ka teie; kui te näete seda sündivat, siis tundke, et Jumala riik on ligidal" (Luuka 21:31). See lükkab kategooriliselt ümber kinnitused, et Jumala riik on olemas praegu, enne Kristuse teist tulekut.
- "Mitme viletsuse kaudu tuleb meil minna Jumala kuningriiki" (Apostlite teod 14:22). Ei ole imeks panna, et iga valvelolev usklik palvetab hardalt Jumala riigi tuleku eest (Matteuse 6:10).
- Vastuseks Jumala sõnadele, "kes teid kutsub Oma riiki" (1Tessalooniklastele 2:12), peame me püüdma siseneda sellesse riiki läbi vaimse elu, praegust, käesoleval ajal (Matteuse 6:33).

Jumala kuningriik Teie sees?

Vaatamata neile veenvatele järeldustele, rajavad paljud õigeusklikud kristlased oma usku sellele, et kuningriik on praegust juba olemas usklike südames. Seejuures lähtuvad nad ühestainsast fraasist: "Jumala riik on teie sees". Konteksti järgi rääkis Jeesus variseridega (värs 20); ja seepärast käib sõna "teie" nende kohta. Päril kindlasti ei olnud nad kristlikud usklikud - Jumala riik ei olnud loodud nende südamesse.

Juudid korraldasid suure avaliku etenduse, püüdest "Messias (Päästja)" vastu võtta. Selles lõigus oleks võinud sõna "Jumala Riik" asendada sõnaga "Messias", kuna ta saab olema Selle Kuningriigi kuningaks.

Niisiis, kui Jeesus sisenes Jeruusalemma, hakkasid inimesed karjuma: "Õnnistatud olgu, kes tuleb Issanda nimel! Õnnistatud olgu meie isa Taaveti kuningriik!" (Markuse 11:9,10). Siin võrdub sõna "kuningriik" sõnaga "messias". Aga Risti ja Johannes rääkis oma ettekuulutustes, et "taevariik" on lähedal. Tema (Jeesus) on nimelt see, kellest prohvet Jesaja on rääkinud (Matteuse 3:2,3). Kui variserid küsisid Jeesuselt, "millal tuleb Jumala Riik?", - vastas ta neile "Inimese Poja" tulekuga (Luuka 17:20-24).

Kristus nägi, kuidas (tugevalt) juudid demonstreerisid oma messiase tuleku ootust; mõeldes äkitselt jõe ilmumisest neile, nad isegi ei märganud Messias - "Jumala Riiki" - endi keskel, tagasihoidliku Jeesuse kehastuses. Ja tema hoiatas neid: "Jumala Riik ei tule tähelepanu äratades; ... sest ennäe, Jumala riik on seespidi teie sees!" (Luuka 17:20,21).

5.3 JUMALA KUNINGRIIK MINEVIKUS

Jumala Riik saab tulevikus tasuks usklikele. Selleks innustab ta neid elama nii, nagu elas Kristus, ületades lühiajalisi kannatusi ja ebamugavusi. Seepärast tuleks oodata, et usklikud pühendavad kõik oma päevad järjest kasvavale soovile, mõista ja hinnata tulevase Kuningriigi imesid. Sellest saab kõigi nende vaimsete püüdluste kokkuvõtte ja Jumalale, oma isale, oma armastuse ilmutamine.

Pühad Kirjad kubisevad üksikasjadega sellest, milline saab Jumala Riik olema. Inimene peaks raiskama kogu oma elu, et kujutada endale selgelt ette ainult mõnda neist. Üks moodustest, mille abil me võime mõista tulevase Kuningriigi mõningaid põhiprintsiipe, on selle mõistmine, et Jumala Riik oli juba minevikus olemas Iisraeli kuningriigi näol. Selline kuningriik taastatakse Kristuse tagasipöördumisel. Piibel annab meile palju informatsiooni Iisraeli rahva kohta, selleks, et me võiksime mõista, laias plaanis, tulevase kuningriigi organisatsiooni.

Jumalat kirjeldatakse tihti kui "Iisraeli Kuningat" (Jesaja 44:6; võrdle Jesaja 41:27; 43:15; Laulud 48:2; 89:18; 149:2), millest järeldub, et Iisraeli rahvas oli Tema Kuningriigiks. Iisraellased said Jumala Riigiks, sõlmides lepingu Temaga Siinai mäel, varsti, peale oma lahkumist Egiptusest ja Punase mere läbimist. Vastavuses nende sooviga, pidada kinni sellest lepingust, ütles Jumal neile, et nemad "saavad omandrahvaks kõigi rahvaste hulgast ... ja pühaks rahvaks" (2Moosese 19:5,6). Sel kujul "kui Iisrael läks välja Egiptusest sai Iisrael tema valitsusealuseks" või Kuningriigiks (Laulud 114:1,2). Sõlmides sellise nõusoleku lepingu, läksid iisraellased läbi Siinai kõrbe ja asusid elama töötatud Kaanani maale. Kuna Jumal oli nende Kuningas, siis juhtisid neid peamiselt "kohtunikud" (näiteks Gideon ja Salmon), kuid mitte kuningad. Need kohtunikud ei olnud kuningad, vaid administraatorid, keda juhtisid omakorda Taevased. Nad valitsesid teatud osa maast, kuid mitte tervet maad. Jumal kutsus neid tihti teatud eesmärkidel, näiteks, juhtida iisraellasi kahetsusele ja vabanemisele oma vaenlastest. Kui iisraellased palusid kohtunik Gideoni, olla nende kuningaks, ütles ta: "Ma ei hakka teie peremeheks ... Issand on teie peremees" (Kohtumõistjate 8:23).

Viimaseks kohtunikuks oli Saamuel. Tema ajal palusid iisraellased omale inim-kuningat, selleks, et olla nagu neid ümbritsevad rahvad (1Saamueli 8:5,6). Tõeline jumalarahvas allus kogu oma ajaloo vältel kiusatustele, alahinnates oma lähedast sugulussuhet Jumalaga ja tõi selle läheduse ohvriks, et näilikult sarnaneda teda ümbritseva maailmaga. Need kiusatused

on erakordselt tugevad meie kaasaegses maailmas. Jumal kaebas Saamuelile: "Nad põlgavad mind, kui oma kuningat" (1Saamueli 8:7). Siiski saatis Jumal neile terve rea kuningaid. Vaimust rikkamad neist, tunnistasid, et Iisrael oli ikka veel Jumala Kuningriik, vaatamata sellele, et nad ütlesid lahti Tema Kuningriigist. Sellised kohtunikud mõistsid, et nad valitsevad Iisraeli pigem Jumala nimel, kui oma isikliku õiguse nimel. Selle printsiibi mõistmine annab meile võimaluse kirjeldada Saalomoni, Taaveti poja, valitsust, keda Jumal "pani oma aujärjele kuningaks" (2Ajaraamat 9:8; 1Ajaraamat 28:5; 29:23). Saalomoni juhtimine tõi Iisraelile rahu ja õitsengu ja oli eeskujuks (tüüpiline) tulevasele Jumala Kuningriigile.

Sellepärast kriipsutataksegi alla, et Saalomon oli kuningaks iisraellastele ja juhtis neid Jumala nimel, nii nagu Jeesus hakkab istuma Jumala troonil ja hakkab neid juhtima, Jumala nimel, kui nende Kuningas (Matteuse 27:37,42; Johannese 1:49; 12:13).

Paljud õndsad kuningad, kellest räägitakse Vanas Testamendis, valitsesid sel moel, et seda hakati võtma kui tulevase Kristuse Kuningriigi kujutist. Nagu Saalomon ehitas Jumalale koja Jeruusalemas, nii teeb ka sedasama Jeesus tulevases Kuningriigis (vaata Hesekieli 40:48). Nagu Hesekiel ja Saalomon võtsid vastu kingitusi ja tunnustähti naaberrahvastelt (1Kuningate 10:10) ja tegid Iisraeli õnnistatud maa viljarikkaks ja õitsvaks (Jesaja 37:30), nii tehakse kõike seda mitmekordselt rohkem ülemaailmses Kristuse Kuningriigis.

Abielu.

Vaatamata heale algusele, hakkas Saalomon juba noorusaastatel tegema vigu abikaasa kohustuste suhtes, mis eaga üha enam kuivatasid tema jõudu. "Kuningas Saalomon armastas paljusid võõramaa naisi ... moabiite, ammonlasi, edomlasi ... rahvaist, kellede kohta Issand oli ütelnud Iisraeli lastele: "Ärge minge nende sekka ja need ärgu tulgu teie sekka, sest nad pöörvad tõesti teie südamed oma jumalate järele; Neisse kiindus Saalomon armastusega ... ta naised aga pöörasid tema südame teiste jumalate järele; ta süda ei olnud siiras Jehoova, oma Jumala vastu ... Saalomon tegi kurja Jehoova silmis, ega käinud ustavalt Jehoova järel ... Jehoova vihastus Saalomoni peale ... Ja Jehoova ütles Saalomonile ... ma kisun tõesti kuningriigi sinult" (1Kuningate 11:1-11).

Saalomoni usu langus, kestis terve elu. Tema suhted naistega, kes ei tunnistanud Iisraeli Jumalat, viisid üha enam selleni, et ta hakkas kummardama nende valejumalaid. Tema naistearmastus pimestas teda sedavõrd, et ta hakkas vaatama nendele jumalatele kui "Tõelise Jumala"

120 JUMALA KUNINGRIIK

teotusele. Aja jooksul eemaldus tema süda täielikult Iisraeli Jumalast. "Ta süda ei olnud korras", see tähendab, südametunnistus ei piinanud teda, kui ta kummardas valejumalaid. See, et tal puudus südamega kiindumine tõelisesse Jumalasse, oli "kurjus Jumala silmis" ja viis selleni, et Jumal katkestas oma suhted Saalomoniga. Iisraeli poegadele räägiti korduvalt, et nad ei võtaks endale naisi teiste rahvaste hulgast (2Moosese 34:12-16; Joosua 23:12,13; 5Moosese 7:3).

Ristimisega Kristusesse saavad meist vaimsed iisraellased. Kui me oleme vallalised (üksikud), siis me peaksime abielluma ainult inimesega, kes jagab meie usku ja asub "Issandasse" (1Korintlastele 7:39), see tähendab "Kristusesse" ristitud usklikuga. Kui me olime juba abielus sel ajal, kui toimus ristimise rituaal ei peaks me lahkuma oma naistest. Meie abielusuhted on ülenatunud meie usuga (1Korintlastele 7:12-14). Teadlik abielu nendega, kes ei tunne tõelist Jumalat, viib meid lõppude lõpuks usutaganemiseni. Saalomon ei hinnanud kõige tõenäolisemalt küllaldaselt Jumala hoiatuse tähtsust selliste naiste eest: "Nad pööravad teie südamed" (1Kuningate 11:2; 2Moosese 34:16). On nõutav erakordselt suur enesekontroll ja puhtsüdamlik kahetsus, et olla erandiks selle reegli suhtes. Me ütlesime enim, et õigeusklikud kristlased ei mõista juudi kristlikku lootuse alust; nad ei tunne tõelist Iisraeli Jumalat. Selliste inimeste segaabielud viivad samm - sammulise eemaldumiseni tõe kuulsatest doktriinidest, mis on meie pääsemise aluseks. Sel põhjusel kohtasid Iisak ja Jaakob oma teel suurte raskustega naist, kellega nad võisid abielluda. Iisak abiellus alles 40 aastasel, nii kaua otsis ta oma usule vastavat, tulevast naist. Esdra ja Nehemja kurvastus, juutide astumisest abiellu mittejuutidega, on selle küsimuse tähtsuse kinnituseks (Esra 9:12; Nehemja 10:29,30). Me teravdasime praegu tähelepanu sellele küsimusele, selleks, et kutsuda esile lugejas vastavat hingelist vastukaja. Veel üksikasjalikumalt räägitakse abielust lõigus 11:3.

Jumala kohus

Iisraeli riik jagati kahte ossa Saalomoni tagasiastumise tulemusel: Saalomoni poeg Rehobeam, valitses Juuda maad, Benjamini ja poolt osa Manassed, samal ajal kui Jeroboam valitses teisi - kümnet suguharu. Seda kümne suguharu riiki nimetati Iisraeliks või Efraimiks, aga kuningriiki kahe suguharuga nimetati Juudaks. Kõigi nende suguharude elanikest suurem osa järgis Saalomoni halba eeskuju - nad küll rääkisid, et usuvad tõelist Jumalat, kuigi samas kummardasid naaberahvaste ebajumalaid (iidoleid). Prohvetite

kaudu pöördus Jumal korduvalt nende poole üleskutsega kahetsusele, kuid kõik oli tulemusteta. Siis ta karistas neid, ajades nad välja Iisraeli Kuningriigist, nende vaenlaste maale. See toimus assüürlaste ja babüloomlaste läbi, kes tungisid Iisraeli ja viisid vangi selle elanikud. "Sa kannatasid nendega palju aastaid ja manitsesid neid oma vaimu läbi, oma prohvetite kaudu, aga nad ei pannud seda tähele; seepärast sa andsid nad teiste maade rahvaste kätte" (Nehemja 9:30). Iisraeli kuningriigil, mis koosnes kümnest suguharust ei olnud olnud üldse häid kuningaid. Jerobeam, Ahab, Joosia ja teised, nagu sellest räägitakse Kuningate raamatus, olid ebajumalakummardajad. Viimaseks Iisraeli kuningaks oli Oosia; tema valitsemise ajal purustasid assüürlased iisraellased ja viisid kõik kümme suguharu endaga kaasa, vangi (2Ajaraamat 36:17). Sellest vangistusest ei tulnud nad kunagi tagasi.

Juuda kuningriigil olid mõned head kuningad (Hesekiel, Hoosea), kuid suurem jagu olid neist halvad. Rahva korduvate pattude kordamise pärast, ütles Jumal lahti Juudast kui oma kuningriigist. Rahvast valitses siis Sedekija, kui babüloomlased tungisid Juudamaale ja viisid tema elanikud vangi, Babüloni (2Ajaraamat 25). Vangid jäid Babüloni seitsmekümneks aastaks, peale mille mõned neist pöördusid Nehemja ja Esdra juhtimisel Iisraeli tagasi. Sellest ajast ei ole neil olnud oma kuningat; nende üle valitsesid babüloomlased, kreeklased ja roomlased. Jeesus sündis roomlaste valitsuse ajal. Kui iisraellased Jeesusest lahti ütlesid, tungisid roomlased nende aladele (70.aastal m.a.j.) ja pillutasid nad laiali üle kogu maailma. Alles sada aastat tagasi hakkasid juudid pöörduma jälle Iisraeli tagasi, kuulutades sellesamaga Kristuse peatset tulekut (vaata lisa 3).

Hesekieli 21:25-27 andis ettekuulutuse Jumala Riigi lõpust, nii nagu see oli näha Iisraeli rahva järgi: "Ja sina, süüga teotatud Iisraeli vürst (Sedekija), kelle päev on tulnud ... nõnda ütleb Jehoova; heida ära peakate, võta ära kroon! Mis on ei jää selleks, mis ta on ... Varemeiks, varemeiks, varemeiks teen ma selle! Seegi ei jää selleks, mis ta on, kuni tuleb see, kellel on õigus selle kohta, ja mina annan selle temale!" (Hesekieli 21:30-32).

Lõik lõigu järel nutavad prohvetid taga Jumala Riiki (Hoosea 10:3; Nutulaulud 5:16; Jeremija 14:21; Taanieli 8:12-14).

Kolm korda korratav sõna "varemeiks" (Hesekieli 21:30-320, käib kolme sissetungi kohta Iisraeli, Nebukadnetsari, Babüloni kuninga, poolt. Tähelepanelik lugeja näeb nendes värssides selle näidet, kuidas võib ümber käia kuningriigi ja tema kuningaga, sest Sedekija kukutamine oli ka Jumala Kuningriigi kukutamine (vaata lõiku 5.2). Nii lõppes Jumala Riik, nagu ta oli Iisraeli rahva seas: "Ma lõpetan Iisraeli soo kuningriigi" (Hoosea 1:4). "Tema saab suur olema"... sisaldab vihjet, et Kuningriik elustub, "kui tuleb

122 JUMALA KUNINGRIIK

see, kellele see kuulub... ja Issand Jumal annab temale". "Ja Issand Jumal annab temale ta isa Taaveti aujärje ... Tema kuningriigil ei ole otsa!" (Luuka 1:32,33) Kristuse tagasi pöördumisel. Siis teostubki Kuningriigi taassünni töötus.

Vanas Testamendis on eraldatud palju ruumi ettekuulutustele Jumala Riigi taassünnist, Messiasse pöördumisel. Kristuse õpilased huvitusid samuti sellest küsimusest: "Sest nemad, kes kokku tulid, küsisid temalt, öeldes; kas mitte praegu "Issand, ei taasta sa mitte Iisraeli Riiki?", see tähendab - kas Hesekeeli 21:27. värsi ennustus täidetakse praegu (kohe)? Selle peale vastas Jeesus Kristus, et nad ei saa iial teada tema teise tulemise täpset aega; ja kohe peale seda kinnitasid Ingliseid neid, et Jeesus tuleb tagasi samal kujul kui teda nähti taevasse minemas (Apostlite teod 1:6-11).

Jumala Riigi (Iisraeli) taastamine toimub järelkult teisel tulekul. Ja Peetrus kuulutas, et Jumal läkitab "Jeesus Kristus, keda taevast peab pidama enesele (ta peab jääma sinna) selle ajani, mil oma kohale asetatakse kõik, mis Jumal on rääkinud kõigi oma pühade prohvetite suu kaudu" (Apostlite teod 3:20,21). Teine tagasitulek toob enesega kaasa Jumala Kuningriigi taas üles ehitamise, vana Iisraeli Kuningriigi taassünni.

Jumala Kuningriigi taastamine on tõepoolest üldine teema "kõigil (Jumala) pühadel ennustajatel": -

- "Siis rajatakse armastuses aujärj ja sellel istub (Jeesus) Taaveti telgis (teisel tulekul- Luuka 1:32,33) kindlalt kohtumõistja, kes nõuab õigust" (Jesaja 16:5).
- Sel päeval ma püstitan jälle Taaveti lagunenu hüti (s.o. Taaveti trooni - Luuka 1:32,33), müürin kinni ta praod, püstitan jälle ta varemed ja ehitan ta üles, nagu ta oli muistseil päevil" (Aamos 9:11). Viimane fraas räägib selgelt taastamisest.
- Ja tema (Iisraeli) pojad on nagu muistegi ja ta kogudus seisab kindlana mu ees" (Jeremija 30:20).
- "Siis valib Issand ... uuesti Jeruusalema" (Sakarja 2:12), tehes selle oma ülemaalse Kuningriigi pealinnaks (võrdle Laulud 48:2; Jesaja 2:2-4).
- "Ma pööran Juuda vangipõlve ja Iisraeli vangipõlve ja ehitan nad üles nõnda nagu muistegi ... Veel kuulatakse siin paigas lustihäält ja rõõmuhäält ... Ma pööran nad vangipõlve nõnda nagu muistegi ... ja linnades (Jeruusalemas) käib veel lambaid läbi lugeja käte alt" (Jeremija 33:7-13).

Kristuse tagasitulek selle Kuningriigi taastamiseks on tegelikult "Iisraeli lootus" ja seda lootust peame me kinnitama ristimisega.

5.4 JUMALA KUNINGRIIK TULEVIKUS

Eelnevates artiklites tõime me küllaldaselt selgitusi selle kohta, missugune see Kuningriik saab olema. Nagu me juba teame, oli Aabrahamile teatatud, et tema seemne läbi saavad õnnistuse inimesed kõigist maailmajagudest. Roomlastele 4:13. värss läheb kaugemale ja räägib, et kogu maailm saab pärandiks neile inimestele, kes on Aabrami seemnes, see on - Kristuses. Taanieli 2 ennustus võrdleb Kristuse tulekut sümboliliselt väikese kivi kukkumisega ja seejärel järk-järgulise suurenemisega, vastavalt sellele kuidas kuningriik levib kogu maailma (võrdle Laulud 72:8). See tähendab, et Jumala Kuningriik asub mitte ainult Jeruusalemas või ainult Iisraeli maa peal, nagu sellest mõned mõtleavad, kuid need piirkonnad on muidugi selle keskmeks.

Inimesed, kes elavad selles elus Kristuses, hakkavad "kuningriigiks ja meie Jumala preestriks ja meie hakkame valitsema maa peal" (Ilmutuse 5:10). Me hakkame valitsema erinevate suurustega ja erineva hulgaga asundusi ja linnu. Üks valitseb kümnet, teine viit linna (Luuka 19:17). Kristus jagab valitsemist kogu maal meiega (Ilmutuse 2:27; 2Timoteusele 2:12). Kuningas (Jeesus) hakkab valitsema õiglaselt, ja vürstid (usklikud) hakkavad valitsema seaduse järgi" (Jesaja 32:1; Laulud 45:16).

Kristus hakkab valitsema igavesti taastatud Taaveti troonil (Luuka 32,33), see tähendab, et ta saab Taaveti koha, mis asub Jeruusalemas. Aga kui ta hakkab valitsema, saab sellest linnast, Jeruusalemast, tulevase Kuningriigi pealinn. Ja tema territooriumil ehitatakse üles koda (Hesekieli 40:48). Sel ajal kui inimesed hakkavad ülistama Jumalat erinevates maa osades (Malakia 1:11), saab sellest kojast ülemaailmse jumalateenistuse keskus. Rahvad "peavad aasta aastalt minema sinna üles, koja juurde, kummardama kuningat, vägede Jehoovat ja pidama lehtmajade püha" Jeruusalemas (Sakarja 14:16).

See igaaastane palmipuude püha Jeruusalemas oli samuti ette öeldud Jesaja 2:2,3: "Aga viimseil päevil sünnib, et Jehoova koja mägi seisab kindlana kui mägede tipp ja tõuseb kõrgemale künngastest ning kõik paganad voolavad ta juure. Ja paljud rahvad lähevad ning ütlevad: "Tulge, mingem üles Jehoova mäele, Jaakobi Jumala kotta, et ta meile õpetaks oma teid ... sest Siionist väljub käsuõpetus ja Jeruusalemast Jehoova Sõna!". Sellisena näidatakse

pilte varastest Kuningriigi päevadest kui hakkas levima teadmine Kristuse valitsemisaja kohta ja inimesed hakkavad käima Jumala Riigi "mäe" juurde, mis järkjärguliselt hakkab levima üle kogu maa. Nii kujutame me endile ette pilti tõelistest pidustustest meie tõelises Jumala kummardamises.

Meie päevade üheks suurimaks tragöödiaks on see, et enamik inimesi "kummardab" Jumalat ennekõike poliitilistel, ühiskondlikel, kultuurilistel või ökonoomsetel kaalutlustel, kui et lähtudes Tema, kui oma Isa ja Looja mõistmisest. Kuningriigis saab ületamatuks sooviks Issanda teede tundmine ja selle eesmärgi nimel hakkavad toimuma palverännakud Jeruusalemma kõigist maailma äärtelt, et saada rohkem teadmisi meie Loojast.

Segaduse ja ebaõigluse asemel, mida viivad läbi seaduslikud süsteemid ja inimeste kohtu organid, hakkab kehtima üksnes üks üldine koodeks - "Issanda Seadus ja Sõna", mida lausub Jeesus Jeruusalemast. "Kõik rahvad hakkavad kokku voolama (kogunema)", et teda isiklikult kuulda; ja üleüldine soov, omada tõelist Jumala tundmist, silub loomulikul hõõrdumised rahvaste vahel, nagu see toimub vahel mõningate inimeste vahel, kes on pühendanud end meie Issanda Jumala tundmaõppimisele selles elus. Selline kõigi rahvaste kirjeldamine, kes voolavad kokku Jeruusalemma on pildi sarnane, mis on joonistatud Jesaja 60:5 värsis, kus "kõik juudid kogunevad" koos mittejuutidega, kummardama Jumalat, Jeruusalemas. Kõik see vastab täielikult ettekuulutusele Kuningriigist, mida on kirjeldatud Sakarja 8:20-23 värssides:-

- "Veel tuleb rahvaid ja paljude linnade elanikke, ja ühe linna elanikud lähevad teise juure ning ütlevad: "Tulge lähme leevendama Issanda palet ja otsima vägede Jehoovat! Minagi lähen!" Ja paljud rahvad ja vägevad paganad tulevad Jeruusalemma otsima vägede Jehoovat ja leevendama Jehoova palet... Kümme meest igakeelsete paganate hulgast haaravad kinni Juuda mehe hõlmast ja ütlevad: "Meie tahame minna ühes teiega, sest me oleme kuulnud, et Jumal on teiega!"

Siit on näha, et juudi rahvas on "peaks, mitte sabaks" kõigile rahvastele, oma kahetsuse ja alandlikkuse tulemusel (5Moosese 28:13), ja juudi alus Jumala pääste plaanis, leiab tunnustuse kõigi poolt. Siis lakkab otsemaid ignoreerimine, mida praegust nüüdisaegsed kristlased ilmutavad. Inimesed hakkavad erutuse ja rõõmuga arutama toimuvaid sündmusi, ja ütlevad juutidele: "Me oleme kuulnud, et Jumal on teiega". Ja siis suunduvad jutud ennem vaimsele, aga mitte mingitele ebamäärastele teemadele, mille poolest tänapäeva ilmalik mõtlemine on üle küllastunud.

Kui inimesed hakkavad ilmutama sellist suurt jumalikkust, siis ei ole imeks panna, et Kristus "mõistab kohut paganate vahel, ning juhatab paljusid rahvaid : siis nad taovad oma mõõgad sahkadeks ja piigid sirpideks; rahvas ei tõsta mõõka rahva vastu ja nad ei õpi enam sõdima" (Jesaja 2:4). Kristuse täielik autoriteet ja tema täielik õiglus vaidluste puhul, viivad selleni, et rahvad vahetavad meelsasti oma vennatapurelvad põllumajandusmasinate vastu, ja lõpetavad igasuguse sõjalise väljaõppe. "Tema päevil õitseb õige" (Laulud 72:7) - siis kasvab vaimsus ja neist peetakse lugu, kes ilmutavad Jumala armastuse, halastuse ja õigluse jne. tunnusjooni. Võrrelge seda praeguse ülbuse, enesekindluse ja auahnuse ülendamisega.

Vabatahtlik "mõökade ümbertöötlemine sahkadeks" saab veel suuremaks põllumajanduse õitsvaks muutmise osaks kogu maa peal. Aadama patu pärast oli maa ära neetud (1Moosese3:17-19), mille tulemusena nõutakse praegu suuri jõupingutusi, et saada sellelt (maalt) toidu jaoks vajalikke aineid. Kuningriigis on maa peal viljarohkus. Mägede otsas, kus varem oli viljatu ala, kahisevad viljapead nagu "Liibanoni mets" (Laulud 72:16). "Kündja jõuab järele lõikajale ja viinamarja sõtkuja seemne külvajale; siis mäed tilguvad värsket viina ja kõik künkad sulavad" (Aamos 9:13). Selline saab olema maa viljakuse kasv ja kaob Eedenis maale peale pandud needus. Järsult tõusev põllumajandustoodangu kasv, haarab endaga palju inimesi. Ettekuulutused Kuningriigist annavad ettekujutuse sellest, kuidas inimesed hakkavad end ise varustama kõige vajalikuga ja hakkavad elama küla oludes, tegeldes põllumajandusega:-

"Igaüks istub siis oma viinapuu all ja oma viigipuu all, ja ükski ei peleta neid" (Miiika 4:4).

Isevarustamine ületab puudujäägid, mis on omane igale süsteemile, kes kasutab palgalist tööjõudu. Kogu oma elu möödasaatmine töös teiste hüvanguks ja rikastamiseks, saab siis olema möödanik.

"Nad ehitavad kodasid ja elavad neis, istutavad viinamägesid ja söövad nende vilja. Nad ei ehita teistele elamiseks, ei istuta teistele söömiseks ... Ja mu valitud kasutavad ise oma käte tööd. Nad ei näe asjata vaeva ... " (Jesaja 65:21-23).

Jesaja 35:1-7 annab võrratu ettekuulutuse sellest, kuidas muutub viljatu maa ja hakkab tooma rõõmu ja õnne neile, kes sellel töötab; Kuidas siis inimeste töö kergeneb ja nende vaimne elu muutub rikkamaks. "Kõrb ja liivik rõõmutsevad, nõmmemaa hõiskab ja õitseb nagu liilia! Ta õitseb kaunisti ja ilutseb rõõmu ning hõiskamisega ... Veed keevad üles kõrves ja ojad nõmmemaal. Kuumavirvendusest saab järv ja põudsest pinnast veallikad".

Kaob isegi igavene vaen kiskjate vahel: "Hunt elab tallega üheskoos", ja lapsed mängivad koos madudega (Jesaja 35:1-7; 11:6-8; 65:25).

Niisamuti, nagu väheneb needus maale, väheneb ka needus inimkonnale. Ilmutuse 20:2,3 räägitakse sümboliseerivalt kuradist (patust ja selle tagajärgedest), kes "aheldatakse" või isoleeritakse (eemaldatakse) tuhandeks aastaks. Elu kestus pikeneb ja kui inimene sureb saja aastaselt, loetakse, et ta suri noorena (Jesaja 65:20). Naised ei piinle nii palju sünnitusvalude käes (Jesaja 65:23). "Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti. Siis hüppab jalutu otsegu hirv ja keeletuma keel hõiskab" (Jesaja 35:5,6). Kõik see saab toimuda tänu Vaimu imelistele andidele, mis jälle laskub inimestele (võrdle Heebrealastele 6:5).

Ei tuleks siiski arvata, et Jumala Riik kujutab endast paradiisi mingil troopilisel saarel, kus õilsad (õndsad, vagad) hakkavad muretult elama, nagu inimesed, kes üksnes päevitavad imeilusa looduse foonil (taustal). Põhiline Kuningriigi eesmärk seisneb Issand Jumala kiitmisel, selle ajani - kuni maa täitub Tema kuulsusega, "otsegu veed katavad merepõhja" (Habakuk 2:14). Jumala lõplik eesmärk seisneb selles: "nii tõesti kui ma elan (ja elab minu nimi) on kogu maailm täis Jehoova auhiilgust" (4Moosese 14:21). Jehoova auhiilgus tähendab: et maa elanikud saavad aru, kiidavad ja jäljendavad (võtavad üle) Tema õiglaste teede; ja kui maa on sellises seisundis, siis lubab Jumal peegeldada maal kõike seda. Sel moel pärivad alandlikud maa (Kuningriigis) ja tunnevad rõõmu suurest (vaimsest) rahust" (Laulud 37:11), vaid ei saa rahuldust üksnes kergest elust. "Õndsad, kellel on nälj õigluse järele ... rahuldatakse" sellega Kuningriigis (Matteuse 5:6). Mõtet igavese elu omamisest Kuningriigis, kasutatakse tihti kui "kompvekki", et äratada inimestes huvi kristluse vastu. Kuid selle omandamine on sel juhul ennem juhuslik, mitte meie Kuningriiki sisenemise tõeline põhjus. Tõeline põhjus seisneb Jumala ülistamises. Kümne aasta jooksul ületas selle raamatu autor võidukalt kõik tema ette kerkivad raskused ja selle elu petlikkuse "rõõmu tunnetamise seisundis absoluutsest täiustamisest ja mõttelisest ühendusest Jumalaga". Üksnes ettekujutus, et selline meeldiv seisund kestab igavesti, lihtsalt vapustab kujutlusvõimet, viies meie mõtte inimliku tajuvuse piiridest välja.

Kui vaadelda kasvõi mõningatest füüsilistest külgedest, siis on meie kõrgeimaks eesmärgiks jõudmine Jumala Kuningriiki, mitte hoolides sealjuures ilmalikest eelistest ja materiaalistest hüvedest. Selle asemel, et mõtteliselt häälestuda lähitulevikule, soovitas Kristus: "Otsige esiti Jumala Riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi" (Matteuse 6:33). Kõik, mida me praegust võime omale mõttes kujutada ja mille poole

püüdleme, on vähetähtis, võrreldes meie lõppeesmärgiga - olla Jumala Riigis.

Me püüdleme Jumala õigluse poole, s. o. püüame eneses arendada armastust Tema iseloomu suhtes ja see tähendab, et me soovime olla Issanda Kuningriigis. Me tahame olla moraalselt puhtad ja üldse mitte seepärast, et püüame vältida surma ja elada igavesti kerget elu.

Siiski kujutatakse väga sageli Evangeeliumi lootust sel kujul, kuna see vastaks inimese auahnusele. Muidugi muutub meie osaluse põhjus Kuningriigis oluliselt, päev päevalt. Me pakume välja järgmist - meie esimene eelistus seisneb Evangeeliumi õppimises ja sellele kuuletumises, mis ilmneb ristimises, mis omakorda lähtub meie alandlikkusest (kuuletumisest) Jumalale. Lootus, mis Ta meile annab ja meie tõeline tõuge Jumala Riiki pääsemiseks, hakkab kasvama ja küpsema peale meie ristimist.

5.5 TUHANDEAASTANE KRISTUSE KUNINGRIIK

Tähelepanelik lugeja võib ju küsida: "Kas ei näi siis see Jumala Riigi kirjeldus liiga inimlikuna?" Inimesed sünnitavad kuningriigis endiselt lapsi (Jesaja 65:23) ja isegi surevad (Jesaja 65:20). Nad vaidlevad omavahel ja Kristus mõistab nende üle kohut. Nad hakkavad endiselt harima maad, et elada, kuigi see elu saab kergem olema kui praegu. Kõik see ei tundu üldse selle sarnane, mis me oleme kuulnud Jumala Riigist, kui kohast, kus õndsatel saab olema igavene elu, saab olema Jumala loomus ja et nad saavad Inglise sarnaseks, kes ei astu abielusuhetesse ja ei paljune (Luuka 20:35,36). Vastus sisaldub selles, et see esimene pool Jumala Riigist kestab tuhat aastat. Vaata Ilmutuse 20:2-7. Sellel ajaperioodil saab maa peal olema kaks gruppi inimesi:-

1. Pühad - need meist, kes elas Kristuses selles elus ja kellele omistatakse kohtus igavene elu. Pöörake tähelepanu, et "püha" tähendab "kutsutud" inimene, ja käib iga uskliku kohta.
2. Tavalised, surelikud inimesed, kes Kristuse pöördumise momendil ei tunne Evangeeliumi, see tähendab, et nad ei ole vastutavad kohtu ees.

Saadest kohtus Jumala loomuse, ei sure pühad ega hakka lapsi sünnitama. Mis puutub teise inimgruppi, siis nemad jäetakse ellu. Tasuks saavad õndsad valitsejateks ja meie Jumala preestriteks ja nad hakkavad valitsema maa peal

(Ilmutuse 5:10), valitsedes neid, kes ei tundnud Evangeeliumi Kristuse teise tuleku momendil. Olles "Kristuses", jagame me tema tasu, see on, saame maailma kuningateks: "Kes võidab... sellele ma annan meelevalla paganate üle ja ta peab neid karjatsema raudkepiga... otsegu minagi olen saanud meelevalla oma Isalt" (Ilmutuse 2:26,27).

Praegu on kohane meenutada Kristuse mõistujuttu rahast ja linnadest - ustavad orjad said oma isandalt kümnest kuni viie linnani Kuningriigis (Luuka 19:12-19). Issanda teede tundmine ei levi kohe maa peal; inimesed hakkavad korraldama palverännakuid Jeruusalemma, et saada rohkem teadmisi Jumala kohta (Jesaja 2:2,3). Tuletage meelde, kuidas mägi (mis esindab Jumala Riiki) kasvas järk järgult üle kogu maa (Taanieli 2:35,44). Pühad on kohustatud levitama teadmisi Jumalast ja järelikult ka Tema Riigist.

Kui Iisrael oli varem Jumala Riigiks, kuulus vaimulike kohustuste hulka kuulutamine Jumalast (Malakia 2:5-7). Sel eesmärgil paiknesid nad Iisraeli erinevates linnades. Veel kuulsamas, taastatud Kuningriigis, võtavad pühakud enda kanda vaimulike kohustused (Ilmutuse 5:10).

Kui Kristus tuleb täna:

1. Vastutavad surnud tõusevad üles ja koos vastutavate elavatega toimetatakse kohtusse.
2. Vastutavaid patuseid karistatakse surmaga, aga õiglased saavad igavese elu.
3. Õiglased hakkavad siis juhtima neid inimesi, kes sel ajal on elus, kuid ei ole vastutavad Jumala ees. Nad hakkavad õpetama neile Evangeeliumi nagu "kuningad ja preestrid" (Ilmutuse 5:10).
4. See kestab tuhande aastata jooksul. Selle ajaga hakkavad kõik surelikud tundma Evangeeliumi ja järelikult saavad vastutavaks Jumala ees. Need inimesed hakkavad elama märksa kauem ja palju õnnelikemana.
5. Tuhandaastase Kuningriigi lõpus toimub ülestõus Kristuse ja pühakute vastu. Selle ülestõusu surub Jumal maha (Ilmutuse 20:8,9).
6. Tuhanda aasta lõpus tõusevad kõik, kes on surnud selle aja kestel üles ja astuvad kohtu ette (Ilmutuse 20:5,11-15).
7. Patused eraldatakse nende seast, kuid õiglased ühinevad meiega ja saavad samuti igavese elu.

Siis täitub Jumala eesmärk maa suhtes. Maa asustatakse surematute õiglaste olevustega. Praktikas teostub Jumala nimi "Jahve Elohim", tähendusega - "see, kes ilmub kõikvõimsate keskel". Järelikult ei eksisteeri enam mitte

kunagi surm ja patt maa peal. Siis täitub tõotus, et mao seeme saab lõpliku hävingu, löögiga pähe (1Moosese 3:15). Kristus valitseb "kuni paneb kõik vaenlased oma jalge alla. Viimanegi vaenlane - surm - hävitatakse. Sest "ta on kõik alistanud tema jalge alla". Aga kui kõik temale on alistatud, siis peab ka poeg ise alistatama sellele, kes kõik temale on alistanud, et Jumal oleks kõik kõigis (1Korintlastele 15:25-28).

Siis tuleb ots, "kui ta annab riigi Jumala ja Isa kätte" (1Korintlastele 15:24). See, mis peale seda saab olema, kui "Jumal on kõiges", ei ole meile teada. Me teame ainult, et meil saab olema igavene elu, Jumala loomus, ja me hakkame ülistama Jumalat ja olema Talle meele järele.

Ülejäänus võime me ainult oletusi püstitada ja mõistatada, mis siis saab peale tuhandeaastast Kristuse Kuningriiki?

"Jumala Kuningriigi Evangeeliumi mõistmine" omab väga suurt tähtsust kõigi nende sõnade lugejate päästeks. Kas me võiksime paluda Teid veel kord läbi lugeda selle peatüki sisu, aga samuti ka need värsid Piiblist, mis siin on ära toodud?

Jumal tahab, et me oleksime Tema Kuningriigis. Kõik Tema kavatsused seisnevad selles, et me osaleksime aktiivselt Kuningriigis ja ei piirduks ainult Tema loominguiliste võimete ümberjutustamisega. Ristimine puudutab meid töotustega Kuningriigist. On raske uskuda, et ristimine ja sellele järgnevad mõned eluaastad, annavad meile võimaluse astuda sellesse toredasse igavesse ellu. Kuid meie usk, Jumala suurde armastusse, peab olema kindel. Missugused ka ei oleks meie lühiajalised probleemid, ei peaks meil olema mitte mingisugust erilist põhjust keeldumiseks Püha Kirja kutsest, kas ei ole?

"Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu?" (Roomlastele 8:321).

"Sellesinase aja kannatused ei ole midagi tulevase au vastu, mis meile peab ilmsiks saama" (Roomlastele 8:18).

"Sest see silmapilkne kerge viletsus saavutab meile määratu suure ja rohke igavese au" (2Korintlastele 4:17).

KÕRVALEPÕIGE 15: KUNINGRIIGI OTSENE TÄHENDUS

Kirjanduslikud kirjeldused, mis esinevad Vana Testamendi ettekuulutustes, satuvad tihti teoloogide ja paljude erinevate konfessioonide naeru alla. Nad ütlevad, et kirjanduslik keel on küllalt tinglik ja lubab arvata, et tasuks võib olla valitud teine koht, aga mitte maa, arvestades sellega, et meie planeet hävib tules.

Peamine reegel Piibli õppimisel, seisneb selles, et selle sisu peab alati võtma sõna sõnalt, kui ei ole selgelt väljendatud viidet sellele, et teatud kindel koht selles omab vaimset suunitlust. Näiteks, Ilmutuse esimene värss annab meile teada, et nägemus on sümboolne (Ilmutuse 1:1). Jutustuse keel annab ise samuti kindla suuna sellele, kas võtta kirjeldatud lõiku reaalsena või sümboolsena. Niisiis, kui me loeme, et "maa taarub nagu joobnu" (Jesaja 24:20), siis on meile täielikult selge, et see on maa sümboolne kirjeldus. Ja vastupidi, kui jutt käib tulevases Kuningriigist, siis on jutt siin väga kerge otseseks mõistmiseks ja ei ole mingit viidet teisiti ütlemisele.

Inimeste võimetuse tõttu, uskuda Jumala Kuningriigi saabumisse maa peal, olid väljatöötatud teooriad, mis lähevad vastuollu Piibli õpetusega. Need teooriad vaimsest või Taevasest Kuningriigist kannatavad laialivalguvusest ja üksikasjade puudusest. Sellepärast on need raskesti vastuvõetavad meie teadvuses. Tegelikult kui kirjeldused lonkava inimese terveksravitsemisest või kõrbe muutmisest viljarikkaks on sümboolsed, siis tuleks küsida: "Milles seisneb nende sümboolika?" Allpool tuuakse ära lõigud Jumala Kuningriigist. Kui me ei ole kindlad nende reaalsuses, siis me ei tunne Evangeeliumi ("häid uudiseid") Jumala Kuningriigist ja seepärast, ei või me loota kohale selles.

Järgnevad lõigud kinnitavad seda:-

- "Jumal, maa vormija ning valmistaja; tema, selle rajaja, ei ole loonud seda tühjaks, vaid on valmistanud, et seal elataks" (Jesaja 45:18). Maa loomine oleks olnud asjatu, kui Jumal selle hävitaks, kuid sellele vastandina, on Jumala eesmärgiks selle asustamine surematute inimestega.

- "Maa püsib igavesti" (Koguja 1:4).

- "Ta püstitas nad (päikesesüsteemi planeedid) alaliseks ja igaveseks; tema andis määruse ja sellest nad ei astu üle!" (Laulud 148:6).

Tuhandaastase Kuningriigi kestvust, nagu sellest räägitakse Ilmutuse 20:4. värssis, tuleks võtta samuti sõna sõnalt, et jälgida vastavust teiste sõnadega ettekuulutustes, selle perioodi olemuses. Isegi Ilmutuses ei tuleks kõike võtta mõistukõnena. Selle ilmselgeks näiteks on viited kolmandatele isikutele. Enam tähelepanuväärivaks on kirjeldus Ilmutuse 4:4-9 värssides,

kuningriigist, kui laupäevasest puhkepäevast. Aga "Issanda juures on üks päev nagu tuhat aastat" (2Peetruse 3:8). Pärast kuut "päeva", millest igaüks on kestvusega tuhat aastat, saabub tuhandeaastase Kuningriigi laupäevane "päev", Jumala suhetes maaga.

Vastavuses 6000 aastase piibliterminiga maailma loomisest (on see 6 "päeva"); see hakkab täituma maailma loomisest 2000ndal aastal meie aja järgi (selle arvestusega, et maailm loodi 4000 aastat enne Kristuse sündi). See tähendab, et tuhandeaastane Kuningriik võib alata kusagil 2000nda aasta ringis m.a.j. Nii et meie kõigi aeg on piiratud. Seoses Kristuse peatse naasmise perspektiiviga, on meil vaja kasutada igat võimalikku hetke, selles lühikeses elus, enese ettevalmistuseks, tema tulekuks.

KÕRVALEPÕIGE 16: LÜHIANDMED IISRAELI AJALOOST

Aabrahamist Mooseseni.

Aabraham oli kutsutud Kaldea linnast Urist. Esimene juut. Jumal andis temale ja tema seemnele töötused Kaanani maa suhtes. Ta suri, saamata kätte neid töotusi.

Iisak.

Aabraham oli valmis tooma ohvriks oma poega, Iisakit. Kuna Aabraham oli usklik inimene, siis kinnitas Jumal veelkord oma töotusi temale. Iisaki valmisolek surra, alludes oma isa käsule, on Kristuse ilmumise ettekuulutus. Töotusi korrati Iisakile (1Moosese 26:3-5).

Jaakob.

Iisaki poeg. Töotusi korrati ka temale. Tal oli 12 poega; Ruuben oli vanim poegadest ja Benjamin oli noorim poegadest. Kolmandast pojast Leevist olid järglased vaimulikud. Joosep oli Jaakobi armsaim poeg.

Joosep.

Nägi lapsepõlves kahel korral und, milles ta oli valitsejaks oma vendade üle. Kui Joosep rääkis vendadele oma unenägudest, hakkasid nad teda vihkama ja müüsid ta Egiptusesse orjusesse. Aja jooksul sai temast seal kogu

132 JUMALA KUNINGRIIK

Egiptuse valitseja ja ta kogus suured viljatagavarad eelnevaks seitsmeks aastaks, mille jooksul terves selles piirkonnas oli suur näljaaeg. Et pääseda näljasurmast, tulid Jaakob ja tema pojad elama Joosepi juurde Egiptusesse. Kõik nemad ja nende järglased elasid Gooseni maakonnas. Juute sai palju Egiptuses ja vaarao hakkas neid jälitama, tehes nad egiptlaste orjaks.

Mooses.

Sündis sel ajal. Et päästa last surmast, pani ema ta pununud korvi jõe ääres. Mõõdaminev vaarao tütar nägi last ja lapsendas ta. Kui Mooses kasvas suureks, tappis ta egiptlase, selle eest, et see peksis juuti. Peale seda põgenes Mooses Midjanimaale, kus ta karjatas Jirto pudulojuseid. Ükskord ilmus Jumal põleva põõsa kujul tema ette. Jumal käskis Moosesel minna vaarao juurde ja nõuda juutide vabastamist. Mooses tegi imetegusid, et kinnitadaseda, et ta on Jumalast saadetud. Kuid vaarao ei lasknud iisraellastel minna. Siis saadeti Egiptusele kümme karistust: kärnkonnad, pimedus, rahe ja lõpuks kõigi egiptlaste esmasündinud poeglase surm - ühel ja samal päeval. Iga juudi pere tappis selleks päevaks tallekese ja selle verega pritsiti oma maja uksepiidad. See oli selle ennustus, et Jeesuse veri võib päästa meid surmast. See päev sai tuntuks kui paasapäev.

Lahkumine.

Lõpuks lubati juutidel Egiptusest lahkuda. Nad läksid, juhitud Jumala Inglise poolt, päeval pilvesambas ja tulesambas öösel. Vaarao sõjaväed jälitasid neid Punase mereni. Selle mere vood avanesid imekombel, et lasta endast inimesed läbi, peale mille vesi taastus ja uputas egiptlased. Peale seda rändasid iisraellased mööda kõrbe töötatud Kaanani maa suunas. Jumal jootis neid veega kaljust ja igal hommikul andis neile leiba manna näol. Kui nad jõudsid Siinai mäeni, andis Jumal neile kümme käsku ja Moosese seaduse. Siis nad moodustasidki Jumala Kuningriigi. Neil kästi teha kogudusetelk, milles nad Jumalat teenisid. Neile anti preestrid ja ülempreester, et võtta vastu ohvriande Jumalale. Kõik kogudusetelgi elemendid ja pühitsetud esemed olid Jeesuse Kristuse kuulutajad.

Töötatud maa.

Lõpuks jõudsid iisraellased töötatud maani. Ette saadeti 12 maakuulajat (vaatlejat), et teada saada, kas seda maad võib omandiks võtta. Kümme neist tulid tagasi ja ütlesid, et see maa on väga raske selleks, et seda omada. Kaks maakuulajat, Joosua ja Kaaleb, rääkisid tõtt Kaanani maa kohta ja soovitasid

kõigil sinna minna. Nad rääkisid, et kui iisraellastel on usku Jumala töotustesse, siis nad võivad võtta selle maa omandiks. Kuid inimesed uskusid oma kümmet maakuulajat, millega vihastasid Jumalat. Selle eest pidid nad rändama 40 aastat kõrbes, kuni selle ajani, kui surid kõik need, kes olid Egiptusest väljumise momendil üle kahekümne aasta vanad.

Joosua.

Oli Moosese teener. Ta tõi iisraellased Kaanani maale. Esimene linn, mille nad enesele võtsid oli Jeeriko, kus elas Raahab. Järgmine linn, mille nad hõivasid oli Ai.

Kohtunikud.

Kui iisraellased jäid paikseks maale, juhtisid neid kohtunikud; kuid nende tõeliseks kuningaks oli Jumal. Kohtunike hulgas olid Giideon, Jefta ja Simson. Nad kõik vabastasid iisraellasi nende vaenlastest, kes tungisid nende maale, nende pattude pärast Jumala ees. Iisraeli ajalugu on täis näiteid nende (iisraellaste) sõnakuulmatusest Jumalale, mille eest neid karistati naaberrahvaste sissetungidega. Peale seda nad kahetsesid patte Jumala ees ja Tema vabastas nad vaenlaste käest, aga hiljem patustasid nad jälle. Viimaseks kohtunikuks oli Saamuel. Tema ajal ütlesid iisraellased lahti Jumalast, kui kuningast ja nõudsid, et nende kuningaks oleks inimene, nagu naaberrahvastel.

Kuningad.

Esimeseks kuningaks oli Saul. Alguses oli ta hea inimene, kuid ajapikku muutus kõlvatuks. Ta ei allunud Jumala käskudele ja jälitas Taavetit. Peale Sauli surma sai järgmiseks kuningaks Taavet, kes oli üks parimatest Iisraeli kuningatest. Jumal andis talle suuri töotusi. Pärast teda sai kuningaks Saalomon. Peale head algust eemaldus ta aja jooksul tõelisest usust oma rohkearvuliste naiste tõttu, keda ta oli võtnud naaberrahvaste hulgast. Peale tema surma jagunes kuningriik kahte ossa: Kümme suguharu moodustasid Iisraeli kuningriigi, kelle esimeseks kuningaks oli Jerobeam. Teised kaks suguharu, Juuda ja Benjamin, moodustasid Juuda kuningriigi, kelle esimeseks kuningaks oli Rehabeam.

Iisraeli kuningriigil (10 suguharu) ei olnud häid kuningaid. Selle kuningriigi elanikud ei kuuletunud Jumalale pidevalt. Ta saatis nende juurde palju ennustajaid, kes keelitasid neid kahetsusele, kuid inimesed olid kurdid nende sõnadele. Sellepärast tungisid assüürlased nende maale ja viisid nad vangistusse. Seejärel pillutati vangid laiali üle maailma.

Juuda kuningriigil (2 suguharu) olid ainult mõned head kuningad (näiteks Aasa, Hiskiija), kuid nad ei allunud samuti reeglipäraselt Jumalale. Sellepärast saadeti sellesse riiki babülonlastest vallutajad, kes võtsid vangi elanikke ja viisid nad seitsmekümneks aastaks Babüloni. Pärast seda ei olnud neil kuningat olnud. Seitsmekümne aasta pärast pöördusid nad tagasi Iisraeli - Esra, Nehemja, Joosua (kes sel ajal oli ülempreester) ja Serubbaabeli juhtimisel. Viimane sai nende peaks. Alguses valitsesid iisraellasi pärslased, siis kreeklased ja lõpuks roomlased. Kui sündis Jeesus Kristus, olid nad Rooma ülemvõimu all. Selle eest, et juudid ütlesid lahti Jeesusest, saatis Jumal roomlased hävitama Jeruusalemma, seitsmekümnendal aastal m.a.j. ja lõppude lõpuks olid kõik juudid Iisraelist välja saadetud.

Viimastel aastakümnetel hakkasid juudid tagasi pöörduma Iisraeli, mis on osaliseks Vana Testamendi ennustuse täitumise märgiks.

Iisraeli riigi taastamine on kindlaks märgiks Jeesuse peatsele pöördumisele ja Iisraeli kuningriigi, kui Jumala Kuningriigi, taastamisele.

PEATÜKK 5: KÜSIMUSED.

1. Missugune allpool toodud kinnitustest vastab Jumala Kuningriigi taastamise ajale?
 - a) See on kogu aeg olemas olnud.
 - b) Kristuse tagasitulekul.
 - c) Nelipüha päeval, esimesel sajandil.
 - d) Usklike südames, nende pühendumisel usku.
2. Kas Jumala Kuningriik eksisteeris minevikus? Kui jah, siis millisel kujul?
3. Millal see lõppes?
4. Mis on tuhandeaastane Kuningriik?
 - a) Õndsuse tunne meie südames.
 - b) Usklike valitsus Taevas 1000 aasta jooksul.
 - c) Saatana valitsemine maa peal 1000 aasta jooksul.
 - d) Esimene aastatuhat tulevasest Jumala Kuningriigist maa peal.
5. Missugune saab Kuningriik olema?
6. Mida hakkavad tegema praegused usklikud tuhandeaastases Kuningriigis?
 - a) Valitsema ja õpetama surelikke inimesi.
 - b) Valitsema Taevas.
 - c) Me ei tea.
 - d) Elama teisel planeedil.
7. Teadet Jumala Kuningriigist kuulutati:
 - a) Ainult Uues Testamendis.
 - b) Ainult Jeesusele ja apostlitele.
 - c) Nii Vanas kui ka Uues Testamendis.
 - d) Ainult Vanas Testamendis.

KUUES PEATÜKK

JUMAL JA PATT

6.1 JUMAL JA PATT

Paljude kristlike sektide liikmed, aga samuti ka inimesed, kes kuuluvad paljusid teisi religioone, usuvad koletise, nimega saatan või kurat, olemasolusse, kes tekitab probleeme, mis on meie elus ja maailmas ja kes on vastutav meie tehtud pattude eest. Piibel õpetab selgelt, et Ingliseid ei või patustada. Kui me siiralt usume sellesse, saame me aru, et meie maailmas ei saa olla mingit üleloomulikku olevust, kes oleks Kõikvõimsa Jumala vastand. Kui aga me arvame, et selline olevus on tõepoolest olemas, siis me asetame Kõikvõimsa Jumala tähtsuse kahtluse alla. See küsimus on sedavõrd tähenduslik, et selle õiget mõistmist tuleks vaadelda kui erakordselt tähtsat doktriini. Heebrealastele 2:14 räägib, et Jeesus hävitas kuradi oma surmaga; seepärast, kui meil ei ole õiget ettekujutust kuradist, siis me ei saa mõista Kristuse tegusid ja loomust.

Maailmas üldse ja eriti "kristlikus" maailmas, eksisteerib idee, et kõik hea elus - lähtub Jumalast, aga kõik halb - saatanast või kuradist. See idee ei ole uus, see on iseloomulik mitte ainult Kristusest lahtiütlejatele. Babüloomlased näiteks uskusid jumala vaimude olemasolusse - headuse ja valguse jumalasse, kurjuse ja pimeduse jumalasse. Nad arvasid, et need jumalad peavad pidevat surmasõda üksteise vastu. Kir, suur Pärsia kuningas uskus ka sellesse. Sellepärast ütles Jumal talle: "Mina olen Issand, ja ei ole teist; ja ei ole Jumalat peale Minu ... Mina loon valgust ja pimedust, teen maailma ja kutsun esile õnnetused. Mina, Issand, teen kõike seda" (Jesaja 45:5-7,22). Jumal lõi maailma ja Ta loob kurja või häda. Selles mõttes on Jumal autor - kurjuse looja. Ja selles on ka vahe kurjuse ja patu vahel, mida loob inimene. Patt sisenes maailma pattu teinud inimesega; seda ei loonud Jumal (Roomlastele 5:12).

Jumal ütles Kir'ile ja Babüloni elanikele: "... ei ole (teist) Jumalat peale Minu". Vanajuudi sõna "el" tõlkes "Jumal", tähendab põhiliselt "jõudu või jõu allikat". Jumal ütleb, et ei ole muud jõuallikat peale Tema. Sellepärast ei saa tõeline jumalausklik võtta vastu ideed üleloomulikust kuradist või deemonid.

Jumal: häda looja

Piiblis on palju näiteid sellest, et Jumal toob "kurja" inimeste ellu ja sellesse maailma. Aamos 3:6. värsis märgib ära, et kui linnas on kurjus, siis Jumal lasi sellel sündida. Kui näiteks linnas toimus maavärin, siis räägivad inimesed tihti, et see on "kuradi" käte töö, kes valas hädad linna peale. Tõeline usklik peaks siis aru saama, et kurja eest on vastutav Jumal. Miika

1:12. värss räägib nii: "Pääses häda Jumala kätest Jeruusalema väravateni". Iiobi raamatus loeme me, kuidas Iiob, õiglane inimene, kaotas kõik, mis tal oli oma elus olnud. Raamat õpetab, et "kurjuse" kogemus inimese elus ei ole otseselt proportsionaalne tema kuuletumise või mittekuuletumisega Jumalale. Iiob tunnistas, et "Issand andis, Issand ka võttis" (Iiob 1:21). Ta ei öelnud: "Issand andis aga kurat võttis". Ta vastab oma naisele: "Kas tõesti võtame me vastu Jumalalt ainult head, kuid halba ei võta me vastu?" (Iiobi 2:10). Raamatu lõpus sugulased ja tuttavad "lohutasid teda kõige kurja eest, mis Jumal oli temale saatnud" (Iiob 42:11, vrd. 19:21; 8:4).

Niisiis on Jumal kurja allikas, selles mõttes, et Tema on lõplik otsustaja probleemide üle, mis meil meie elus esile kerkivad.

"Sest keda Issand armastab, seda ta karistab ... Taluge karistust kasvatusesks ... aga pärast toob see neile, kes sellega on õpetatud, õiguse rahuvilja" (Heebrealastele 12:6-11). Need sõnad näitavad, et need katsumused, mis Jumal meile saadab, juhivad meid lõpptulemusena meie vaimse kasvuni. Jumala sõnad käiksid iseendale vastu, kui räägiksid, et kurat sunnib meid pattu tegema ja olema ebaõiglased ja samal ajal ta saadab probleeme meie ellu, mis juhivad meid "rahu vilja, õigluse", arendamisele.

Ortodoksiline idee kuradist loob siin tõsiseid probleeme. Erilist raskust arusaamiseks kujutavad sel juhul lõigud, mis räägivad inimese toomisest saatana juurde, "et hing oleks päästetud" või "et nemad (inimesed) õpiksid eemalduma pilkamisest" (1Korintlastele 5:5; 1Timoteusele 1:20). Kui saatan on tõepoolest olemas, kes sunnib inimesi patustama ja osutab negatiivset vaimset mõju inimestele, miks siis need lõigud räägivad saatanast positiivses valguses? Vastus on selles, et "saatan" või raskused elus, toovad meid sageli usklikus elus positiivsete vaimsete tagajärgedeni.

Kui me usume, et kurjus lähtub Jumalast, siis me võime paluda Teda palve kaudu, teha midagi nende probleemidega, mis meie ette on kerkinud, näiteks, võtta need meilt ära. Kui Ta seda ei tee, siis me teame, et need on saadetud meile Jumalast; meie vaimseks kasvuks. Kui aga me usume mingisuguse kurja olemasolusse, mida nimetatakse saatanaks või kuradiks, kes loob meile probleeme, siis ei ole meil mingit lootust leida Temaga ühist keelt. Jõu kadumine, haigused, ootamatu surm või õnnetused, - kõike seda tuleks võtta kui ebaõnne. Kui kurat on mingisugune patune Ingel, siis on ta meist palju tugevam ja meil ei ole mingit valikut, kui üksnes kannatada tema käe läbi. Ja vastupidi, me lohutame end, et Jumala juhtimisel "kõik tuleb meile kasuks" (Roomlastele 8:28). Sellepärast ei ole uskliku elus sellist arusaamist nagu "vedamine".

PATU PÄRITOLU

Tuleb märkida, et patt lähtub meist enestest. Meie patus oleme meie ise süüdi. Muidugi oleks meeldivam mõelda, et meie ei kannu vastutust meie pattude eest. Kui see oleks nii, siis me võiksime vabalt pattu teha ja õigustada end sellega, et kõige meie poolt tehtu eest peab vastutama kurat. Pole imeks pandav, et patus süüdi olevad õigustavad end sellega, et teo sooritamise momendil või isegi kuritöös juhtis neid kurat ja seepärast nad ei saa vastutada kõige nende poolt sooritatute eest. Ja on täiesti loomulik, et selline ebaõnnestunud õigustus ei leia tähelepanu ja patused saavad oma "teenete" kohaselt.

Me peaksime meeles pidama, et "kättemaks patu eest on - surm"(Roomlastele 6:23); patt viib surma. Kui mõelda, et meie ei vastuta oma pattude eest, vaid vastutust nende eest kannab kurat, siis peaks õiglane Jumal karistama kuradit aga mitte meid. Kuid meie pattude eest mõistetakse kohut meie üle ja see näitab, et meie ise vastutame nende eest. Mõte kuradi süüdi olemisest meie pattude eest, on eesmärgiga, võtta meilt ära vastutus meie poolt tehtud kurja eest. See on veel üks näide, mis selgitab inimeste piibliõpetusest keeldumise põhjust; inimliku loomuse patust.

"Kõik, mis väljastpoolt läheb inimese sisse, ei või teda rüvetada ... Sest seestpoolt, inimeste südamest, lähtuvad kurjad mõtted, hoorus, vargused, tapmised, abielurikkumised, ahnus, kurjused, kavalus, kiimalus, kade silm, Jumala pilkamine, kõrkus, rumalus. Kõik need pahad asjad lähtuvad seestpoolt ja rüvetavad inimest" (Markuse 7:15-23). Idee mingisuguse patuse olemise olemasolust väljastpoolt, mis siseneb meisse ja sunnib meid patustama, ei ole siin kooskõlas Kristuse õpetusega. Seestpoolt, inimese südamest, väljuvad kõik need patused mõtted. Sellepärast ütles ülemaailmse üleujutuse ajal Jumal: "Inimese südame mõtlemised on kurjad ta lapsepõlvest peale" (1Moosese 8:21). Jakoobuse 1:14 räägib meile: "Igaüht kiusatakse, kui tema enese himu teda veab ning ahvatleb". Meid kiusatakse meie isiklike himude kaudu, meie endi patuste soovide kaudu, aga mitte millegiga, mis asub meist väljaspool. Jaakob küsib: "Kas mitte sealt, teie himudest?" (Jakoobuse 4:1). Igaühel meist on oma isiksusele iseloomulikud kiusatused. Nad sünnivad meie isiklike patuste soovide kaudu ja käivad ainult meie isiksuse kohta. Ja räägitakse õieti, et meie ise oleme iseenese suurimad vaenlased.

Läkitus roomlastele räägib põhiliselt patust: selles vaadeldakse patu päritolu ja kuidas sellest üle saada. Erakordselt tähtis on ära märkida, et läkituses kohtab väga harva meenutusi kuradist ja saatanast. Ja ka Paulus ei meenuta kuradit ja saatanat, kui räägib, kust lähtub patt. Sedasama võib öelda

kontseptsiooni kohta kuradist, Uues Testamendis. Kui oleks olemas väline olevus, kes sunnib inimest patustama, siis nähtavasti oleks sellest korduvalt meelde tuletatud Vanas Testamendis? Kuid selles mõttes on sügav ja ühemõtteline vaikus. Kohtunike aja kirjeldus või iisraellaste viibimine kõrbes, näitab, et juudid panid sel ajal toime hulgaliselt patte. Kuid Jumal ei hoiatanud neid kellestki tugevast, üleloomulikust olevusest või jõust, mis oleks võinud siseneda neisse ja sundida neid pattu tegema. Selle asemel kutsus Ta neid üles pöörduma Tema Sõna poole, nii et nad ei käiks oma isikliku lõa otsas (näiteks 5Moosese 27:9,10; Joosua 22:5).

Paulus kaebab: "Minus, see on minu lihas, ei ela head ... Sest head, mida ma tahan, ma ei tee, vaid kurja, mida ma ei taha, ma teen! Kui ma nüüd teen seda, mida ma ei taha, siis ei tee seda enam mitte mina, vaid patt, mis elab minus" (Roomlastele 7:18-20). Ta ei lao siin süüd tehtud patu eest välisele olevusele, kelle nimeks on kurat. Ta räägib oma patusest loomusest, kui reaalsest patu allikast: " ... Siis ei tee seda enam mitte mina, vaid patt, mis elab minu sees. Nii ma leian eneses käsu, et kuigi ma tahan teha head, on mulle omane teha kurja" (Roomlastele 7:20,21). Paulus märgib, et vaimsele vastupidine lähtub sellest, mida tema nimetab "Patt, mis elab minus". Iga mõtle, vaimselt andekas inimene, jõuab eneses sellesama äratundmiseni. Tuleb öelda, et isegi selline ületamatu usklik nagu Paulus, ei tundnud oma loomuse muutumist peale üleminekut kristlusesse ja teda ei olnud asetatud sellisesse olukorda, mille puhul ei oleks saanud pattu teha ja ei oleks pattu teinud. Kaasaegse "Evangeelse liikumise" liikmed kinnitavad, et nemad on sellises olukorras, seejuures nad on asetanud Pauluse "päästmatute" ritta, tema sõnade pärast, mis on lausunud Roomlastele 7:15-21 värssides. Need värssid kinnitavad põhilist raskust nende kutsumusele.

Teine kaheldamatult õilis inimene, Taavet, väljendas samuti muret oma loomuse alalise patuse üle: "Sest ma tunnen oma üleastumisi ja mu patt on alati mu ees!" (Laulud 51:5).

Piibel räägib küllaltki täpselt inimese loomuse fundamentaalsest patusest. Kui seda õieti mõista, siis ei ole mingit vajadust kujuteldava olevuse leiutamiseks, mis asuks väljaspool meie inimlikku loomust ja kannaks vastutust meie pattude eest. Jeremija 17:9. värss räägib, et inimese süda on äärmiselt rikunud ja petlik, et meie ei suuda isegi õieti ette kujutada endale tema patuse mõtmeid. Ja ei saa öelda enam selgemalt, kui seda on tehtud Koguja 9:3. värssis: "Inimlaste süda on ju täis kurjust". Efeslastele 4:18. värss selgitab nii inimese loomuse eemaldumise põhjust Jumalast: "Neis pesitseva rumaluse ja nende südame paadumuse tõttu". Meie vaimselt pimedate ja rumalate südame tõttu, eemaldab meie mõttekäik meid Jumalast. Kooskõlas sellega kõlavad Galaatlastele 5:19 sõnad "meie liha tegudest";

see tähendab, et meie liha, meie loomus ja iseloom, sunnivad meid pattu tegema. Mitte ükski ülalpool toodud lõikudest ei tõenda patu päritolu meie sees nagu oleks see kuradist sisendatud. Patu tendentsid on meis, meie sündimisest alates, mis moodustavad meie inimliku loomuse põhilise osa.

6.2 KURAT JA SAATAN

Sõna "saatan" kujutab endast tõlkimatut vanajuudi sõna, mis tähendab "vastane"; samal ajal kui sõna "kurat" on tõlge kreeka sõnast "diabolos", mis tähendab "petist, vaenlast või valesüüdistajat". Kui me usume, et saatan ja kurat on olevused, mis asuvad väljaspool meid ja vastutavad pattude eest, siis ükskõik kuna me ka ei kohtuks nende sõnadega Piiblis, peame suunama need sellisele patusele inimesele. Nende sõnade piiblikasutus näitab, et nendest võivad lähtuda omadused, mis kirjeldavad tavalisi inimesi. See fakt teeb võimatuks mõttekujutuse, et sõnad saatan ja kurat, nagu neid kasutatakse Piiblis, käivad mingisuguse suure patuse isiksuse või olendi kohta, mis asub väljaspool meid.

SÕNA "SAATAN" PIIBLIS.

1Kuningate 11:14. värsis loeme: "Ja tõstis Jehoova vastase (seesama vanajuudi sõna, mis on teistes kohtades tõlgitud kui "saatan"), Saalomoni, edomlase Hadadi"; ja edasi: "Ja Jumal tõstis temale vastaseks ka teise (teise saatana) ... Tema oli Iisraeli vastane (saatan)" (1Kuningate 11:23,25). See ei tähenda, et Jumal tõstis üleloomuliku isiksuse või Inglise, et olla saatanaks (vastaseks) Saalomoni vastu; Ta tõstis tavalised inimesed. Matteuse 16:22,23 värsid annavad teise näite. Peetrus püüdis veenda Jeesust, et ta ei läheks Jeruusalemma, surma ristil. Jeesus pöördus ja ütles Peetrusele: "Tagane minust, saatan! Sa oled mulle pahanduseks (kiusatuseks), sest sa ei mõtle sellele, mis on Jumala, vaid mis on inimeste meelt mööda". Nii nimetatigi Peetrust saatanaks. Siin on kristallselge, et Kristus ei rääkinud ei Inglise ega koletisega, kui ta lausus need sõnad; ta rääkis Peetrusega.

Nii nagu sõna "saatan" tähendab vastalist, võib ka hea inimene, isegi Jumal olla nimetatud "saatanaks". Iseenesest ei kujuta see sõna mitte midagi halba. Patu varjund, mis sõnal "saatan" on, on tihti põhjendatud sellega, et meie patune loomus on meie kõige suuremaks "saatanaks" või vastaseks. See varjund on samuti seotud selle sõna kasutamisega inimeste kõnepruugis seoses patuga. Jumal ise võib olla meie jaoks "saatanaks", kuna ta toob meie

140 JUMAL JA PATT

ellu katsumusi või seisab vale tegevussuuna teel, millele meie oleksime võinud astuda. Kuid kui me ka nimetame Jumalat "saatanaks", ei tähenda see seda, et Tema ise on "patune".

Kuningate raamatud ja Ajaraamatud annavad samuti nende episoodide kirjelduse; neli lõiku Evangeeliumist räägivad ühest ja samast, kuid kasutavad selleks erinevaid stiililisi võtteid. 2Kuningate 24:1. värss räägib, et Jumal saatis Taaveti, tegema üleskirjutust Iisraeli rahva kohta. 1Ajaraamat 21:1. värssis on antud vastav kirjeldus sellest sündmusest sellisel: "Aga saatan tõusis Iisraeli vastu, ja kihutas Taavetit, et ta Iisraeli ära loeks". Ühes lõigus on öeldud, et Jumal sundis Taavetit tegema rahvaloendust, aga teises, saadab saatan teda sedasama tegema. Ainus järeldus, mis siit ilmneb, seisneb selles, et Jumal oli Taaveti suhtes kui saatan või vastane. Sedasama tegi Jumal Iobiga, saates talle katsumusi elus, nii et Iob ütles Tema kohta nii: "Sa oled muutunud julmaks mu vastu, Sa kiusad mind oma vägeva käega" (Iobi 30:21); faktiliselt väljendus Iob nii: "Sinu teod on minu vastu nagu saatan".

SÕNA "KURAT" - PIIBLIS

Sama on ka sõnaga "kurat". Jeesus ütles: "Kas siis mina ei kogunud teid kahteist (apostlid) ja üks teie seast on kurat?" Ja ta rääkis Juudas Iskariotist, kes oli tavaline, surelik inimene. Ta ei rääkinud kellestki sarvedega või ebaloomulikust hingest. Sõna "kurat" käib siin lihtsalt patuse inimese kohta. 1Timoteusele 3:11. värss annab teise näite. Preestrite naised ei tohiks olla laimajad. Algne kreeka sõna on siin "diabolos", mida teistes kohtades on tõlgitud sõnana "kurat". Paulus hoiatab Tiitust, et elatanud naised koguduses ei tohi olla "laimajad" või "kuradid" (Tiitusele 2:3). Sedasama ütles ta ka Timoteusele (2Timoteusele 3:13): "Viimastel päevadel ... on inimesed ... õelad (kuradid)". See ei tähenda, et nad muutuvad üliinimesteks, vaid et nad on veel patusemad. Peaks olema täiesti selge, et sõnad "kurat" ja "saatan" ei käi langenud Inglise kohta või mingisuguse patuse olevuse kohta väljaspool meid.

PATT, SAATAN JA KURAT

Sõnu "saatan" ja "kurat" kasutatakse mõistukõnelises (allegoorilises) mõttes loomulike patuste kalduvuste lahti seletamiseks, mis meis on, millest me rääkisime lõigus 6.1. See on meie peamine "saatan" või vastane. Neid sõnu võib samuti kasutada kui mõistukõnet, mis sellisel juhul tähendab "kuradit", - kui meie vastast, laimajat, kes moonutab tõde. See on see, mida kujutab endast meie loomulik "inimene" - tõeline kurat. Side kuradi ja meie patuste

soovide vahel, patu vahel, mis elutseb meie sees, on selgelt väljendatud mitmes katkendis. "Et nüüd lapsed meil on liha ja vere osalised, siis temagi (Jeesus) sai otse samal viisil osa sellest, et ta (oma) surma läbi kaotaks selle, kelle võimu all oli surm, see on kuradi" (Heebrealastele 2:14). Siin räägitakse kuradist kui surma eest vastutavast olendist. Kuid "patu palk on surm" (Roomlastele 6:23). Sellepärast esinevad patt ja surm ühesuguse mõistena. Jakoobuse 1:14. värss ütleb sellele sarnaselt, et meie patused soovivad kiusavad meid, viies meid patuni ja järelikult, surmani; aga Heebrealastele 2:14. värss märgib, et Jeesusel oli meie (inimlik) loomus, et purustada kuradit. See on kontrastiks Roomlastele 8:3. värstile: "Jumal läkitas oma Poja patuse liha sarnasuses (meie inimlikus loomuses) ja patu pärast ning mõistis patu hukka liha sees". Siin on näidatud, et kurat ja patused kalduvused, mis loomulikult on meie inimloomuses, esindavad tegelikult üht ja sama. On äärmiselt tähtis mõista, et Jeesus allus samasugustele kiusatustele nagu meiegi. Kuradi tähenduse mittemõistmine tähendab, et me ei suuda õieti endale ette kujutada Jeesuse loomust ja tegusid. Üksnes sellepärast, et Jeesusel oli meie inimlik loomus, "kurat" tema sees, võib meil olla lootus pääsemisele (Heebrealastele 2:14-18; 4:15). Saades võitu omaenese loomulikest soovidest, piibellikult kuradist, suutis Jeesus purustada kuradi ristil (Heebrealastele 2:14). Kui kurat oleks olnud isiksus, siis ta ei saaks enam eksisteerida. Heebrealastele 2:14. värss seletab seda kinnitades, et oma surmaga hävitas Kristus kuradi. Oma surmaga Jeesus kaotas "patuse keha" (Roomlastele 6:6), see tähendab, inimliku loomuse, patu, mis ilmneb meie endi kehade kujul.

"Kes pattu teeb, see on kuradist" (1Johannese 3:8), sest patt on meie endi isiklikele loomulikele patustele soovidele järeleandmise tulemus (Jakoobi 1:14,15), mida Piibel nimetab "kuradiks". "Selleks on Jumala Poeg ilmunud, et ta tühistaks kuradi teod" (1Johannese 3:8). Kui meil on õigus, rääkides, et kurat kujutab endast meie patuseid soove, siis on patt, nende, meie patuste soovide tulemus. See on kooskõlas 1Johannese 3:5: "Selleks on Jumala Poeg (Jeesus) ilmunud, et ta tühistaks kuradi teod". See kinnitab meie järeldusi, et "meie patud" ja "kuradi teod" - on üks ja seesama. Apostlite teod 5:3. värSIGA annab teise näite sellele seosele kuradi ja meie pattude vahel. Peetrus ütleb Ananjale: "Miks sa lubasid saatanal külvata oma südamesse mõtte valetada Pühale Vaimule?" Millegi asetamine meie südamesse on sama, kui täita meie süda saatanaga. Kui me ise asetame midagi oma südamesse, näiteks, patuse plaani, siis see algab meie seest. Kui naine eostub, siis see ei toimu väljastpoolt teda; see saab alguse tema sees. Jakoobuse 1:14,15 värSID kasutavad sedasama

mõistet, kirjeldades seda kui "meie himu, siis, kui ta on rasestunud, toob patu ilmale". Laulud 109:6. värss võrdleb patust inimest kuradiga: "Sea õel tema vastu, ja saatan seisku ta paremal käel", see tähendab hakkab valitsema tema üle (vrd. Laulud 110:1).

ÜMBERKEHASTUMINE

Kuid te võite täitsa põhjendatult öelda: "Kogu see jutt kuradist käib nii, nagu ta oleks inimene!" Ja see on täitsa õige. Heebrealastele 2:14. värss räägib temast, nagu ta oleks surmavalla omanik. Isegi põgus süvenemine Piibli lugemisse, näitab, et selles figureerib tihti ümberkehastumise idee, mis juhib kõnet abstraktsest arusaamast, nagu inimesest. Õpetussõnad 9:1. värsis räägitakse nii naisest, keda nimetati tarkuseks, kes ehitas endale maja, aga Roomlastele 6:23. värss kehastab pattu arvepidajana, kes annab tasu välja surma näol. Veelgi üksikasjalikumalt vaadeldakse seda küsimust KÕRVALEPÕIKES 5. Meie kurat, "diabolos", kujutab tihti meie patuseid soove. Kuid inimene ei suuda omada abstraktset "saatanat". Patused soovivad, mis on inimese südames, ei saa eksisteerida inimesest lahus; sellepärast "kurat" kehastubki ümber. Patt esineb tihti härrasmehe kujul (näiteks, Roomlastele 5:21; 6:6,17; 7:3). Sellepärast on arusaadav, et ka kurat kehastub ümber; sealjuures käib ka "kurat" samuti "patu" kohta. Samuti räägib Paulus meist, kui kahestunud isikutest, kes asuvad meie kehas (Roomlastele 7:15-21), kus ilmalik inimene, "kurat", võitleb vaimse inimesega. Kuid on täiesti mõistetav, et meie sees ei ole otseses mõttes isikuid, kes võitlevad teine teisega. See, meie loomuse patune osa Matteuse 6:13. värss, kehastub sõnaga "kiusatus", piiblikuradi tähenduses. 1Korintlastele 5:13. värss on seesama sõna, "kiusaja" tähenduses, lahtiseletatult - "kõlvatu", näidates, et kui inimene annab järele patule, see tähendab oma "kiusajale", siis ta ise saab "taganejaks" või "kuradiks".

"KURAT" ja "SAATAN" POLIITILISES KONTEKSTIS

Sõnad "kurat" ja "saatan" kehastuvad ka samuti, kirjeldades pahelist, patust maailma, milles me elame. Ühiskondlikest, poliitilistest ja pseudo-religioossetest inim ierarhiatest võib rääkida "kurat" mõttes. Kurat ja saatan käivad Uues Testamendis tihti Juudi ja Rooma süsteemi poliitilise ja ühiskondliku võimu kohta. Me loeme kuradist, kes sulgeb usklikud pimedasse (Ilmutuse 2:10); sealjuures peetakse silmas Rooma valitsust, kes sulges usklikud vanglatesse. Sellesamas kontekstis loeme me Pergamoni kirikust, mis asetseb saatanastekoha või trooni lähedal, seega on siin jutt

Rooma valitsemiskoloonia asukohast, mis oli Pergamonis, kus oli samuti grupp usklikke. Me ei saa rääkida, et saatanal endal, kui ta on olemas, oli troon Pergamonis.

Individuaalne patt väljendub kui Jumala seaduse rikkumine ühe inimese poolt (1Johannese 3:4). Kuid patt, mida väljendatakse kollektiivselt, kui poliitilist ja ühiskondlikku jõudu Jumala vastu, on veel võimsam, kui individuaalne. See kollektiivne jõud, mis tihti kehastub võimsa olendi näol, on kuradi nimeline. Selles mõttes nimetavad Iraan ja teised Islami maad Ühendriike "suureks saatanaaks", see tähendab, suureks vastaliseks nende kursile poliitilises ja religioosses suunas. See on üks näidetest, mis illustreerib kuidas sõnu, "kurat ja saatana", sageli Piiblis kasutatakse.

Lõpetuseks peab nähtavasti ütlema, et selles küsimuses rohkem kui ükskõik missuguses teises, on tähtis rajada meie arusaam üldistatud järeltulel, mis on tehtud kogu Piibli ulatuses, aga mitte teha tõsiseid järeltule, lähtudes mõnest värsist, mis sisaldavad põgusaad fraase, mis käivad laialtlevinud arusaama kohta kuradist. Lõigud 6.1 ja 6.2 oleks kasulik veel kord tähelepanelikult läbi lugeda. Neis on antud lühike ülevaade sellest, mis annab õige ülevaate kõigist lõikudest - kuradi ja saatana kohta. Need sõnad võivad olla kasutusel tavaliste omadussõnade moodustamiseks või mõnes kohas käivad nad patu kohta, mis toimub meie isikliku inimliku loomuse süü tõttu. Mõned enam petlikuna tuntud lõigud, mis tuuakse laialt levinud uskumuste toetuseks, on vaatluse all KÕRVALEPÕIGETES, mis on toodud selle peatüki lõpus.

6.3 KURJAD VAIMUD (DEEMONID)

Eelnevas kahes kirjutises selgitasime, miks me ei usu kuradi või saatana kui isiku või koletise olemasolusse. Kui me räägime sellise olevuse puudumisest looduses, siis tuleb sellest teha kindlasti järeltule ka kurjade vaimude (deemonite) puudumisest, mis, nagu rahva hulgas arvatakse, on kuradi teenrid. Paljud inimesed arvavad, et Jumal annab meile elus kõike head aga kurat ja kurjad vaimud (deemonid) toovad meile ainult halba ja võtavad ära selle hea, mis meile on Jumalast antud.

Piibel õpetab selgelt, et Jumal on kõige jõu allikas (vt. lõiku 6.1) ja et Tema on vastutav - nii nagu hea - nii ka halva eest meie elus:-

144 JUMAL JA PATT

"Mina valmistan valguse ja loon pimeduse, mina annan õnne ja toon õnnetuse, mina, Jehoova, teen kõike seda" (Jesaja 45:7).

"Jehoovalt tuleb õnnetus Jeruusalema väravasse" (Miika 1:12).

"Kas linnas puhutakse sarve, ilma et rahvas ehmuks? Kas linnas juhtub õnnetus, mida Jehoova ei ole teinud?" (Aamos 3:6).

Seepärast, kui me kohtame elus raskusi, peame me teadma, et need lähtuvad Jumalast ja meil ei oleks vaja süüdistada selles kuradit või kurje vaimu (deemoneid). Iiob kaotas palju head, milles Jumal teda õnnistas, kuid ta ei öelnud: "Et need pahad vaimud võtsid minult kõik, mis Jumal mulle andis". Vastupidi, te vaid kuulake, mis ta ütles:-

"Jehoova on annud ja Jehoova on võtnud; Jehoova nimi olgu kiidetud!" (Iiobi 1:21).

"Kas me peaksime Jumalalt vastu võtma ainult head, aga mitte kurja?" (Iiobi 2:10).

Ja kui me teame, et kõik tuleb meile Jumalalt, siis, kui meil on raskusi, võime me paluda Jumalat, et Ta võtaks need meilt ära, aga kui Ta ei tee seda, tähendab Ta saadab need meile meie iseloomu arendamiseks ja meie hüveks kauges tulevikus:-

"Mu poeg ära põlga Issanda karistust ja ära saa araks, kui Tema sind noomib. Sest keda Issand armastab, seda Ta karistab; Ta peksab igat poega, keda ta vastu võtab. Taluge karistust kasvatuseks: Jumal kohtleb teid kui poegi; sest milline poeg on see, keda isa ei karista? Ent kui te olete ilma karistuseta, millest kõik on osa saanud, siis te olete värdjad ja mitte pojad" (Heebrealastele 12:5-8).

JUMAL: KÕIKVÕIMAS ALLIKAS

Jumal on kõikvõimas allikas. Vanajuudi sõna, mida tõlgitakse nagu Jumal, tähendab tegelikult võimast:

"Mina olen Jehoova ja kedagi teist ei ole, ei ole ühtki jumalat peale minu" (Jesaja 45:5);

"Kas on muud Jumalat kui mina? Mina küll ei tea, ei, muud kaljut ei ole!" (Jesaja 44:8).

"Jehoova on sinu Jumal; ja ei ole ühtki teist peale tema!" (5Moosese 4:35).

Selliseid salme kohtab Piiblis tihti. Kuna aga Jumal on kõikvõimas allikas ja Tema on ainus Jumal; see, kui tihti Ta seda meenutab meile, näitab et Ta on - armukade Jumal (nt. 2Moosese 20:5; 5Moosese 4:24).

Jumal muutub armukadedaks kui Tema inimesed hakkavad uskuma teisi jumalaid ja kui nad räägivad Talle: "Sina - oled suur Jumal, kõikvõimas Jumal, kuid tegelikult usume me veel mitme jumala olemasolusse peale Sinu, isegi kui nad ei ole nii võimsad kui Sina". Sellesarnase vea tegid ka iisraellased. Vanas Testamendis on eraldatud palju tähelepanu selle kirjeldamisele, kuidas juudid kurvastasid Jumalat oma usuga teistes jumalatesse, niisama nagu ka Temasse. Piiblist on näha, et kurjad vaimud (deemonid), kellesse inimesed ikka veel ka praegust usuvad, on nende valejumalate sarnased, kellesse iisraellased uskusid.

KURJAD VAIMUD (deemonid) _ NEED ON IIDOLID

Paulus selgitab 1Korintlastele, miks kristlased ei peaks mingit tegemist tegema iidolite kummardamisega või uskuma millesegi sellesarnasesse. Piibliaegadel uskusid inimesed, et kurjad vaimud (tondid) on väikesed jumalakesed, keda tuleb kummardada, et ületada need raskused, mis elus ette tulevad. Sel eesmärgil tegid nad tontide kujusid, mis olid samasugused kui iidolid, ja kummardasid neid. Sellepärast kasutabki Paulus vaheldumisi sõnu "kurjad vaimud" ja "iidolid" oma läkituses:

"Mida paganad ohverdavad, seda nad ohverdavad kurjadele vaimudele, aga mitte Jumalale. Ent ma ei taha, et teil oleks osadust kurjade vaimudega. Aga kui keegi teile ütleb: "See on ohvriliha", siis ärge sööge selle inimese pärast, kes tegi märkuse ..." (1Korintlastele 10:20,28).

Niisiis iidolid ja kurjad vaimud (tondid) on faktiliselt üks ja sama. Pöörake tähelepanu, kuidas Paulus räägib, et nad toovad ohvreid "kurjadele vaimudele (iidolitele aga mitte Jumalale)", ja kuna on ainult üks Jumal, siis sellest järeldub, et kurjadel vaimudel ei ole mitte mingit reaalset jõudu, nad - ei ole jumalad. See mõte avaneb hästi 1Korintlastele 8:4. värssis.

"Mis nüüd puutub ebajumala ohvriliha söömisse, siis teame, et maailmas ei ole ühtki ebajumalat (on ekvivalentne kurjale vaimule) ja et ei ole muud jumalat kui üks".

Iidoleid või kurje vaimu ei ole olemas. On ainult üks tõeline Jumal, või jõud maailmas. Paulus jätkab: (värss 5,6)

"Sest kuigi on olemas niinimetatud jumalaid, olgu taevas või maa peal, nagu ju on olemas palju jumalaid ja palju isandaid, on meil ometigi ainult üks Jumal, Isa, kellest on kõik asjad (nii head kui ka halvad, nagu me eespool ütlesime)".

Ja ka praegust on veel inimesi, kes usuvad igasuguste demonite (pahade vaimude) olemasolusse - üks neist aitas kaotada töö, teine lõi põhjuse, mille pärast naine läks ära kodust jne.

Edasise kinnituse, et inimesed uskusid Uue Testamendi aegadel kurjadesse vaimudesse nii nagu iidolitesse või "jumalakestesse", leiame Apostlite teod 17:16-18. värssides. Siin räägitakse, et Paulus kuulutas Ateenas, kus "linn oli täis ebajumalaid". Ateena elanikud kummardasid vastavalt mitmetele erinevatele jumalatele. Kuuldes, et Paulus jutlustas Evangeeliumi, ütlesid inimesed: "Tema näib kuulutavat võõraid (s.o. uusi) vaimu (kurje vaimu), sest ta jutlustas neile Jeesusest ja ülestõusmisest". Inimesed arvasid, et "Jeesus ja ülestõusmine" - need on uued kurjad vaimud, iidolid, kellest neile kuulutati. Kui te loete ülejäänud peatükki, siis näete, kuidas Paulus jätkab kuulutamist nende inimestele. Värsis 22 ütleb ta: "Te olete igapidi väga jumalakartlikud" (nimelt: allute täielikult kurjade vaimude kummardamisele), ja ta selgitas neile, et Jumalat ei ole nende kurjades vaimudes või iidolites. Ärge unustage, et Jumal on - ainus võimas allikas. Kui Teda ei ole kurjades vaimudes, siis ei ole neil mitte mingit jõudu, kuna meie universumis ei ole mitte mingisugust teist jõu allikat; siis siit järeldub, et kurje vaimu ei ole olemas.

KURJAD VAIMUD (demonid) OLID VANA TESTAMENDI IIDOLID (ebajumalad)

Vana Testamendi juurde tagasi tulles, leiame me üha enam kinnitusi, et "kurjad vaimud" on seesama, mis iidolidki. Laulud 106:36-39. värssid räägivad iisraellaste vigadest ja võrdlevad Kaanani iidoleid kurjade vaimudega:-

"Nad (iisraellased) teenisid nende ebajumalaid ja need said neile püüniseks! Nad ohverdasid oma poegi ja tütreid haldjaile ja valasid süüta verd, oma poegade ja tütarde verd, mida nad ohverdasid Kaanani ebajumalaile! Ja nad rüvetusid oma tegudest ning hoorasid oma eluviisidega!"

On täitsa selge, et kurjad vaimud - on iidolite (ebajumalate) teine nimi. Jumal ütleb, et kummardades kurje vaimu, "rüvetasid iisraellased end oma tegudega ... oma üleastumistega", sest nende usk kurjadesse vaimudesse oli

inimkujutluse vili ja ebajumalad, mida nad löid, oli nende endi käte töö. Sellisel kujul, need inimesed, kes veel praegu usuvad kurjade vaimude olemasolusse, usuvad tegelikult sellesse, mis inimesed on välja mõelnud, aga mitte sellesse, mida Jumal meile õpetab.

5Moosese 32:15-24. värsid kirjeldavad, kuidas vihastub Jumal, kui tema inimesed usuvad (ebajumalatesse) kurjadesse vaimudesse:-

"Nad (iisraellased) ärritasid teda võõraste jumalatega, nad vihastasid Teda oma jäledustega. Nad ohverdasid haldjaile, kes ei ole jumalad, jumalaile, keda nad ei tunnud, kes olid uued, äsja tulnud, kelledest teie vanemad ei teadnud. Ta ütles: "Ma peidan oma palge nende eest, sest nad on pöörane sugu, lapsed, kelles ei ole truudust! Nad on Mind ärritanud nendega, kes ei ole jumalad, on Mind vihastanud oma tühisustega. Ma kuhjan nende peale õnnetusi, Ma paiskan nende vastu kõik oma nooled!"

Niisiis, nimetab Jumal kurjasid vaimu iidoliteks (ebajumalateks), jäleduseks ja tühisuseks, see tähendab, annab neile sellised nimetused, millesse ei saa uskuda ja mis ei tähenda olevusi. Usk kurjadesse vaimudesse demonstreerib usu puudumist Jumalasse. Ei ole muidugi kerge uskuda, et Jumal saadab meile elus mitte ainult head vaid ka halba. Kergem on mõelda, et halb saadetakse meile veel kelleltki, muidu, kui me räägime, et halb tuleb meile Jumalalt, siis me peame uskuma sellesse, et Jumal võtab selle halva meilt ära, või et Tema näib meile lõppude lõpuks mõõtmatus suure õnnistusena.

KURJAD VAIMUD (deemonid) VANAS TESTAMENDIS

Kuid teie võite küsida: "Mida te räägite lõikude kohta Vanas Testamendis, mis räägivad selgelt kurjadest vaimudest?"

Üks seisukoht peab olema täiesti selge: Piibel ei vastandu iseenesele; ta vahendab Kõikvõimsa Jumala Sõna. Kui meile räägitakse, et Jumal saadab meile probleeme ja et Tema on kogu jõu allikas, siis ei saa Piibel rääkida, et kurjad vaimud on väikesed jumalakesed, kes seisavad Jumalale vastu ja samal ajal toovad meile igasugu hädasid ja probleeme. Tähelepanuväärne on see fakt, et sõna "kuri vaim", tuleb ette Vanas Testamendis ainult neljal korral ja alati kontekstis iidolite kummardamisega; kuid Uues Testamendis kohtab seda märksa enam. Me seostame seda sellega, et kui kirjutati Evangeeliumi, oli inimeste hulgas levinud uskumus, et igasugune arusaamatu (mõistmatu) haigus tuuakse kurjade vaimude poolt. Kui kurjad vaimud tõepoolest eksisteeriksid ja oleksid kaasosalised meie haigustes ja

probleemides, siis räägitaks sellest ka Vanas Testamendis ja neid oleks meenutatud veel sagedamini. Kuid me ei loe üldse kurjadest vaimudest selles kontekstis.

KURJAD VAIMUD (deemonid) UUES TESTAMENDIS

Kui me loeme, et kellestki aeti välja kurjad vaimud, siis me teame, et inimesed, kellest nad välja aeti, olid allutatud ravile mingisuguse mälulünga või haigusega, mida sel ajal ei mõistetud seletada. Inimestel, kes elasid esimesel sajandil m.a.j. oli kalduvus süüdistada kujuteldavaid kurje vaimu, kõiges, mida nad ei mõistnud. Ja kuna vaimuhaigused olid inimestele arusaamatud, toleaeegse meditsiini taseme juures, räägiti sellistest haigetest kui "kurjadest vaimudest vaevatuist". Vana Testamendi aegadel räägiti vaimuhälvetega inimestest kui õelatest ja kurjadest vaimudest haaratutest (Kohtumõistjate 9:23; 1Saamueli 16:14; 18:10). Uue Testamendi aegadel kõlasid sõnad, "kurjadest vaimudest/hingedest vaevatud", inimeste kohta, kes kannatasid vaimuhaiguste all. Side kurjade vaimude ja haiguste vahel on ära toodud järgnevas värssides:

"Tema (Jeesuse) juurde toodi palju seestunuid; ja ta ajas vaimud välja sõnaga ja tegi haiged terveks, et läheks täide, mis on üteldud prohvet Jesaja kaudu: "Tema võttis enese peale meie haigused ja kandis meie tõved!" (Matteuse 8:16,17).

Nii et inimlikud puudused ja haigused - on seesama, mis on olla "kurjade vaimude ja deemonite" meelevaldas.

Inimesed arvasid, et Jeesus on hull ja rääkisid, et see on sellepärast, et tema sees on kuri vaim: "Temas on kuri vaim ja ta jamsib" (Johannese 10:20; 7:19,20; 8:52).

HAIGETE RAVIMINE

Pärast "kurjadest vaimudest vaevatute" ravimist, said inimesed tagasi "terve mõistuse". Olla "kurjast vaimust vaevatud", tähendas olla vaimselt ebaterve. Evangeeliumis räägitakse, et "seestunuid" sai terveks ravida, kusjuures sõna, "seestunud", väljendab teist haiguste kirjeldamise võimalust.

Luuka 10:9. värsist loeme, et Jeesus käskis oma seitsmekümnel õpilasel minna ja "ravida haigeid", mida nad ka tegid. Kui nad tagasi tulid, ütlesid nad: "Issand, ka kurjad vaimud alistuvad meile sinu nime tõttu!" (Luuka 10:17). Siin samastatakse kurje vaimu jälle haigustega. Mõnikord ravisid apostlid haigeid Jeesuse nimel (Apostlite teod 3:6; 9:34).

OMA AJA KEEL

Niisiis, näeme me, et Uues Testamendis on kasutatud selle aja keelt, "kurjadest vaimudest vaevatud" inimeste kirjeldamiseks, kui neil oli vaimuhälbeid või haigusi, mida keegi ei mõistnud seletada. Meie keeles on sõna "kuutõbine", vaimselt haige inimese kirjeldamiseks. Sõna sõnalt tähendab see seda, et inimest "kahjustab kuu". Palju aastaid tagasi uskusid inimesed, et kui inimene käib öösel majast väljas täiskuu ajal, et ta võib olla kuu mõju all ja temast võib saada vaimuhaige. Praegust kasutame me sõna "kuutõbine" - hullu inimese kirjeldamiseks, kuid see ei tähenda, et me usume, et hullumeelsus on kuu mõju tulemus.

Kui oletada, et neid sõnu hakatakse lugema kahetuhanda aasta pärast ja kui eeldada, et Jeesus ei pöördu selleks ajaks, võivad inimesed arvata, et meie uskusime inimeste hullumeelsusesse - kuu mõju tagajärjel, kuid nad oleksid ebaõiglasel, kuna me kasutame üksnes meie aja keelepruuki, nagu seda tegi Jeesus kakstuhat aastat tagasi. Taolisel viisil räägime me ka pärlikest haigustest, sellistest nagu "tantstõbi" (Parkinsoni tõbi), mis ei kujuta endast tantsu, kuid meie kasutame meie aja keelt, nimetades seda haigust nende sõnadega. On selge, et Jeesus Kristus ei sündinud 25. detsembril, kuid vaatamata sellele, kasutavad kaasaegsed kirjanikud sõnu "sündimise päev", kui räägivad sellest päevast, kuigi ma ei usu, et me peame tähistama seda päeva kui Kristuse sünnipäeva. Nädalapäevade nimed põhinevad keelelisel ebajumalakummardamisel, näiteks, "pühapäev" - tähendab päeva, mis oli pühendatud päikese kummardamisele; "laupäev" - oli planeedi Saturn kummardamise päev; "esmaspäev" - kummardati kuud jne. Nende sõnade kasutus meie poolt ei tähenda veel, et me jagame nende inimeste keelelist usku, kes algselt löid meie kaasaegse keele.

Hesekieli ajal eksisteeris müüt, et Iisraeli maa toob neile hädasid, kes sellel elab. See ei olnud õige, kuid Jumal, justkui jagades iisraellaste arvamust, kasutab seda ideed, mis oli tol ajal rahva hulgas laialt levinud:

"Nõnda ütleb Issand Jumal. Et teile üteldakse: "Sina oled inimeste sööja ja oma rahva lastetumaks tegija": siis sellepärast ei söö sa enam inimesi ... ütleb Issand Jumal" (Hesekieli 36:13,14).

Siis oli ka laialt tuntud uskumus, et meri - see on suur koletis, kes soovib neelata alla maa. Kuigi see on täitsa vale, kohtab Piiblis tihti meenutust sellest, selleks et aidata esmakordsetel lugejatel mõista kujutatud ideed (vt. Iiob 7:12; Aamos 9:3; Jeremija 5:22; Laulud 89:10; Abakuk 3:10; Matteuse 14:24; Markuse 4:37-39).

Assüüria mütoloogias mässav merekoletis oli Rahab'i nimeline ja täpselt samasugune nimi oli antud Egiptuse merekoletisele Jesaja 51:9. värsis. Kuna Piibel on Jumala Sõna, siis ei ole võimalik, et see oleks lihtsalt keelepeegelduse virvendus, mis eksisteeris selle kirjutamise ajal. Tõenäoliselt pöördus Jumal teadlikult toleaegete uskumuste poole, et näidata, et Tema on ainus võimas allikas ja et Tema tahe teeb kõik. Sellisel moel parandas Jumal siin põhilise vea sellest, et maailmas justkui oleks jõude, mis ei ole tema kontrolli all ja selle tõttu ilmneb kurjus. Samal ajal ei välju Piibel oma raamidest ja ei mõista hukka uskumust sellest, et meres elab hiiglaslik koletis või et meri ise on koletis.

Teiseks näiteks on välgu ja äikesepilvede kirjeldus, nagu "põgenev madu" (Iiob 26:13). See käis ilmselt toleaege keelepruugi kohta, et välg ja hirmuäratavad äikesepilved olid mao sarnased. Niisugused lõigud ei lükka ümber sellise mõtteviisi valelikkust ja ei sisalda teaduslikke katseid selgitusteks. Selle asemel viitavad nad sellele, et Jumal juhib kõiki loodunähtusi. Samasugune oli ka Kristuse suhtumine tol ajal eksisteerivas uskumusse kurjadest vaimudest. Tema imettegevad teod rääkisid selgelt, et Jumala jõud on absoluutselt täiuslik ja ei ole seotud inimlike ebauskuudega, niinimetatud "kurjadest vaimudest". Need, kes usuvad, et "kurjade vaimude" kirjeldus Uues Testamendis, kinnitab nende olemasolu, peavad tunnistama, et meri on tõepoolest koletis ja välg on tõepoolest suur madu. Siin peab veel kord alla kriipsutama, et Piibel on kirjutatud oma aja keeles, kuid ta ei kinnita seda usku, mis on aluseks selle aja keelele. Nagu me juba mainisime, on selline eripära iseloomulik ka meie endi keelele. Piibel teeb kõike seda, selleks, et kinnitada põhitõdesid, millest räägitakse osades 6.1 ja 6.2; et Jumal on kõikvõimas, et Tema on vastutav kõigi meie eluliste ebakõlade eest; et patt lähtub meist enestest ja et kõik ülalpoolõeldu, kinnitab Jumala tähtsust meie päästmises. Niinimetatud "suured kriitikud" osutavad pidevalt Pühakirja keele seosele ja sel ajal eksisteerinud kultuuri uskumustele, millest räägitakse Piiblis. See on täiesti arusaadav, kuna Piibel on kirjutatud keeles, mis sisaldab viiteid kohalikele uskumustele, kuid see on tehtud selleks, et kriipsutada alla, et Jahve on üksainus tõeline Jumal, võrreldamatult palju suurem, kui kõik väikesed inimlikud uskumused, mis olid tuntud neile, kes esmakordselt lugesid innustavaid sõnu, mis kandusid kuulutajate huultelt.

Kui mõtled sellest, siis imestad tahtmatult selle suure hulga oma aja keelenäidete kasutamise üle Piiblis, ilma katseteta seda parandada. Allpool tuuakse mõned näited:-

- Variserid süüdistasid Jeesust selles, et ta tegi oma imetegusid valejumala Peetsebuli abil. Jeesus ütles: "Kui mina Peetsebuli abil kurje vaim välja ajan, kelle abil ajavad teie pojad need välja?" (Matteuse 12:27). 2Aajaraamat 1:3. värss räägib selgelt, et Peetsebul oli vilistide ebajumal. Kuid Jeesus ei ütelnud: "Vaadake, 2Aajaraamat 1:3. värss räägib, et Peetsebul on valejumal, ei ole teie süüdistustel (alust) õigustust". Ei, Jeesus ütles nii, nagu oleks Peetsebul tõepoolest olemas olnud, kuna Ta tahtis, et Tema sõnad jõuaksid nende inimesteni, kellele Ta kuulutas. Samal moel rääkis Jeesus kurjade vaimude väljaajamisest. Ta ei kinnitanud, et "neid ei ole tegelikult olemas". Ta lihtsalt kuulutas evangeeliumi nende päevade keeles.

-Juudid pidasid end Jeesus Kristuse ajal pühakuteks ja arvasid, et nemad on Aabrahami järglased. Jeesus käitus nendega ka nagu "pühakutega" ja ütles neile: "Tean, et teie olete Aabrahami sugu" (Johannese 8:37). Aga Ta ei uskunud nende pühadusse, millest Ta tihti rääkis ja Johannese 8:39-44. värssides ütles Jeesus otse, et nad ei olnud Aabrahami sugu. Nii et Jeesus võttis inimeste usku puhta mündina, kuid demonstreeris neile tõe praktikas. Me näitasime, et selline oli Jumala suhtumine paganlikesse uskumustesse Uue Testamendi kirjutamise aegadel. Niisamuti suhtus Kristus kurjadesse vaimudesse sel ajal. Tema, Jumala poolt õnnistatud imettegevad teod, rääkisid täiesti selgelt, et haigused saadeti Jumalalt aga mitte mingisuguse muu jõu poolt ja ainult Jumalal oli võimas jõud nende ravimiseks.

- Paulus tõi tsitaate kreeka poetidelt, kes olid kuulsad piibli vastase vihkamisega, et kritiseerida neid, kes uskusid neid poeete (Tiituse 1:12; Apostlite teod 17:28). Me võime siin samuti meenutada Pauluse suhtumist ohvritulpa, millele oli kirjutatud: "Tundmatule Jumalale", see on mingisugusele paganlikule jumalale, kes võis eksisteerida, kuid keda Ateena elanikud veel ei tundnud (Apostlite teod 17:22,23).

- Efeslastele 2:2.värss räägitakse "õhuvalla vürstist". See ei ole kahemõtteline viide õhuvallale, kelle kontseptsiooni uskusid omal ajal Pauluse lugejad. Paulus räägib, et kunagi nad elasid "õhuvalla vürsti" tahtmise järgi. Sellesamas salmis kasutatakse selle "vürsti" kohta väljendit - "vaim (teadvuslik olend), kes tegutseb" inimeses. Varem nad uskusid paganlikku taevase vaimu, vürsti, ideesse. Nüüd aga märgib Paulus, et võim, kellele nad formaalselt allusid, oli nende

endi vale ettekujutuse vili. Apostlid suhtusid just sellisel moel paganlikesse uskumustesse ja rääkisid neist avaliku eitamiseta, näidates samal ajal tõde patu kohta.

- 2Peetruse 2:4. värss ütleb patuste inimeste kohta, kes suunatakse surmavalda (paljudes väljaannetes tõlgitakse seda sõna "põrgu"). Surmavald oli mütoloogiline koht allilmas. Kuid Peetrus ei tee siin parandust, vastupidi, ta kasutab seda sõna kui täieliku hävingu sümbolit ja karistust patu eest. Kristus kasutab sellesarnaselt oma kuulutustöös sõna "gehenna".

KAS KURJAD VAIMUD ON TÕESTI HAIGUSTE PÕHJUSEKS?

Igaüks, kes usub kurjade vaimude olemasolusse, peab esitama enesele küsimuse: "Kas minu haigus ei ole esile kutsutud kurjadest vaimudest, kui ma haige olen?"

Kui te arvate, et kurjad vaimud, kellest räägitakse Uues Testamendis on jumalakesed (tondid), kes keerlevad meie ümber ja loovad kurjust, siis te peaksite ütleva: "Jah!". Kuid, kuidas te saate selgitada seda fakti, et paljud haigused, mis on esile kutsutud kurjadest vaimudest, saavad praegu olla ravitavad või kontrolli all ravimitega? Klassikaliseks näiteks on malaaria. Suurem hulk aafriklasti uskusid hiljutise ajani, et malaariat kutsuvad esile kurjad vaimud, kuid meie teame, et seda haigust saab ravida hiniiniga või teiste ravimitega. Teie võite ütelda, et kui kuradikesed näevad, kuidas väikesed kollased tabletid lähevad teie neelu, hakkavad nad kartma ja lendavad minema? Mõningaid haigusi, mida Jeesus ravis, nagu kangestus kramptõbi, pidalitõbi või epilepsia, on kirjeldatud kui kurjast vaimust seestunuid. Kõiki neid haigusi on võimalik ravida ravimitega.

Minu sõber tuli maalt külla, Kampala linna lähedalt (Ugandas). Ta rääkis meile, et inimesed uskusid seal, et malaariat kutsuvad esile kurjad vaimud, kuid kui nad nägid, et ravimid aitavad kiiresti haigusest võitu saada, lakkasid nad uskumast kurjadesse vaimudesse. Kuid kui inimene haigestus musta malaariasse (mis kutsus esile tõsiseid mõistuse hälbeid), hakkasid nad jälle süüdistama kurje vaimu. Arst, kes tuli kohale lähimast linnast, pakkus neile tugevatoimelist malaariavastast ravimit, kuid nad ütlesid sellest ära, öeldes, et neile on tarvis midagi erilist, võitluseks kurjade vaimudega. Arst pöördus hiljem tagasi ja ütles: "Mul on ravim, mis ajab välja kurjad vaimud!" Haige võttis meelsasti rohtu ja tal hakkas parem. Teise tabletiga

oli sama lugu, mis esimesegagi. Arst ei uskunud kurjadesse vaimudesse, kuid ta kasutas nende inimeste keelt, et läheneda haigele, just niisamuti nagu "Suur Arst", Issand Jeesus, toimis 2000 aastat tagasi.

KÕRVALEPÕIGE 17: NÕIDUS (posimine)

See artikkel on kirjutatud põhiliselt lugejatele ja õpilastele, kes elavad Aafrikas ja teistes maailma jagudes, kus nõidus on tavaline igapäevane - normaalse elu ilming. Kõik, tõelised õpilased, kes õpivad Piiblit, tunnistavad, et nõidade poole, aafriklastest posijate poole, abi järgi pöördumine - ei ole ühenduses Tõe säilitamisega. Ma saan sealjuures aru, et posijad on odavamad ja tihti ka kättesaadavamad kui arstid-meedikud, kusjuures nende nähtav edu teeb nad vastuvõetavaks kohaliku elanikkonna silmis. Me hakkame vaatlema seda probleemi loogilisest Piibli seisukohast. See on ainus viis, tänu millele te võite leida eneses jõudu, et võita kiusatus ja mitte pöörduda nende inimeste poole.

NÕIDADE (posijate) KÜLGETÕMME

Kõigepealt on vajalik analüüsida nõidade külgetõmme. Me võime olla veendunud, et nende edu on suuresti üle tähtsustatud. Nende ravimine ei toimu kunagi avalikult, et kõik saaksid seda näha. Kui nende ravitsemine oleks tõepoolest edukas, siis nad töötaksid haiglates ja neid oleks võimalik näha kogu maailmas. Nende haigete reaalne seisund, kes allusid nõidade ravitsemisele, ei ole mitte kunagi teada, - hakkas neil tõepoolest parem või ei.

Need inimesed, kes annavad järgi kiusatusele, et pöörduda abi saamiseks nõidade poole, peavad eneselt küsima, kas nad on näinud oma silmaga (mitte üksnes kuulnud), inimest, kes läheks nõia juurde äralõigatud käega ja pöörduks tagasi tema juurest, uue, töövõimelise käega? On tarvis niisugust tõestust, et veenduda nõidade usaldusväärsuses. 5Moosese 13:1-3. värsid räägivad ses suhtes kindlamalt: iisraellasi õpetati, et kui ennustaja või selgeltnägija esitab märke või isegi imet, ei peaks inimesed uskuma seda inimest, enne, kui ta ei ole kinnitanud sõnadega truudust tõelisele õpetusele, mis vastab Jumala sõnale. On selge, et ravitsejad-nõiad, ei usu tõe, millest räägib Piibel, seepärast ei tasu allutada end kiusatusele, usaldada neid ja mõelda, et neil on reaalselt jõudu, kuna kogu jõud lähtub Jumalalt (Roomlastele 13:1; 1Korintlastele 8:4-6). Edasi, milliseid haigusi nad

ravivad? Praegu on tunnistatud, et inimene kasutab ära ainult üht protsenti oma aju potentsiaalidest. Ülejäänud osa on kõrgemal meie võimetest, (kahtlematult on inimesed võimelised tegema seda Jumala Kuningriigis). Me isegi peaaegu ei tunneta, et meie aju võib osutada füüsilist kaastegevust meie kehaga. On teada, et psühholoogid ravivad verehaigusi intensiivse sisendamise teel patsientidele, et nende veri on hea koostisega ja normaalse tsirkulatsiooniga. Arstid oletavad, et mõnikord võivad aset leida sellised tervenemised, mis ei sõltu ortodoksilisest meditsiinist. Stressi kaasmõju meie ajule võib esile kutsuda maohaavad ja peavalu. Rahustades aju või tehes vastavaid harjutusi, võib need valud maha võtta. Kuid kui inimesel on näiteks ära lõigatud käsi, siis ei saa mitte mingisugused mäluharjutused asetada seda endisele kohale. Sellepärast võivad nõiad-posijad saavutada nähtavasti selliste haiguste ravimisel edu, mida meie teadvus kontrollib. Kuna me ei taipa täielikult, kuidas töötab meie aju, siis näib meile, et nõiad omavad sellist võimet. Kuid see ei ole nii. Ainult mõjustades inimese teadvust, võivad nad ravimisel saavutada teatud tulemusi.

JÕU ALLIKAS

Kogu jõud tuleb siiski Jumalalt. Kõik hea ja halb, sealhulgas ka haigused, lähtuvad Temalt, aga mitte nõidadelt. Sellest räägitakse palju Pühakirjas: Jesaja 45:5-7; Miika 1:12; Aamos 3:6; 2Moosese 4:11; 5Moosese 32:39; Iiob 5:18. Kõiki neid kohti tuleb tähelepanelikult lugeda. Ülalpool öeldust järeldub, et haiguse puhul, peame me pöörduma palves Tema poole, võttes sel ajal rohtusid, mis on arst meile ette kirjutanud. Kui me aga pöördume abi saamiseks nõidade poole, siis me peame teadma, et me pöördume inimeste poole, kes kinnitavad, et nemad juhivad "tumedaid jõude", justkui meie aitamiseks. Kuid me teame, et selliseid jõude ei ole tegelikkuses olemas. Pöörduda abi saamiseks nõidade poole, tähendab, mitte uskuda Jumala kõikvõimsusesse; mitte uskuda, et see on Tema, kes saadab meile haigusi, see tähendab, arvata, et seda teevad teised jõud, kes alluvad nõidadele, nagu nõiad seda ise kinnitavad.

Jumal kurvastab väga, kui inimesed nii mõtlevad, sest Tema teab, et Tema saadab haigusi ja et Tema - on kõikvõimas. Iisraellased uskusid Jumalasse, kuid nad uskusid ka teiste jõudude olemasolusse, kes osalevad nende elus ja kummardasid iidoleid, mis nad olid loonud nende jõudude auks. See vihastas Jumalat nii, et Ta ajas nad ära Oma rahva seast (5Moosese 32:16-24). Jumala jaoks on see, et me ei usu täielikult Temasse, seesama, kui me ei usuks Temasse üldse. Rääkida oma usust tõelisse Iisraeli Jumalasse ja samal ajal tunnistada teiste jõudude olemasolu, kes on Jumalast lahus ja lubada

nõial üritada mõjustada neid jõude, et Tema meid hülgaks - kõik see on seesama, mida tegid iisraellased vanasti. Kauaaegne kurb Iisraellaste iidolikummardamise ajalugu on "kirja pandud meile õpetuseks". Me ei peaks üldse nendega suhtlema, kes usub neisse jõududesse.

"Mis on ühist valgusel pimedusega? ... Kuidas sünnib Jumala tempel ühte ebajumalatega? Sest meie oleme elava Jumala tempel ... "Minge ära nende keskel ja eralduge neist", ütleb Issand. ... ja olen teile Isaks, ja teie olete mulle poegadeks ja tütardeks" (2Korintlastele 6:14-18).

Kui me tõepoolest tunnistame valeks uskumused kurjadesse vaimudesse ja võtame ette pingutusi neist eemaldumiseks, siis me saame austava kinnituse selles, et me tõepoolest oleme Jumala enda lapsed. Lihane lapsevanem hoolitseb instinktiivselt oma lapse eest, kui ta haige on. Kas meil on raske ühendada meie usk mõttega sellest, et meie Taevane Isa teeb sedasama meie jaoks, ainult palju suuremal määral?

See on fakt - et nõidadel on mõju ainult nende üle, kes neisse usuvad. Samamoodi nagu inimene, kes on kaotanud oma armastatu, võib minna meediumi (vahendaja inimeste ja "hingede" vahel) juurde või nõia juurde ja paluda temalt kohtumist surnuga. Meedium palub siis kliendil sulgeda silmad ja väga selgelt kujutada endale selle inimese nägu. Klient võib keskenduda fotole, mida ta hästi mäletab. Meedium hakkab siis lugema kliendi mõtteid ja väikese liialdusega rääkima inimesest reaalses mõttes. Klient veendub peale seda, et meedium tõepoolest nägi surnud inimest, nagu elavat. Pöörake tähelepanu, et kunagi ei anta kindlat kinnitust, et see inimene on elus. Kui inimene keeldub uskumast või allumast meediumile, siis ei ole mingit tulemust. "Nõiad", kes tavaliselt jutustasid vaaraole ja Nebukadnetsarile nende unenägude tähendusi, ei oleks jäänud püsima oma kohtadele, kui nad ei oleks saavutanud mingisugust edu. Ei ole kahtlust, et nad kasutasid mõtete lugemise tehnikat. Kuid kui Jumal sekkus selle inimese ellu, kellega neil tegemist oli, nii nagu see juhtus vaaraoga ja Nebukadnetsariga, siis kaotasid nõiad oma jõu ja võime unenägusid ennustada. Sama juhtus Bileamiga, kes oli teatud määral nõid. Baalak, Moabi kuningas, uskus Bileami võimet, inimesed ära needa. Ta tasustas teda ohtrasti tema teenete eest, rääkides, et ta teab vanadest kogemustest, et keda ta neab see on tõepoolest neetud (4Moosese 22:6). Kuid Bileam avastas, et tema on kaotanud oma tavalise võime needa, kui ta pörkas kokku iisraellastega. On arusaadav, et sellistel inimestel ei ole üldse jõudu, kui neil on tegemist inimestega, kes on seotud usuga tõelisse Jumalasse, sõltumata

sellest kuulsusest, mida nad omavad oma edu eest, suhtlemises teiste inimestega.

PIIBEL NÕIDUMISEST (posimisest)

Selle praktiline tähendus seisneb selles, et kui me allume kiusatusele minna nõia juurde, peab meil olema täielik usk temasse. Ei ole mingit mõtet käia selliste inimeste juures, kui me loodame saada abi neilt oma tervise parandamiseks ja nähtavasti nad ise jagavad näiliselt seda arvamust. Kuid täielikult uskuda neisse ja nende jõudude olemasolusse, mida nad juhvavad, tähendab, et me ei usu täielikult tõelise Jumala kõikvõimsusesse. Kui me tõepoolest usume kirjutisse vaaraost, Baalakist ja Nebukadnetsarist, kellest oli ülalpool juttu, siis me ei saa minna nõia juurde selle usuga, mida on vaja temalt abi saamiseks. Allpool tuuakse näiteid selle kohta, et nõidadel ei ole jõudu Jumala Inimeste üle, kes meie ka oleme, meie tunnistuse ja ristimise järgi.

Võlumine (ka nõidumine) on Pauluse poolt nimetatud "liha teoks" ja arvatakse samasse kategooriasse nagu lahkõpetused, ebajumalateenistus ja eksitamine (Galaatlastele 5:19-21). Ta rääkis: "Millest ma teile ette ütlen, nagu ma ka juba enne olen ütelnud, et need, kes teevad seesugust, ei päri Jumala riiki". See oli üks suuremaid emotsionaalseid osi Pauluse kuulutuses. Moosese Seaduses räägitakse samuti, et kõik on võlurid, kes kasutavad ennustamist (nõiduse kohta teine sõna) ja need, kes saatsid oma lapsi läbi tule, pidid viivitamatult olema antud surmale (5Moosese 18:10-11; 2Moosese 22:18). Need, kes saatsid oma lapsi läbi tule, ei olnud tegelikult nõiad. Nõiad ja ebajumalakummardajad rääkisid neile, et laste kaitseks kurja jõu eest, tuleb nad saata läbi tule. Tuli puhastab. Siit näeme, et nagu nõiad, nii ka need, kes pöördusid nõidade poole abi saamiseks, tuli anda surma kätte. Vastavuses Uue Testamendiga, saab selle karistuseks olema väljaheitmine Jumala Kuningriigist. Jumal ei taha, et me jookseksime nõidadelt teeneid paluma, et oma seisukorda parandada. Meie elu jooksul Kristuses, peame me iga otsuse vastuvõtmiseks küsima eneselt täie tõsidusega: "Kas Jumal tõesti tahab, et me seda teeksime? Kas ma teeksin sedasama, kui Jeesus seisaks minu kõrval?" Nõidus on nähtavalt ja selgelt hukka mõistetud Jumala poolt. Mina arvan, et vääramatu vastus nendele küsimustele on sõna "ei". Jumal ei taha, et me hooliksime nõidusest. Saamuel määratles nõidust kui "sõnakuulmatust" (vanas juudi keeles sõna "provokatsioon") Jumala Sõnale (1Kuningate 15:23).

Tõepoolest ei ole mõtet provotseerida Kõikvõimast, nagu seda tegid iisraellased oma usuga ebajumalatesse ja nõidumisse (5Moosese 32:16-19).

Jumal märgib, et Tema käskis iisraellastel ajada ära kaananlased nende usu tõttu ebajumalatesse, mis oli Temale mittesobilik; aga selle asemel ühinesid nad ise selle tegevusega (5Moosese 18:9-14). Niisiis uue Iisraeli nimel, mis koosneb ristitud usklikest, ei peaks me tegema seda, mis toimub ümbritsevas pahelises maailmas, vastasel juhul - ei saa me pärida meile igavesti töötatud Kuningriigi maad. Kohatu on isegi mõte, et seda hakkavad valdama ainult nõiad, aga mitte meie. Kui me loodame, et nõiduse mõju võib meile mõju avaldada, siis me tõepoolest kasutame teda.

Õnnistagu kõiki meid Jumal, selles meie pimedas, paganliku maailma viimaste päevade läbimises, Tema Kuningriigi valguse, tõe ja kuulsuse poole.

"Sellepärast, et nad ei võtnud vastu tõe armastust, et nad oleksid võinud pääseda ... Jumal läkitab neile vägeva eksituse, et nad hakkavad uskuma valet ... Aga me peame alati tänama Jumalat teie eest, Issanda armastatud vennad ... Siis seiske nüüd, vennad, ja pidage kinni neist õpetusist, mis te meilt olete õppinud suusõnal või kirja teel. Aga meie Issand Jeesus Kristus ise ja Jumal, meie Isa, kes meid on armastanud ja meile on annud igavese troosti ja hea lootuse armuannina, trööstigu teie südameid ja kinnitagu teid igasuguses heas teos ja sõnas" (2Tessalooniklastele 2:10-17).

KÕRVALEPÕIGE 18: MIS JUHTUS EEDENIS?

"Ja madu ütles naisele: "Te ei sure kummatigi mitte, vaid Jumal teab, et mil päeval te sellest sööte, lähevad teie silmad lahti ja te saate Jumala sarnaseks, tundes head ja kurja!" (1Moosese 3:4-5).

KÄIBELOLEV ARVAMUS: Arvatakse ekslikult, et maoks on siin patustanud Ingel, nimega "saatan". Taevast välja heidetud (pagendatud) oma patu tõttu, laskus ta maa peale ja allutas Eeva kiusatusele, teha pattu.

MEIE KOMMENTAARID

1. Katkendis on juttu "maost". Sõnu "saatan ja kurat" ei esine terves Moosese raamatus.
2. Madu ei meenutata kusagil Inglina.
3. Sellepärast ei ole imekspandav, et 1Moosese raamatus ei räägita kellestki, kes oleks pörgust välja aetud.

158 JUMAL JA PATT

4. Patt toob surma (Roomlastele 6:23). Inglise ei sure (Luuka 20:35-36), sellepärast ei saa nad ka pattu teha. Õiglaste tasu seisneb selles, et nad saavad Inglise võrdseks ja ei sure (Luuka 20:35-36). Kui Inglise saaksid patustada, siis saaksid ka õiglased pattu teha, järelkult surra, mis tähendaks tegelikkuses neile, et nad ei saaks võimalust igavesele elule.

5. Tegelasteks on siin: Jumal, Aadam, Eeva ja madu. Rohkem kedagi ei meenutata. Ei ole mingisugust tõendust selle kohta, et keegi tungis mao sisse ja sundis teda tegema seda, mis ta tegi. Paulus ütles: "Madu pettis Eevat oma kavalusega" (2Korintlastele 11:3). Jumal ütles maole: "Et sa seda tegid, siis ..." (1Moosese 14). Kui saatan oleks madu ära kasutanud, miks teda siis ei meenutata ja miks ka tema ei saanud karistust?

6. Aadam süüdistas Eevat oma patu pärast: "Tema andis mulle puust" (1Moosese 3:12). Eeva süüdistas madu: "Madu pettis mind ja ma sõin" (1Moosese 3:13). Madu ei süüdistanud kuradit - ta ei õigustanud end.

7. Kui öelda, et madudel ei ole praegu kõnevõimet ja seada kahtluse alla Eedenis mao kohta öeldu, siis tuleks meeles pidada, et:-

a) Ükskord sunniti eeslit rääkima ja tegutsema inimese sarnaselt (Baalak): "Keeletu koormakandja loom rääkis inimese häälega ja takistas prohveti jõledust" (2Peetruse 2:16) ja

b) "Madu oli kavalam kõigist loomadest väljal kelled Jumal oli teinud" (1Moosese 3:1). Temale pandud needus võttis nähtavasti temalt võime rääkida, nii nagu ta võis seda teha Aadama ja Eeva ajal.

8. Kui Jumal lõi mao (1Moosese 3:1), siis teine olevus "saatan" ei läinud tema sisse. Kui me paneme selle kahtluse alla, siis me anname alust oletusele, et üks inimene võib siseneda teise inimese sisemusse ja teda juhtida. Kuid see on paganlik idee, mitte Piibli kohane. Kui rääkida, et kui Jumal polekski loonud madu, selle suure patu tõttu, mille ta toime pani Aadama ja Eeva suhtes, siis tuleks meenutada, et patt tuli maailma inimese kaudu (Roomlastele 5:12), seepärast et madu (loom) oli amoraalne ja rääkis sellest, mida ta nägi ja sellisena ei olnud vastutav Jumala ees ja järelkult, ta ei patustanud.

Mõned inimesed ütlevad välja oletuse, et 1Moosese raamatu 3. peatüki värsid käivad Serafimi kohta. Kuid, vanajuudi sõnal, mida tõlgitakse "madu", ei ole midagi ühist sõnaga "Serafim". Viimane on põhitähendusega "tuli" (leegitsev) ja 4Moosese 21:8. värsis on tõlgitud kui "vaskmadu", kuid

see ei ole sama sõna, mida mõeldakse meie sõna "madu" all 1Moosese 3. peatükis. Vask sümboliseerib pattu (Kohtumõistjate 16:21; 2Saamueli 3:34; 2Kuningate 25:7; 2Ajaraamat 33:11; 36:6). Sel viisil võib sõna "madu" assotseerida patu ideega, aga mitte patuse Ingliga.

MEIE SELGITUSED ANTUD ARTIKLILE:

1. Me oletame, et ei ole alust hakata kahtlema selles, mis on öeldud maailma loomisest ja inimese pattu langemisest esimestes Moosese raamatu peatükkides. "Madu" oli otseses mõttes madu. See fakt, et me praegu näeme madu roomajana, on needuse tagjärg, mis pandi madudele esmasündinud mao patu pärast (1Moosese 3:14), kinnitab seda. Samal moel näeme me, kuidas mehed ja naised vaevlevad praegust needuse käes, mis oli neile asetatud selsamal ajal. Me kujutame, et Aadam ja Eeva olid sõna otseses mõttes mees ja naine, nii nagu me võrdleme neid praegusaegsete meeste ja naistega, kes praegu omavad siiski palju paremaid tingimusi eksisteerimiseks. Järelikult, ka otseses mõttes oli esimene madu, elajas (loom), kuigi palju arukam kui maod praegu on.

2. Järgnevad näited on edasisteks kinnitusteks, et 1Moosese raamatu peatükke tuleb võtta sõna-sõnaliselt:-

-Jeesus suhtus Aadama ja Eeva loomise kirjeldusse, kui oma õpetuse alusesse abielu registreerimisest ja lahutusest (Matteuse 19:5-6). Ei ole mingit viidet, et ta oleks võtnud seda mingis muus mõttes.

"Sest Aadam loodi enne, siis Eeva; ega Aadamat petetud, vaid naist peteti ja ta sattus üleastumisse" (1Timoteusele 2:13-14). Ka Paulus luges 1Moosese raamatut sõna sõnaliselt. Ja mis on eriti tähtis, ta kirjutas varem, et "oma kavalusega meelitas madu Eevat" (2Korintlastele 11:3). Pöörake tähelepanu sellele, et Paulus ei maini, et kurat kiusas Eevat.

- Kas on üldse mingit tunnistust, et maailma kirjelduses ja pattu langemises, peaksime me võtma midagi teise mõtteliselt? Vastavuses 1Moosese raamatu 1. peatükiga, oli maailm loodud kuue päevaga. See, et need olid just päevad, igatüks kestvusega 24 tundi, kinnitab see fakt, et kõik erinevatel päevadel loodu ei saanud eksisteerida üks teiseta praegusel kujul, mitte üle mõne päeva. Ja see, et need päevad ei olnud 1000 aastaste perioodidena või veelgi enam, räägib see fakt, et Aadam loodi kuuendal päeval, kuid suri peale seitsmendat päeva 930 aasta vanusena (1Moosese 5:5). Kui seitsmes päev oleks olnud

160 JUMAL JA PATT

1000 aasta pikkune periood, siis oleks Aadam pidanud olema üle 1000 aasta vana oma surma ajal.

3. Kui madu oli ära neetud ja pidi roomama oma kerel (1Moosese 3:14), siis annab see alust arvata, et varem olid tal jalad. Võttes siiski arvesse, et ta oli kõigist loomadest kavalam, võib oletada, et maal oli selline loomalik eluskuju, mis oli väga lähedane inimese omale, kuigi ta oli veel loom - üks "loomadest väljal, kelle Issand Jumal oli loonud" (1Moosese 3:1,14).

4. Võimalik, et madu oli juba söönud tarkuse puu vilja, mis oleks võinud ollagi tema kavaluse seletuseks. Eeva "nägi, et puust oli hea süüa ja et puu oli ihaldusväärne, sest see pidi targaks tegema" (1Moosese 3:6). Kust võis ta seda teada, kui ta ei oleks näinud vilja söömise tulemust, selle elus, kes vilja oli söönud? Võib olla oli Eeva juba mitmeid kordi vestelnud maoga enne seda, kui sellest on mainitud 1Moosese raamatu 3. peatükis. Esimesed maosõnad, mis ta Eevale ütles olid sellised: "Kas Jumal on tõesti ütelnud? ... " (1Moosese 3:1). Sõnad "kas tõesti" annavad tunnistust sellest, et see oli nähtavasti eelneva jutuajamise jätk, millest 1Moosese raamatus ei räägita.

KÕRVALEPÕIGE 19: LUTSIFER

"Kuidas sa ometi oled, helkjas koidutäht, alla langenud taevast, tükkidena paisatud maha, rahvaste alistaja?"

Sina mõtlesid oma südames: "Mina tõusen taevasse, kõrgemale Jumala tähtedest ma tõstan oma aujärje ja ma istun kogunemismäele kaugel põhjamaal! Ma lähen üles pilvede kõrgustikele, ma teen ennast Kõigekõrgema sarnaseks!" (Jesaja 14:12-14).

KÄIBELOLEV ARVAMUS: On meeldiv arvata, et Lutsifer oli omal ajal võimas Ingel, kes Aadama ajal patustas ja seepärast aeti maa peale, kus ta tekitab kahju Jumala inimestele.

MEIE KOMMENTAARID:

1. Sõnu "kurat", "saatan" ja "Ingel" selles peatükis ei esine. See on ainus koht, kus mitmetes Piibli väljaannetes esineb sõna "Lutsifer".
2. Ei ole mingit kinnitust, et Jesaja 14. peatükis antakse kirjeldus millestki Eedeni aias toimuvast. Kui selline kinnitus oleks olnud, siis miks on jäetud

meid ilma teadmistest 3000 aasta vältel, 1Moosese raamatu kirjutamise ajast, enne kui meile sellest räägiti, mis tegelikkuses seal toimus?

3. Lutsiferist räägitakse, kui ussidega kaetust (värss 11) ja inimestest pilgatust (värss 16), sellepärast, et ta ei oma mitte mingit jõudu, peale seda, kui ta taevast välja tõugati (värss 5-8). Sellepärast ei ole mitte mingisugust alust arvata, et Lutsifer on praegust maa peal ja eksitab inimesi õigelt teelt kõrvale astuma.

4. Miks karistatakse Lutsiferi tema sõnade eest: "Mina tõusen taevasse" (värss 13), kui ta juba oli seal?

5. Lutsifer laguneb hauas: "Alla surmavalda on tõugatud su kõrkus ... ja sind katavad vaglad" (värss 11). Kuna Inglise ei sure (Luuka 20:35,36), siis Lutsifer, järelikult, ei saa Inglise olla; keel sobib rohkem inimese kohta.

6. Värssid 13 ja 14 on seoses 2Tessalooniklastele 2:3,4 värssidega, mis räägivad "patu inimesest". Sel kujul käib Lutsifer ennem inimese kohta, aga mitte Inglise kohta.

SELGITUSED SELLE ARTIKLI KOHTA:

1. Uus Rahvusvaheline Piibliväljaanne (N.I.V.), aga samuti ka selle teised kaasaegsed väljaanded, annavad edasi Jesaja 13-23 peatüki teksti nagu "raskuste" seeria, mis lasub erinevatel rahvastel, sellised näiteks nagu Paabeli, Tüürose, Egiptuse asutajad. Jesaja 14:4. värss määrab nii meie poolt vaadeldavate värsside konteksti: "Sa hakkasid laulma seda pilkelaulu Paabeli kuningast ...". Ennustused inimesest käivad seepärast Pabüloni kuninga kohta, keda kirjeldatakse "Lutsiferina". Peale tema langust "kes sind nägid ... silmitsevad sind: "Kas see on mees, kes pani maa värisema ...?" (värss 16). Sel kujul on Lutsiferi kindlalt määratletud kui inimest.

2. Kuna Lutsifer oli inim-kuningas, siis "kõik maa juhid ... ütlevad sulle: "Sinagi oled jäänud jõuetumaks nagu meie, oled saanud meie sarnaseks!" (Värss 9,10). Siit järeldub, et Lutsifer oli samasugune kuningas, kui iga teine kuningas.

3. Värss 20 ütleb, et Lutsiferi seeme hävitatakse. Nii võrdsustuvad Lutsiferi seeme ja Pabüloni seeme teine teisega.

4. Meenutage, et see õpetussõna on "võidulaul Pabüloni kuningale" (Värss 4). Sõna "Lutsifer" tähendab "koidutähte", see on kõige eredam täht kõigist teistest. Õpetussõnades otsustab see täht uhkelt: "Mina tõusen taevasse, kõrgemale Jumala tähtedest ma tõstan oma trooni" (värss 13). Selle oma uhkuse pärast oli täht aetud maa peale. Ta kehastas Pabüloni kuningat. Taanieli 4.peatükk kirjeldab, kuidas Pabüloni kuningas Nebukadnetsar vaatles uhkelt suurt kuningriiki, mille ta ehitas, mõeldes seejuures, et tema ise oma jõuga võttis ja alistatas teised rahvad. Ta ei tunnistanud, et tema

Jumal, saatis tema edu. "Sinu uhkus on kasvanud ja ulatub taevani" (värss 19). Ja selle pärast "ta aeti ära inimeste juurest; ta sõi rohtu nagu härjad ja ta ihu kasteti taeva kastega, kuni ta juuksed kasvasid pikaks nagu kotkasuled ja ta küüned olid nagu linnuküüned" (värss 30). Selline ootamatu ühe kõige võimsama inimese langemine ebanormaalse kuutõbise seisundini oli selliseks dramaatiliseks sündmuseks, mis oli õpetussõna ilmumise põhjuseks hommikutähest, kes langes taevast maa peale. Tähed on sümbolid tugeva inimese kohta, nagu sellest räägitakse näiteks 1Moosese 37:9. värss; Jesaja 13:10. värss (Pabülioni valitsejate suhtes); Taanieli 8:10. värss (võrdle värssiga 24). Ülendamine taevasse ja taevast alla heitmine on piibellikud metafoorid, mida kasutatakse tihti üle paisutatud uhkusele ja langusele vastavalt - vaata Iiobi 20:6. värssi; Jeremija 51:53. värssi (Pabülionist); Nutulaulud 2:1. värssi; Matteuse 11:23. värssi (Kapernaumast): "Ja sina, Kapernaum, kas sa ei olnud ülendatud taevani? Kuni põrguni (hauani) sa langed alla!"

5. Värss 17 süüdistab selles Lutsiferi, et tema "kes tegi ilmamaa kõrve sarnaseks ja kiskus maha selle linnad, kes oma vange ei lasknud koju!" Kõik see räägib Pabülioni sõjapoliitikast - teha maatas terved geograafilised rajoonid (nagu seda tehti Jeruusalemagaga), vangide ajamine teistesse maadesse ja keelust nende tagasipöördumise kohta kodukohta (nagu seda tehti juutidega), uute linnade ehitamist ja andamite nõudmist kullas rõhutatud rahvastelt. Siin kerkib esile see moment, et oma tegude eest ei väärinud Lutsifer isegi auga matmist, mis oli kombeks teiste valitsejate puhul (värssid 18,19). Sellega kriipsutatakse alla mõte, et ta oli üksnes inim-kuningas ja teiste surelike inimestega sarnaselt, oli ka tema keha vaja matta.

6. Värss 12 ütleb, et Lutsifer "kukkus taevast alla", mis annab alust arvata, et ta oli puu. Siin on jälgitav edasine side Taanieli 4:8-16 värssidega, kus Nebukadnetsarit ja Pabülioni on võrreldud maha raiutud puuga.

7. Pabülion ja Assüüria on ennustustes tihti üksteise sarnased. Nii näiteks Jesaja 14:24,25 värssid räägivad Assuri kuninga allutamist: "Nagu ma olen mõtelnud, nõnda sünnib ... ma murran Assuri ...". Ettekuulutus Pabülioni langemisest (Jesaja 47) kattub ettekuulutusega Assüüria purustamisest (Nahum 3:4,5,18; Sefanja 2:13,15). 2Ajaraamat 33:11. värss räägib, et "Assuri kuninga sõjaväepealikud võtsid Manasse kinni peiduurkas, sidusid ta vaskahelatega ja viisid Paabelisse", illustreerides sellega repressiivsete võtete kasutamise identiteeti.

Aamose 5:27. värss on öeldud, et iisraellased olid ümber asustatud "Damaskuse taha", see on Assüüriasse, aga Stefanos tsiteerib seda nii nagu "teispoole Pabülioni" (Apostlite teod 7:43). Esra 6:1. värss kirjeldab Pabülioni kuninga Daarjavesi tegevust, seoses koja ehituse lõpetamisega.

Juudid tänasid Jumalat, selle eest, et Ta "pööras Assuri kuninga südame nende poole" (Esra 6:22). Siin on jälle täheldatav sündmuste ennetamine. Ettekuulutus Jesaja 14 peatükis, aga samuti ka paljud teised Jesaja ettekuulutused on täielikus kooskõlas kontekstiga Assüüria Sennahirimi armee sissetungiga Hesekia aegadel ja värss 25 (Jesaja 14) kirjeldab assüürlaste hävitamist. Värsi 13 on kergem mõista, kui selles on jutt Jeruusalema jumalavastasest kiusamisest assüürlaste poolt, assüürlaste püüdest tulla linna ja hõivata koda oma jumalate jaoks. Eelnevalt oli tahtnud Assüüria kuningas Tilgat-Pilneser teha sedasama (2Ajaraamat 28:20,21). Jesaja 14:13. värsis on sellest nii öeldud: "Sina mõtlesid oma südames: "Mina tõusen taevasse (koja ja laeva sümbol - 1Kuningate 8:30; 2Ajaraamat 30:27; Laulud 20:2,6; 11:4; Heebrealastele 7:26) ja ma istun kogunemismäele (Siioni mäel oli koda) kaugel põhjamaal" (Jeruusalemas - Laulud 48:1,2).

KÕRVALEPÕIGE 20: JEESUSE KIUSATUSED

Matteuse 4:1-11 värsid räägivad: "Siis Vaim viis Jeesuse kõrbe kuradi kiusata. Ja kui ta oli paastunud nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd, tuli temale viimaks nälg kätte. Ja kiusaja tuli ta juure ning ütles temale: "Kui sa oled Jumala Poeg, siis ütle, et need kivid leivuks saaksid!" Aga tema vastas ning ütles: "Kirjutatud on: Inimene ei ela ükspäinis leivast, vaid igaihest sõnast, mis lähtub Jumala suust!" Siis Kurat võttis tema enesega pühasse linna ja asetaski ta pühakoja harjale ja ütles temale: "Oled sa Jumala Poeg, siis kukuta ennast alla, sest kirjutatud on: Ta annab oma Inglisele käsu sinu pärast, ja nemad kannavad sind kätel, et sa oma jalga vastu kivi ei tõukaks!" Ja Jeesus ütles temale: "Taas on kirjutatud: "Ära kiusa Issandat, oma Jumalat!" Jällegi võttis kurat ta enesega väga kõrgele mäele ja näitas talle kõik maailma kuningriigid ja nende hiilguse ning ütles temale: "Selle kõik ma annan sinule, kui sa maha langed ja mind kummardad!" Siis Jeesus ütles temale: "Tagane minust, saatan! Sest on kirjutatud: Sina pead Issandat, oma Jumalat kummardama ja ükspäinis teda teenima!" Siis kurat jättis ta rahule. Ja vaata, Ingleid tuli tema juure, ja need teenisid teda".

KÄIBELOLEV ARVAMUS: See lõik näitab, et olend, keda nimetatakse kuradiks, püüdis allutada Jeesust kiusatusele patustada, esitades talle kiusatuseks teatud tegevusi ja viis teda ahvatlevatesse olukordadesse.

MEIE KOMMENTAARID:

1. Jeesus oli "kõiges kiusatud, otsegu meie, siiski ilma patuta" (Heebrealastele 4:15) ja "igäüht kiusatakse, kui tema enese himu teda veab ning ahvatleb" (Jakoobuse 1:14).

Meid kiusab "kurat" meie endi ahvatlustega või patuste soovidega, niisamuti, nagu Jeesus oli sellest ahvatletud. Kuid meid ei kiusa kurat, kes ootamatult seisab meie kõrval ja kutsub meid pattu tregema - patt ja kiusatus lähtuvad "seestpoolt, inimeste südamest" (Markuse 7:21).

2. Kiusatust ei tuleks nähtavasti võtta täht-tähelt:-

- Matteuse 4:8 räägib, et Jeesus viidi väga kõrge mäe peale, et ta näeks kõiki maailma riike ja nende au. Kuid ei ole nii kõrget mäe, millelt võiks näha kogu maailma. Ja kas Jeesusel oleks olnud võimalik näha ükskõik kui kõrgelt mäelt kogu maailma, teades, et meie maa on kerakujuline? Ei ole sellist paika maa peal, millelt võiks näha üheaegselt kõiki maailma osi.

- Matteuse 4. peatüki ja Luuka 4. peatüki võrdlus näitab, et kiusatusi on kirjeldatud erinevas järjestuses. Edasi, Markuse 1:13. värss räägib, et Jeesus oli "kõrves nelikümmend päeva, saatana kiusata", samal ajal kui Matteuse 4:2,3 värssides on öeldud, et "kui ta oli paastunud nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd, tuli talle viimaks nälg kätte. Ja kiusaja tuli ta juure ... ". Ning kuna Püha Kiri ei saa iseenele vastu rääkida, võime me teha järelduse, et need kiusatused kordusid mitu korda. Ilmselgeks näiteks on juhtum, teha kividest leivad. On täiesti võimalik, et kiusatused leidsid aset Jeesuse teadvuses. Kuna tal oli meie loomus, siis võis pikaajaline toiduta olemine mõjuda temale nii vaimselt kui füüsiliselt, ja sel kujul võis ta mõttes kergelt kujutada enesele ette selliseid asju. Kui inimene jääb toiduta, võib see temas esile kutsuda sonimisseisundi (vrd. 1Saamueli 30:12). Sarnasust leivapätsikeste ja kivide vahel meenutab Jeesus Matteuse 7:9. värsis ja ei ole kahtlust, et nägemused kangastusid tihti tema vaevatud peas, kuigi ta ajas alati need kiiresti ära sõnadega Pühast Kirjast.

- Tõenäoliselt rääkis Jeesus Evangeeliumi kirjutajatele oma kiusatustest ja selleks, et tuua esile üleelamiste sügavust, kasutas ta metafoorilist lähenemist, mida me näeme Matteuse 4. peatükis ja Luuka 4. peatükis.

- Tundub ebausutavana, et kurat oleks saatnud Jeesust läbi kõrbe ja mööda Jeruusalema tänavaid ja nad oleksid seisnud hiljem koos Pühakoja harjal ja seda kõike uudishimulike juutide silme all.

Josephus ei rääkinud midagi taolist oma eksirännakutest, nähtavasti, et mitte kutsuda esile suurte tarkade erutust. Kui Jeesuse kiusatused toimusid mitmeid kordi 40 päeva jooksul, aga samuti ka selle ajaperioodi lõpus (aga see leidis aset vähemalt kahel korral, kui võtta arvesse kirjeldatud sündmuste toimumise järjekordade mitte vastavust), siis on arusaamatu, kuidas leidis Jeesus aega kõige selle läbitegemiseks: minna lähima kõrge mäeni (aga see oli nähtavasti Sermoni mägi Iisraeli põhjapiiril), tõusta selle tippu, tulla jälle alla, minna tagasi kõrbe ja seejärel seda jälle korrata? Kõik tema kiusatused toimusid kõrbes. Ta viibis seal 40 päeva, olles allutatud kogu selle aja kuradi kiusatustele (ta kadus alles päris lõpus - Matteuse 4:11). Kui Jeesus oli allutatud kuradi kiusatustele iga päev ja need toimusid kõrbes, siis siit järeldub, et ta pidi tulema Jeruusalemma, ja käima kõrge mäe juures. Järelikult, kõik see ei saanud toimuda otseses tähenduses.

- Kui kurat on füüsiline kuju, kellel ei ole austust Jumala Sõna vastu ja kes on huvitatud üksnes inimeste pööramisest patu tegemisele, siis, miks Jeesus tsiteeris talle Pühakirja Sõnu, et temast võitu saada? Rahva uskumuste kohaselt ei saanud see kuradit eemale peletada. Pöörake tähelepanu sellele, et Jeesus tsiteeris Piiblit iga kord, kui kuradiks olid patused mõtted Jeesuse südames, siis on arusaadav, et tuletades enesele meelde Jumala Sõna, suutis ta võitu saada nendest halbade soovidest. Laulud 119:11. värss sobib väga siia, võimalik, et ta ennustab spetsiaalselt Kristuse üleelamisi kõrbes: "Ma panen Su sõna tallele oma südamesse, et ma ei teeks pattu Sinu vastu".

SELGITUSED SELLE ARTIKLI KOHTA:

1. Peale seda kui Jeesus ristiti Johannese poolt Jordani jões, sai ta Jumala Vaimu jõu (Matteuse 3:16). Kui Jeesus vaid tuli välja veest, viis Vaim ta kõrbe, kiusata. Teades oma võimest muuta kivid leivaks, hüpata tornist vigastamatuna j.n.e., olid need kiusatused nähtavasti tema mõtetes. Kui inimene oleks soovitanud kõike seda ja Jeesus oleks teadnud, et see inimene on patune, oleks temal olnud kergem üle saada nendest kiusatustest, võrreldes nende kiusatustega, mis oleks tulnud tema teadvusest.

2. Kiusatus, võtta omale kuningriik oleks olnud palju tugevam, kui nad oleks tulnud Jeesuse enda poolt. Tema mõtted olid läbinisti haaratud Pühakirjast ja sellises tasakaalustamata mõistuse seisundis, mis nälgimine oli esile kutsunud, oleks võinud kergelt valesti tõlgendada Piibli lõike, et

õigustada palju kergema tee valikut, sellest olukorrast väljumisel, milles ta oli.

Kui Hesekiel seisis kõrgel mäel, siis nägi ta sellelt missugune saab kuningriik olema (Esra 40:2) ja Johannes nägi "püha Jeruusalemma", suurelt ja kõrgelt mäelt" (Ilmutuse 21:10), Jeesus nägi maailma kuningriike sellistena nagu nad saavad tulevikus olema (Luuka 4:5), see tähendab, kui "maailma riigid said meie Issanda ja Tema Kristuse Riigiks" (Ilmutuse 11:15). Võimalik, et sel ajal ta mõtles Moosesele, tema neljakümneaastasele rännakule kõrbes, sellele, kuidas tema nägi töötatud maad(riiki) Nevo mäelt. Taaniel kriipsutas alla (Taanieli 4:17,25,32; 5:21), et inimeste kuningriigi üle valitseb Kõigekõrgem Jumal ja paneb nende üle, keda tahab". Jeesus teadis, et ainult Jumal, ja mitte keegi teine, võis temale anda Kuningriiki. Sellepärast, ei olnud tema jaoks suuremat kiusatust, kui mingi patune koletis töotaks talle Kuningriiki, kuna ta teadis, et ainult Jumalal oli selline jõud. Samal ajal teadis Jeesus ka Jumala heast tahtest, anda temale Kuningriik. Ei ole välistatud võimalus, et selline ettepanek tuli "kuradilt", kes oli Jeesuse sees, võtta Kuningriik, kohe, samal momendil. Ta võis arvata sellest, et Jumal andis temale võimu, võtta vastu otsuseid oma tuleviku kohta (Johannese 5:26,27), et tema võimuses oli anda oma elu ja jälle võtta see vastu (Johannese 10:18), kuigi, lõppude lõpuks, kogu võim pidi talle antama alles peale tema surma ja ülestõusmist (Matteuse 28:18).

3. Tundes hästi Pühakirja, võis Kristus näha sarnasust iseenda ja Eelija vahel, mille eetilised vaated ei pidanud vastu kontrollile peale neljakümne päevast viibimist kõrbes (1Ajaraamat 19:8), ja Mooses vahel, kes jäi ilma oma maa pärandist peale neljakümne aastast viibimist kõrbes. Jeesus oli samasuguses olukorras peale oma neljakümne päevast rändamist kõrbes, kohtudes näost näkku reaalse võimalusega saada ebaõnne osaliseks. Mooses ja Eelija kannatasid omaenda inimliku nõrkuse tõttu, mitte subjekti nimega "kurat" tõttu. See oli seesama inimlik nõrkus, mida nimetatakse saatanaks või vastaliseks, kes viis Jeesuse kiusatusse.

4. "Ja ütles temale kurat: kui sina oled Jumala Poeg ..." (Luuka 4:3). Kõige tõenäolisemalt oli see pidev kiusatus Jeesuse teadvuses, esitada enesele küsimus, kas ta ikka on tõepoolest Jumala Poeg, või nagu arvasid kõik teised inimesed, oli ta Joosepi poeg (Luuka 3:23; Johannese 6:42), või ebaseaduslikult sündinud (nii oletab Johannese 9:29), ja ametlikud kirikudokumendid rääkisid temast, kui Joosepi pojast (Matteuse 1:1,16; Luuka 3:23). Sõnad, "nagu arvati" (Luuka 3:23), tähendavad arvatavasti "seaduse järgi". Ta oli ainus inimene maa peal, kellel ei olnud inim-isa.

Filiplastele 2:8. värsis öeldakse välja oletus, et Jeesus hakkas arvama, et tema on tõepoolest samasugune inimene, nagu meiegi, et see oli kiusatus mõelda endast, kui Jumala Pojast või mitte aru saada omaenda loomusest.

5. Kiusatused olid Jumala kontrolli all Kristuse vaimse kasvu eesmärgi nimel. Katkendid, mida Jeesus tsiteeris enda kinnitamiseks oma patuste soovide vastu (kuradi), olid kõik sellest samast 5Moosese raamatu osast, mis rääkisid iisraellaste viibimisest kõrbes. Jeesus nägi selgelt sarnasust enda ja nende olukorras:-

5Moosese raamat 8:2

Jehoova, su Jumal, on sind lasknud käia need nelikümmend aastat kõrves, et sind alandada, et sind kiusata, et teada saada, mis on su südames: kas sa pead Tema käskle või mitte".

Matteuse 4/ Luuka 4

"Vaim viis Jeesuse kõrbe" ja ta oli seal "nelikümmend päeva ja nelikümmend ööd". Ja kiusaja tuli tema juurde. Ta alistas kiusaja Pühakirja tsiteerides, mis asus tema südames. (Laulud 119:11).

värss 3

"Tema alandas sind ja laskis sind nälgida ja söötis sind mannaga ... et teha sulle teatavaks, et inimene ei ela üksipäinis leivast, vaid inimene elab kõigest, mis lähtub Jehoova suust."

"Aga tema (Jeesus) vastas"... Johannese 6. peatükis nimetab Jeesus mannat Jumala Sõnaks, millega ta kõrbes elas. Jeesus tundis, et ta elas vaimselt Jumala Sõnaga. Ta vastas: "Inimene ei ela üksipäinis leivast vaid igaihest sõnast, mis lähtub Jumala suust!"

värss 5

"Sa pead tundma oma südames, et nagu mees karistab oma poega, nõnda karistab sind Jehoova, su Jumal."

Nähtavasti pani Jeesus kahtluse alla oma üleelamised. Jumal karistab Oma Poega, Jeesust (2Kuningate 7:14; Laulud 89:32).

Nii näitas Jeesus meile, kuidas peab arvestama ja mõistma Sõna. Ta asetas end iisraellaste olukorda, kui nad olid kõrbes ja seepärast tegi (kasutas) seda, mida ta oli õppinud nende rännu kogemustest seal enda katsumuste jaoks kõrbes.

KÕRVALEPÕIGE 21: SÕDA TAEVAS

Ilmutuse 12:7-9 värssides öeldakse: "Ja sõda tõusis taevas: Miikael ja tema Inglise sõdisid lohe vastu, ja lohe sõdis ja tema inglid. Ja ta ei saanud võimust ja nende aset ei leitud enam taevas. Ja suur lohe, keda hüütakse Kuradiks ja Saatanaks, kes eksitab kogu maailma, visati maa peale, ja tema inglid visati välja ühes temaga."

OLEMASOLEV ARVAMUS:

See on üks tuntumaid katkendeid, mida kasutatakse ülestõusu mõtte põhjendamiseks taevas, Inglise vahel, mille tulemusel kurat ja tema inglid olid justkui pagendatud maa peale, kus nad mao näol hakkasid levitama hädasid ja pattu maa peal.

MEIE KOMMENTAARID:

1. Kõik, mida me selles peatükis teada saime, peaks olema kasutatav antud lõigu arutamiseks. Me ütlesime, et Inglise ei saa pattu teha, ja et taevas ei saa olla ülestõusu. Niisiis see lõik, aga ta on ainus selletaoline, peaks olema nii mõistetav, et ei oleks mõtet patuste inglite olemasolul või sellel, et nemad sunnivad inimesi patustama, sest nagu me teame, lähtub patt meie endi sisemusest, aga mitte väljastpoolt (Markuse 7:20-23).

2. Kui rääkida mao väljaviskamisest taevast, tähendab see lubada levida mõttel tema viibimisest seal, kuni tema väljaheitmise momendini. Kuid tõeline madu oli loodud Jumala poolt maapõrmust Eedeni aias (1Moosese 1:24-25). Ei ole mingit alust arvata, et kurat tuli taevast alla ja läks mao sisse.

3. Pöörake tähelepanu sellele, et siin ei ole meenutatud seda, et Inglise patustasid või tõusid üles Jumala vastu, jutt on ainult sõjast taevas.

4. Peale dramaatilist sündmust, mida on kirjeldatud värssides 7-9, räägitakse värsis 10 järgmist: "Ja kuulsin ma tugevat häält, mis rääkis taevas: nüüd saabus pääste ja jõud ja meie Jumala Riik ja Tema Kristuse võim, seepärast ei ole vääratud meie vendade laimaja, kes on rääkinud valet nende kohta meie Jumala ees päeval ja ööl." Kui kõik, mis on öeldud värssides 7-9,

toimus maailma loomise alguses, enne Aadamat ja Eevat, kuidas võib siis rääkida, et peale saatana väärast saabus pääste ja Jumala Riik?

Pärast pattu, mis pandi toime Aadama poolt, algas inimkonnal kurb orjuse, patu ja ebaõnne ajastu - seisund, mida võib vaevast nimetada kui "päästvat" Jumala Riiki. Räägitakse, et kurat oli heidetud alla, maa peale ja seepärast oli Taevastes rõõmupidu. Miks peaks olema rõõmupidu, kui tema tulek maa peale oli patu ja hädade algus inimese jaoks? Kui väljaheitmist taevast maa peale tuleks mõista ennem kujundlikult, kui otseselt, nagu võimu kaotuse kujutamist (nagu Jesaja 14:12; Jeremija 51:53; Nutulaulud 2:1; Matteuse 11:23), siis selles on rohkem mõtet. Kui see kõik juhtus enne Aadamat, või äärmisel juhul, kuni tema pattulangemiseni, siis, kuidas sai (võis) kurat jälitada "meie vendi", kui neid ei olnud olemaski?

5. Ei ole mingit viidet sellele, et see kõik toimus Eedeni aias. Tähtis märkus on tehtud Ilmutuse 1:1 ja 4:1, et ilmutus on ennustus, "mis peab õige varsti aset leidma". Sellepärast ei ole see selle kirjeldus, mis toimus Eedenis, vaid ennustus sellest, mis toimub mingil ajal - peale esimese sajandi, kuna ilmutus oli antud Jeesuse poolt. Ja see, kes tõelise tähelepanelikkusega suhtub Jumala Sõnasse, näeb, et juba üksnes see lükkab ümber kõik katsed, suunata värssid Ilmutuse 12. peatükist Eedeni aeda. Tuleks samuti anda vastus küsimusele, miks samastus kuradist ja sellest, mis juhtus Eedeni aias, on antud Piibli lõpus, enne tema ilmumist.

6. "Oli suur draakon, igavene madu" (Ilmutuse 12:9). Draakon oli "seitsme peaga ja kümne sarvega" (värss 3), seepärast ei olnud ta otseselt madu. See, et teda nimetatakse "igaveseks maoks", näitab tema iseloomu sarnasust mao iseloomustusega Eedenis, selles mõttes, et tema oli petis. Samuti sõnad "surma astel on patt" (1Korintlastele 15:56) ei tähenda otseselt, et surm - on madu. Muidugi, surmal on ühiseid tunnuseid maoga oma sidemete kaudu patuga.

7. Kui kurat oli heidetud maa peale, oli ta "suures raevus, teades, et tal on vähe aega" (värss 12). Kui kurat oleks välja heidetud Eedenist, oleks tal võimalus piinata inimesi oma pika eluea jooksul ja vaevast, et tal oli "vähe aega", et luua hädasid maa peal.

8. Kuidas võis kurat kiusata "kogu ilmaruumi" (värss 9), sellest hetkest, kui ta taevast välja aeti, kuni Aadama ilmumiseni ei olnud maailmas mitte kedagi?

9. Värsis 9 on öeldud: "Tema saba (draakoni) pühkis taevast kolmanda osa tähti ja pillas nad maa peale". Kui neid sõnu võtta tõe pähe, aga üldise arvamuse kohaselt on Ilmutuse 9-s vaja kõike võtta täpselt, siis draakoni tõeline suurus ei allu kujutlusele - kolmas osa kogu ilmaruumist (või äärmisel juhul päikese süsteemist) võis ära mahtuda tema sabale. Planeedil Maa ei oleks kohta, et mahutada enda peal sellist hiiglasuurt, laiutavat elukat. Suurem osa päikesesüsteemi tähti on oma suuruselt suuremad kui planeet Maa, kuidas võis siis sellest kolmas osa laskuda maale. Ja mõelge vaid, kõik see toimus või toimub peale esimest sajandit m.a.j., nagu see tõotatud oli.

10. Võttes kõik selle tähelepanu alla, aga samuti palju muudki, mida on öeldud Ilmutuse 12. peatükis (ja kogu ennustuses), saab arusaadavaks, et sündmuste kirjeldused ei ole täidetavad sõna otseses mõttes (tähttäheliselt). Seepärast ei ole üllatav, kui Ilmutuse alguses räägitakse, et seda kirja tuleks vaadata kujundlikuna, see tähendab, ta on koostatud märkide ja sümbolite keeles (Ilmutuse 1:1). Justkui ennetades öeldut, kirjeldab peatükis 12 värsis 1 järgnevaid sündmusi kui "suuri tunnustähti".

11. Kuradi tegevuse kirjeldamises maa peal, ei ole viiteid sellele, et ta provotseeris inimesi patustama. Värsides 12-16 on öeldud, et otsekohe kui kurat laskus maa peale, saatis teda ebaõnn oma katsetes alatute tegude tegemisel.

12. Üks võtmeküsimusi, lõigu sisu mõistmisel, on küsimus sõja usaldusväärsest taevas. Ja kas siin kasutusel olev sõna, "taevas", ei ole ülekantud tähenduses? Varem me selgitasime, et sõna "taevas" võib kujundlikult käia ka võimu asukoha kohta. Ilmutuse raamat - on sümboolne ja meie arvame, et just sellisest seisukohast tulekski vaadelda antud küsimust.

Naine, keda on kirjeldatud kui "riietatud päikesega ja kuu tema jalge all, ja temal peas pärg kaheteistkümnest tähest" (värsis 1). Kõik need taeva kehad, kui ka naine, kes on tõstetud nähtavasti taevasse, ei saa olla otsesed (tähttähelised). Ta ei saa tõepoolest olla riidetud päikesega või omada tähti, millest igäüks on maa suurune, oma peas.

Teine imetäht ilmub taevasse - tulipunane lohe (värsis 3). Tavaliselt võetakse siin taevast kui reaalselt, kuid miks peaks see nii olema, kui seesama taevas, millest oli varem juttu (värsis 1), võetakse vastu, kogu tõenäosuses, kujundlikuna. Värsis 4 räägitakse, et draakon "pühkis ära kolmanda osa taevatähti ja viskas need maa peale". Me juba rääkisime, et tõeliste tähtede

ja Maa suuruse tõttu, ei saa see kõlada reaalse taeva ja tähtede kohta. Jumala Kuningriik peab olema taastatud maa peal (Taanieli 2:44; Matteuse 5:5), mida on võimatu teha kui maa purustatakse hiiglasuurte tähtede poolt, mis temale kukuvad.

Naine sünnitas "taevas" lapse, kes "kisti Jumala ja Tema aujärje juurde" (värss 5). Jumala aujärg asub taevas. Kui naine juba oli taevas, miks peab siis tema laps olema "kistud" taevasse? Nähtavasti oli ta millegi sümboliks maa peal, kuigi oli ka taevas ülekantud tähenduses. Seejärel ta "jooksis ära kõrbe" (värss 6). Kui ta oli kujutletavas taevas, siis peaks ka kõrb asuma taevas. Oleks palju otstarbekam kujutada endale, et naine asus mingisuguses sümboolses paigas taevas, aga seejärel ta laskus maa peale, kusagil kõrbes, kas otseses või sümboolses tähenduses.

Seejärel suundume me värssi 7 juurde: "Ja sõda tõusis taevas". Kuna kõik viited taeva kohta Ilmutuse 12-es olid sümboolsed, siis järelikult oli ka sõda kujundlikus taevas. Ja see peaks tegelikult nii ka olema, sest reaalses taevas ei saa olla ülestõusu ega pattu (Matteuse 6:10; Laulud 5:4; Habakuk 1:13).

Nende ridade kirjutaja esitab mõnikord neile, kes usuvad ortodoksilisse ideesse kuradist järgneva küsimuse: "Kas te saate tuua mulle lühikese viite kuradist, vastavuses teie interpretatsiooniga piiblikatkenditest?" Vastused on erinevad. Vastavuses ortodoksilise õpetusega peaks vastuste variandid olema näiteks sellised:

- a) Kurat oli Ingel Taevas, Ta oli aetud Eedeni aeda. Ta heideti maa peale 1. Moosese raamatu 1. peatükis.
- b) Näib, et ta laskus maa peale ja abiellus 1. Moosese raamatu 6. peatükis.
- c) Räägitakse, et Iiobi aegadel võis ta olla nii taevas kui ka maa peal.
- d) Jesaja 14 kirjutamise ajaks, oli ta juba välja aetud taevast, maa peale.
- e) Sakarja 3. peatükis oli ta jälle taevas.
- f) Matteuse 4. peatükis on ta jälle maa peal. Ta oli "välja heidetud" Jeesuse surma ajal, vastavalt laialtlevinud arvamusega "selle maa vürstist", kes siis "välja heidetud" oli.
- g) Ettekuulutus kuradi väljaheitmisest on Ilmutuse raamatu 12. peatükis.

Ja ülalpool öeldust järeldub, et vastavalt inimeste ettekujutusele, kuradi väljaajamine taevast tema pattude pärast, ei vasta tegelikkusele, võttes arvesse, et temast räägitakse kui veel taevas viibivast, peale igat tema väljaheitmise juhtu. On tähtis aru saada, nii nagu "Taevaid" nii ka kuradit kirjeldatakse metafoorilises tähenduses.

SELGITUSED SELLE ARTIKLI KOHTA:

1. Katsed, anda sellele peatükile selline tõlgendus, väljuvad antud märkuste raamest. Nende värsside täielikuks seletuseks on tarvis kogu Ilmutuse raamatu mõistmist.

2. Konflikt sümbolises taevas, see on võimu asupaigas, oli kahe valitseva grupi vahel, kumbki oma järgijatega või Inglise. Pidage meeles, et meie näitasime, et kurat ja saatan assotseeruvad tihti rooma ja juudi süsteemidega.

3. See, et kurat-draakon esindab mingit liiki poliitilist võimu, mis on jälgitav selle järgi, et tal on "peade peal seitse ehissidet" (värss 3). Ilmutuse 17:9,10 värssid räägivad samuti draakonist nii: "Siia kuulub mõistus, millel on tarkust", see tähendab, ärge püüdke võtta seda koletist elusolendina. "Seitse pead on seitse mäge ... ja seitse kuningat". Üks nendest kuningatest, kes valitseb "natuke aega", assotseerub nähtavasti kuradi-draakoniga, kellele on jäänud "pisut aega" Ilmutuse 12:12-s.

PEATÜKK 6: KÜSIMUSED

1. Kes vastutab lõpptulemusena meie probleemide ja hädade eest?
 - a) Jumal.
 - b) Juhus.
 - c) Patused olevused saatana nime all.
 - d) Patused olevused nimetuse "kurjad vaimud" all (demonid).

2. Kes vastutab meie kiusatuse eest, teha pattu?
 - a) Meie endi inimlik loomus.
 - b) Jumal.
 - c) Patused hinged.
 - d) Patune olevus, saatan.

3. Mida tähendab "kurat" sõnana?
 - a) Patt.
 - b) Madu.
 - c) Valesüüdistaja / laimaja / vaenlane.
 - d) Lutsifer.

4. Mida tähendab "saatan" sõnana?
 - a) Patukott.
 - b) Vastane.
 - c) Elukas (metsloom).
 - d) Kurjade vaimude (demonite) kuningas.

5. Kas sõna "saatan" võib kasutada ka heade inimeste kohta?

6. Mille kohta võivad kõlada sõnad "saatan" ja "kurat" ülekantud tähenduses?

7. Kuidas peaksime me mõistma (aru saama) sõnast "kurjad vaimud" (demonid), kellest räägitakse Uues Testamendis?
 - a) Patused Inglise.
 - b) Haigused.
 - c) Oma aja keel haiguste kirjeldamiseks, mille, inimeste arvates, kutsusid esile kurjad vaimud (demonid).
 - d) Hinged.

8. Mida te arvate sõna "madu" all, Eedeni aias?

TEINE OSA

*"Kuulutas ...
Jeesuse Kristuse Nimest ..."*
(Apostlite teod 8:12)

SEITSMES PEATÜKK

JEEUSE PÄRITOLU

7.1 VANA TESTAMENDI KUULUTUS JEESUSEST

Peatükis 3 selgitati, kuidas Jumala kavatsus inimeste päästmisest koondus Jeesusele Kristusele. Töötuses, mis Ta andis Eevale, Aabramile ja Taavetile, räägiti Jeesusest kui nende otsesest järeltulijast. Tegelikult on kogu Vana Testament suunatud Kristuse tuleku ettekuulutusele. Moosese seadus, millest iisraellased oleksid pidanud kinni pidama, kuni Kristuse ilmumiseni, ennustas pidevalt Temast: "Käsk on saanud meie kasvatajaks Kristuse poole" (Galaatlastele 3:24). Nii pidi juut Lihavõtteks tapma talle, kellel ei oleks ainsatki viga (2Moosese 12:3-6). See talleke kujutas endast Jeesuse ohvrit: "Jumala Tall, kes võtab ära maailma patu" (Johannese 1:29; 1Korintlastele 5:7).

Veatu ja puhas seisund, mida nõuti loomadelt, keda toodi ohvriks, andis tunnistust Jeesuse laitmatust iseloomust (2Moosese 12:5; võrdle 1Peetrse 1:19).

Laulud ja Vana Testamendi ettekuulutused kubisevad arvukatest ennustustest selle kohta, milline saab olema Messias. Erilist tähelepanu eraldavad nad sellele, kuidas Ta sureb. Juudalaste keeldumine, tunnistada Messias surma ideed, võib olla seletatav üksnes nendele ettekuulutustele tähelepanu mittepööramisega, nende eiramisega. Allpool toome neist mõningad ära:

VANA TESTAMENDI ENNUSTUSED TEOSTUS KRISTUSES

Mu Jumal, mu Jumal, (kuuluta mulle) miks Sa mind maha jätsid ? (Laulud 22:1).

Aga mina olen ussike ja ei mitte mees, inimeste teotus ja halb rahva meelest. Kõik, kes mind näevad, irvitavad mind; nad ajavad suu ammuli, vangutavad pead: "Ta on kõik veeretanud Jehoova peale; see päästku ta, kiskugu Ta välja hädast, sest Tal on ju Temast hea meel!" (Laulud 22:7-9).

Just samasuguseid sõnu kasutas Kristus ristil (Matteuse 27:46).

Iisraellased pilkasid Jeesust ja naersid Tema üle (Luuka 23:35); nad vangutasid päid (Matteuse 27:39) ja rääkisid seda, kui Tema rippus ristil (Matteuse 27:43). See teostus kui Jeesusel oli ristil janu (Johannese 19:28).

"Mu keel on kinni suulae küljes ... nad uuristavad mu käsi ja jalgu" (Laulud 22:16,17).

"Nad jagavad mu riided eneste vahel ja heidavad liisku mu kuuele" (Laulud 22:19).

Käte ja jalgade uuristamine kuulub füüsilise moodusena ristilöömise juurde. Nende sõnade täpne täitumine on näidatud Matteuse 27:35-s.

Pöörake tähelepanu sellele, et värss 22:22 sobib eriti Jeesuse kohta värsiga Heebrealastele 2:12-s.

"Ma olen jäänud võõraks oma vendadele ja tundmatuks oma ema lastele. Sest püha viha Su koja pärast on mind ära söönud" (Laulud 69:9-10).

"Nad andsid mulle süüa mürk-rohtu (sappi) ja mu janus jootsid nad mind äädikaga" (Laulud 69:22).

Need sõnad kirjeldavad võõrastustunnet oma juutidest vendadelt ja oma perelt (Johannese 7:3-5; Matteuse 12:47-49).

See toimus sel ajal kui Kristus oli ristil (Matteuse 27:34).

Kogu Jesaja 53 peatükk kujutab endast ebatavalist ettekuulutust surmast ja Kristuse ülestõusmisest; iga tema värss vastas täpselt sellele, mis toimus tegelikkuses. Allpool antakse ainult kaks näidet sellest peatükist:

"Nagu tall, keda viiakse tappa, nagu lammas, kes oma niitjate ees on vait, nõnda ei avanud Ta oma suud" (Jesaja 53:7).

Kristus, Jumala Ingel, oli vait kohtus Tema üle (Matteuse 27:12-14).

"Temale anti haud õelate juure, kuid Ta maeti rikka mehe hauda" (Jesaja 53:9).

Jeesus löödi risti röövlitega koos (Matteuse 27:38), kuid Tema maeti rikka mehe hauda (Matteuse 27:57-60).

Seepärast ei ole imekspandav, et Uus Testament meenutab meile seda, et Vana Testamendi "seadus ja prohvetid" on meile Kristuse mõistmise aluseks (Apostlite teod 26:22; 28:23; Roomlastele 1:2,3; 16:25,26). Jeesus ise hoiatas, et kui me ei mõista õieti "Moosest ja prohveteid", ei suuda me Teda mõista (Luuka 16:31; Johannese 5:46-47).

See fakt, et Moosese seadus osutas Kristusele, kui prohvetid Teda ennustasid, on selle küllaldaseks tõestuseks, et Jeesus ei eksisteerinud füüsiliselt enne oma sündimist. Vale doktriini, justkui Kristus oleks "eksisteerinud" enne oma sündimist, teevad alusetuks korduvad tötused sellest, et Temast saab Eeva

seeme" (järeltulija), Aabrami seeme ja Taaveti seeme. Kui Ta oleks juba taevas olemas olnud sel ajal kui anti see tötus: "Ma lasen tõusta sinu järglase pärast sind, kes väljub sinu niudeist ... Mina tahan olla temale isaks ja tema peab olema mulle pojaks" (2Saamueli 7:12,14). Pöörake tähelepanu siin kasutatavale tuleviku ajavormile. Kui on teada, et jumal saab olema Kristuse Isaks, siis pole võimalik ette kujutada, et Jumala poeg oleks olnud tol ajal juba olemas, kui see tötus anti. Fraas sellest, et see seeme "väljub sinu niudeist", näitab, et temast saab otseselt Taaveti füüsiline järglane. "Jehoova on vandunud Taavetile tõtt, ... Su ihu soost ma panen ühe su aujärjele" (Laulud 132:11).

Saalomon oli esimene, kellele võis langeda selle tötuse täitumine, kuid kuna ta oli juba füüsiliselt olemas sel ajal, kui see tötus anti (2Saamueli 5:14), siis peamiseks kelle kohta see tötus käis oli Taaveti järglane ja Jumala Poeg - Kristus (Luuka 1:31-35). Mina "lasen tõusta Taavetile ühe õige võsu" (Jeremija 23:5) see tähendab Messias.

Tuleviku aja vormi kasutatakse samuti ka teistes ettekuulutustes, mis käib Kristuse kohta. Värsis "ma äratan neile (iisraellastele) ühe prohveti nende vendade keskelt (Moosese omadest)" (5Moosese raamat 18:18), sõna "prohvet" selgitatakse nagu Jeesus. "Neitsi saab käima peale ja toob poja ilmale ning paneb temale nimeks Immaanuel" (Jesaja 7:14). On selge, see oli täitunud Kristuse sündimisega (Matteuse 1:23).

7.2 SÜNDIMINE NEITSIST

Kristuse eostumise ja sünni kirjeldamine läheb lahku arutlustest Tema olemasolust kuni selle ajani. Need inimesed, kes jagavad vale teooriat "kolmainususest", on sunnitud tulema järeldusele, et ühel ajal oli taevas olemas kolm olevust ja seejärel üks neist haihtus ja mingil moel muutus embrüoks Maarja üsas, jättes seejuures kaks kaaslast taevasse. Nagu me juba märkisime on Pühakirjas öeldud, et iga eksistents, kaasa arvatud Jumal, on füüsiline eksisteerimine, kehalises vormis. Järelkult tuleb meil jõuda kinnituseni, et Kristus laskus mingil viisil füüsiliselt taevast alla ja sisenes Maarja ihusse. Kogu see keeruline teoloogia on väljaspool Pühakirja piire.

Kõik öeldu Kristuse algusest ei anna mingil moel alust arvata, et Ta lahkus füüsilisel kujul taevast ja sisenes Maarjasse. Sellele oletusele puudub kinnitus on kolmainsuse teooria suureks "puudevaks lüliks".

Ingel Gaabriel ilmus Maarja juurde teatega: "Sa saad käima peale ning tood ilmale poja ja paned temale nimeks Jeesus. Tema saab suur olema ja Teda peab hüütama Kõigekõrgema Pojaks ..." Aga Maarja ütles Inglisele: "Kuidas see võib sündida, kuna ma mehest ei tea?" (s.t. ta oli neitsi). Ingel vastas ning ütles temale: "Püha Vaim tuleb su peale ja Kõigekõrgema vägi varjab sind; sellepärast peab ka Püha, kes sinust sünnib, nimetatama Jumala Pojaks" (Luuka 1:31-35).

Mitmekordselt kinnitatakse, et oma sündimises saab Jeesus olema Jumala Poeg. Selge, et Jumala Poeg ei eksisteerinud enne Oma sündimist. Tuleb jälle ära märkida mitmel kohal tulevast ajavormi, näiteks, "Ta saab suur olema". Kui Jeesus oleks juba sel ajal füüsiliselt olemas olnud kui Ingel need sõnad Maarjale lausus, oleks Ta olnud juba siis suur.

JEESUSE EOSTAMINE.

Püha Vaimu vahendusel (Jumala hingusega/jõuga) oli Maarja Jeesuse eostamise seisundis ilma mehega sugulises vahekorras olemata. Sel moel ei olnud Joosep Jeesuse tõeline isa. Tuleb aru saada, et Püha Vaim ei ole inimene (vaata 2. peatükki). Jeesus oli Jumala Poeg, mitte Püha Vaimu poeg. Oma Jumala Vaimu (hinge) mõjutusel Maarjale "sellepärast peab ka Püha, kes sinust sünnib, nimetatama Jumala Pojaks" (Luuka 1:35). Sõna "sellepärast" kasutamine räägib sellest, et ilma Püha Vaimuta, kes mõjutas Maarja üska ei oleks Jeesus, Jumala Poeg, saanud sündida.

See, et Jeesus oli "eostatud" Maarja üsas (Luuka 1:31) on samuti ka selle kinnituseks, et Ta ei saanud füüsiliselt eksisteerida selle ajani. Kui me "eostame" idee, siis on see meie sees. Samal viisil oli Jeesus eostatud Maarja üsas - Ta sai alguse seal lootena, niisamuti kui iga teinegi inimene. Kõige tuntuim Johannese värss (3:16), mis seisab Piiblis, räägib, et Jeesus oli Jumala "ainusündinud poeg". Miljonid inimesed, kes loevad seda värssi ei omista erilist tähendust sellele mõttele. Kui Jeesus oli ainusündinud, siis Ta alustas oma "süüdi" (lähedane sõna "ainusündinule") kui Ta oli eostunud Maarja üsas. Kui Jeesuse Isaks oli Jumal, siis on see ilmseks tõendiks sellest, et Tema Isa on Temast endast vanem - Jumalal ei ole algust (Laulud 90:2) ja sellepärast ei saa Jeesus olla Jumalaks endaks (üksikasjalikumalt räägitakse sellest peatükis 8).

On tähtis ette kujutada, et Jeesus oli "eostatud" Jumala poolt, mitte loodud tema poolt nagu Adam alguses. See selgitab Jumala lähedast sidet Jeesusega - "Jumal oli Kristuses ja lepitab maailma iseenesega"

(2Korintlastele 5:19). See fakt, et Kristus olles eostatud Jumalast aga mitte loodud lihtsalt maapõrmust, aitab meil samuti selgitada Tema loomulikku kalduvust, käia Oma Isa, Jumala, jälgedes.

Prohvet Jesaja annab värsis 49:5 ettekuulutuse Kristusest kui maailma valgusest. See ettekuulutus täitus Jeesuses (Johannese 8:12). Kristus ütles: "Issand, kes mind emaihus alates on valmistanud enesele sulaseks" (Jesaja 49:5). Sel moel oli Jumal "loonud" Kristuse Maarja üsas (emaihus) Oma Püha Vaimu jõu vahendusel. On selge, et Maarja üsk oli Kristuse füüsilise alguse paik.

Nagu me märkisime artiklis 7.1, Annab Laulud 22. peatükk ennustuse Kristuse mõtetest ristil. Ta mõtleb nii: "Jah, Sina oled see, kes mind tõi välja üsast ... Sinu hooleks ma olen jäetud lapsekojast, mu ema üsast alates oled Sina minu Jumal" (Laulud 22:10,11). Surma eel meenutas Kristus oma päritolu - ema Maarja üsas, loodud Jumala jõuga. Maarja enda kirjeldus Evangeeliumis, kui Kristuse ema, lükkab iseenesest ümber igasuguse mõtte Tema olemasolust enne seda kui Maarja Ta sünnitas.

Maarja oli tavaline inimene ja ka ta vanemad olid normaalsed inimesed. Maarja onutütar sünnitas Ristija Johannese, tavalise inimese (Luuka 1:36). Rooma Katoliku kiriku idee selle kohta, et Maarjal ei olnud tavaline inimloomus, tähendab, et Kristus ei saanud olla ei inimese poeg ega ka Jumala Poeg. Neid tiitleid võib tihti kohata terves Uues Testamendis. Ta oli "inimese poeg", sest tal oli kõige ehtsam inimesest ema ja Ta oli "Jumala Poeg", Jumala mõjutusest Maarjale oma Püha Vaimu vahendusel (Luuka 1:35) ja see tähendas, et Jumal oli Tema Isa. See ilus ülesehitus viiakse nullini kui oletada, et Maarja ei olnud tavaline naine.

"Kes võib roojasest teha puhta? Mitte keegi ... Kuidas võiks inimene olla puhas, naisest sündinul olla õigus? ... Ja kuidas võiks naisest sündinu olla puhas?" (Iiobi 14:4; 15:14; 25:4). See teeb lõpu igasugusele kahtlusele nii Maarja puhtuse suhtes kui ka Jeesuse suhtes.

"Maarja, "sündinud naisest", kellel olid tavalised inimesest vanemad, omas tõenäoliselt meie inimlikku loomust ja andis selle edasi Jeesusele (Galaatlastele 4:4). Sõnad sellest, et Jeesus "sündis naisest" on edaspidi selle kinnituseks, et Kristus ei oleks saanud füüsiliselt eksisteerida, kui ta ei oleks temast (naisest) sündinud.

Evangeeliumis kriipsutatakse tihti alla Maarja inimlikku loomust. Kristus oleks pidanud vähemalt kolmel korral temale (Maarjale) ette heitma vaimse taju puudumist (Luuka 2:49; Johannese 2:4); Ta ei saanud kõigest aru, mida Tema rääkis (Luuka 2:50). Seda ei oleks pidanud ootama naiselt, kellel on inimloomus, kelle poeg oli Jumala Poeg ja sellepärast, vaimselt enam vastuvõtlik kui tema (Maarja), kuigi ka Temal oli inimlik loomus. Joosepil

olid sugulised suhted Maarjaga peale Kristuse sünni (Matteuse 1:25) ja ei ole alust arvata, et neil ei olnud normaalseid abielulisi suhteid peale seda. Kristuse meenutus "emast ja tema vendadest" Matteuse 12:46,47 räägib sellest, et peale Jeesuse oli Maarjal ka teisi lapsi. Jeesus oli ainult tema esiklaps. Katoliiklik õpetus sellest, et Maarja jäi neitsiks ja seejärel kandus taevasse, ei leia Piiblist absoluutselt mitte mingisugust kinnitust. Nagu iga surelik inimene, pidi ka Maarja saama vanaks ja surema. Peale selle loeme me Johannese 3:13-est: "Ei ole ükski muu läinud taevasse". See, et Kristusel oli inimlik loomus (vaata Heebrealastele 2:14-18; Roomlastele 8:3), tähendab, et Tema emal oli sama loomus, kuigi Tema Isal ei olnud.

7.3 KRISTUSE KOHT JUMALA PLAANIS

Jumal ei tee Oma plaane kiirustades ja ei kavatse neid täiendada aja möödudes. Tal oli olemas valmis plaan juba maailma loomise momendist (Johannese 1:1). Ja juba algusest peale oli Tema plaanis soov Pojast. Terve Uus Testament räägib Jumala plaanist Kristuses pääsemise erinevatest külgedest.

Me märkisime tihti, et töotuste kirjeldustes, tarkade ennustustes ja Moosese Seaduse artiklites, Uues Testamendis, avanevad pidevalt Jumala kavatsused Kristuses. Jumal viis lõpule maailma loomise, sest Ta teadis, et Ta saab Poja. Kristuse kaudu kulgevad inimajaloo sajandid, mille lõi Jumal (Heebrealastele 1:2). Sellest järeldub, et Jumala ilmutus inimesele, toimib paljude aastate vältel, nagu sellest räägitakse Vanas Testamendis, mis on täis viiteid Kristusele.

Meil on endale isegi ette kujutada raske Kristuse suurust ja Tema erilist suurt tähendust Jumalale. Õige oleks öelda, et Kristus eksisteeris Jumala mõtetes päris algusest peale, kuigi Ta ilmus füüsilisel kujul ilmale Maarjast sünninuna. Värsid Heebrealastele 1:4-7,13,14 rõhutavad, et Kristus ei olnud Ingel, ja vaatamata sellele, et Oma surelikus elus oli Ta väiksem Inglise (Heebrealastele 2:7), oli Ta kuulsus palju suurem kui nende oma, sest Ta oli "ainusündinud Jumala Poeg" (Johannese 3:16). Nagu me ülalpool märkisime on Evangeeliumis öeldud, et ainsaks eksisteerimise vormiks on eksisteerimine kehalisel kujul, sellepärast ei eksisteerinud Kristus kui "vaim" enne oma sünni. 1Peetruse 1:20 värsis on Kristuse sünni kohta öeldud, "kes küll oli ette määratud enne maailma rajamist, aga aegade lõpul on saanud ilmsiks teie pärast".

182 JUMAL JA PATT

Jeesusele oli eraldatud keskne koht Evangeeliumis "mille Jumal on enne töötanud oma prohvetite kaudu pühades kirjades, oma Pojast - kes liha poolest on sündinud Taaveti soost ja pühaduse vaimu poolest on seatud surnuist ülestõusmise läbi Jumala Pojaks väes" (Roomlastele 1:1-4). Üldistatud kujul näeb Kristuse kuulutamine välja niimoodi:

1. Ettekuulutused Vanas Testamendis, see on Jumala plaanis;
2. Sündinud füüsilisel kujul neitsist, kui Taaveti seeme;
3. Tänu oma laitmatule iseloomule ("pühaduse vaimule"), mis oli nähtav Tema sureliku elu vältel;
4. Ta oli üles tõstetud ja kuulutatud rahva hulgas Jumala Pojaks vaimuannetega apostlite jutlustes.

JUMALA ETTENÄGELIKKUS

Kui me tunnistame postulaati, et Jumal teab kõike, mis saab toimuma tulevikus, siis on meil märksa kergem mõista küsimust Kristuse asukoha asetusest Jumala plaanis, päris maailma loomise algusest. Jumalal on absoluutne ettenägemisvõime. Ta võib mõelda ja rääkida tulevastest asjadest kui reaalsusest, kuigi nad tegelikult ei eksisteeri praegusel momendil (Roomlastele 4:17). Sellepärast võib Ta nii öelda: "Ma kuulutan algusest alates lõppu ja aegsasti ette, mida veel ei ole tehtud, kes ütleb: Minu nõu läheb korda ja ma teen kõik, mis ma tahan!" (Jesaja 46:10).

Issanda sõna ennustas Kristust päris algusest peale. Ta oli alati Jumala plaanis ja on täiesti arusaadav, et mingil ajal pidi Kristus füüsiliselt sündima. Jumal täitis oma töotuse Kristuses. Jumala ettenägelikkuse täpsus peegeldub Tema sõna ustavuses. Juudi piiblikeeles on niinimetatud "prohvetlik olevik". See kasutab mineviku vormi tulevaste sündmuste kirjeldamiseks, mida Jumal on töötanud. Samal ajal olevikku (käesolevat aega) võib kasutada tuleviku tähenduses, nagu näiteks: "Taavet ütleb: "Siin olgu Jumala koda" (1Ajaraamat 22:1), kuna koda oli veel alles lubadus Jumala poolt. Selline oli tema usk Jumala sõna töotustesse, et Taavet kasutab käesolevat aega (olevikku) tuleviku tähenduses. Jumal oli nii kindel, et Ta täidab oma töötused Aabramile, et ütles talle: "Sinu soole Ma annan sellesinase maa" (1Moosese 15:18 ja see oli öeldud ajal kui Aabramil ei olnud seemet (last). Enne järglaste sündimist (Iisak, Kristus) töötas Jumal: "Mina olen sind pannud paljude rahvaste isaks!" (Roomlastele 4:17). Faktiliselt rääkis Jumal olematust kui olemasolevast, täitunust.

Ühe oma kuulutuse ajal ütles Kristus, et Jumal "on kõik annud Tema (Kristuse) kätte" (Johannese 3:35), kuigi nende sõnade väljaütlemise hetkel

ei olnud asi veel nii. "Kõik Sa panid Tema (Kristuse) jalge alla ... ". Aga me ei näe veel kõike temale alistatuna" (Heebrealastele 2:8).

Jumal rääkis oma päästmise plaanist Kristuse kaudu "nõnda nagu Ta maailma ajastu algusest on rääkinud oma pühade prohvetite suu kaudu" (Luuka 1:70). Selle pärast, et need inimesed olid nii lähedalt seotud Jumala plaaniga, räägitakse neist nii nagu nad oleksid tõesti eksisteerinud päris alguses, kuigi see ei olnud nii. Selle asemel võime me öelda, et prohvetid olid Jumala plaanis päris algusest. Esimeseks näiteks on prohvet Jeremija. Jumal ütles talle: "Enne kui Ma sind emaihus valmistasin, tundsin Ma sind, ja enne kui sa emaihust väljusid, pÜhitsesin Ma sind: Ma panin sind rahvaile prohvetiks!" (Jeremija 1:5). Nii et Jumal teadis kõike Jeremija kohta, isegi enne tema sündimist. Selle sarnaselt võis Jumal rääkida Pärsia kuningast, enne tema sündi, lausudes sõnu, mis tähendavad, et ta nagu oleks siis juba olemas olnud (Jesaja 45:1-5). Värsid Heebrealastele 7:9, kujutavad endast selle keele teist näidet - rääkida inimeste olemasolust, kes ei ole veel sündinud.

Niisamuti nagu räägitakse Jeremijast ja prohvetitest kui enne sündi olemas olevatest, nende osaluse tõttu Jumala plaanis, nii räägitakse ka tõelistest usklikest, kui juba siis olemas olnutest. On selge, et meid ei olnud siis füüsiliselt olemas, olime üksnes Jumala mõtetes.

Jumal "päästis meid ja kutsus püha kutsega ... oma nõu ja armu järele, mis meile on antud Kristuses Jeesuses enne igavesi aegu" (2Timoteuse 1:9). Jumal "on meid valinud Tema (Kristuse) sees enne maailma rajamist ... meid ette ära määrates lapseõiguse osaliseks ... oma tahtmise heaksarvamisel" (Efeslastele 1:45). Kogu idee sellest, et inimesed olid juba varakult Jumalale teada -tuntud kõige algusest peale ja olid ära "märgitud" (määratud) päästele, näitab, et nad eksisteerisid Jumala mõtetes päris maailma loomise alguses (Roomlastele 8:27; 9:23).

Kõige selle valgusel, ei ole imekspandav, et Jumala plaani täitumiseks oli Kristusest vaja rääkida algusest peale kui Jumala mõtetes olemasolevast, kuigi füüsiliselt ei saanud Ta eksisteerida. Ta oli "tall, nurgakivi maailma loomisest" (Ilmutuse 13:8). Jeesus ei surnud siis otseselt; Ta oli "Jumala tall", kes toodi ristil ohvriks umbes 4000 aasta ringis peale seda (Johannese 1:29; 1Korintlastele 5:7). Samal moel nagu Jeesus oli valitud päris maailma algusest (1Peetruse 1:20), nii olid ka usklikud valitud (Efeslastele 1:4; sama kreekaakeelset sõna "valitud" kasutatakse nendes värssides).

7.4 "ALGUSES OLI SÕNA" (Johannese 1:1-3)

"Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures, ja Sõna oli Jumal. Seesama oli alguses Jumala juures. Kõik on tekkinud tema läbi" (Johannese 1:1-3). Need värsid, kui neist õigesti aru saada, kinnitavad ja laiendavad järeldusi, mis on antud viimases lõigus. Kuid seda lõiku mõistavad paljud inimesed vääriti. Lähtudes sellest, arvavad nad, et Jeesus eksisteeris taevas enne sündimist. Nendest värssidest õige arusaamine on seotud sellega, missugune mõte on panustatud sellesse "Sõnasse", mis on ära toodud antud kontekstis. See ei saa kehtida vahetult inimese kohta, sest inimene ei saa olla "Jumala juures" ja samal ajal olla Jumal. Kreeka sõna "logos", mida siin on tõlgitud kui "Sõna ei tähenda iseenesest "Jeesust". Seda tõlgitakse tavaliselt kui "sõna", kuid samal ajal võib tõlkida kui: arve

põhjus
teade
doktriin
kavatsus
põhjus
kõnekäänd
uudised (teated).

"ALGUSES"

"Logos" võib rangelt öeldes käia sisemise mõtte kohta, mis väljendub väliselt sõnades; aga samuti ka teise teate vahendajana. Jumalal oli päris alguses see "logos". Ainus siht oli koondatud Kristusele. Me näitasime, kuidas Jumala Vaim rakendab oma mõtled tegevusse, siit ka side Tema Vaimu ja Tema Sõna vahel (vaata artiklit 2.2). Nii nagu Jumala Vaim töötab välja oma plaani inimestega ja innustas Oma Kirjasõna algusest peale, samamoodi sai ka idee Kristusest teoks tegudes ja sõnades. Kristus oli Jumala "logo'seks" ja sellepärast väljendas Jumala Vaim, Jumala plaani Kristusest, kõigis Tema tegevustes. See selgitab, et Kristuse olemasolu Vanas Testamendis ei ole juhuslik. Sealjuures ei ole tarvis üle hinnata seda, et Kristus kui isiksus ei olnud "Sõna". Sõna tähendas Jumala plaani - pääsemiseks Kristuse läbi. "Logos" (Sõna) kasutatakse väga sageli selle suhtes, mida räägitakse Evangeeliumis Kristusest, näiteks "Kristuse sõna" (Koloslastele 3:16; võrdle Matteuse 13:19; Johannese 5:24; Apostlite teod 19:10; 1Tessalooniklastele 1:8 jne.). Märkigem, et "logos" on ennem Kristuse õpetuse kohta käiv, kui Tema enda kohta. Kui Kristus sündis, võttis see sõna keha ja vere kuju - "ja sõna sai lihaks" (Johannese 1:14). Jeesus oli isiklikult "sõna, mis sai lihaks" aga mitte lihtsalt "sõnaks"; Tema isiklikult

sai "sõnaks", ennemini läbi oma sünni Maarjast, kui ükskõik missugusel ajal selle ajani.

Jumalal oli plaan Kristusest või kavatsus maailma algusest alates, kuid avalikult teostus see Kristuse isikus ja kuulutustes Temast, Evangeeliumis, esimesel sajandil m.a.j. Sel moel rääkis Jumal meile Oma sõna Kristuse kaudu (Heebrealastele 1:1,2). Korduvalt kriipsutatakse alla, et Kristus rääkis Jumala sõna ja tegi imesid Jumala sõna juhatusel, selleks, et avada meile Jumalat (Johannese 2:22; 3:34; 7:16; 10:32,38; 14:10,24).

Paulus allus Kristuse käsule, kuulutada Evangeeliumi Temast "kõigile rahvastele": "Jeesuse Kristuse jutluse järele selle saladuse ilmutamist mööda, mis on olnud igavesest ajast varjul aga nüüd on saanud avalikuks ... tehtud teatavaks kõigile rahvastele" (Roomlastele 16:25,26; võrdle 1Korintlastele 2:7). Igavene elu sai võimalikuks üksnes läbi Kristuse tööde (Johannese 3:16; 6:53), kuid juba päris alguses oli Jumalal plaanis anda inimesele igavene elu, sest Ta teadis, et selleks toob Jeesus ennast ohvriks. Selle ohverduse täielik tühtsus tuli ilmsiks alles peale Jeesuse sünni ja surma: "Igavene elu lootuses, mille Jumal, kes ei valeta, on töötanud enne igavesi aegu - omal ajal aga tegi tema oma sõna avalikuks jutlustamises" (Tiitusele 1:2,3). Me märkisime juba, et Jumala prohvetitest räägitakse kui igavesti eksisteerivatest (Luuka 1:70), selles mõttes, et "sõna", mida nemad kuuldavale töid oli Jumala juures maailma loomise algusest peale. Jeesuse õpetussõnad tegid avalikuks paljud nendest ilmutustest, kusjuures Ta täitis prohvetikuulutuse enda kohta: "Ma avan oma suu tähendamissõnadega ja kuulutan, mis olnud salajas maailma algusest" (Matteuse 13:35). Selles ongi mõte, et "Sõna" oli Jumala juures "alguses", et "saada lihaks" Kristuse sünniga.

"SÕNA OLI JUMAL"

Vaatleme nüüd küsimust sellest, missugune mõte on pandud fraasi "Sõna oli Jumal". Meie plaanid ja mõtted väljendavad nimelt meid endid. Võtame näiteks lause: "Ma sõidan Londonisse". See kujutab endast "sõna" või teadet, mis väljendab minu kavatsust. Sest see on minu kavatsus. Samal moel tuleks aru saada Jumala plaanist Kristuses. "Sest ta on niisugune, kes arvestab iseennast" (Õpetussõnad 23:7), ja nagu Jumal mõtleb, selline Ta ka on. Jumala sõna või mõte on Jumal: "Sõna oli Jumal". Selle tulemusel on väga lähedane side Jumala vahel ja Tema sõna vahel: parallelism, mis on sarnane Laulud 29:8 värsile, osutub tavaliseks: "Issanda mürina hääled paneb kõrve värisema; Issand paneb kõrve värisema". Prohvetitel on tihti sellised väljendid nagu: "Aga teie ei kuulanud mind, ütleb Issand" (Jeremija 25:7).

Faktiliselt tähendavad need Jumala sõnad: "Teie ei kuulanud Minu sõna, mida prohvetid kuulutasid". Taavet võttis Jumala sõna kui lampi ja valgust (Laulud 119:105) ja samal ajal ta ka vastas: "Sina, Issand, oled mu lamp ja Issand valgustab mu pimedust" (2Saamueli 22:29), näidates analoogi Jumala ja Tema sõna vahel. Sellepärast on arusaadav, et Jumala sõna kehastub ja võtab "Tema Ise" tähenduse, see tähendab, et räägitakse kui isiksusest, kuigi see tegelikult nii ei ole (vaata kõrvalepöiget 5 "ümberkehastumise printsiip").

Jumal on ise tõde (Johannese 3:33; 8:26; 1Johannese 5:10) ja seepärast on Jumala sõna samuti tõde (Johannese 17:17). Sel teel Jeesus samastab ennast oma sõnadega nii lähedalt, et Ta kehastub ümber oma sõnaks: "Kes mind põlgab ega võta vastu minu sõna, sellel on oma kohtumõistja. Sõna, mis ma olen rääkinud, see mõistab tema üle kohut viimsel päeval" (Johannese 12:48). Jeesus räägib oma sõnast, justkui see oleks faktiline olevus, see tähendab Tema Ise, kui sõnad olid ümber kehastunud, sest nad olid nii lähedalt seotud Jeesusega. Sarnasel kujul kehastab ka Jumala Sõna isikut värssides 1:1-3, see on Jumalat Ennast. Sõna kohta räägitakse meile nii: "Kõik on tekkinud Tema läbi" (Johannese 1:3). Kuid "Jumal lõi" kõik Oma Sõnaga (1Moosese 1:1). Selle tagajärjel räägitakse Jumala Sõnast nii nagu see oleks Jumal Ise. Siit tuleks välja noppida õnnistav mõte sellest, et Jumala Sõna kaudu, mis on meie südames, võib Jumal tulla meile nii lähedale.

1Moosese raamatu värssidest järeldub, et Looja oli Jumal - oma sõna kaudu aga mitte Kristus. Jumala sõnaga oli kõik loodud aga mitte Kristusega (Johannese 1:1-3). "Issanda sõnaga on tehtud taevad ja Tema suu vaimuga kõik nende väed (s.o. tähed) ... sest Tema ütles ja nõnda see sai" (Laulud 33:6,9). Isegi praegust luuakse looduses kõik Tema sõna järele: "Ta läkitab oma ütlused maa peale, rutusti jookseb Tema sõna. Ta annab lund nagu villa ... Ta läkitab oma sõna ja veed vulisevad" (Laulud 147:15-18).

Niisiis kui Jumala sõna on Tema loomingu jõud, siis kasutas Jumal seda Jeesuse eostamiseks Maarja üsas. Sõna, Jumala plaan, mille viib ellu praktikas Tema Püha Vaim (Luuka 1:35), teostas Kristuse eostamise. Maarja tunnistas seda oma vastuses uudisele eelseisvast Kristuse eostamisest temas: "Mulle sündigu Su sõna järele" (Luuka 1:38).

Nagu me juba ütlesime Jumala Sõna/Jumala Vaim peegeldab Jumala kavatsusi, millest räägiti Vanas Testamendis. Selle usaldatavuse aste on näidatud Apostlite teod 13:27, kus Jeesus asetatakse samale tasapinnale Vana Testamendi prohvetite sõnadega: "(Juudid) ei tundnud Teda, nad ei

tundnud ka prohveti häält ära". Kui Kristus sündis, kehastus kogu Jumala Sõna (Vaim) Jeesus Kristuse isikus. Apostel Johannes rääkis vaimustusega, sellest, kuidas Jumala plaan igavesest elust oli väljendatud Kristuses, keda apostlid olid võimelised füüsiliselt nägema ja Tema kokku puutama. Johannes tunnistas, et nad tundsid Jumala Sõna, kogu Tema päästmise plaani Kristuses (1Johannese 1:1-3). Kuigi me ei või füüsiliselt Kristust näha, võime meie ka rõõmu tunda sellest, et tema täieliku mõistmise kaudu võime me nii lähedalt tunda Jumala kavatsusi meie kohta ja uskuda igavesse ellu (1Peetruse 1:8,9). Me peame endalt küsima: "Kas ma tõepoolest tunnen Kristust?". Ei ole küllalt üksnes selle tunnistamisest, et kunagi oli olemas hea inimene, nimega Jeesus. Üksnes süstemaatilise Piibli õppimise teel, palvega, võib Teda kiirelt tundma õppida kui oma Päästjat ja saada sugulaseks Temaga läbi ristimise.

KÕRVALEPÕIGE 22: AJALOOLINE JEESUS

Kui nii nagu kinnitavad mõned ei ole tõendeid sellele, et Jeesus Naatsaretist oleks kunagi olemas olnud, siis on raske selgitada kristluse olemasolu. Tuleb küsitleda tohutul arvul inimesi, et kohtuda sellise inimesega, kes ütleks, et miljonid inimesed võtsid viimase 2000 aasta jooksul oma usu aluseks inimese, keda pole kunagi olemas olnud ja et usku sellesse olematusse inimesesse levitasid nad kogu maailmas, vaatamata tagajärgedele ja surmale. Kristlased ja juudid nõustuvad tavaliselt sellega raskusteta, et Muhhamed elas kunagi, kuigi nad lükkavad eemale tema seadused ja õpetuse. Tegelikult me nõustume sellega, et kõik kuulsad ajaloolised tegelased elasid kunagi, mitte nõudes selleks erilisi tõestusi. Tihti tehakse laialt tuntud ajaloosündmuste analüüsi, et kinnitada neid konkreetsete tõenditega, mida on suhteliselt raske ümber lükata (näiteks, lahing Gastingi all 1066.a.)

See fakt, et mõned inimesed eitavad nii energiliselt Naatsareti Jeesuse olemasolu ennast, räägib ülemäärasest reaktsioonist, soovist, leida mugav vabandus, et mitte arvestada põhjustega ja et Tema teenistuse Missiooni mitte vastu võtta. See näib eriti tõene, kui arvesse võtta, et varased juudid ise uskusid esimesel sajandil m.a.j. inimese, nimega Jeesus, olemasolusse. Järgnevaid ajaloolisi tõendusid Jeesuse olemasolusse Naatsaretist ei tohi mitte mingil moel vaadelda kui inimeste teoloogilist leiutist. Antud lõigus tuuakse hulgaliselt huvitavat informatsiooni, mis on omandatud Harry

Haabermasi raamatust "Iidne tõendus Jeesuse elust" (Gary Habermas, "Ancient Evidence For The Life Of Jesus").

1. Rooma ajaloolane Tacitus, oma tuntud raamatutes esimesest sajandist m.a.j. ("Anaalid" ja "Ajalood") mainib Jeesust ja kristlasi. Ta kirjutas "Anaalides (umbes 115. a.m.a.j.):

"Klass inimesi, keda alamrahvas ei sallinud nende jultumuse eest, nimetas end kristlaskonnaks. Kristus, kelle nime järgi levis see nimetus, oli mõistetud surma Tibeeria valitsuse ajal ühe tema prokuraatori, Pontius Pilaatuse, käe läbi".

Vastavalt sellele raamatule, valitses Tiberi imperaator 14.- 37. aastani m.a.j. ja selle perioodi vältel oligi Kristus hukatud. Tsitaat kirjeldab, et kristlaste usk "ei levinud mitte üksnes juudamaal, esmases allikas, vaid isegi Roomas". Ta kirjeldab, kui tugevalt vihati kristlasi, kelledest paljusid hukati Roomas. Kõik see on kooskõlas Uue Testamendi kirjeldusega sellest, et Jeesuse ja Tema õpilaste, apostlite õpetus, sai alguse Juudamaal ja levis seejärel üle kogu Rooma impeeriumi, kaasa arvatud Rooma, kohates oma teel raevukat vastupanu.

2. Teine Rooma ajaloolane, Suetonius, kirjeldas Klaudiuse (41-45. a. m.a.j.) valitsemist:

"Selle pärast, et juudid korraldasid Roomas lakkamatuid korratusi, mida õhutas Jeesus, ajas tema (Klaudius) nad linnast välja"

Apostlite teod 18:2 räägitakse, et juudi abielupaar, Akila ja Priskilla, pidid lahkuma Roomast, juutide tagakiusamise tõttu. Suetonius kirjutab edasi jahist kristlastele Nero valitsemise ajal:

"Peale suurt tulekahju Roomas ... langes karistus samuti ka kristlastele, sektile, kes kuulutas uut ja kahjulikku usku".

See viide grupi olemasolust, nimega "kristlased", esimesel sajandil m.a.j., annab alust rääkida sellel sajandil olemas olnud inimesest, nimega Kristus.

3. F.F. Bruce ("Kristuse päritolu") leheküljed 29,30 juhivad tähelepanu Kristuse meenutamisele raamatus Ida Vahemere piirkonna ajaloo kohta, mis kirjutati Thalluse poolt ligi 52.a. m.a.j. Ja teises teoses ("Dokumendid Uuest Testamendist" lk.113) räägib Bruce Thalluse poolt meenutatud mehest, nimega Julius Africanus, kes irvitas tema kirjeldatud pimeduse üle Jeesuse hukkamisel ja selgitas seda sündmust kui päikese varjutust. See räägib, et Thallus kirjutas Jeesuse hukkamisest, mis toimus mõned aastad enne seda aega kui tema kirjutas oma loo, 52.a. m.a.j.

4. Plinya, Rooma riigitegelane, meenutab esimese sajandi viimastel aastatel eksisteerivast väga aktiivsest inimeste grupist, kristlaste nimetuse all. Ta kirjeldab nende mälestusteenistuse läbiviimist nii:

"Neil oli harjumuseks saanud kohtuda kindlaksmääratud päeval enne koitu ja laulda värssidega hümmi Kristusele" ("Plinya kirjad", Melmothi tõlge 2. köide, X:96).

Rooma imperaatorid Trojan ja Adrian rääkisid oma probleemidest kristlastega suhtlemises (vaata "Plinya kirjad" 2köide X:97 ja Eusebiuse "Koguduste ajalugu" IV-IX, vastavalt). Selle grupi eksistents alates esimesest sajandist m.a.j. ja nende erakordne kannatlikkus tagakiusamiste ajal, annavad tunnistust sellest, et nad olid reaalse ajaloolise kuju järgijad, kes elas esimesel sajandil.

5. Talmud, juudi püha raamat, Sinedroonis 43.a., meenutab Jeesuse surma. Arvatakse, et see Talmudi osa kuulub selle raamatu kirjutamise varasemasse perioodi (s.o. 70-200 a. m.a.j.).

"Paasapühade eelõhtul Jeesu (Jeesus) poodi. 40 päeva enne Tema hukkamist astus kuulutaja ette ja kuulutas valjult: "Teda tahetakse kividega surnuks visata, seepärast, et Ta tegeles nõidumisega ja õhutas iisraellasi usutaganemisse. Kõik, kes võivad tunnistada Tema kasuks, astugu välja ja lausugu Tema kaitseks".

Kuid kuna midagi ei tehtud tema heaks, poodi Ta Paasapühade eelõhtul.

Sõna "poodi" tuleks mõista kui "ristilöömist" - sellises tähenduses kasutatakse seda sõna Uues Testamendis (Galaatlastele 3:13; Luuka 23:39). Selles lõigus räägitakse, et juudid tahtsid, et Jeesus visataks kividega surnuks (nähtavasti vastavuses Moosese seadusega), kuid teatatakse, et Ta tegelikult poodi (naelutati ristile). Selgitus sellele antakse Uues Testamendis, kus viidatakse, et juudid pidid järgima Rooma seadust Jeesuse surmanuhtluse täideviimiseks, see tähendab - ristilöömist või poomist.

Sanhedrinis 43.a. räägitakse samuti, et viis Jeesuse õpilast oli kohtu all ja mõisteti surma. Siin märgitakse jälle ära, et juudid uskusid traditsiooniliselt ajaloolise Jeesuse olemasolusse. Sanhedrini 1066-es on isegi öeldud, et Jeesus oli 33 aastane kui Ta suri, mis vastab täpselt Uuele Testamendile. Maier ("Esimene Lihavõttepüha" lk.117,118) toob ära tõmmise 5.sajandi juudi dokumendist "Jeesuse naelutamine", milles kinnitatakse, et apostlid püüdsid varastada Jeesuse keha peale Tema surma, kuid aednik nimega Juuda, sai nende plaanist teada ja viis Jeesuse keha teise kohta, andes Ta hiljem üle juutidele. Justin Martyr kirjutas 150.a. m.a.j., et juudid saatsid eraldi käskjalad, kes kuulutasid Jeesuse keha vargusest ("Dialog Tryphoga" 108) aga 200.a. m.a.j. tõi sama teate Tertullian ("Vaatamisväärstest" lk. 30). Sel kombel räägivad kõik need andmed sellest, et meie ajastu esimese sajandi juudid uskusid ajaloolise Jeesuse vägivaldse surma toimumisse.

6. Kreeke dramaturg, Lucian, kes kirjutas teisel sajandil, naerab kristlaste üle, kes "kummardavad inimest, kes risti löödi, tänase päevani" (Lucian,

"Roomas elanud välismaalase surm" lk.11-13; "Luciani tööd" 4.köide Fowleri ja Fowleri tõlge).

7. Tuntuim esimese sajandi ajaloolane oli Josephus (Jossif). Oma raamatus "Vana aja mälestusmärgid" meenutab ta Jakoobuses, "Jeesuse venda, keda kutsuti Kristuseks". Sellesama raamatu teises osas räägib ta Jeesusest selliste sõnadega, mis vastavad Tema kirjeldusele Uues Testamendis: "Nüüd, sellel ajal arvati Jeesuse kohta, tark inimene ... Ta oli Kristus ... Ta ilmus neile elavana kolmandal päeval, kui jumalik prohvet ja ennustas neile ja veel kümnele tuhandele imelist sündmust enda kohta".

See lõik annab niisuguse täpse kirjelduse, et mõned peavad seda interpolatsiooniks - selle lõigu kasutamist selle kasuks, et kinnitada seda, et oli selline inimene, nimega Jeesus Naatsaretist, kes elas esimesel sajandil m.a.j., räägivad ka järgnevad andmed:

- Eusebius ("Kogukonna ajalugu" 1:XI) tsiteerib seda lõiku.

_ Auväärsed teadlased kinnitavad seda eelpoolloetust kui originaalset ja võivad näidata, et see lõik on kirjutatud samas stiilis, mis ka ülejäänud osa Josephuse loomingust (vaata Daniel Ropsi "Jeesuse kaasaegsete vaikimine" lk.21; J.N.D. Andersoni "Uue Testamendi ürikud" (dokumendid) lk.108, 109).

Ei ole tekstilist kinnitust, et see lõik oleks interpolatsioon.

- Professor Schlomo Pines kinnitab, et on avastatud Josephuse araabiakeelne teos, mis on peaaegu usaldusväärne originaal. Meie poolt tsiteeritud lõik on seal olemas, kuid ilma ilmselgete doktriinsete kinnitusteta Jeesuse ülestõusmisest ja missionitegevusest, mis on antud ülalpool toodud lõigus. See näib täitsa põhjendatud, kui võtta tähelepanu alla see, et Josephus oli juut. Pines teatas esmakordselt oma avastusest 12. veebruaril 1972.aastal ajalehes "New York Times", kus esitas meie poolt arutusel oleva lõigu Jeesusest -araabiakeelsest väljaandest: "Sel ajal oli seal tark inimene, keda hüüti Jeesus. Ja Tema käitumine oli hea, ja Ta oli kuulus kui heategija. Ja paljud inimesed juutide seas ja teiste rahvaste seas hakkasid Tema õpilasteks. Pilaatus mõistis Ta surma ristilöömise läbi. Kuid need, kes hakkasid Tema õpilasteks ei öelnud lahti Tema õpetusest; nad rääkisid, et Tema ilmus nende ette kolme päeva pärast peale tema ristilöömist ja et Ta oli elus; vastavalt sellele, oli Ta nähtavasti Messias, kelle kohta prohvetid rääkisid imeasju".

See kirjeldus on imelisel moel kooskõlas sellega, mida räägitakse Jeesusest Uues Testamendis.

KÕRVALEPÕIGE 23: "MA TULIN TAEVAST ALLA"

"Jumala leib on see, kes tuleb taevast alla ja annab maailmale elu! ... Ma olen taevast alla tulnud" (Johannese 6:33,38).

Neid, kuid samuti ka teisi nende sarnaseid sõnu on kasutatud väärtalt valeideede algatamiseks, et Jeesus eksisteeris füüsiliselt Taevas enne oma sündi. Kuid siin tuleks pöörata tähelepanu järgnevatele momentidele:

1. Kolmainsuse dogmadesse uskujad võtavad neid sõnu tähtselt oma doktriini kinnitamiseks. Kuid kui me suhtume neisse vastaval moel, siis see tähendab, et me tunnustame Jeesuse hõljumist mingisugusel kujul taevas, mis teeb mõtteks kõik Tema sõnad sellest, et Ta oli eostatud Maarja üsas. Johannese 6:60 rääkides taevamannast, hüüab: "Kuidas võib seda kuulda?", see tähendab, annab mõista, et sõnu mannast tuleb mõista metafoorilises mõttes.
2. Johannese 6. peatükis selgitab Jeesus, et manna kujutab mingil moel Teda ennast. Sõnu sellest, et manna tuli Jumalalt, tuleks mõista selliselt, et selle ilmumise eest maale vastutab Jumal, Ta ei lahkunud füüsiliselt Jumala troonilt Taevas. Samuti tuleb mõista ka sõnu Kristuse tuleku kohta Taevast. Ta oli loodud maa peal Pühast Vaimust, kes mõjustas Maarjat (Luuka 1:35).
3. Jeesus ütleb: "Leib, mille mina annan, on minu liha" (Johannese 6:51). Kolmainsuse pooldajad kinnitavad, et Taevast tuli alla "jumalapoolne" Jeesuse osa. Kuid Jeesus kinnitab, et "Tema "liha" - on leib, mis on Taevast tulnud". Taoliselt kujul samastab Ta leiba Taevast, iseendaga, nagu "inimese pojaga" (Johannese 6:62) aga mitte "Jumala ja Pojaga".
4. Sellesamas lõigus Johannese 6. peatükis sisaldub tõsine kinnitus, et Jeesus ei olnud võrdne Jumalaga. Sõnad "elav Isa on mind läkitanud" (Johannese 6:57) näitab, et Jeesus ei aseta end ühele pulgale Jumalaga; aga sõnad "mina elan Isa läbi" (Johannese 6:57) tähendavad vaevalt "ühtset igavikku", millest räägivad kolmainsuse pooldajad.
5. Võib küsida: "Kuna ja kuidas Jeesus "tuli alla Taevast?". Kolmainsusesse uskujad kasutavad värsse Johannese 6. peatükist "kinnituseks", et Jeesus tuli Taevast alla oma sündimisega (värs 33,500, justkui oma katkematu elu protsessi käigus. Rääkides Jeesuse

jumalikust annist, ütles Jeesus ise: "minu Isa annab teile tõelise leiva taevast" (värss 32). Samal ajal kui Jeesus lausus neid sõnu, Ta tuli juba "alla" selles mõttes, et Ta oli Jumalast saadetud, selle tagajärjel võis Ta rääkida endast, kasutades tegusõnu mineviku ajavormis: "Mina olen elav leib, mis taevast on alla tulnud" (värss 51). Kuid Ta räägib samuti taevast "langevast" leivast oma surma näol ristil: "Leib, mille mina annan, on minu liha, mille annan maailma elu eest" (värss 51). Niisiis räägib Jeesus siin sellest, et Ta tuli juba taevast alla, et Ta on veel "tuleku" protsessis ja et kõik peab veel "toimuma" tema surmas ristil. Ainult see üks fakt kinnitab, et "langemine" käib Jumala enese ilmutamise kohta ja mitte üksnes Kristuse sünni kohta. Uues Testamendis kinnitatakse seda veenvalt kõigi viidetega Jumala "langemisele", seejuures omab sõna "langemine" sama tähendust, millest me just äsja rääkisime. Nii nägi Jumal oma rahva viletsat olukorda Egiptuses ja "tuli alla", et teda päästa, kasutades selleks Mooset. Ta nägi samuti orjalikku suhtumist patule ja "tuli alla" või ilmutas End, saates Jeesuse kui võrdväärse Moosesele, et viia meid välja orjusest.

KÕRVALEPÕIGE 24: KAS JEESUS LÕI MAA ?

"Tema on kõige loodu esmasündinu. Sest tema (Jeesuse) läbi on loodud kõik, mis on taevastes ja mis on maa peal, mis nähtav ja nähtamatu, olgu aujärjed, ülemused, valitsused, võimud; kõik on loodud tema läbi ja temasse; ja tema ise on enne kõiki ja kõik püsivad koos tema sees; ja tema on ihu - see on koguduse - pea; ta on algus ja esmasündinu surnutest". (Koloslastele 1:15-18).

See on tüüpiline katkend nende katkendite hulgast Piiblis, mis loovad mulje, et Kristus lõi faktiliselt maailma.

1. Kuid Piiblis on palju teisi katkendeid, mis räägivad, et Jeesus ei eksisteerinud enne oma sündimist. 1 Moosese raamat õpetab selgelt, et loojaks oli Jumal. Kuid kui me mõtleme, et looja oli Jeesus, siis sellega me arvamegi, et Kristus on võrdne Jumalaga. Sel juhul ei ole võimalik selgitada paljusid värssse, milles räägitakse erinevusest Jumala ja Jeesuse vahel (vaata näiteks lõiku 8.2 antud raamatus).

2. Jeesus oli esmasündinu, mis tähendab algust. Ei ole selliseid tunnistusi, et Jeesus oli Jumala esmasündinu enne maailma loomist. Värsid nagu

2Kuningate raamat 7:14 ja Laulud 89:27 ennustasid, et Taaveti järeltulijast saab Jumala esmasündinu. On selge, et ta ei eksisteerinud sel ajal kui kirjutati neid katkendeid. Jeesusest sai "Jumala Poeg väes ... surnuist ülestõusmise läbi" (Roomlastele 1:4). Jumal "äratas" üles Jeesuse, nagu ka teises laulus on kirjutatud: "Sina oled mu Poeg, täna ma sünnitasin sind" (Apostlite teod 13:32,33). Nii sai Jeesusest Jumala esmasündinu (1Moosese 48:13-16) ja Kristus oli tõstetud Jumala paremale käele, peale ülestõusmist (Apostlite teod 2:34; Heebrealastele 1:3).

3. Ja selles mõttes kirjeldatakse Kristust kui "esmasündinut surnuist" (Koloslastele 1:18), fraasiga, mis on oma mõttelt võrdne sõnadega "kõige loodu esmasündinu" (Koloslastele 1:15). Sellepärast ütleb Jeesus enda kohta, et Ta on "esmasündinu surnuist ... Jumala loodu algus" (Ilmutuse 1:5; 3:14). Jeesus oli esimene uuestiloodu surematutest meestest ja naistest, kelle nagu surematute Jumala poegade ülestõusmine ja täielik sündimine sai võimalikuks Jeesuse surma ja ülestõusmise läbi (Heebrealastele 2:10; 4:23,24; 2Korintlastele 5:17). "Kristuses kõik (tõelised usklikud) elustuvad. Igauks oma järjestuses: esmasündinu Kristus, pärast Kristuse omad, tema tulemises" (1Korintlastele 15:22,23). See on seesama idee, mis ka Koloslastele 1. Jeesus oli esmasündinu, kes tõusis surnuist ja sai surematuse; Ta oli esimene uuest loodust ja tõeliselt usklikud järgivad Tema eeskju Tema pöördumisel.

4. Olevus, kellest räägitakse Koloslaste 1. peatükis, kujutab endast ennem uut olevust kui seda, keda on kirjeldatud 1Moosese raamatus. Jeesuse tegude kaudu "on loodud kõik ... aujärjed, valitsused" jne. Paulus ei ütle, et Jeesus lõi kõik, mis on looduses, nagu näiteks jõed, mäed, linnud jne. Selle uue olevuse elemendid sisaldavad selliseid autasusid, mis meil saab olema Jumala Kuningriigis. "Aujärjed, valitsused" jne. See sisaldub arusaamas, et usklikud saavad "kuningateks ja meie Jumala pühakuteks ja meie hakkame valitsema maa peal" (Ilmutuse 5:10). Kõik see sai võimalikuks Jeesuse tegude kaudu, "Tema läbi on loodud kõik, mis on taevastes" (Koloslastele 1:16). Efeslastele 2:6 loeme me usklikest, kes istuvad "taevastes Jeesuses Kristuses". Sel moel räägivad need värsid, et see kõrge vaimne seisus, mida me võime omada praegust, kui ka see, mida hakkame omama tulevikus, sai võimalikuks tänu Jeesusele. "Taevased ja maa" sisaldavad kõike, mis on vajalik "Tema ristivere" lepitamiseks (Koloslastele 1:16,20), näidates sellega, et kõik, mis on "taevastes" käib ennem usklike kohta, kes istuvad praegust "taevastes, Jeesuses Kristuses", kui kõige füüsilise loodu kohta, mis meid ümbritseb.

5. Sõnad sellest, et Kristus on "kõige loodu esmasündinu" käivad ennekõike tema seisuse kohta ja Jumala läheduses asumise kohta, kui aja kohta,

võrdluses kõige muuga, mis asus Jumala lähedal. Ta oli "ennem", see tähendab oli tähtsam kui meie, "kõik loodu", keda Ta ilmus lepitama. Matteuse 21:31 värss on siin iseloomulikuks näiteks: "tõlnerid ja hoorad saavad enne teid Jumala riiki". Tegelikult juudid, kellega Kristus rääkis ei saa Jumala kuningriiki (Luuka 13:28; Matteuse 8:12; 21:43). Nii et siin ei ole juttu õiglaste pääsemisest Kuningriiki enne neid, aja mõttes. Sõnad sellest, et Jeesus "on enne kõike loodud", ei tähenda, et "Ta oli enne kõike loodud", nagu seda nõuab kolmainsuse apologet, selle katkendi nendepoolses interpretatsioonis. Kreeka sõna, mis tähendab "ennem", tõlgitakse 1Peetruse 4:8 kui sõna "rohkem" .

KÕRVALEPÕIGE 25: "ENNE KUI AABRAM SÜNDIS, OLIN MINA" (Johannese 8:58)

Neid sõnu kasutatakse tihti valesti, selle õpetamiseks, et Jeesus oli olemas enne Aabrahami. Kuid täpsemal uurimisel selgub sellele vastupidine:

1. Jeesus ei räägi: "Enne kui Aabram oli, olin mina". Ta oli Aabramile töötatud järglane ja sellega me kõrvaldaksime igasuguse Jumala töötuse mõtte Aabramile kui ütleksime, et Jeesus oli füüsiliselt olemas enne Aabrami aega.

2. Sõnad, mis on toodud Johannese 8:58, kujutavad endast Kristuse juttu juudalastega Aabrami kohta. Nende jaoks oli Aabram kõige suurem inimene, kes kunagi oli elanud. "Mina olen praegu, sel ajal kui seisan siin, tähtsam kui Aabram". Kreeka sõna "pro", tõlgitud nagu "enne", käib ennem Kristuse kohta, kellel on palju tähtsam tähendus kui Aabramil, aga mitte aja kohta. Me võime jälle viidata Matteuse 21:31. värssile, mis illustreerib kuidas kasutatakse Piiblis sõna "enne". Jeesus ütles: "Tõlnerid ja hoorad saavad enne teid (neetud juudid) Jumala Riiki". Tegelikult juudid, kellega rääkis Kristus ei saa Jumala Riiki (Luuka 13:28; Matteuse 8:12; 21:43).

Nii et siin ei ole juttu õiglaste pääsemisest Jumala Riiki enne neid , ajalises mõttes. Kui seda juttu aeti , oli tarvis rohkem austada Jeesust kui Aabrami. Kristus ütleb: "Mina olen praegu tähtsam kui Aabram oli". Kuid sõna "enne", mida kasutatakse Johannese 8:58, võib mõningase astmeni võtta ka aja suhtes, see on, enne kui elas Aabram, oli Kristus juba Jumalal plaanis ja see plaan oli Tal juba maailma loomisest alates. Niisiis, nagu Jeesus oli "enne" Aabramit, siis Tema tähtsuse mõttes tulekski mõista sõna "enne".

3. Tõestuse sellele leiame Johannese 8:56. värsis: Aabraham, teie isa, hakkas rõõmutsema, et tema saab näha minu päeva". Nagu räägitakse Kirjas, Aabram naeris ja rõõmutses ainult ühel päeval. Toimus see siis, kui ta sai töotuse, et ta saab seemne (poja). Lõppude lõpuks sai ta aru, et töötus käib Jeesuse kohta (1Moosese 17:17). Aabram nägi Kristust ette töotuste kaudu, mis talle anti. Mõttes ei kiitnud ta Tema eelseisvat eneseohverdust heaks: "Mäel, kus Jehoova ennast ilmutab" (1Moosese 22:14). Just selles mõttes räägib Jeesus Aabramist, justkui Ta oleks näinud teda. Pidades silmas töotusi, võis Kristus öelda: "Enne kui oli Aabram, olin mina". Nii nagu me selgitasime lõigus 3:1, sai Jeesus aru, et Jumala töötused Aabramile avasid plaani Tema kohta, mida Jumal teadis maailma loomise algusest. Ja see töötus oli teostatud esimese sajandi juutide silmis, sel ajal, kui nemad seisid Jeesuse ümber, "Sõna (töötus) sai lihaks".

4. Kinnitatakse, et Jeesus meenutab tihti Jumala nime kui räägib: "Mina olen". Me juba rääkisime KÕRVALEPÕIGETES 3, et Jeesus aga samuti ka kõik teised surelikud inimesed, võivad kanda Jumala nime, mitte pidades seejuures silmas, et nad ise on Jumalaks endaks. Kuid võib olla, et Jeesus kasutab siin lihtsalt oleviku ajavormi sõnal "olema". Samasugune pilt tuleb ette mitmed värsid allpool, Johannese 9:9-as. Jeesus ravis terveks pimedat kerjuse ja see sai nägijaks. Imestunud inimesed küsisid üksteiselt, kas see on tõesti seesama pime, kes istus ja palus almust. Mõned ütlesid: "jah on". Aga teised: "on tema sarnane". Tema aga ütles: "olen mina". Võimalik, et te täheldate, et sõna "mina" on siin esile toodud kursiivina. See tähendab, et kreeka tekstis seda sõna ei ole, see on lisatud tõlkijate poolt. Terveks ravitud pime räägib: "Olen mina", see on niisamuti nagu ka Jeesus räägib Johannese 8:58. Kui me hakkame arvama, et Kristuse sõnad: "Mina olen", räägivad sellest, et Tema on Jumal, siis peame me tunnistama, et ka terveks ravitud pime, rääkis endast, et ta on jumal. Tuleb märkida siiski, et Jahve, Jumala nimi, tähendab tõepoolest: "Mina olen olemas" või lihtsalt "Mina olen".

KÕRVALEPÕIGE 26: MELHISEDEK

Paljud inimesed, kes õpivad Piiblit, lausuvad südamliku "Aamen" pärast Peetruse värsse: "Meie armas vend Paulus on kirjutanud temale antud tarkust mööda ... kõigis kirjades, milledes ta räägib neist asjust, kus on raske aru saada mõnest asjast, mida õppimatud ja kinnitamatud inimesed nagu

muidki kirju väänavad iseeneste hukatuseks" (2Peetruse 3:15,16). See muidugi käib ka Pauluse sõnade kohta Melhisedekist, mis on öeldud iidse juudi keeles. Ta ise tunnistas, et räägib sellest, et on raske omaks võtta ja võib olla mõistetav üksnes hästi ette valmistatud usklikele (Heebrealastele 5:10,11,14). Kuid ei peaks arvama, et nende värsside mõistmiseks on tarvis Piibli õpetuse fundamentaalseid teadmisi; ei oleks samuti tarvis üle tähtsustada Melhisedeki kohta käivaid löike nende inimeste jaoks, kes õpivad Püha Kirja aluseid.

"Melhisedek - Saalemi kuningas, kõige kõrgema Jumala preester, kes tuli vastu Aabrahamile kui see oli koju minemas pärast võitu kuningate üle ja õnnistas teda; kellest räägitakse, et ta on isata, emata, ilma suguvõsata, ilma päevade alguseta ja ilma elu otsata, ent kes on sarnastatud Jumala Pojaga - jääb preestriks igavesti" (Heebrealastele 7:1,3).

Nendest ridadest teevad mõned inimesed järelduse, et Jeesus oli nagu olemas enne oma sündi ja järelikult ei omanud inimvanemaid.

Jeesusel oli Isa (Jumal) ja ema (Maarja) ja geneoloogia (sugupuu) (vaata Matteuse 1; Luuka 3 ja võrdle Johannese 7:27). Sellepärast ei olnud Melhisedekil Temaga isiklikku suhet, peale selle, et Melhisedekki "sarnastati Jumala Pojaga" (Heebrealastele 7:3), ta ei olnud Jeesuseks, kuid omas teatud sarnasust Temaga, mida autor kasutab õppeesmärkidel. "Tõuseb teissugune Melhisedeki sarnane preester", Jeesus (Heebrealastele 7:15), kes oli pühitsetud pühakuks "Melhisedeki korra järele" (Heebrealastele 5:5,6).

Vana juudi keelt, Melhisedekist, ei saa võtta otseses mõttes. Kui Melhisedek tõepoolest ei omanud isa ega ema, siis oli tal üksnes Jumal.

Tema - on ainus inimene, kellel ei olnud algust (1Timoteuse 6:16; Laulud 90:2). Kuid sellele vastandub Heebrealastele 7:4 värss, milles räägitakse: "Kui suur on see (inimene)" aga samuti see seisukord, et inimesed teda nägid (aga Jumalat ei saa näha) ja et ta tõi ohvreid Jumalale. Kui teda nimetatakse inimeseks, siis peavad tal ka vanemad olemas olema otseses mõttes. Aga seda, et ta on "isata, emata, sugupuuta" võib selgitada sellega, et tema genealoogiat ja vanemaid ei eksisteeri kusagil.

Kuninganna Estri vanematest ei olnud samuti mingisuguseid märkmeid ja tema sugupuud kirjeldatakse samal moel.

Mordokai oli oma sugulase(Hadassa) tütre, Estri, kasvataja, sest sellel ei olnud ei isa ega ema ... ja Mordokai võttis tema enesele tütreks" (Ester 2:7).

1Moosese raamatus antakse tavaliselt iga isiku kohta väga üksikasjalik sugupuu kirjeldus, keda meile esitletakse. Kuid Melhisedek ilmub esile ilma

mingi teateta temast, ilma tema vanemaid meenutamata; ja sama ootamatult kaob. Samal ajal ei ole kahtlust, et ta väärrib väga suurt austust; isegi suur Abram maksis talle kümnist ja sai temalt õnnistuse, mis näitab selgelt Melhisedeki üleolekut Abramist (Efeslastele 7:27).

Paulus ei viinud läbi vaimset meditatsiooni Pühakirjaga. Esimesel sajandil oli tõeline probleem, mida võis korda saata Melhisedeki otsus. Juudid arutasid nii:

"Teie kristlased räägite meile, et Jeesus võib praegu olla meie ülempreester. Kuid preestril peab olema tuntud sugupuu, mis kinnitab, et ta on Leevi soost. Ja peale selle, te oletate ise, et Jeesus oli juuda soost (Heebrealastele 7:14). Kahjuks on meile ülimaks juhiks ja eeskujuks Abram (Johannese 8:33,39) ja me ei saa tunnistada seda Jeesust".

Mille peale Paulus vastab: "Kuid meenutage Melhisedekki. 1Moosese raamat näitab meile, et selline suur preester ei omanud mingit sugupuud; ja Messias peab olema nii kuningas kui ka preester ja preestriamet peab olema Melhisedeki korra järele (Heebrealastele 5:6 võrdle Laulud 110:4). Abram oli oma seisuselt Melhisedekist madalamal, nii et te peate oma tähelepanu lülitama ümber Abramilt Jeesusele ja lõpetama oma katsed teha sugupuu küsimus nii tähtsaks (vaata 1Timoteusele1:4). Kui te hakkate mõtlema sellest kui sarnased on Melhisedek ja Jeesus (see tähendab nende elu üksikasjad), siis hakkate te rohkem mõistma Kristuse tegusid".

Ja meie võime kasutada seda õppetundi enda heaks.

PEATÜKK 7: KÜSIMUSED

1. Tooge 2 ettekuulutust Jeesusest, Uuest Testamendist.
2. Kas Jeesus eksisteeris füüsiliselt enne sündimist?
3. Mis mõttes võib rääkida Jeesuse olemasolust enne tema sündi:
 - a) Ingliina
 - b) Kui kolmainsuse osa
 - c) kui vaim
 - d) üksnes Jumala mõtetes ja kavas.
4. Missugune järgnevatest kinnitustest on õiglane Maarja suhtes:
 - a) Ta oli laitmatu, patuta naine
 - b) Ta oli tavaline naine
 - c) Ta eostas Jeesuse Pühast Vaimust
 - d) Praegu annab ta edasi meie palved Jeesusele.
5. Kas Jeesus lõi maa?
6. Kuidas teie mõistate Johannese 1:1 sõnu: "Alguses oli Sõna?" Mida see ei tähenda?
7. Miks te arvate, et on tähtis olla kindel selles küsimuses, kas Jeesus oli füüsiliselt olemas enne oma sündi?

KAHEKSAS PEATÜKK

JEESEUSE LOOMUS

8.1 JEESUSE LOOMUS: SISSEJUHATUS

Üheks suurimaks dragöödiaks kristlikus mõtlemises on nähtavasti see, et Kristus ei saanud vajaliku lugupidamist ja ülendamist, seoses Tema võiduga patu üle, mille Ta saavutas, tänu oma ideaalsele iseloomule. Laialt levitatud usk "kolmainsusesse", teeb Jeesusest Jumala enda. Selle teamine, et Jumal ei saa sattuda kiusatusse (Jakoobuse 1:13) ja tal ei ole võimalust pattu teha, viib sellisele arusaamisele, et Kristusel ei oleks tarvis olnudki võidelda patu vastu. Sellisel juhul oleks Tema elu maa peal, fiktsioon. Ta elaks inimlikku elu kuid ilma reaalseste vaimsete ja füüsiliste probleemide tunnetuseta, mis on inimkonnale omane, kuigi need ei puudutaks teda isiklikult.

On olemas teine äärmus, sellised grupid, nagu Mormoonid ja Jehoova tunnistajad, kes ei pühenda vajaliku tähelepanu sellele faktile, et Kristus oli ainus, sündinud, Jumala Poeg. Sellisena ei saanud Ta olla ei Ingel ega ka Joosepi lihane poeg. Mõned avaldavad arvamust, et oma elu jooksul oli Kristuse loomus samasugune nagu Aadamal, enne pattulangemist. Piiblis ei ole sellisele vaatepunktile kinnitust; peale selle, tuleks silmas pidada, et Aadam oli loodud Jumala poolt maapõrmust, samas, kui Jeesus oli sündinud Jumalast ja neitsi Maarjast. Niisiis, kuigi Jeesusel ei olnud inim-isa, oli Ta kõigis teistes tingimustes samasugune nagu meiegi. Paljud inimesed ei suuda enesele ette kujutada, et meie patuse loomusega inimene, võis omada laitmatut iseloomu. See fakt loob teatud raskusi, tõelise usu vastuvõtmiseks Kristusesse.

Ei ole kerge uskuda, et Kristus, omades meie loomust, oli patuta oma iseloomult ja võitis alati oma kiusatused. Tuleks paljustki aru saada, mis on Evangeeliumis öeldud Tema laitmatu elu kohta ja lugeda hulgaliselt piibliõpetusi, mis eitavad seda, et Ta oli Jumal, selleks, et jõuda kindla arusaama juurde ja usuni reaalsesse Kristusesse. Kergem on midugi oletada, et Ta oli Jumal Ise ja selle jõul oli Ta automaatselt täiuslik. Kuid selline vaatenurk vähendab võidu suurust, mille Kristus saavutas patu üle ja inimliku loomuse üle.

Tal oli inimlik loomus ja niisama nagu meil, olid ka Temal kõik meie patused kalduvused (Heebrealastele 4:15), kuid vaatamata sellele Ta ületas need, jäädes ustavaks Jumala teedele ja paludes Tema abi patu võitmiseks. Ja Jumal aitas Teda meelsasti, kuna: "Jumal oli Kristuses ja lepitaski maailma iseenesega" läbi oma isikliku Poja (2Korintlastele 5:19).

8.2 ERINEVUS JUMALA JA JEESUSE VAHEL

Tuleks ära märkida seda ühist, mis on nende kohtade vahel Evangeeliumis, kus räägitakse millise astmeni "oli Jumal Kristuses" ja nende katkenditega selles, mis kriipsutavad alla Kristuse inimlikkust. Need katkendid teevad võimatuks kinnitada Piibli seisukohtadelt ideed, et Jeesus Ise oli Jumal, "tõeline Jumal, ainuisikuline Jumal Isaga" nagu kolmainsuse doktriin ekslikult kinnitab. (Väljend "tõeline Jumal, ainuisikuline Jumal Isaga" oli kasutusel Esimesel Ülemaailmsal Kogul, Nikeias 325.a. m.a.j., kus esmakordselt oli avalikustatud idee "kolmainsusest"; varakristlastele oli see tundmatu). Sõna, "kolmainsus", ei kohta kusagil Piiblis. 9. peatükis räägitakse üksikasjalikult sellest, kuidas Kristus võitis patu ja Jumala osalusest selles. Kuid meenutagem alguses veel kord seda, et pääsemine sõltub reaalse Jeesus Kristuse õigest mõistmisest (Johannese 3:36; 6:53; 17:3). Kui me jõuame selle tõelise arusaamani Tema võidu kohta patu üle ja surma üle, võime me olla ristitud Temasse, selleks, et ühineda Tema pääsemisega.

Üht kõige eredamate sugulussuhete määratlustest, Jumala ja Jeesuse vahel, leiame 1Timoteusele 2:5: "Sest Jumal on üks, ka vahemees üks Jumala ja inimeste vahel, inimene Kristus Jeesus". Nende sõnade üle mõtisklemine toob meid järgnevate kokkuvõteten:

- On ainult üks Jumal ja pole võimalik, et Jeesus oli Jumal; kui Isa on Jumal ja Jeesus - on ka Jumal, siis on kaks Jumalat. Kuid "meil on üks Jumal Isa" (1Korintlastele 8:6). "Jumal Isa" on sellepärast ainus Jumal. Ja ei ole võimalik, et oleks eraldi olevus, keda nimetatakse "Jumal Pojaks", nagu seda kinnitab valedoktriin kolmainsusest; Vana Testament nimetab samuti Jahvet ainsaks Jumalaks nagu ka Isaks (näiteks Jesaja 63:16; 64:8).
- Lisaks sellele ainsale Jumalale, on ka vahemees - inimene Kristus Jeesus - " ... üks on ka vahemees ..." liit "ja" näitab erinevust Kristuse ja Jumala vahel.
- Kristus, kui "vahendaja", tähendab, et Ta on siduv lüli, arbiiter. Selge, et vahelülis/arbiitriks patuse inimese vahel ja patuta Jumala vahel ei

194 JEESUSE LOOMUS

saa olla patuta Jumal ise. Selleks peab olema patuta inimene, patuse inimliku loomusega. Fraas, "inimene Kristus Jeesus", võtab meilt kahtlematult igasuguse kahtluse selle selgituse õigsuses. Vaatamata sellele, et Paulus kirjutas Kristusest, peale tema ülendamist, ei nimetanud ta Teda "Jumalaks Jeesuseks Kristuseks".

- Uues Testamendis tuletatakse meile mitmel korral meelde, et "Jumal ei ole inimene" (4Moosese 23:19; Hoosea 11:9) ja samal ajal nimetatakse Kristust selgesti "inimese pojaks" või "inimene Jeesus Kristus". Ta oli "Kõigekõrgema Poeg" (Luuka 1:32). Nimetada Jumalat "Kõigekõrgemaks", tähendab rääkida, et ainult Temal üksi on kõige kõrgem auaste. Nimetada aga Jeesust "Kõigekõrgema Pojaks", tähendab rääkida, et Ta ei saa olla Jumalaks endaks. Sõnade kasutamine isast ja pojast, kui jutt on Jumalast ja Jeesusest, tunnistab seda, et sõnad ei tähenda üht ja sedasama. Kuigi pojal võib olla teatud tunnusjooni oma isaga, ei saa Ta olla üheaegselt oma isaks ja olla temaga ühealine.

Sellega võrdselt on rida silmnähtavaid erinevusi, Jumala ja Jeesuse vahel, mis näitavad veenvalt, et Jeesus ei olnud Jumal:

JUMAL
"Jumalat ei kiusata" (Jakoobuse 1:13).

"Jumal ei saa surra - Temal üksi on surematus" (Laulud 90:2; 1Timoteusele 6:16).

"Inimesed ei või näha Jumalat" (1Timoteusele 6:16; 2Moosese 33:20).

JEESUS
Kristus on kõiges kiusatud otsegu meie" (Heebrealastele 4:15).

Kristus oli kolm päeva surnud (Matteuse 12:40; 16:21).

Inimesed nägid Jeesust ja katsusid teda kätega (1Johannese 1:1).

Kui meie satume kiusatusse, seisame me valiku ees, teha pattu või alluda Jumalale. Sageli valime me esimese ja ei allu Jumalale. Kristuse ees seisis samuti selline valik, kuid Tema valis alati kuuletumise. Niisiis oli Tal võimalus teha pattu, kuid tegelikult ei teinud Ta seda mitte kunagi. Ei tohi mõelda, et Jumalal oleks mingi võimalus pattu teha. Me nägime, et Kristus oli pärit Taaveti soost (2Saamueli 7:12-16). Värss 14 räägib Kristuse võimalusest pattu teha: "Kui Ta eksib, siis ma karistan Teda".

8.3 JEESUSE LOOMUS

Sõna "loomus" käib selle kohta, mida me loomulikult enesest kujutame. 1. peatükis näitasime me, et Piibel räägib ainult kahest loomusest - Jumala loomusest ja inimese loomusest. Jumal ei saa oma loomuselt surra, sattuda kiusatusse jne. Selge, et elu ajal ei omanud Kristus Jumala loomust. Järelikult oli Tal täielikult inimese loomus. Meie määratlusest sõnale "loomus", jäeldub, et Kristus ei saanud samaaegselt omada kahte loomust. On tähtis, et Kristus sattus kiusatusse meie sarnaselt (Heebrealastele 4:15) ja tänu ainult oma suurepärasele võimele, ületada need, võis Ta kätte võita andestuse meie jaoks. Pahelised soovid, mis moodustavad meie kiusatuste põhilise osa, tulenevad meist endast (Markuse 7:15-23), meie inimlikust loomusest (Jakoobuse 1:13-15). sellepärast oli hädavajalik, et Kristusel oleks inimlik loomus ja Ta võiks kannatada ja ületada need kiusatused.

Läkituses juutidele (2:14-18) on kõik öeldud selliste sõnadega:

"Et nüüd lapsed on liha ja vere osalised, siis temagi sai otse samal viisil osa sellest, et ta surma läbi kaotaks ... kuradi. Sest ega ta ometi hoolitse inglite eest, vaid ta hoolitseb Aabrahami soo eest. Sellepärast pidi ta kõiges saama vendade sarnaseks, et ta oleks halastaja ja ustav ülempreester ... rahva pattude lepitamiseks. Sest selles, milles ta on kannatanud, kiusatud olles, võib ta aidata neid, keda kiusatakse".

Selles lõigus kriipsutatakse eriliselt alla seda fakti, et Jeesusel oli inimlik loomus: "siis temagi sai otse samal viisil osa sellest" (Heebrealastele 2:14). Selles fraasis on suuremaks kindluseks kasutatud kolme sõna, kõik, millel on üks ja sama tähendus. Heebrealastele 2:16. värss rõhutab, et Kristus ei omanud inglite iseloomu, kuna Ta oli Aabrami seeme, kes oli tulnud paljude usklike päästmiseks, kes saavad Tema seemneks. Sel põhjusel pidi Kristusel tingimata olema inimlik loomus. Ta pidi kõiges olema "vendade sarnane" (Heebrealastele 2:17), nii et Jumal saaks anda meile andestuse Tema ohvri läbi. Järelikult rääkida sellest, et Jeesusel ei olnud täielikku inimloomust, tähendab, mitte teada tõde Kristusest.

Kui ristitud usklikud teevad pattu, võivad nad tulla Jumala juurde, tunnista oma pattu palvetes, läbi Kristuse. Jumal tunnistab, et Kristus, nii nagu ka nemad, sattus kiusatusse, kuid Tema, võites samasuguse patu, oli täiuslik, aga nemad mitte. Sel põhjusel võib Jumal Kristuses anda teile andeks (Efeslastele 4:23). Sellepärast on tähtis mõista, et Kristust kiusati samuti nagu meidki ja Tema pidi omama meie loomust, et teha see võimalikuks. Heebrealastele 2:14 värss ütleb selgelt, et Kristusele oli selleks antud "liha ja vere" loomus. "Jumal on Vaim" (Johannese 4:24) loomult ja

kuigi Tal on füüsiline keha, siis, nagu "Vaim", ei ole Tal "liha" (Luuka 24:39). See fakt, et Kristusel oli "kehaline" loomus, tähendab, et oma elu ajal ei olnud Tal mingit Jumala loomust.

Eelnevad inimeste katsed, elada Jumala Sõna järele, see tähendab, täielikult ületada kiusatused, lõppesid kõik ebaõnnega. Sellepärast "Jumal läkitas Oma Poja patuse liha sarnasuses ja patu pärast ning mõistis patu hukka liha sees" (Roomlastele 8:3).

"Patt" kuulub loomuliku kalduvuse juurde, rahuldada kiusatus (teha pattu), mida me oleme võimelised oma loomuse poolest tegema. Me oleme juba käinud seda teed ja jätkame seda teed, kuid, "patu palk on surm". Selleks, et väljuda sellest raskusi tekitavast olukorrast, vajab inimene abi väljastpoolt. Ise osutus ta andetuks täiuse suhtes: liha ei saanud lunastada liha pattu. Siis sekkus Jumal ja andis meile oma isikliku Poja, kellel oli meie "patune ihu", samasuguste kalduvustega patule nagu meilgi. Erinevalt kõigist teistest inimestest, ületas Kristus kõik kiusatused, kuigi Ta oleks võinud saada ebaõnne osaliseks ja samuti patustada nagu meie seda teeme. Roomlastele 8:3. värss kirjeldab Kristuse inimlikku loomust, kellel oli patune ihu. Aga mõned värsid ülalpool, ütleb Paulus, et lihas "ei ela head" ja et liha võitleb Jumalale kuuletumise vastu (Roomlastele 7:18-23). Seoses sellega kutsuvad veel suurema imetluse esile sõnad sellest, et Kristusel oli "patune liha" (Roomlastele 8:3). Ja ainult sel põhjusel ja veel sellepärast, et Tema võitis oma liha, avanes meil tee meie lihast pääsemisele. Jeesus mõistis väga hästi oma loomuse patusust. Kunagi pöördus keegi Tema poole, nimetades Teda "hea õpetaja", arvates, et Ta oli "õilis" ja patuta loomusega. Jeesus ütles selle peale: "Miks sa mind nimetad heaks? Keegi muu ei ole hea kui ainult Jumal" (Markuse 10:17,18). Teine kord, inimesed, nähes mitmeid Kristuse imetegusid, hakkasid uskuma Tema suurusesse. Kuid see ei avaldanud Jeesusele mitte mingit muljet, "sest Ta tundis neid kõiki, ega olnud Tal tarvis, et keegi oleks andnud tunnistust kellegi inimese kohta; sest Ta ise teadis, mis oli inimeses" (Johannese 2:23-25). Kuna Jeesus teadis palju inimloomuse kohta, ei tahtnud Ta, et inimesed kiidaksid nimelt Teda, kuna Ta teadis kui patune oli Tema loomus.

8.4 JEESUSE INIMLIKKUS

Evangeelium sisaldab palju näiteid, mis näitavad Jeesuse inimliku loomuse kogu täiust. Nii räägitakse, et kord oli Ta väsinud ja pidi maha istuma, et kaevust juua (Johannese 4:6). Teine kord "valas Jeesus pisaraid" Laatsaruse

surma korral (Johannese 11:35). Kuid kõige rohkem räägivad Kristuse inimlikkusest, värsid, Tema viimastest kannatustest: "Minu hing on nüüd ehmunud" tunnistas Ta kui palvetas Jumala poole, surmast päästmisest ristil (Johannese 12:27). Ta palvets ja ütles: "Minu Isa, kui on võimalik, siis mingu see karikas minust mööda. Ometi mitte nõnda, kuidas mina tahan, vaid kuidas Sina tahad" (Matteuse 26:39). See näitab, et mõningatel juhtudel, Kristuse "tahtmine" või soovid, erinesid Jumala "tahtmistest" või soovidest.

Kristus allutas terve oma elu vältel oma tahtmise, Jumala tahte, valmistudes oma viimasele katsumusele ristil. "Mina ei või iseenesest ühtki teha. Nagu ma kuulen, nõnda ma mõistan kohut ja minu otsus on õige, sest mina ei nõua oma tahtmist, vaid selle tahtmist, kes mind on läkitand" (Johannese 5:30). See erinevus, Kristuse tahtmise vahel ja Jumala tahtmise vahel, on küllalt kaalukas tõendus sellest, et Jeesus ei olnud Jumal.

Arvatakse, et meie eluea jooksul täienevad meie teadmised Jumalast, nende katsumuste tulemusel, mis meil tuleb ületada. Ja siin annab Jeesus meile kõigile suurimat eeskuju. Tal ei olnud täielikke teadmisi Jumalast ja Ta ei saanud neid ka rohkem kui meie. Lapsepõlvest saati "Jeesus edenes tarkuses ja pikkuses (see on, vaimses küpsuses, võrdle Efeslastele 4:13) ja armus, Jumala ja inimeste juures (Luuka 2:52). "Lapsuke kasvas ja sai tugevaks ning täitus tarkusega" (Luuka 2:40). Need kaks räägivad sellest, et Jeesuse füüsiline kasv kulges paralleelselt Tema vaimse arenguga; kasvuprotsess toimus nagu füüsiliselt, nii ka vaimselt. Kui "poeg on Jumal", nagu kinnitavad mitmed usundid seoses "kolmainsusega", siis ei oleks kõik ülalpoolöeldu võimalik. Isegi oma elu lõpus ütles Kristus, et Ta ei tea oma teise tulemise täpset aega, kuigi Isa teab seda (Markuse 13:23).

Mingisuguse ajaperioodi vältel peame me kõik õppima alluma Jumala tahte. Kristus pidi samuti läbima selle protsessi, et õppida alluma Oma Isale, nagu seda teevad kõik pojad. "Ja kuigi Ta oli Poeg, õppis ta sõnakuulmist (Jumalale allumist) sellest, mida ta kannatas ja kuigi Ta oli saanud täielikuks (vaimselt küpseks), sai Tema igavese õndsuse alustajaks kõigile, kes on Temale sõnakuulelikud", see tähendab oma täieliku ja lõpliku vaimse kasvu tagajärjel (Heebrealastele 5:8,9). Värsid Filiplastele 2:7,8 (vaata ka KÕRVALEPÕIKED 27), räägivad samuti sellest, mis lõppes Tema surmaga ristil. Ta "hävitas iseenda, võttes vastu orja kuju ... lepitas end, olles kuulekas isegi surmani ja ristisurmas!".

Siin kasutatav keel illustreerib, kuidas Jeesus liikus teadlikult edasi oma vaimses arengus, saades üha enam ja enam tagasihoidlikuks, nii, et lõpuks

sai Ta "kuulekaks" Jumala soovile, et surra ristil. Nii sai Ta laitmatuks, õige suhtumise tulemusel oma kannatustesse.

Sellest on selge, et Jeesus pidi rakendama teadlikult pingutusi, et olla õiglane. Jumal ei sundinud Teda mitte mingil viisil selline olema, muidu oleks Ta olnud lihtsalt marionett. Pidev allakriipsutamine, et Kristus armastab meid, oleks tühi sõnakõlks, kui Jumal oleks sundinud Teda surema ristil (Efeslastele 5:2,25; Ilmutuse 1:5; Galaatlastele 2:20). Kui Jeesus oleks Jumal, siis ei oleks Tal olnud valikut peale laitmatuse ja ristisurma. See fakt, et Jeesusel oli selline valikuvõimalus, ergutab meid veel enam hindama Tema armastust ja määrama oma Isiklikku suhtumist Temasse.

Jumal tundis rõõmu Kristuse vabatahtlikust otsusest, anda oma elu: "Sellepärast Isa armastab mind, et ma jätan oma elu, et seda jälle võtta. Ükski ei võta seda minult, vaid ma jätan selle iseenesest" (Johannese 10:17,18).

Raske on mahutada teadvuses kahte arusaama, sellest, et Jumal oli ülimalt rahul Kristuse vabatahtliku otsusega, surma vastuvõtmisest ja samal ajal, et Ta oli Jumal, kes elas nagu inimene ja kellel oli patuse inimese sümboolne kuju (Matteuse 3:17; 12:18; 17:5). Siin antud sõnad Jumala rõõmu kohta Kristuse kuulekuse üle, on veel üheks tõenduseks Tema (Jeesuse) mitte kuuletumise võimalikkusele ja teadlikust otsusest kuuletumise kohta.

KRISTUSE PÜÜD ENDA PÄÄSTELE

Kuna Jeesusel oli inimlik loomus, võis ta samuti kergelt haigestuda, väsida jne. Sellest järeldub, et kui Ta ei oleks surnud ristil, siis oleks Ta surnud mingil muul viisil, näiteks vanadusest. Mõistes seda hästi, "ohverdas Ta oma liha päevil palveid ja anumisi suure hüüdmise ja silmaveega ja tema palvet kuuldi Ta jumalakartuse pärast" (Heebrealastele 5:7). See fakt, et Kristus oleks pidanud paluma Jumalat, et Tema aitaks Tal pääseda surmast, välistab igasuguse võimaluse, et Ta ise oligi Jumal. Sõnad sellest, et pärast oma ülestõusmist "ei olnud surmal Tema üle võimu" (Roomlastele 6:9), annab tunnistust sellest, et enne seda aega oli Kristus surma võimuses.

Paljud värsid kuulutavad Jeesusest. Kui mitmed värsid Lauludest tsiteerivad Kristust Uues Testamendis, mis on öeldud Lauludes 91:11,12. Aga Laulud 91:16 ennustab, et Jumal annab Jeesusele pääste: "Pika eaga (see on igavese eluga) ma täidan Tema ja annan Temale näha oma õndsust!"

Laulud 89 räägib Jumala töotusest Taavetile Kristusest. Värs 27 ennustab Tema kohta: "Tema hüüab mind: Sina oled minu Isa, mu Jumal, mu päästekalju".

Kristuse palveid päästest Jumalale oli kuulda võetud. Kirjeldused Jumala poolt Jeesuse ülestõstmisest ja Tema õnnistamisest surematusega on Uue Testamendi tähtsaks teemaks"

- "...Jumal on üles äratanud Jeesuse ... Tema on Jumal oma parema käega tõstnud Juhiks ja Õnnistegijaks" (Apostlite teod 5:30,31).
- "... Jumal on austanud oma sulast Jeesust, ... kelle Jumal on surnuist üles äratanud" (Apostlite teod 3:13,15).
- "Jumal on tema üles äratanud" (Apostlite teod 2:24,32,33).
- Jeesus ise tunnistas kõike seda, kui ta palus Jumalat end päästa (Johannese 17:5, võrdle 13:32; 8:54).

Kui Jeesus oleks olnud ise Jumal, siis oleksid kõik need sõnad kohatud, kuna Jumal ei saa surra. Jeesus ei oleks siis pidanud paluma päästet kui ta ise oleks olnud Jumal. See fakt, et Jumal ülendas Jeesuse, tunnistab Jumala üleolekut Tema üle ja erinevust Jumala ja Jeesuse vahel. Kristus ei saanud kuidagi olla "tõeliseks ja igaveseks Jumalaks, kahe loomusega ...Jumalikuga ja inimlikuga", nii nagu sellest räägib Inglise Kiriku esimene artikkel 39-sast.

Sõna enda tähendus näitab, et iga olend võib omada ainult üht loomust. Meie oletame, et tõendus on rohkem kui küllalt, sellest, et Jeesusel oli inimlik loomus.

8.5 JUMALA SUGULUS JEESUSEGA

Selle küsimuse ülevaatus, kuidas Jumal äratas Jeesuse, viib meid mõttele sugulusest Jumala ja Jeesuse vahel. Kui nad on "võrdselt võrdsed ... võrdselt igavesed", nagu sellest räägib "kolmainuse" doktriin, siis oleksime me pidanud ootama, et nemad on üksteisega võrdsed. Kuid me oleme toonud juba küllaldase koguse näiteid, mis näitavad, et see ei ole nii. Suhted Jumala ja Kristuse vahel on mehe ja naise suhete sarnased: "Kristus on iga mehe pea ja et mees on naise pea ja Jumal on Kristuse pea" (1Korintlastele 11:3). Nii nagu mees - on naise pea, nii ka Jumal - on Kristuse pea, kuna neil on samasugune ühine eesmärk, mis on ka mehe ja naise vahel. "Kristus on Jumala päralt (1Korintlastele 3:23) nagu naine on mehe päralt.

Tihti räägitakse, et Jumal Isa on Kristuse Jumal. See fakt, et Jumalat kirjeldatakse, kui Jumalat ja "meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa" (1Peetruse 1:3; Efeslastele 1:17), isegi peale Kristuse taevasse tõusmist, näitab, et ka

praegu on nende suhted samasugused nagu need olid Kristuse sureliku elu vältel. "Kolmainsuse" pooldajad tõestavad mõnikord, et Kristusest räägitakse kui väiksemast Jumalast, pidades silmas üksnes Tema surelikku elu. Uue Testamendi läkitused olid kirja pandud pärast Kristuse tõusmist taevasse, kuid vaatamata sellele, räägiakse selles Jumalast, nagu Jumalast ja Kristuse Isast. Jeesus nimetab endiselt Oma Isa Jumalaks.

"Ilmutused", Uue Testamendi viimane raamat, oli kirja pandud äärmisel juhul 30 aastat peale Kristuse õigeaegsuse ja ülestõusmist taevasse, kuid selles räägitakse Jumalast kui "Jumalast ja Oma Isast" (Ilmutuse 1:6). Selles raamatus andis ülestõusnud ja kuulsaks saanud Kristus läkitused Oma usklikele. Ta räägib "oma Jumala templist... oma Jumala nimest ... oma Jumala linnast" (Ilmutuse 3:12). See kinnitab, et Jeesus mõtleb isegi praegust Isast, kui oma Jumalast ja sellepärast ei ole Ta (Jeesus) Jumal.

Oma sureliku elu vältel suhtus Jeesus Oma Isasse samasugusel moel. Ta täakis tõusmisest "Oma Isa juurde ja teie Isa juurde ja minu Jumala juurde ja teie Jumala juurde" (Johannese 20:17). Ristil ilmutas Jeesus Oma inimlikkust täiel määral: "Mu Jumal, mu Jumal! Miks Sa mind oled maha jätnud?" (Matteuse 27:46). Neid sõnu ei oleks võimalik mõiste, kui nad oleks lausunud Jumala enese poolt. Fakt ise, et Jeesus palus Jumalat "suure hüüdmise ja silmaveega", näitab juba tõelist loomust nende suhetes (Heebrealastele 5:7; Luuka 6:12). On arusaadav, et Jumal ei saa paluda iseennast. Isegi praegust palub Kristus Jumalat meie nimel (Roomlastele 8:26; võrdle 2Korintlaste 3:18).

Me näitasime juba, et Oma sureliku elu vältel Kristuse suhtumine Jumalasse ei erinenud põhiliselt sellest suhtumisest, mis eksisteerib praegu. Kristus suhtus Jumalasse nagu Oma Isasse ja Jumalasse ja palus Teda; samasugune suhe on käibel ka praegust, peale Kristuse ülestõusmist ja taevasse tõusmist. Elu vältel maa peal, oli Kristus Jumala ori (Apostlite teod 3:13,26; Jesaja 42:1; 53:11). Ori täidab oma isanda tahtmist ja ei ole kuidagi temaga võrdne (Johannese 13:16). Kristus rõhutas, et Tema poolt omandatud jõud ja tahe on antud neile Jumalast, kuid ei olnud tegelikult Tema enda võimed: "Mina ei või iseenesest ühtki teha ... sest mina ei nõua oma tahtmist, vaid selle tahtmist, kes mind on läkitanud (Isa) ... Poeg ei või iseenesest teha midagi" (Johannese 5:30,19).

KÕRVALEPÕIGE 27: "OLLES JUMALA NÄOLINE ..."

"Jeesus ... kuigi ta oli Jumala nägu, ei arvanud saagiks olla Jumalaga ühesugune, vaid loobus iseenese elust ning võttis orja näo" (Filiplastele 2:6,7).

Neid salme kasutatakse kinnituseks, et Jeesus oli Jumal, kuid oma sünni momendil võttis Ta inimese kuju. Kui see nii on, siis tuleks kõrvale heita iga tõestus, mis on tehtud 7. ja 8. peatükis. On mõeldav, et üks lõik ei saa vastu rääkida Piibli õpetuse üldisele sisule. On tähtis märkida, et need on peaaegu ainukesed värsid, mis võivad olla toodud "puuduva lüli" toetuseks kolmainsuse dogmaatikas, - kuidas Jeesus kehastus ümber Jumala kujust taevas, lapse kujuliseks Maarja üsas. Allpool toodavas analüüsis tehakse katset, selgitada ülalpool toodud lõigu mõtet.

1. Filiplastele 2:5-11 värssides on rida iseloomulikke fraase, mis täielikult vastanduvad "kolmainsuse" ideele:

a) "Sellepärast ongi Jumal Tema (Jeesuse) ülendanud kõrgele ja annud Temale (Jeesusele) nime üle kõigi nimede" (värss 9). See värss näitab, et Jeesus ei ülendanud ise end; seda tegi Jumal. Õeldust järeldeb, et Ta ei olnud ülendatud seisuses selle ajani, kuni Jumal ei olnud seda Temaga teinud, Tema ülestõusmisel.

b) Kogu Kristuse Iseendaga lepitamise protsess ja Tema järgnev ülendamine Jumala poolt, pidi toimuma "Jumala Isa auks" (värss 11). Sellest on näha, et Jumal Isa ei ole võrdne Oma Pojaga.

2. Tuleks tähelepanelikult tungida selle lõigu sisusse. Paulus ei hakka rääkima "tühjast-tühjast". Natuke eespool, värss 1:27, märgib ta ära meie mõtteseisundi tähtsust. Üksikasjalikumalt arendab ta seda ideed 2. peatüki alguses: "... olge üksmeelsed ja ühemõttelised ... leplikkuse järgi ... ja et ükski ei vaata selle peale, mis on tulus temale, vaid ka selle peale, mis on tulus teistele. Olgu teil samasugune meel, mis oli ka Jeesusel Kristusel" (Filippusele 2:2-5). Siit on näha, et Paulus räägib sellise mõtlemise omamise tähtsusest, nagu see oli Kristusel, kes pühendas end teiste alandlikku teenimisse. Värsid, mis jätkuvad, räägivad enim vagadusest, mida Jeesus ilmutas, kui Tema sõnade kohta, mingist loomuse muutmisest.

3. Jeesus oli "Jumala kujuline". Lõigus 8.3 näitasime me, et Jeesusel oli inimlik loomus, sellepärast, sõnad Jumalikust loomusest ei käi Tema kohta. Selle lõigu tõlkes, Uues Rahvusvahelises Piibli väljaandes (N.I.V.) on tõsisemid patustamisi. Tuleks märkida muuseas, et mõned kaasaegsed tõlked, mis on mõeldud "kergeks lugemismaterjaliks", omavad tendentsi kreeka teksti vääraks tõlgendamiseks ja enim jutustavad ümber kui annavad mõnede värsside kohta täpse tõlke. Filiplastele 2:5-8 on selle klassikaliseks eeskujuks. Kuid meie ei sea endale eesmärgiks alahinnata siin sellise Piibli populariseerimise viisi tähendust.

Sõna "kuju" (kreeka sõna "morphe") ei või olla kasutusel väljenduses "orja kuju", kellest räägitakse värsis Filiplastele 2:7.

Tal oli Jumala kuju, kuid võttis orja kuju.

Loomulik orja loomus ei erine ükskõik missuguse teise inimese loomulikust loomusest. Vastavuses kontekstiga võime me edukalt interpreteerida seda, selles mõttes, et kuigi Jeesus oli laitmatu, tema mõtlemine oli Jumala sarnane, kuid seda enam tohtis Ta oma käitumisega, võtta Enesele orja kuju. Mõned värsid allpool kutsuvad Paulus meid üles "muutuma Tema (Kristuse) surma sarnaseks" (Filiplastele 3:10). Me peame jagama Tema "morphe", Kristuse kuju, mida Ta näitas meile Oma surmas. See ei tähenda, et me peaksime jagama Temaga seda loomust, mida Ta siis omas, sest meil juba on inimlik loomus. Meil ei ole vaja muuta meie mõtlemisviisi, nii, et meil saaks olla "morphe" või mõtlemisviis, mis oli Jeesusel Oma surmas.

Kreeka sõna "morphe" tähendab kuju, jäljendit või sarnasust. Inimeste kohta öeldakse, et neil on "jumalakartuse ("morphe" nägu" (2Timoteusele 3:5). Galaatlastele 4:19 värsis hüüatab: "kuni Kristus teie sees (usklikes) saab kuju!". Kuna Jeesusel oli laitmatu iseloom, ideaalne, Jumala sarnane mõttelaad, siis oli Ta "Jumala kujuline". Selles mõttes "ei pidanud ta röövellikuks" mõelda või teada, et Ta on võrdne Jumalaga". Uus Rahvusvaheline Piibli väljaanne annab sellele fraasile teise tõlke, millega vastavuses Jeesus ei pidanud võrdsust Jumalaga millekski selliseks, millest võiks kinni haarata". Kui see tõlge on õige, siis lükkab see täielikult ümber teooria sellest, et Jeesus oli Jumal. Vastavuses selle Piibli väljaande tõlkega ei taotlenud Jeesus hetkekski ideed, olla Jumalaga võrdne; Ta teadis, et Ta teenib Jumalat ja ei ole Temaga üldsegi võrdne.

4. Kristus "alandas Ise end" (või nagu öeldakse parandatud Inglise Piibli Väljaandes T.R.V.J. "tegi End tühiseks"), mõeldes selle all ettekuulutust Oma ristisurmast Jesaja 53:12: "(Tema) tühjendas oma hinge surmani". Jeesus "võttis endale (eeskuju andmiseks) orja kuju", vastupidiselt isanda suhtumisele oma õpilase suhtes (Johannese 13:14), eriti demonstreerides seda oma surmaga ristil (Matteuse 20:28). Jesaja 52:14 salmis antakse ettekuulutus Kristuse kannatuste kohta ristil: "nõnda rikutud, ebainimlik oli Ta välimus, ja ta kuju ei olnud inimlaste taoline". See progresseeruv enese allutamine "surmale ja ristisurmale", oli millekski selliseks, mis toimus Tema elu ajal ja surma momendil, kuid mitte Tema sünni ajal. Me näitasime, et selle löigu sisu käib Jeesuse mõttelaadi kohta maa peal, meie inimlikul kujul ja kuidas Ta tühjendas End, vaatamata sellele, et Tema mõttelaad oli täielikult kooskõlas Jumalaga, vastavalt meie vajadustele.

5. Kui Kristus oli loomult Jumal ja seejärel jättis Taeva enesest maha ja võttis inimliku kuju, nagu kolmainsuse pooldajad püüavad tõlgendada seda

lõiku, siis ei olnud Jeesus sel ajal "tõeline Jumal" kui ta oli maa peal. Kuid kolmainsuse kummardajad arvavad siiski, et Ta oli ka siis Jumal. Kõik see väljendab vasturääkivust, mis luuakse nende poolt, kes jagab sellist määratlust nagu kolmainsus.

6. Ja lõpuks, vaatleme fraasi "olles Jumala näoline". Kreeka sõna, mida tõlgitakse "olles", ei tähenda, "olles oma päritolult, aegade algusest". Apostlite teod 7:55 räägib Stefanosest, kes "olles täis Püha Vaimu, vaatas üksisilmi taeva poole, nägi Jumala auhiilgust ning Jeesust ...". Stefanos oli siis täis Püha Vaimu ja mõne aja vältel selle ajani, kuid ta ei olnud alati (pidevalt) sellega täitunud. Teisi näiteid võib kohata Luuka 16:23; Apostlite teod 2:30; Galaatlastele 2:14. Sellepärast fraas "olles Jumala sarnane", tähendab üksnes seda, et Kristus oli Jumala sarnane (mõttelt). See ei räägi, et Ta oli selle kujuline aegade algusest.

PEATÜKK 8: KÜSIMUSED

1. Kas Piiblis on viiteid sellele, et Jumal on kolmainsus?
2. Nimetage kolm erinevust Jumala ja Jeesuse vahel.
3. Mille poolest erineb Jeesus meist, allpool toodud väidetes?
 - a) Ta ei patustanud iialgi.
 - b) Ta oli Jumala enda poolt sünnitatud poeg.
 - c) Ta ei oleks saanud iialgi patustada.
 - d) Jumal sundis teda kuulekas olema.
4. Milles allpool toodud tõestustest oli Jeesus Jumala taoline?
 - a) Tal oli Jumala loomus, elu ajal, maa peal.
 - b) Tal oli samasugune laitmatu iseloom nagu Jumalal.
 - c) Ta teadis sama palju kui Jumalgi teadis.
 - d) Ta oli Jumalaga võrdne kõiges.
5. Milles allpool loetletust oli Jeesus meie sarnane?
 - a) Tal olid kõik meie kiusatused ja inimlikud üleelamised.
 - b) Ta patustas, kui oli lapseas.
 - c) Ta püüdis päästele.
 - d) Tal oli inimese loomus.
6. Millised allpool toodud tõestused on õiged?
 - a) Jeesusel oli laitmatu loomus ja laitmatu iseloom.
 - b) Jeesusel oli patune loomus kuid laitmatu iseloom.
 - c) Jeesus oli nagu tõeline Jumal, nii ka tõeline inimene.
 - d) Jeesusel oli Aadama loomus kuni selle pattulangemiseni.
7. Kas Jeesusel oli üldse võimalust patustada?

ÜHEKSAS PEATÜKK

JEESUSE TEOD

9.1 JEESUSE VÕIT

Eelnevas peatükis vaatlesime me Jeesuse inimliku loomuse küsimust ja seda, kuidas Ta meiesarnaselt allutati patukiusatusse. Erinevus Tema ja meie vahel seisneb selles, et Tema võitis täielikult patu. Kuigi Tal oli patune loomus, seda enam ilmutas Ta alati laitmatut iseloomu. Me tunneme uhkust sellise ime üle ja see hakkab alati meid innustama. Uues Testamendis kriipsutatakse alla Kristuse iseloomu laitmatust: -

- Kes oli "kõiges kiusatud, siiski ilma patuta" (Heebrealastele 4:15).
- Ta "ei teadnud mingist patust". "Temas ei ole pattu" (2Korintlaste 5:21; 1Johannese 3:5).
- "Kes ei teinud pattu ja kelle suust ei leitud pettust" (1Peetruse 2:22).
- "Püha, veatu, laitmatu, eraldatud patustest" (Heebrealestele 7:26).

Evangeeliumis on näidatud, kuidas Tema mõttekaaslased tunnistasid laitmatust, mis lähtus Tema iseloomust ja väljendus Tema sõnades ja tegudes. Nii tunnistas Pauluse naine, et Ta oli "õige" (Matteuse 27:19) ja ei olnud karistust ära teeninud; Rooma sõjapealik, kes jälgis Kristuse kannatusi ristil, pidi tunnistama: "See inimene oli tõesti õige" (Luuka 23:47). Oma varasemas elus pöördus Jeesus juutide poole küsimusega: "Kes teie seast võib mind patus süüdistada?" (Johannese 8:46). Sellele küsimusele ei olnud vastust.

Oma laitmatu iseloomu tõttu oli Jeesus Jumala kehastuseks lihas (1Timoteusele 3:16). Ta käitus ja rääkis samuti, nagu seda oleks teinud ka Jumal, kui Ta ei oleks olnud inimene. Sellepärast oli Ta täiuslikuks Jumala kehastuseks - nähtamatu Jumala "kujuks" (Koloslastele 1:15). Selle tagajärjel ei ole surelikel inimestel vajadust füüsiliselt näha Jumalat. Nii nagu selgitas Jeesus: "Kes mind on näinud, see on näinud Isa!?" (Johannese 14:6). Elades patuses maailmas, on meil raske mõista ühtsust ja Kristuse hingelise üleoleku ulatust ja kujutada ette, et inimene on võimeline täiel määral ilmutama õiglust oma iseloomus. Selleks, et sellesse uskuda, on tarvis ilmutada märksa rohkem tõelist usku, kui lihtsalt võtta vastu teoloogilist mõtet sellest, et Kristus oli Jumalaks endaks. On arusaadav, et valedoktriinid kolmainsusest ja "Kristuse jumalikkusest" on väga populaarsed, kuna on kergemini vastuvõetavad.

Selle tõttu, et Kristusel oli meie loomus, pidi Ta surema. Ta oli Aadama järglane Maarja kaudu, aga kõik Aadama lapsed peavad surema (1Korintlastele 15:22). Kõigil Aadama järglastel tuleb surra tema patu pärast, sõltumata nende isiklikust õiglusest: "Surm võimutses Adamast ...

ühe (Aadama) üleastumisest lähtusid paljud surmad ... ühe inimese mittekuuletumisest tekkisid paljud patused" ja järelikult, pidid minema surma (Roomlastele 5:14-19; võrdle 6:23). Aadama järglasena oli Kristus "loodud" patuseks ja järelikult pidi surema, nii nagu kõik Aadama järglased, tema patu tagajärjel, olid määratletud kui patused, kes on ära teeninud surma. Jumal ei muutnud seda printsiipi ja laiendas selle ka Kristusele. Jumal "on tema, kes ei teadnud mingist patust, meie eest, teinud patu ohvriks" (2Korintlastele 5:21).

Peale Jeesuse on kõik teised Aadama järglased ära teeninud selle karistuse, kuna me kõik isikuliselt oleme patused. Jeesus pidi surema, sellepärast, et Tal oli meie loomus ja jagas endaga needust, mis langes Aadama järglastele. Kuid kuna Tema ei teinud isiklikult midagi, mis oleks väärinud surma, "äratas Jumal Ta üles, päästes ta surmavaludest, sest ei olnud ju võimalik, et surm oleks Teda kinni pidanud" (Apostlite teod 2:24). Kristus on "pühaduse vaimu poolest seatud surnuist ülestõusmise läbi Jumala Pojaks väes" (Roomlastele 1:4). Sel moel, tänu oma laitmatule iseloomule, oli Ta tõstetud auga üles.

Kristus suri ristil üksnes selle pärast, et Tal oli inimloomus. Ta andis vabatahtlikult oma elu kingiks meile, Ta näitas oma armastust meile, surres "meie pattude eest" (1Korintlastele 15:3), teades, et oma surmaga annab Ta meile pääste surmast (Efeslastele 5:2,25; Ilmutuse 1:5; Galaatlastele 2:20). Kuna Jeesus oli laitmatu, võis Ta ületada patu ja saada esimeseks inimeseks, kes tõusis surnuist ja sai surematu elu. Sellepärast, kõik need, kes teostavad end Kristuses ristimise läbi ja Tema elu eeskujul, omavad lootust samasugusele ülestõusmisele ja tasule. Selles seisab Kristuse imelise ülestõusmise tähendus. See "kuulutus" on selles, et me tõuseme üles ja seisame kohtu ette (Apostlite teod 17:31) ja kui me tõepoolest osutume Tema sarnaseks, siis saame samuti tasuta surematuse, teades (kindlalt), et kes äratas üles Jeesuse Kristuse, äratab Jeesuse kaudu ka meid" (2Korintlastele 4:14; 1Korintlastele 6:14; Roomlastele 6:3-5). Patustena oleme me ära teeninud igavese surma (Roomlastele 6:23). Kuid Kristuse laitmatu elu näol ja ülestõusmise näol võib Jumal anda meile igavese elu anni, mis täielikult vastab kõigile Tema põhimõtetele.

Jumal arvab meie pattude mõju äravõtmiseks meile "õiguse osaks" (Roomlastele 4:6) pääsemist, meie usu kaudu, Tema töötustesse. Me teame, et patt toob surma, sellepärast usume me siiralt, et Jumal päästab meid sellest ja me peame uskuma, et Tema hakkab lugema meid õigeteks kuigi me ei ole nendeks. Kristus oli laitmatu ja kui me oleme tõepoolest Kristuses, siis võib Jumal suhtuda meisse, kui laitmatutesse, kuigi meie ei ole isiklikult sellised. "Tema on Tema, kes ei teadnud mingist patust, on meie eest teinud

patuks, et meie saaksime Jumala õiguseks Tema sees" (2Korintlastele 5:21), see on, et olla Kristuses ristimise läbi ja elada Kristusele sarnast elu. Sel kujul, nende jaoks, kes "Kristuses Jeesuses" on saanud ... õiguseks ja pühitsuseks ja lunastuseks" (1Korintlastele 1:30). Sellepärast, vahendb järgmine värss meid tõstma üles kiitust Kristusele, suurte tegude eest, mida Ta saavutas: "Selles avaneb Jumala tõde usust usku, nagu on kirjutatud: "õige elab usust!" (Roomlastele 1:17). Seepärast sisaldab nende sõnade mõistmine vajaliku osa tõelise Evangeeliumi teadmistest.

Kõik see sai võimalikuks Kristuse ülestõismise läbi. Tema oli "esimeseks viljaks" kõigist inimeste saagist, kes saavad vääriliseks tasuks surematuse, Tema tegude kaudu (1Korintlastele 15:15-20), "esmasviljaks" uuele vaimsele perele, kellele antakse Jumala loomus (Koloslastele 1:18; võrdle Efeslastele 3:15). Kristuse ülestõusmine lõi järelikult võimaluse Jumala jaoks, vaadelda Kristusesse uskujaid nagu õndsaid, kuna nad asuvad Tema õiglase kaitse all. Kristus "loovutati meie üleastumiste pärast ja üles äratati meie õigekssaamise pärast" (Roomlastele 4:25), sõnad, mis tähendavad "olla õiguseks".

On tarvis teadlikku, läbimõeldud usku, et olla tõepoolest kindlad Jumala kavatsustes, arvata meid õndsate hulka. Kristus võib meid kutsuda Kohtupäeval "oma auhiilguse palge ette", "pühadena ja veatuina ja laitmatuina enese ette" (Juuda 24; Koloslastele 1:22; võrdle Efeslastele 5:27). Meie patuse olemusega ja alaliste hingeliste ebaõnnestumistega, nõutakse tõepoolest kindlat usku, et reaalselt uskuda kõigesse sellesse. Üksnes ühe käe tõstmisega "ristikäigul" või ühinemisega akadeemiliste kõrguste tulemuste õppimisel ei saa ühineda selle usuga.

Üksnes läbi vastava ristimise Kristusesse võime me olla "Kristuses" ja Tema õiguse kaitse all. Ristimise toiminguga ühendame me end Tema surmaga ja ülestõusmisega (Roomlastele 6:3-5) ja sellesamaga vabaneme pattudest "õigeksmõistmise" läbi või meie tunnistamise läbi õigeteks (Roomlastele 4:25).

Imelised teod, millest me rääkisime ülalpool, jäävad meie mõistuse piiride taha kui me ei võta vastu ristimist. Ristimises me ühendame end Kristuse verrega, mis valati ristil; usklikud pesevad oma riided ja teevad need valgeks Talle verrega" (Ilmutuse 7:14). Piltlikult öeldes, siis nad riietuvad valgeisse riietesse, mis esindab Kristuse õigust (Ilmutuse 19...8). On võimalik, et valge saab mustaks meie patu tulemusel (Juuda 23); ja kui me teeme seda peale ristimise, peame me jälle pesema seda Kristuse verrega ja puhastama rüü, pöördudes Jumala poole meie andestuseks läbi Kristuse.

Ülalpoolöeldust jäeldub, et peale ristimist, peame me püüdma jääda sellesse õnnistatud seisundisse, millesse me sisenesime. On vaja regulaarselt, igapäevaselt, mitme minuti jooksul, laskuda mõtisklustesse oma tegudest, saates neid palvega, andestust paludes. Käitudes sel moel, on meil alati tagasihoidlik kindlustunne sellest, et meie Kristuse kaitse all viibimise tagajärjel, me tõepoolest satume Jumala Riiki. Me peame püüdlema selleni, et viibida Kristuses meie surma päeval või Tema uuel tulekul: "ega oleks mul oma õigust, mis on käsust, vaid see õigus, mis tuleb Kristusesse usu kaudu, mis tuleb Jumalalt usu varal" (Filiplastele 3:9).

Usu korduv allakriipsutamine, endale õiguse külgepookimise tagajärjel, näitab, et me mitte mingil juhul ei saa loota pääsemisele, lootes ainult meie tegudele; pääsemine antakse armuna: "Sest teie olete armust õndsaks saanud usu kaudu ja see pole mitte teist enestest; see on Jumala and; mitte tegudest" (Efeslastele 2:8,9). Kuidas õigeks mõistmine ja õigus kujutavad endast "ande" (Roomlastele 5:17), nii on ka pääsemise and. Oma tegudega kristlikus teenistuses, väljendame me meie tänu Jumalale, kõige eest, mis ta meie jaoks teeb, arvates meid õigeks Kristuse kaudu ja avab meile sellesamaga tee pääsemisele.

Ei ole sugugi õige mõelda, et meid päästetakse meie tegude kaudu. Pääsemine - see on kink, mida me ei saa ära teenida. Oma tödesse me asetame üksnes armastuse ja suure tänu. Tõeline usk teeb tegusid, nagu möödapääsmatu kaasnev produkt (Jakoobuse 2:17).

9.2 JEESSUSE VERI

Uues Testamendis räägitakse väga tihti, et meie õigeksmõistmine ja pääste teostub läbi Jeesuse vere (näiteks: 1Johannese 1:7; Ilmutuse 5:9; 12:11; Roomlastele 5:9). Et kujutada endale ette Kristuse vere tähtsust, peame me mõistma piibliprintsipi "iga keha hing, on Tema veri" (3Moosese 17:14). Ilma vereta ei saa keha elada, siit jäeldus - see on elu sümboliks. See selgitab Kristuse sõnade vastavust: "Kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo Tema verd, siis ei ole elu teis enestes" (Johannese 6:53).

Patt viib surma (Roomlastele 6:23), see on, verevalamiseni, mis kannab eneses elu. Sel põhjusel pidid iisraellased valama verd iga kord, kui nad patustasid selle mõistmises, et patt viib surma. "Peaaegu kõik puhastatakse verrega käsuõpetuse (Moosese) järele, ja ilma verd valamata ei ole andeksandmist olemas" (Heebrealastele 9:22). Selle tagajärjel kujuneb vastuvõetamatuks Aadama ja Eeva teguviis, kes katsid end viigipuu

lehtedega; selle asemel tappis Jumal tallekese ja andis neile nahad, oma patu kinni katmiseks (1Moosese 3:7,21). Vastaval kujul, võttis Jumal ennem vastu Aabeli anni, kes tõi talle eluslooma, kui Kaini annetuse, kes tõi Temale maa viljadest anni; kuna Jumal tunnistas printsipi, et ilma verevalamiseta ei saa olla andeksandmist ja ligipääsu Jumalale (1Moosese 4:3-5).

Need näited näitavad Kristuse vere erakordset tähtsust. Kahjuks eksisteeris selline komme, kuna Paasapühadeks inimesed, eesmärgiga, saada päästet surmast, kandsid oma uksepiitadele tallekese verd. See veri viitas justkui Jeesuse verele, millega inimesed katavad kinni oma patud. Kristuse sünnile eelnevatel aegadel, tõi Juudid ohvriks loomi oma pattude eest, nagu seda nõudis Moosese Seadus. Kuid selline loomade vere valamine toimus üksnes kasvatustel eesmärkidel. Pattu karistatakse surmaga (Roomlastele 6:23), ja ei tohi inimene tappa elajat oma isikliku surma asemel. Loomal, kes toodi ohvriks, ei olnud ettekujutust heast ja kurjast ja see ei saa kujutada endast inimest, kes tegi pattu. "Sest on võimatu, et härgade ja sikkude veri võib patud ära võtta" (Heebrealastele 10:4).

Tekib küsimus: miks pidid juudid tooma ohvriks loomi, kui nemad ise pattu tegid? Paulus üldistab erinevaid vastuseid sellele küsimusele: "seadus oli, käsk on saanud meie kasvatajaks Kristuse poole" (Galaatlastele 3:24).

Loomad, keda toodi ohvriks inimeste pattude eest, pidid olema veatud - ilma vigadeta (2Moosese 12:5; 3Moosese 1:3,10 jne.). Nemad oleksid nagu esindanud Kristust, "veatumat ja puhast tallekest" (1Peetruse 1:19). Ja nende loomade elu kujutas Kristuse verd. Loomi vaadeldi kui patu ohvrit, just nagu nad oleksid peegeldanud eneses Kristuse laitmatut ohvrit. Jumal teadis, et Kristus toob end selleks ohvriks. Sel põhjusel võis Jumal andestada oma inimeste patud, kes elasid enne Kristuse tulemist. Tema surm oli "lunastuseks esimese lepingu ajal olnud üleastumistest" (Heebrealastele 9:15), see on Moosese Seaduse järgi (Heebrealastele 8:5-9). Kõik ohverdused, mis teostati selle Seaduse järgi, ennustasid Kristuse tulekut ja tema laitmatut ohvrit inimeste pattude eest. Ta on "ilmunud, et oma ohvriga kaotada patt" (Heebrealastele 9:26; 13:11,12; Roomlastele 8:3; võrdle 2Korintlastele 5:21).

Lõigus 7:3 selgitasime me, kuidas Vana Testament, eriti Moosese Seadus, kuulutas ette Kristuse tulekut. Selle seaduse järgi teostus lähenemine läbi Ülempreestri; tema oli vahemeheks Jumala ja inimeste vahel, Vana Testamendi järgi ja Kristuse, läbi Uue Seaduse järgi (Heebrealastele 9:15). "Käsk seab nõdrad inimesed ülempreestriks, aga vandesõna seab Poja, kes on täiuslikuks saanud igaveseks" (Heebrealastele 7:28). Kuna ülempreestrid ise olid patused, siis ei saanud nad anda tõelist andestust. Loomad, mis toodi

nende poolt ohvriks pattude eest, ei saanud esindada eneses patuseid inimesi. Nõuti laitmatut inimest, kes oleks võinud kõiges esindada patust inimest ja tuua ennast vastuvõetavaks ohvriks, tehtud pattude eest. Inimesed oleksid saanud kasu osalusest selle ohvriga. Samuti oli tarvis laitmatut ülempreestrit, kes oleks võinud tunda kaasa patusele inimesele ja olla vahendajaks, nende ja Jumala vahel ja samuti ka, nagu lihtsalt surelikud inimesed, sattuda kiusatusse (Heebrealastele 2:14-18).

Jeesus oli selle nõude absoluutselt rahuldanud - "niisugune ülempreester peabki ju meil olema: püha, veatu, laitmatu, eraldatud patustest" (Heebrealastele 7:26). Selle valgusel nimetab Evangeelium Kristust meie ülempreestriks; "Sellepärast võib ta ka täielikult päästa need, kes tulevad tema läbi Jumala juure, elades aina selleks, et kosta nende eest" (Heebrealastele 7:25). Kuna Kristusel oli inimese loomus, esineb Ta meie ideaalse Ülempreesterina, kes "võib säästa mõistmatuid ning eksijaid; on Ta ju ise ka nõtruse sees" (Heebrealastele 5:2). See meenutab sellist kinnitust Kristuse suhtes: "Ta võttis samuti vastu" meie inimliku loomuse (Heebrealastele 2:14).

Nii nagu juudi ülempreestrid olid vahendajaks üksnes Jumala inimeste jaoks - iisraellastega, nii ka Kristus on Preestriks üksnes ainult vaimsetele iisraellastele - nende jaoks, "kes on ristitud Kristusesse" ja mõistavad Evangeeliumi tõde. Tema - "Suur Preester Jumala koja üle" (Heebrealastele 10:21), mis koosneb nendest, kes olid uuesti sündinud ristimise läbi (1Peetruse 2:2-5), kellel oli kindel Evangeeliumi lootus (Heebrealastele 3:6). Kristuse esmapreestluse imeliste eelistuste üle uhkuse tundmine, peab seepärast sisendama meisse soovi Temasse ristimiseks; ilma selleta ei saa Tema esineda meie vahemehena.

Võttes vastu Kristusesse ristimise, võime me haarata kogu kasu Tema pühadusest. Tegelikult, võtame me oma õlgadele teatud vastutuse ja peame kandma seda läbi kogu meie elu. "Viigem siis nüüd tema kaudu alati Jumalale kiitusohvrit, see on nende huulte vilja, kes tunnistavad Tema nime" (Heebrealastele 13:15). Jumala plaan, saata meile Kristus meie preesrina, on seda väärt, et me Teda ülistaksime ja me peaksime pidevalt ära kasutama meie võimalust, omada võimalust Jumalale läheneda Kristuse kaudu, et Teda tänada. Läkituses Heebrealastele (10:21-25) tuuakse ära selle vastutuse loetelu, mis meil on sellel põhjusel, et Kristus - meie Ülempreester: "on suur preester Jumala koja üle":

1. "Astugem siis ligi tõelise südamega, täielikus usus, südame poolest piserdamisega puhastatud kurjast südametunnistusest, ja ihu poolest pestud puhta veega" (Heebrealastele 10:22,23).

Kristuse pühaduse mõistmine, tähendab, et me peame vastu võtma ristimise Temasse (pesema meie ihu) ja ei tohi iialgi lubada enesele, et meie peas küpseksid halvad mõtted. Kui me usume Kristuse lunastusse, siis me võime uskuda meie lunastusse, Jumala poolt, läbi Tema ohvrianni.

2. "Pidagem kõikumata kinni lootuse tunnistusest" (Heebrealastele 10:23).

Me ei tohi lahkuda tõelistest doktriinidest, mis tõid meile Kristuse pühaduse mõistmise.

3. "Ja pidagem üksteist silmas õhutamiseks armastusele ja headele tegudele; ning ärge jätkem maha oma koguduse kooskäimisi" (Heebrealastele 10:24,25).

Me peaksime olema seotud üksteise armastusega, nendega, kes mõistab ja saab abi Kristuse pühadusest. See teostub osaliselt läbi ühiste kogunemiste, teenistuse läbiviimiseks, millel me meenutame Kristuse ohvrit (vaata lõiku 11:3,8).

Nende postulaatide tunnistamine, peaks täitma meid tagasihoidliku kindlustundega, selles, et me tõepoolest saame pääste, kui me võtame vastu ristimise ja hakkame olema Kristuses: "Läki siis julgusega armujärje ette, et me saaksime halastust ja leiaksime armu oma abiks õigeks ajaks" (Heebrealastele 4:16).

9.3 OHVER MEIE EEST JA ENESE EEST

Juudi ülempreester pidi tooma alguses ohvri enda pattude eest ja pärast - inimeste eest (Heebrealastele 5:1-3). Kristuse ohvril oli samasugune kahepoolne suunitlus. Kuigi Kristusel isiklikult ei lasunud mittemingeid patte, oli Temal, vaatamata sellele, inimlik loomus ja vajadus päästele surmast. Võttes arvesse, et Kristus tõi ohvriks iseene, andis Jumal Talle pääste. Sel viisil suri Jeesus nii nagu iseene pääste nimel, nii ka selle eest, et teha võimalikuks meie pääsemine. Evangeeliumis räägitakse sellest palju kordi.

- Ülempreester "peab niisamuti nagu rahva eest, ka iseene eest ohvrit tooma pattude pärast ... nõnda Kristuski" täitis selles suhtes Mooseseaegse Ülempreestri rolli (Heebrealastele 5:3,5). Sõna "peab" kreeka keeles tähendab osaliselt finantsvõlga - meie Issanda suhtes, tähendas see osta iseenda pääste, kuid samuti ka meie pääste. Kristus pidi tegema seda oma inimloomuse tõttu (Heebrealastele 5:3). See ei tähenda, et Tal olid mingid isiklikud patud, mille väljaostmise eest tuli

maksta. Sealjuures ei tuleks seda momenti liiga teravalt esile tuua. Meid oli lunastatud Tema ohvriverega. Sedasama tegi Ta ka enda jaoks.

- Kristusel "ei ole mitte iga päev vaja nõnda nagu ülempreestril, esiti tuua ohvreid enese pattude eest ja siis rahva pattude eest; sest seda on Ta igaks juhuks teinud" (Heebrealastele 7:27). Ei ole kahtlust, et Paulus kriipsutab alla sarnasust kahestunud pühakute ohvritoomise liigi vahel ja Kristuse ohvri vahel. Ta teeb seda jälle Heebrealastele 9:7 (võrdle värsse 12,25). Erinevus seisnes selles, et Kristus tegi seda ühe korra, aga ülempreester tegi seda igal aastal. Kui erinevus oleks seisnenud selles, et Kristus tõi end ohvriks üksnes rahva jaoks, siis oleks seda ka rõhutatud. Kuid nagu öeldud, Kristuse ohver oli toodud Tema enese "pattude" eest, mis olid eraldi rahva pattudest - Tema "patud" ei olnud meie patud. Teades, et Jeesusel oli laitmatu, patuta iseloom, kujutab sõna "patud" endast veel üht moodust siin inimnatuuri patuse olemuse kirjeldamiseks. Mõõdistiku kohaselt, räägitakse (patuse natuuri) põhjusest kui tagajärjest. Tuleks veel kord alla kriipsutada, et meie Issand oli laitmatu ja Teda ei saa süüdistada patus.

- Jumal "on surnuist üles toonud igavese lepingu vere läbi lammaste suure karjase, meie Issanda Jeesuse Kristuse" (Heebrealastele 13:20), see tähendab, meie Issand oli karjane; Ta tappis samuti lambaid ja sellega tõi end surma, ja Tema vere läbi ülendas Jumal Teda; tuleb välja, et Kristus oli nii nagu ohver nii ka pühak.

- Prohvet Sakarja raamatus (9:9) on öeldud: "Vaata, sinu kuningas (Jeesus) tuleb sulle, õiglane ja aitaja". Inglise Piibli tõlkes viidatakse teistele võimalikele tõlke variantidele: sõna "aitaja" asemel - sõnade "enda aitaja" kasutamine, aga Piibli Autori versiooni väljaandes - "pääste omaja". Need erinevad loetelud annavad alust oletada, et päästes end, tõi meie Issand meile pääste. Ohvritoomise kaudu ristil, ostis Jeesus välja oma olemuse, sel moel, et Ta võis saavutada meie pääste. On kohatu mõelda Tema surmast, allteksti tagamaadest väljaspool, eesmärgist - meie päästmisest.

- Tuleb arvata, et kõik viited loomade verevalamisele, loomade ohverdamise kaudu, mis toimetati Seaduse järgi, on mingil moel ühenduses Kristuse ohvriga. Altar, Kristuse sümbol, puhastati kord aastas verrega (2Moosese 30:10), näidates sellega, kuidas Kristus pühitses Ise End iseene verega. Ja tegelikult pidi kogu pühamu, mis kujutas endast Kristust, olema puhastatud verrega (Heebrealastele 9:23). Pühamu füüsiline mööbel ei teinud mingit pattu, kuid ka seda pidi puhastatama oma läheduse pärast patuga. Sama oli ka meie Issandaga. Nii nagu Ülempreester ise pidi oma teenistuse alguses puhastama end

verega (ülepiserdamise näol) nii pidi ka Kristus oma teenistuse alguses Taevas, tooma end meie eest ohvriks (3Moosese 8:23).
See, et Jeesus ostis End välja, ei tähenda veel, et Tema (isiklikult) oli patune. Isikliku patuohvri toomine ei tähenda alati, et ohverdaja oli patune.

9.4 JEEBUS - MEIE ESINDAJANA

Nagu me ülalpool mainisime, ei saanud loomade ohverdamine kujutada patuseid inimesi, kes oma patud maha peseb. Aga Jeesus esindas meid, olles igas suhtes "vendade sarnane" (Heebrealastele 2:17). "Ta maitses surma igäühe eest" (Heebrealastele 2:9). Kui meie teeme pattu, näiteks, kui me vihastume, võib Jumal andestada meile "Kristuses" (Efeslastele 4:32). See toimub sellepärast, et Jumal võib meid võrrelda Kristusega, inimesega, nagu meie, kes oli allutatud kiusatusele, teha pattu, näiteks vihastuda, kuid kes ületas igasuguse ahvatluse. Sellepärast võib Jumal andestada meile meie patu - raevu, kuna me oleme Kristuses, Tema õiglase kaitse all. Kristus, meie esindaja kujul, on vahendiks, mille abil võib Jumal näidata meile Oma õndsust, pidades kinni seejuures Oma isiklikust õigluse printsiibist.

Kui Jeesus oleks Jumal, aga mitte ainult inimene, ei oleks Ta meie esindaja. See on veel üks näide, mis näitab, kuidas üks ebaõige idee viib teise ebaõige ideeni. Nii töötasid usuõpetajad välja palju keerulisi teooriaid, Kristuse surma selgitamiseks. Kristluse ususalgajate populaarne teooria seisneb järgmises: inimese patud tegid inimese võlglaseks Jumala ees ja ta ise ei suutnud neid tasuda. Kristus tasus siis iga uskliku võla oma verrega, mis valati ristil. Paljud Evangeliumi prohvetid väljendavad seda nii: "Meid kõiki oli justkui pandud seina äärde rivvi, enne seda, kui kurat meid mahalaskmise läbi hukkab. Siis sekkus Jeesus. Kurat lasi Tema maha meie asemel, ja meie oleme nüüd vabad".

Sellised oskuslikult väljatöötatud teooriad ei oma mittemingisugust piiblist tuge. Silmanähtav vasturääkivus, kui Kristus oleks surnud meie asemel, siis meie ei surekski. Kuid kuna meil on inimlik loomus, peame me siiski surema; pääsemine patust ja surmast, lõppkokkuvõttes, avaneb kohtupäeval, kui meile kuulutatakse välja surematus. Me ei saanud seda Kristuse surma ajal. Kristuse surm hävitas ennem kuradi (Heebrealastele 2:14), kui kurat tappis Tema.

Kui Kristus oleks maksnud võla Oma surmaga, siis võiksime meie oodata meie pääset justkui õigusega. Kuid pääsemine - on and, mis antakse meile Jumala halastuses ja andestuses ja see kaotab igasuguse mõtte, kui me hakkame vaatlema Kristuse ohvrit kui võla maksmist. Tuleb välja nii, et

vihane Jumal rahunes, kui nägi Jeesuse füüsilist verd. Kuid meie kahetsemise ajal, näeb Jumal Oma Poega, kes esineb meie esindajana; ja meie omakorda püüame kõiges ennem jäljendada Teda, mitte lihtsalt ühineda Kristuse verega kui talismaniga. Paljud "kristlikud" hümnid ja laulud sisaldavad eneses uskumatul hulgal vale seisukohti, antud valdkonnas. Kõige vääram doktriin sööbib inimeste mällu kiiremini muusika abil, kui ratsionaalse piibliõpinguga. Me peame alati olema valvel, sellise ajupesu vastu.

Kahjuks, lihtsad sõnad: "Kristus on surnud meie eest" (Roomlaste 5:8) on jõhkralt moonutatud arusaamaga ja justkui tähendaksid, et Kristus on surnud meie asemel. On rida sidemeid värsside vahel Roomlastele 5. peatükis ja 1Korintlastele 15. peatükis (näiteks värss 12 = 1Korintlastele 15:21; värss 17 = 1Korintlastele 15:22). Sõnad, "Kristus suri meie eest" (Roomlastele 5:8), võrdsustuvad fraasiga "Kristus suri meie pattude eest" (1Korintlastele 15:3). Eessõna, "eest", ei tähenda tingimata "asemel". Eessõna, "eest", ei tähenda "asemel" värssides Heebrealastele 10:12 ja Galaatlastele 1:4.

9.5 JEESSUS JA MOOSESE SEADUS

Kuna Jeesus oli laitmatuks ohvriks patu eest ja ideaalseks Ülempreestriks, kes võis tõepoolest võita meile andestuse, siis, peale Kristuse surma, vana seadus loomade ohvriks toomisest lõpetas oma eksistentsi (Heebrealastele 10:5-14). Sellepärast, et "preestriameti muutumisega (leviitidest Kristuseni), sünnib paratamatult ka käsuõpetuse muutus" (Heebrealastele 7:12). Kristusest sai pühak; "ei ole lihaliku käsusõna käsku mööda (see tähendab, pühakuks võis olla ainult Leevi järglane) saanud preestriks, vaid hääbumatu elu väge mööda", mille Ta sai oma laitmatu ohvri tulemusel (Heebrealastele 7:16). Sellepärast "endise käsusõna tühisus sünnib (see tähendab, Moosese Seadus) ju selle tõttu, et see oli jõuetu ja kasutu - ei ole ju käsk midagi viinud täiuslikkusele - ent asemele seatakse parem lootus (Kristuse kaudu)" (Heebrealastele 7:18,19).

Sellest on selge, et Kristuse ohvri tulemusena, kaotas Moosese Seadus oma jõu (Heebrealastele 2:14-17). On täiesti selge, et oma surmaga ristil, võttis Kristus Seaduse "keskkonnalt", nii et meie võime vastu hakata igasugusele survele, et kinni pidada ükskõik missugusest tema osast, näiteks, pühad ja laupäevad. Kogu Seadus oli sihitud Kristuse tuleku ettekuulutusele. Peale Tema surma, oli Seaduse spetsiifiline tähendus ära raisatud ja sellepärast ei ole vajadust sellest edaspidi kinni pidada.

Esimese sajandi varane kristlik kirik m.a.j. oli ortodoksete juutide poolt pideva surve all, mis nõudsid Seaduse osadest kinnipidamist. Uues Testamendis sisaldub korduv hoiatus vajadusest nendele katsetele vastutöötamisest. Kõige selle valgusel on ülimalt tähtis märkida, et praegust on mitmeid sekte, mis kuulutavad osalist Seadusest kinnipidamist. Me näitasime ülalpool, et igasugune katse saada pääste läbi Seadusele kuuletumise, peab olema suunatud terve (kogu) Seaduse järgimisele, muidu mõistetakse meid automaatselt süüdi sellele mitteallumises (Galaatlastele 3:10).

Inimnatuuris on üks iseloomulik eripära - püüda pääste ideele oma tegude kaudu; meie tahaksime mõelda, et me teeme midagi enda päästmise suunas. Sellel põhjusel on kindlaks kohustuseks kirikukümnise maksmine, risti kandmine, kindlate palvete avalik lugemine, teatud poosis palvetamine - kõik see on suurema osa religioonide atribuutika, sealjuures ka kristliku. Pääste üksnes usust Kristusesse etendab eneses peaaegu unikaalset doktriini kristlusest, milles on algne usk tõelisse Piiblisse.

Uues Testamendis tuuakse tihti ära piibllised hoiatused, mis ei luba järgida ükskõik missugust Moosese Seaduse osa, pääste saamiseks. Vastavuses nende Seadustega räägivad mõned kuulutajad vajadusest kristlased ümber lõigata. Kõigi tõeliste usklike nimel, mõistis apostel JakooBUS ühemõtteliselt selle idee hukka, öeldes, "ilma et meie neid oleksime käskinud" (Apostlite teod 15:24). Apostel Peetrus ütles nende kohta, kes õpetab Seadusest kinnipidamise vajadust, et nad püüavad "panna jüngrite kaela ikke, mida meie esiisad ega meie ei ole suutnud kanda. Ent me usume Issanda Jeesuse Kristuse armu läbi (kui Seaduse kummardamise vastuseis) saada õndsaks" (Apostlite teod 15:10,11). Apostel Paulus kriipsutas korduvalt alla sedasama. Ta ütles innustunult nii: "Inimene ei saa õigeks käsu tegudest, vaid üksnes Jeesuse Kristuse usu kaudu ... käsu kaudu ei saa ükski õigeks ... kõigest sellest, millest te ei võinud õigeks saada Moosese käsuõpetuse kaudu, mõistetakse igaüks õigeks Tema (Kristuse) sees" (Galaatlastele 2:16; 3:11; Apostlite teod 13:39).

Paljude kristlaste taganemise kindlaks tunnuseks on see fakt, et nende praktiliste tegude rida on rajatud Moosese Seaduse seisukohtadele, vaatamata selle küsimuse selgele sisule, nagu sellest on ülalpool juttu, et kristlased ei pea Seadust järgima, sest see oli Kristuses lõpule viidud. Praegu vaatleme me veel üksikasjalikumalt mõningaid aspekte, mis näitavad, kuidas Moosese Seadus on praktilise tegevuse aluseks kaasaegsetel "kristlastel":

PÜHAKUD

Katolik ja Anglikaani kirik kasutavad avalikult inimese pühaduse süsteemi. Rooma katoliiklased loevad paavsti võrdseks juudi ülempreestriks. Kuid on "üks vahemees Jumala ja inimeste vahel, inimene Jeesus Kristus" (1Timoteusele 2:5). Sellepärast pole võimalik, et paavst või preestrid oleksid meie vahemeesteks, kuna Vana Testamendi järgi olid sellisteks vahemeesteks "preestrid". Kristus on praegu meie Ülempreester Taevas, kes edastab Jumalale meie palved. Puuduvad absoluutselt piibllised tunnistused, et autoriteet, mis oli saavutatud selliste esimese sajandi pühendunud vanemate poolt, nagu näiteks, Peetrus, läks üle järgnevatele põlvkondadele ja sealhulgas paavstile. Kui isegi oleks selline võimalus, siis ei ole tõendeid, et paavst isiklikult või preestrid, oleksid nendeks, kellele oleks langenud esimese sajandi vanemate vaimulik rüü.

Kuna vaimu anded olid ära võetud, siis on kõigil usklikel võrdne pääs Vaimu-Sõna juurde Piiblis (vaata lõike 2.2 ja 2.4). Sellepärast oleme me kõik vennad ja kellelgi meist ei ole vaimselt ülendatud kõrgemat seisust kui teistel. Tegelikult, kõik tõelised usklikud - on meie lepingu liikmed oma ristimise jõul Kristusesse, selles mõttes, et need on "valitud sugu, et te kuulutaksite Tema aulisi tegusid, kes teid on kutsunud pimedusest oma imelise valguse juure" (1Peetruse 2:9). Sellepärast saavad nad kuningateks ja Kuningriigi preestriteks, kui see taastatakse maa peal, Kristuse tulekul (Ilmutuse 5:10).

Katoliiklastel on komme, nimetada oma preestrid "isaks". See on ilmses vastuolus Kristuse selgete sõnadega: "Ja ärge te kutsuge kedagi maa peal isaks, sest üks on teie Isa, kes on taevas" (Matteuse 23:9). Tegelikult hoiatas Jeesus suvalisele inimesele omamoodi vaimse austuse avaldamise eest, mida kaasaegsed preestrid nõuavad: "Aga teie ärge laske endid hüüda rabiks (õpetajaks), sest üks on teie õpetaja - Kristus, aga teie kõik olete vennad" (Matteuse 23:8).

Kaunistatud rüü, mida kannavad Peapiiskopid ja teised pühakoja teenrid, omab oma algupära erilisel riitusel, mida kandsid mooseseaegsed preestrid ja ülempreestrid. See riitus kuulutas siis ette Kristuse laitmatut iseloomu, kuid kuna Moosese Seadus kaotas oma kehtivuse, siis ka riitus on ammu oma eesmärgi täitnud. Tegelikult, süda valutab, kui mõtled, et riitus, mis kuulutas Kristuse suurust, on kasutusel praegust inimeste ülistuseks, kes need selga paneb. Mõned neist ei usu Kristuse ülestõusmisse või isegi Jumala olemasolusse.

KÜMNIS

See oli samuti Moosese Seaduse osa (4Moosese 18:21), mille täitmiseks pidid juudid maksma kümnendiku osa oma varanduse suurusest Leviitide

218 JEESUSE LOOMUS

pühitsetud soole. Me teame, et nüüd ei ole inimeste pühitsemist, sellepärast ei ole ka kohustust maksta kümnist mingisugustele kiriku vanematele. Ja jälle üks vale idee (antud juhul preestrite suhtes), viib teiseni (see on kümniseni). Jumal Ise ei vaja meie ohvreid, teades, et kõik kuulub Talle (Laulud 50:8-13). Me anname Jumalale selle, mis Tema meile andis (1Ajjaraamat 29:14). Meil ei ole võimalik saada päästet materiaalselt annetuste tulemusel, finants vormis. Tänutäheks suure ande eest, mille andis meile Jumal, peame me Talle tooma mitte ainult kümnenda osa oma rahast, vaid terve meie elu. Paulus näitas meile eeskujuga selleks, viies praktiliselt täide selle, millest ta kuulutas: "andke oma ihud elavaks pühaks ja Jumala meelepäraseks ohvriks, teie mõistlikuks jumalateenistuseks" (Roomlastele 12:1).

LIHA

Juudi seadus eraldas mõned liha liigid kui ebapuhtad (roojased). See toimib ka praegu mõningate usulohkude praktikas, eriti sealihaga suhtes. Selle tulemusel, et Kristus annuleeris Seaduse ristil: "ei mõista keegi teid hukka toidu pärast, või joogi pärast" (Koloslastele 2:14-16). Niisiis, Kristuse tulekuga kõrvaldati Moosese Seadused liha suhtes. See oli Tema, kellest kuulutati kui "puhtast" toidust.

Jeesus tegi selgeks, et mitte mingisugune toit ei saa vaimselt rüvetada inimest. Seda võib teha see, mis lähtub tema südamest (Markuse 7:15-23). Markus tõi ära Jeesuse sõnad, kes ütles, et kõik toit on puhas. Peetrus ja Paulus kuulsid samuti sellesarnaseid sõnu (Apostlite teod 10:14,15). Paulus kirjutas: "Ma tean ja olen kindel Issandas Jeesuses, et iseeneses ei ole midagi ebapuhtast" (Roomlastele 14:14). Varem ta märkis, et keeldumine mingist toidust - see on vaimse nõrkuse märk (Roomlastele 14:2). Meie suhtumine lihase on selline: see "ei too meid Jumalale lähemale" (1Korintlastele 8:8). Kõige silmakirjalikumaks kujuneb hoiatus kristlastele usutaganejatele, "mis keelab ... kasutada toiduks seda, mis Jumal löi" (1Timoteusele 4:3). Kuid Paulus ütles nii: "Kõik, mis Jumal on loonud, on hea ja miski ei ole hüljativ" (1Timoteusele 4:4).

9.6 LAUPÄEV

Üks kõige levinum järjepidevus, praeguse "kristliku" praktika ja Moosese Seaduse vahel, ilmneb laupäevast kinnipidamise idees. Mõned grupid nõuavad, et me järgiksime juudi laupäeva, täpselt nii, nagu see oli määratud

Seaduses. Paljud teised arvavad, et kristlased peavad omama kindlat nädalapäeva jumalateenistuseks ja tihti eraldavad nad selleks eesmärgiks pühapäeva. Esimene, mis tuleks selgeks teha on järgmine: laupäev oli nädala viimane päev, mil Jumal puhkas, peale kuut loomispäeva (2Moosese 20:10,11). Pühapäev oli nädala esimene päev ja ei oleks korrektne pidada seda päeva, kui laupäeva. Laupäev oli osaliselt tähiseks Minu (Jumala) vahel ja nende (iisraellaste) vahel, et teaksite, et Mina olen Issand "kes neid pühitseb" (Hesekiel 20:12). Sellisena ei ole see mitte kunagi olnud määratud kohustuslikuks mittejuutidele.

Me teame, et Kristuse surma läbi ristil, lõpetas Moosese Seadus oma olemasolu, nii et praegu ei ole vajadust pidada silmas laupäeva või tõepoolest ükskõik missugust pidupäeva, näiteks, Kristuse sünnipäeva (Koloslastele 2:14-17). Paulus, pöördudes varaste kristlaste poole, kes hakkasid uuesti silmas pidama osa Moosese Seadusest, sealhulgas laupäeva, ütles järgmist: " Ent nüüd, kus te olete Jumala ära tunnud, või õigemini Jumal on teid ära tunnud, kuidas te pöördute jälle nõrkade ja viletsate algjõudude poole, mida te jälle tahate uuesti orjata? Te arvestate päevi (see on laupäeva) ja kuid ja aegu ja aastaid (see on juudi pidupäevi). Ma kardan teie pärast, et ma teie kallal ehk asjata olen vaeva näinud" (Galaatlastele 4:9-11). See on tõsine meeldetuletus, neile, kes püüab pidada kinni laupäevast, kui pääsemise vahendist. On selge, et sellest päevast kinnipidamine ei oma midagi ühist pääsemisega: "Mõni arvab üht päeva paremaks teisest (see on vaimses tähenduses), - aga teine peab kõik päevad ühesuguseks. Igaüks olgu enese mõttes kindel omas veendumuses. Kes paneb tähele päeva, paneb seda tähele Issandale: ja kes ei pane tähele päeva, ei pane seda tähele Issandale" (Roomlastele 14:5,6).

Selle tagajärjel, saab arusaadavaks, miks me ei kohta kirjeldusi sellest, kuidas usklikud tähistasid laupäeva. Tegelikult, on sõnad, mis räägivad, et nad kohtusid "nädala esimesel päeval", see on pühapäeval: "kui me esimesel nädalapäeval olime kokku tulnud leiba murdma ..." (Apostlite teod 20:7). See oli laialt levinud komme ja Paulus soovitas usklikel Korintias läbi viia kogunemisi pühapäeval, "nädala esimesel päeval" (1Korintlastele 16:2), see on, oma tavalisel kogunemise päeval. Kõiki usklike kirjeldatakse kui pühasid (preestrid) (1Peetruse 2:9), kes ei pidanud kinni laupäevast (Matteuse 12:5).

Kui meil on tarvis järgida laupäeva, siis peame me seda ka vastaval kujul tegema. Varem me näitasime, et Moosese Seadust on hukatuslik kasutada osaliselt, kuna see viib meid süüdimõistmisele (Galaatlastele 3:10). Pääsemine saavutatakse enne Kristuse Seaduse läbi, kui Moosese Seaduse läbi. Iisraellastel ei lubatud teha mitte mingisugust tööd laupäeval: "Kes siis

iganes tööd teeb, seda karistatagu surmaga". Neile kirjutati ka: "Ärge süüdake tuld hingamispäeval, kus te iganes elate" ja sellepärast oli neil keelatud toidu valmistamine sel päeval (2Moosese 35:2,3; 16:23). Inimene, kes korjas puid laupäeval, arvatavasti tule tegemiseks, sai selle eest surma karistuse (2Moosese 15:32-36).

Need kofessioonid, kes kuulutavad laupäeva järgimist, oleksid pidanud seda arvestades, karistama oma liikmeid surmaga, selle rikkumise pärast. Sel päeval ei tohi valmistada toitu või kasutada tuld, ükskõik millisel eesmärgil; näiteks, juhtida autot, kasutada soojendussüsteemi jne. Ortodokssed juudid näitavad seda liiki eeskujul: nad jäävad ruumi kogu päevaks, välja arvatud religioossete ürituste läbiviimine, ja ei osale isiklikult toidu valmistamises, transportvahendite juhtimises jne. Suur osa neist, kristlased", kes püüavad järgida laupäeva, jäävad selles suhtes kaugele maha.

Tihti kinnitatakse, et laupäevast kinnipidamine oli üks kümnest käsust, mis anti Moosesele ja kuigi ülejäänud Moosese Seaduse osa lõpetas olemasolu, jääb kohustus, pidada kinni kõigist kümnest käsust. Seitsmenda Päeva Adventistid teevad vahet kümne käsu "moraalse seaduse" ja nii-nimetatud "teenistus seaduse" vahel, mis tühistati Kristuse poolt. Kuid sellisest erinevusest ei räägita Evangeeliumis. Me juba ütlesime, et Vana Testament kuulub Moosese Seaduse juurde, mis muudeti ristil Uue Testamendiga. Võib näidata, et kümme käsku, sealhulgas ka laupäeva seadus, olid Kristuse poolt ära muudetud:

- Jumal "tegi teile (iisraellastele) teatavaks oma seaduse, mida Ta käskis teid (iisraellasi) täita - need kümme käsku; ja Ta kirjutas need kahele kivilauale" (5Moosese 4:13). Tuleks jälle ära märkida, et see seadus, mis on rajatud kümnele käsule, oli sõlmitud Jumala ja Iisraeli vahel, aga mitte praeguste mitte-juutide vahel.

- Mooses tõusis Hoorebi mäele, et saada kivitahvlid, millele Jumal kirjutas kümme käsku. Mooses ka rääkis hiljem sellest: "Issand, meie Jumal, andis meile Hoorebil seaduse" (5Moosese 5:2), see on, nende kümne käsu läbi.

- Ja kirjutas (Jumal) laudade peale seaduse sõnad, need kümme käsusõna" (2Moosese 34:28). Seesama käsk sisaldab üksikasju niinimetatud "seaduse sõnad" (2Moosese 34:27). Kui me hakkame rääkima seaduse täitmise vajalikkusest kümnes käsus, siis me peaksime samuti rääkima kõigi seaduste täitmisest, mis on ära toodud kogu Seaduses, aga seda kaheldamatult ei ole võimalik täita.

- Heebrealastele 9:4 räägitakse "käsulaudadest". Kümme käsku olid kirjutatud kivilaudadele, mida sisaldab "Vana Testament".

- Kristus tühistas ristil "meie kohta käiva võlakirja" (Koloslastele 2:14). See käib Jumala käega kirjutatud kümne käsu kohta kivilaudadel. Ka Paulus rääkis Seadusest, mis suri, aga tema tähed vanadeks (lagunenuks), pidas nähtavasti silmas kümmet käsku, mis olid kirjutatud kivilaudadele.

- Üht kümnest käsust nimetatakse "seaduseks" Roomlastele 7:8 : "aga patt, saades tõuget käsust, äratas minus kõiksugu himusid; sest ilma käsuta on patt surnud. Eelolevad värsid Roomlastele 7:1-7 näitavad, et Seadus muudeti ära Kristuse surmaga: "Seadus" seepärast, sisaldas endas kümmet käsku.

Kõik see teeb selgeks, et Vana Testament ja "Seadus", sisaldasid endas kümmet käsku. Kõik nad annuleeriti (tühistati) Uue Seadusega. Kuid üheksa kümnest käsust taastati Uues Testamendis. Nende numbrid 3,5,6,7,8 ja 9 võib leida üksnes 1Timoteusele; aga numbrid 1,2 ja 10 - 1Korintlastele 5. Kuid neljas käsk, laupäeva suhtes, ei kordu Uues Testamendis mitte kusagil, kui kohustuslik meile. Allpool antakse värsside loetelu Uues Testamendis, mis kinnitavad üheksa käsu taastamist:

1 - Efeslastele 4:6; Johannese 5:21; Matteuse 4:10.

2 - 1Korintlastele 10:14; Roomlastele 1:25.

3 - Jakoobuse 5:12; Matteuse 5:34,35.

5 - Efeslastele 6:1,2; Koloslastele 3:20.

6 - 1Johannese 3:15; Matteuse 5:21.

7 - Heebrealastele 13:4; Matteuse 5:27,28.

8 - Roomlastele 2:21; Efeslastele 4:28.

9 - Koloslastele 3:9; Efeslastele 4:25; 2Timoteusele 3:3.

10 - Efeslastele 5:3; Koloslastele 3:5.

KÕRVALEPÕIGE 28: RISTISURM

Kristluses on laialt levinud usk, et Jeesus suri ristil. Kuid kreeka sõna "stauros", tähendab inglise Piiblistes faktiliselt posti või vaia. Tegelikult ristilöömise sümbol, omab keelelist päritolu. Enne kõike suri Kristus kätega, mis olid tõstetud pea kohale, aga mitte risti kuju järgi laialiasetatud kätega. Tõstetud käed, see on Jumala töotuste kinnituse sümbol (Hesekieli 20:5,6; 36:7; 47:14), samuti kui puhtsüdamlik palve (Nutulaulud 2:19; 1Timoteusele 2:8; 2Ajaraamat 6:12,13; Laulud 28:2), mille Jeesus lausub ristil (Efeslastele 5:7). Varem Ta rääkis, et nagu vaskuss oli tõstetud tulbal,

kui iisraellased olid kõrbes, nii ka teda tõstetakse avalikult, kui ta surema hakkab; sel moel, Ta assotseerib "risti" tulbaga (vaiaga) (Johannese 3:14). Rooma Katolik Kirik omistas suurt müstilist tähendust ristile. Kuid sel ei ole mingit piiblist alust. Toimus see seetõttu, et ristisurmast sai talisman, Jumala meiega olemise füüsiline sümbol. Inimesed hakkasid mõtlema, et kandes risti või tehes regulaarselt ristimärke, on Jumal nendega. Kuid need on ainult sümbolid; tegelik risti jõud on meie ühinemises Kristuse surmaga, ennem usu ja ristimisega, kui ristimärgi füüsilise reprodutseerimisega (taastamisega). Kergem on muidugi teha viimast, kui esimest.

KÕRVALEPÕIGE 29: KAS JEESUS TEGELIKULT IKKA SÜNDIS 25 DETSEMBRIL ?

Teine suur viga kristlaste seas, on Jeesuse sünni kuupäeva kindlaks määramises. Karjased magasid põldudel, oma karja juures, kui Kristus sündis (Luuka 2:8). Nad ei oleks seda talvel teinud. Kristus elas 33,5 aastat ja suri Paasapühade pühitsemise ajal. Järelikult, pidi Ta olema sündinud kuus kuud teisele poole Paasapühasid, see on, kusagil septembris või oktoobris.

25. detsember oli algselt paganlikuks pidupäevaks kristluseelses Euroopas. Pühade Apostlite tegudes räägitakse sellest, kui tugevalt jälitati tõelisi kristlasi, nende usu pärast. Apostlid hoiatasid korduvalt, et selle tulemusena mõned kristlased hakkavad paganlusse uskuma, selleks, et teha oma usk väljakannatavaks, talutavaks neid ümbritsevatele paganatele (näiteks Apostlite teod 20:30; 1Johannese 2:18; 2Tessalooniklastele 2:3; 2Peetrusele 2:1-3). Kuupäeva 25. detsember vastuvõtmine kristliku pühana, kujutab endast selle esimest näidet. Jõulukuused, kaunistused jne. - kõike seda kasutati paganlikeks rituaalideks, mida peeti 25. detsembril.

Kõigest sellest järeldub, et tõelised kristlased ei peaks pühitsema 25. detsembril, Kristuse sünnipäeva. Praktikas hakkavad tõelised usklikud kasutama suuremat osa rahvapidustustest, nagu näiteks jõulud, suhtlemiseks üksteisega, seal, kus see on võimalik.

PEATÜKK 9: KÜSIMUSED.

1. Miks nõuti Jeesuse surma rohkem, kui ükskõik missuguse teise inimese surma, meie päästmiseks?
2. Miks olid loomade ohvriks toomised, mis toimetati Moosese Seaduse järgi, mitteküllaldased patu eemaldamiseks?
3. Kas Jeesus oli meie esindajaks või meie asemikuks, kui Ta suri?
4. Missugused järgnevatest kinnitustest on õiged:
 - a) Kristus suri selle asemel, et meie sureksime.
 - b) Kristus esindas meid, sellepärast võib Jumal Tema nimel andestada meile.
 - c) Kristus oli meie sarnane, kuid Ta esindas meid.
 - d) Kristuse surm tähendas, et Jumal ei hakka enam kedagi süüdistama patu pärast.
5. Kas Kristusel oli mingit kasu omaenese surmast?
6. Kui Kristus suri ristil,
 - a) Kas Ta muutis ära mingisugused eeskirjad Moosese Seadusest, kuid mitte kümme käsku?
 - b) Kas Ta muutis kogu Moosese Seaduse, sealhulgas ka kümme käsku?
 - c) Kas Ta muutis Moosese Seaduse, välja arvatud juudi pühad?
 - d) Ta ei avaldanud mitte mingisugust mõju Moosese seaduse staatusele?
7. Kas me peame praegu järgima laupäeva pidamist?
8. Selgitage oma seitsmenda küsimuse vastuse põhjust.

KÜMNES PEATÜKK

**JEESUSESSE
RISTIMINE**

10.1 RISTIMISE ELULUSELT TÄHTIS VAJADUS

Meie eelnevates peatükkides mainisime me mitmeid kordi ristimise eluliselt tähtsat vajadust, kui viimast astet Evangeeliumile kuuletumises. Läkituses Heebrealastele 6:2 räägitakse ristimisest, kui ühest enamtähtsast õppimise dogmast. Meie jätsime selle küsimuse vaatlemise sellise hilise hetkeni, üksnes seepärast, et tõeline ristimine võib toimuda üksnes peale seda, kui inimene tunnetab tõelist tõe, mis sisaldub Evangeeliumis. Me täiendasime praegu meie teadmisi ja kui te tahate olla tõeliselt ühendatud suure lootusega, mida annab Piibel, läbi Jeesus Kristuse, siis saab ristimine absoluutseks vajaduseks.

"Pääsemine tuleb juutidelt" (Johannese 4:22), selles mõttes, et pääsemise töötus oli antud üksnes Aabramile ja tema seemnele. Meie võime teha nii, et see töötus käiks ka meie kohta ja saada Aabrami seemne pärandiks, ristimise teel Kristusesse (Galaatlastele 3:22-29).

Jeesus käskis sellepärast selgelt oma järgijatel: "Minge kõike maailma ja kuulutage evangeeliumi (mis on Aabramile töötatud - Galaatlastele 3:8) kõigele loodule. Kes usub ja keda ristitakse, see saab õndsaks" (Markuse 16:16). Mõttemõlgutus liidu üle ja "ja" siin kasutamine, selgitab meile, et üksnes ainult ühest usust Evangeeliumisse, ei saa meid päästa; ristimine ei kujuta endast mitte ainult kohustuslikku lisandit kristlikus elus, see on eluliselt tähtis tingimus pääsemiseks. See ei tähenda üksnes seda, et ainult ristimise toiming päästab meid. Ristimisele peab järgnema Issanda Sõnale kuuletumine, kogu elu vältel. Jeesus rõhutas seda sõnadega: "Tõesti, tõesti ma ütlen sulle, kui keegi ei sünni veest ja Vaimust, ei või ta Jumala riiki pääseda!" (Johannese 3:5).

See sündimine "veest" käib ka inimese kohta, kes tuleb välja ristimisveest, pärast mida ta peab olema uuesti sündinud vaimust. See on jätkuv protsess: "uuesti sünnitatud ... Jumala sõnast" (1Peetruse 1:23). Sel kujul, järgides pidevalt Issanda sõna, sünnime me uuesti vaimust (vaata artiklit 2.2).

Meie "oleme ristitud Kristusesse" (Galaatlastele 3:27), Tema nimesse (Apostlite teod 19:5; 8:16; Matteuse 28:19). Pöörake tähelepanu sellele, et meie võtame vastu ristimise Kristusesse, aga mitte kristadelflastesse või ükskõik millisesse inimeste organisatsiooni.

Ilma ristimiseta ei ole me "Kristuses" ja "järelkult, ei ole kaitstud Tema päästva teoga (Apostlite teod 4:12). Peetrus, tuues esile selle fakti, võrdles laeva Noa ajast Kristusega, mis näitab, et nii nagu laev päästis Noa ja tema pere kohtu eest, mis langeb patuste peale, nii ka ristimine Kristusesse,

päästab usklikud igavesest surmast (1Peetruse 3:21). Noad, kes läks laeva, võrreldakse meie minekuga Kristusesse, ristimise läbi. Kõik need, kes ei olnud laevas, hukkusid veeuputuse läbi; laeva läheduses viibimine või sõprus Noaga, ei muutnud üldse asja. Ainus tee pääsemiseks oli ja on - Kristuses viibimine (laevas). On selge, et teine tulemine, mida on võrreldud üleujutusega (Luuka 17:26,27), on lähedal (vaata Lisa 3). Järelikult, sisenemine Kristusesse (laeva) ristimise vahendusel, kujutab endast tungivat vajadust. Tegelikult ei jätku inim-sõnu, et edasi anda seda edasilükkamatuse tunnet. Piibliline võrdlus sisenemisest laeva, Noa aegades, on palju tähendusrikkam.

Esimesed kristlased kuuletusid Kristuse näpunäidetele ja läksid maailma, kuulutama Evangeeliumi ja ristima. Jutustus sellest tuuakse ära Apostlite tegude raamatus. Ristimise elulise tähtsuse tõenduse võib leida selles, et raamatus kriipsutatakse alla see, millise kiirusega lasid inimesed end ristida pärast Evangeeliumi vastuvõtmist enda poolt (näiteks: Apostlite teod 8:12; 36:39; 9:18; 10:47; 16:15). Selle allakriipsutamine saab selgeks, kui tulla järeldusele, et ilma ristimiseta, on meie Evangeeliumi õppimine kasutu; ristimine kujutab endast esimest sammu pääsemise teel. Mõningatel juhtudel osutavad võimalikud raamatud erilist tähtsust sellele, et vaatamata raskustele ja puhtalt inimlikele põhjustele, viivitatakse ristimisega; ristimise toiming toimus ja on eriti tähtis, et Jumala abiga, rakendasid inimesed kõik jõupingutused nende ületamiseks.

Võimas maavärisemine, mis purustas vangla Filippias, tõi järsu murrangu vangla järelvalvaja ellu. Kinnipeetutele oli antud võimalus põgeneda, mis oleks maksnud tema elu. Just nimelt siis, sai tema usk Evangeeliumisse tõeks, kuna "sel öötunnil ... ta ristiti sedamaid" (Apostlite teod 16:33). Kui kellelgi oligi arvestatav põhjus ristimisega viivitamiseks, siis oli see temal. Kõige suurem maavärin Kreekas viimase 3000 aasta vältel, maniakaalsete arestantide hord oli valmis välja murdma kinnipidamiskohast ja surmanuhtluse ähvardus, oma töökohustuste hooletusse jätmise eest, rippus tema pea kohal, sel samal ajal kujutas ta selgelt ette, missugune kõige tähtsam tegu oli tarvis teha igaveseks eluks ja igaveseks saatuseks. Lükates kõrvale ümbritseva maailma pakilised probleemid (see on maavärisemine), oma igapäevase teenistuse raskused ja ületades tugeva närvivapustuse, viis ta lõpule oma ristimise. Paljud kõhklevad ristimise kandidaadid, võivad vaimustuda selle inimese teguviisist. Selle sarnane usu toime, tõendab, et ta oli hiilgavalt kursis Evangeeliumiga ja võib teha järelduse, et selline tõeline usk tuleb ainult Jumala Sõna kuulisest (Roomlastele 10:17; võrdle Apostlite teod 17:11).

Pühade Apostlite tegudes (8:26-40) kuulutatakse etiooplasest teenistujast, kes õppis piibliõpetust oma sõidu ajal tõllas mööda tühermaad. Seal kohtas ta Filippust, kes selgitas talle üksikasjalikult Evangeeliumi sisu, sealhulgas ka ristimist. Kainelt mõtiskledes, ei oleks võimalik ette kujutada ristimistoimingu nõuete täitmist, veeta kõrbes. Kuid Jumal ei anna juhendeid, mida pole võimalik täita. "Ent kui nad edasi läksid, jõudsid nad vee juure", see on, oaasi, kus võis läbi viia ristimise toimingu (Apostlite teod 8:36). See episood näitab oletuse alusetust, et ristimine täieliku vee alla kastmise läbi oli ette nähtud üksnes paikkondades, kus oli palju vett, kerge kättesaadavuse tõttu. Jumal kindlustab alati Tema käskude täitmise võimaluse.

Dramaatiline nägemus, mis Kristus saatis apostel Paulusele, hakkas tema südametunnistust nii piinama, et ta kiirustades "sedamaid ... tõsis ning laskis ennast ristida" (Apostlite teod 9:18). Võimalik, et tal oli kiusatus lükata oma ristimine edasi, teades oma kõrgest ühiskondlikust seisusest ja oma karjäärist juudalaste hulgas. Kuid apostel Paulus, see juudi maailma pühak, võtab vastu õige ja kiire otsuse ristimise kohta ja ütleb avalikult lahti oma eelmisest elust. Hiljem meenutas ta oma otsust nii: "Aga mis mulle oli kasuks, olen ma arvanud kahjuks Kristuse pärast. Jah tõesti, mina arvan kõik (see on kõik, mis ta nägi "kasuks" enda jaoks) kahjuks oma Issanda Jeesuse Kristuse ülivõimsa tunnetuse vastu ... Ma unustan ära, mis on taga, ja sirutan sinnapoole, mis on ees, ma pürin seatud eesmärgi poole, taevase kutsumise võiduhinna poole Kristuses Jeesuses" (Filiplastele 3:7,8,13,14).

See on sportlase keel, kes rebib edasi finisilindi poole. Selline vaimse ja füüsilise jõu koondamine, peab iseloomustama meie elu peale ristimist. Tuleks teada, et ristimine - see on sihikindel liikumine Jumala Kuningriigi suunas; see ei ole kiriku ja usu vahetuse sümbol ja ka mitte inertne astumine kergemeelsusega andunud lodevasse, uduselt väljendunud, kristlike printsiipidega ellu. Ristimine ühendab meid meie teadvuses Jeesuse ristisurmaga ja ülestõusmisega (Roomlastele 6:3-5), sündmustaga, mis on täis dünaamilisust igas suhtes.

Olles väsinud, kuid vaimselt võidutsev, elatanud inimene, meenutas Paulus: "Ei olnud ma kuulmatu taevase nägemuse vastu" (Apostlite teod 26:19). See, mis oli tõsi Paulusele, on samuti tõsi kõigile, kes võtavad vastu ristimise kombetalituse vastaval moel: ristimine - see on otsus, mida inimene iialgi ei saa kahetsema. Kogu meie elu vältel hakkame me tundma, et tegime õige valiku. Meil ei tule just palju otsuseid vastu võtta, millest me võime alati rääkida kindlustundega. Tuleb endalt tõsiselt küsida: "Miks ei peaks mina vastu võtma ristimist?"

10.2 RISTIMISE TOIMING

Eksisteerib laialt levinud arvamus, et see peab toimuma eeldatavasti väikeste lastega, piserdades neile vett pähe (see on ristimistoiming). See on teravas vasturääkivuses piibliste nõuetega ristimisest.

Kreeka sõna "baptizo", mis tõlgitakse sõnana "ristima", ei tähenda veega piserdamist; see tähendab täielikku puhtaks pesemist ja vedelikku kastmist. Seda sõna kasutatakse klassikalises kreeka keeles uppunud laevade kohta. Seda kasutatakse samuti riidematerjali kohta, mida värvitakse ühest värvist teise, värvi sisse kastmise teel. On selge, et riide värvi muutmiseks, on see tarvis täielikult matta, mitte piserdamise teel värvida. Tõepoolest, vette matmine kujutab endast õiget viisi, millest räägitakse sellistes värssides:

- "Aga ka Johannes oli ristimas Ainonis Salimi lähedal, sest seal oli palju vett ja sinna tuli inimesi ja nad ristiti" (Johannese 3:23).

See näitab, et ristimise jaoks nõuti palju vett; kui seda oleks tehtud piserdamise teel, siis oleks ühest ämbrist veest jätkunud sadadele inimestele. Inimesed tulid sellele kohale Jordani jõe kaldal, ristimiseks, aga mitte Johannes ei käinud nende juures veepudeliga.

- Jeesus oli samuti ristitud Johannese poolt, Jordani jões: "Kui nüüd Jeesus oli ristitud, tuli Ta sedamaid veest välja" (Matteuse 3:13-16).

On selge, et Tema ristimine viidi läbi täieliku vee alla matmise teel - Tema "tuli veest välja" peale seda. Üks Jeesuse ristimise põhjus - eeskuju paikapanemise vajalikkus; näidata, kuidas tuleb läbi viia ristimise toiming, selleks, et mitte keegi ei saaks korduvalt kinnitada, et mitte toimetada seda (ristimist) täieliku vee alla matmise teel.

- Samuti ka Filippus ja Etioopia riigiteenistuja "läksid mõlemad vette ... ja ta (Filippus) ristis teda . Aga kui nad veest välja tulid ..." (Apostlite teod 8:38-39). Ärge unustage, et teenistuja palus ristimist, kui nad oasid nägid: "Ennäe vett. Mis keelab, et mind ei peaks ristitama?" (Apostlite teod 8:36).

On täiesti mõistetav, et inimene ei hakkaks ette võtma teekonda läbi kõrbe, mitte kaasa võttes kasvõi pudelitäit vett. Kui ristimine oleks toimunud piserdamise teel, siis oleks võinud see toimuda ilma oasita.

- Ristimist nimetatakse "pattude mahapesemiseks" (Apostlite teod 22:16). Faktiline vee alla matmine on võrreldav "puhtaks pesemisega" (Ilmutus 1:5; Tiitusele 3:5; 2Peetruse 2:22; Hebrealastele 10:22 jne.). Sõna "puhtaks pesemine", on rohkem kohane ristimise toiminguga

meenutamiseks, vee alla matmise teel, kui selle läbiviimine piserdamise abil.

Vanas Testamendis on mitmeid viiteid sellele, et lubatav lähenemine Jumalale, tuli läbi täieliku puhtakpesemise, ükskõik millisel viisil.

Pühakud pidid pesema end üleni vannis, mida nimetati "pesemisnõuks", enne kui nad läksid Jumalateenistust läbi viima (3Moosese 8:6; 2Moosese 40:32). Iisraellased pidid pesema selleks, et puhastada end porist (5Moosese 23:11), mis oli tüüpiline ettekujutus patust.

Inimene, nimega Naaman, oli mittejuudist pidalitõbine; ta otsis tervendamist Iisraeli Jumalalt. Sellisena kujutas ta endast patust inimest, kandes elava surma märki täielikust patust. Tema tervenemine toimus täieliku vee alla mattumisega Jordani jões. Alguses pidas Naaman seda lihtsat kombetalitust enese jaoks raskeks toiminguks, arvates, et Jumal nõuab temalt mingisugust ootamatut sammu või hästituntud jõe vette täielikku mattumist, näiteks, Abana jõkke. Selliselt võime me vaevalt uskuda, et selline lihtne tegevus on võimeline lõpptulemusena andma meile päästet. Palju etem on mõelda, et ennem võivad meid päästa meie teod ja meie suhted laialt levinud ja hästi tuntud kirikuga (võrdle Abana jõega), kui see lihtne tegu, seoses tõelise Iisraeli lootusega. Pärast Naamani täielikku vee alla mattumist "tema ihu paranes pisikese poisi ihu sarnaseks ja ta sai puhtaks" (2Kuningate 5:14).

Praegust, peale esimest tutvumist Evangeeliumi põhilise koostisega, ei peaks enam olema alust kahtluseks, et ristimine koosneb inimese täielikust vee alla matmisest. See Piibli ristimise määratlus käib võrdselt iga inimese kohta, vaatamata tema ühiskondlikule seisusele. Kuna ristimine toimub täieliku vee alla mattumise teel, peale seda kui inimene hakkas uskuma Evangeeliumisse, siis võib teoreetiliselt oletada, et inimene on võimeline läbi viima iseenese ristimise. Kuid selle jõul, et ristimine viiakse lõpule alles peale seda, kui inimene vettemattumise momendiks omab õiget arusaama Kristuse õpetusest, soovitatakse tungivalt toimetada ristimistoimingut teisel usklikul inimesel, kes saab ennekõike määrata inimese teadmiste astet, enne tema vee alla mattumise momenti.

Sellepärast on Kristadelflastel välja kujunenud salajase vestluse traditsioon iga inimesega, kes on otsustanud vastu võtta ristimise, enne tema faktilist vee alla mattumist. Umbkaudsete küsimuste loetelu antakse selle raamatu iga peatüki lõpus. Need võivad olla sellise vestluse aluseks. Kristadelflaste sõidavad tuhandete miilide kaugusele, selleks, et aidata üksnes ühel inimesel läbi viia ristimise toiming. Me tunneme tohutut rõõmu, kui veel üks inimene saab tõelise lootuse igaveseks eluks ja ei mõtle ennekõike uuestisündinute arvukusest. Meie jaoks on tähtis ennekõike kvaliteet, mitte kvantiteet.

10.3 RISTIMISE TÄHENDUS

Ristimise toiming, vee alla mattumine, sümboliseerib hauda minekut ja ühinemist Kristuse surmaga, aga samuti tähistab "surm" meie eelnevat patust elu ja tühisust. Veest väljatulek ühendab meid ülestõusnud Kristusega ja annab meile lootust ülestõusmisele igaveseks eluks tema tagasituleku puhul, aga räägib samuti meile nüüd uue elu loomisest, mis vaimselt võidutseb patu üle, Kristuse võidu tagajärjel, mis on saavutatud Tema surmaga ja ülestõusmisega.

"Või te ei tea, et nii mitu, kui meid on ristitud Kristusesse Jeesusesse, oleme ristitud tema surmaga? Me oleme siis surmaga ristimise kaudu ühes temaga maha maetud, et otsegu Kristus on surmuist üles äratatud Isa au läbi, nõnda meiegi käiksime (s.o. elaksime päevast päeva) uues elus. Sest kui me oleme kasvanud ühte tema surma sarnasusega, siis saame üheks ka tema ülestõusmise sarnasusega" (Roomlastele 6:3-5).

Kuna aga pääsemine on võimalik ainult läbi Kristuse surma ja ülestõusmise, siis on isiklikuks pääsemiseks vajalik ühineda selle sündmusega. Sümbolised, surm ja ülestõusmine Kristusega, mida meile annab ristimine, on ainsaks mooduseks Temaga ühinemiseks. On vajalik märkida, et piserdamine ei anna sellise toimega tulemust. Ristimise käigus on "meie vana inimene (vana eluviis) ühes temaga risti löödud", koos Kristusega risti (Roomlastele 6:6). Jumal on "meid ühes Kristusega teinud elavaks" (Efeslastele 2:5) ristimise ajal. Vaatamata sellele, on meil ikkagi peale ristimist veel inimlik loomus ja sellepärast, valitseb lihalik eluviis meie üle. "Ristisurm" meie liha üle, saab pidevaks protsessiks, mis alles algab ristimisega. Sellepärast rääkiski Jeesus usklikele vajadusest Teda järgida ja kanda oma risti iga päev (Luuka 9:23; 14:27). Sel ajal kui elu, mis ütles enesest lahti tõelise ristisurmaga, Kristuse nimel, ei ole kerge, hakkavad seletamatu rahuldus ja rõõm täitma inimeste südameid, ühtsuse kaudu, Kristuse ülestõusmisega.

Kristus tõi rahu "Oma ristiverega" (Koloslastele 1:20) - ja "Jumala rahu, mis on ülem kõigest mõistusest" (Filiplastele 4:7). Sellega seoses ütles Kristus nii: "Rahu ma jätan teile; oma rahu ma annan teile; mina ei anna teile nõnda nagu maailm annab. Ma annan teile ..." (Johannese 14:27). See rahu ja tõeline vaimne rõõm ületab valu ja meie avaliku ühinemise raskused Kristuse ristisurmaga: "otsegu Kristuse kannatamisi tuleb rohkesti meie peale, nõndasamuti tuleb meile rohkesti ka troosti Kristuse kaudu" (2Korintlastele 1:5).

Meile tuleb samuti vabadus selle tunnetamisega, et meie loomulik "mina" suri ja sellepärast elab Jeesus meiega väga tegusalt üle kõiki meie äpardusi. Suur apostel Paulus, omades suuri elukogemusi ja katsetades paljutki oma sündmusterohke elu vältel, rääkis nii: "Ma olen ühes Kristusega risti löödud. Nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minu sees. Ja mida ma nüüd elan lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse" (Galaatlastele 2:19,20).

"Sellele võrdluskujule vastavalt päästab teidki nüüd vesi ristimisena ... Jeesuse Kristuse ülestõusmise kaudu" (1Peetruse 3:21), sellepärast, et meie ühineme Kristuse ülestõusmisega igavesse ellu, avab Ta meile juurdepääsu sellesse, Tema tagasitulekul. Ja ainult osavõtu läbi selles ülestõusmises, saame me lõpuks päästetud. Jeesus väljendas seda lihtsalt: "sest mina elan ja teie saate elama!" (Johannese 14:19). Paulus ütles samuti: "meid lepitati Jumalaga tema Poja surma kaudu, ... meid päästetakse tema elu läbi" (ülestõusmisega; Roomlastele 5:10).

Korduvalt kriipsutatakse alla, et assotseerudes Kristuse surmaga, tema kannatustes ristimises ja meie järgneva elu jooksul, me kahtlematult jagame tema osa imelises ülestõusmises:

- "Kui me ühes temaga oleme surnud, siis me ka elame ühes temaga, kui me ühes temaga kannatame, siis me ka valitseme ühes temaga" (2Timoteusele 2:11,12).

- "Me kanname alati enestega Issanda Jeesuse surma oma ihus, et ka Jeesuse elu meie ihus tuleks ilmsiks ... teades, et see, kes üles äratas Issanda Jeesuse, ka meid üles äratab ühes Jeesusega" (2Korintlastele 4:10,14).

- Apostel Paulus jagab oma "kannatamise osadust (Kristusega), muutudes (oma karmi elu kogemusega) tema surma sarnaseks; et pääseda ülestõusmisele" (s.t. ülestõusmisele igaveseks eluks, nii nagu sellest rääkis Kristus (Filiplastele 3:10,11; võrdle Galaatlastele 6:14).

10.4 RISTIMINE JA PÄÄSEMINE

Ristimine seob meid Kristuse surmaga, tähendab, et ainult selle toiminguga läbi võime me saada andestuse. Me võime lugeda enda kohta käivateks järgmised apostel Pauluse sõnad: " ... olles ühes temaga maha maetud ristimises, milles teid ühes üles äratati usu läbi, mis on tegev Jumala väes, kes tema surmuist üles äratas, ka teid, kes olite surnud üleastumises, ühes temaga andes meile andeks kõik üleastumised" (Koloslastele 2:12,13). Meie "oleme puhtaks pestud, oleme õigeks tehtud Issanda Jeesuse Kristuse nimes"

(1Korintlastele 6:11), - see tähendab, et ristimine Jeesuse nimes on vahendiks, mille abil meie patud puhastatakse. Lõigus 10.2 räägiti, et ristimisega peseme me endalt patud (vaata Apostlite teod 22:16). Usklike kirjeldused, kellelt pestakse maha patud Kristuse veres, käivad seepärast nende ristimistoimingu kohta (Ilmutus 1:5; 7:14; Timoteusele 3:5). Nad räägivad sellest kui taassünni saunast", viidates sealjuures "sündimisele veest" ristimisel (Johannese 3:5).

Ülalpoolõeldu valgusel saab arusaadavaks apostel Peetruse vastus küsimusele: "Mis me peaksime tegema?", et päästetud saada. "Parandage meelt ja igauks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks" (Apostlite teod 2:37,38). Ristimine Jeesuse Kristuse nimesse antakse pattude andeksandmiseks; ilma selleta ei ole pattude andeksandmist. Sellepärast peavad mitteristitud inimesed saama tasu oma pattude eest - surma (Roomlastele 6:23). Päästet ei ole ilma Jeesuse nimeta (Apostlite teod 4:12), ja meie võime saada osa sellest nimest ristimise teel temasse. See fakt tähendab, et mittekristlikud religioonid mitte mingil juhul ei vii päästele. Mitte ükski tõeline Piiblisne uskuja ei tunnista, et nad on võimelised jõudma päästeni teist teed pidi; ja kui katolism ja veel laiem oikumeeniline liikumine kinnitavad seda, siis on see nende kurb peegeldus nende suhtumisest Pühase Kirja.

Kristuse ülestõusmine igavesele elule oli tema isikliku elu võidu pühitsemise märk patu üle. Viies läbi ristimist, seome me end selle võidu pühitsemisega ja sellepärast räägitakse meist, kui Kristusega koos ülestõusnutest ja patt ei ole enam võimeline meie üle valitsema, nii nagu tal ei olnud võimu Tema üle. Sellepärast vabaneme me ristimise kaudu patust; "patt ei tohi teie üle valitseda" peale ristimist (Roomlastele 6:8,14). Kuid ka peale ristimist me ikka veel patustame (1Jonannese 1:8,9). Patt võib meid jälle kõigutada, kui me pöördume ära Kristusest. Sellepärast jagame me praegust Kristuse surma ja kannatusi, kuigi ristimine kehastab meie ühinemist Kristuse ülestõusmisega, mida nagu meie loodame, jagame temaga tema tagasitulekul.

Alles perspektiivis oleme me vabad patust. "Kes usub ja keda ristitakse, see saab õndsaks" (Markuse 16:16) Kristuse teisel tulemisel. Lõplik pääsemine ei tule kohe, kuid see viiakse lõpule kohtus, kui me ei saa päästet ristimisel ja me ei pea surema. "Kes jääb püsima otsani, see päästetakse" (Matteuse 10:22).

Isegi peale ristimist pidi apostel Paulus (ja kõik kristlased) püüdma päästmise poole (Filippusele 3:10-13; 1Korintlastele 9:27). Ta rääkis lootusest igavesele elule (Tiitusele 1:2; 3:7; 1Tessalooniklastele 5:8; Roomlastele 8:24) ja meie "pärandist päästele" (Heebrealastele 1:14).

230 JEESUSESSE RISTIMINE

Kohtus lähevad õndsad igavesse ellu (Matteuse 25:46). Pauluse suurepärase innustav loogika helendub tema läkituses roomlastele (Roomlastele 13:11) - ta räägib, et peale ristimist saame me teada, et iga päev meie elust ja meie kannatustest toob meid lähemale Kristuse teisele tulemisele ja meie võime rõõmustada, "sest nüüd on meie pääste lähemal kui siis, kui me usklikuks saime" (Roomlastele 13:11). Järelikult ei oma me praegu päästet. See on tinglik; me saame pääste siis, kui me peame kindlalt kinni tõelisest usust (Heebrealastele 3:12-14), kui me peame meeles tähtsamaid Evangeeliumi tõdesid (1Timoteusele 4:16; 1Korintlastele 15:1,2) ja kui me toimime vastavalt meie Suurele Lootusele (2Peetruse 1:10).

Kreeka tegusõna "päästma" kasutatakse mõnikord kestvas ajavormis (on silmas peetud inglise grammatikat), märkides sellega pikaajalist protsessi, mis toimub meie sees, meie pidevas Evangeeliumi tõdedest kinnipidamises. Nii räägitaksegi usklikest, kui "päästetavatest", pidades silmas nende suhet Evangeeliumisse (1Korintlastele 1:18; teisi näiteid sellest kestvast ajavormist võib kohata Apostlite teod 2:47 ja 2Korintlastele 2:15). Seesama kreeka sõna "päästma" on kasutusel ainult mineviku ajavormis, mis käib suure päästmise kohta, mille Kristus tegi võimalikuks ristil ja millega meie assotseerume ristimise teel (2Timoteusele 1:9; Tiitusele 3:5).

Kõike seda kinnitavad näited Jumala tegudest põliste iisraellastega, mis moodustasid Tema suhtumise aluse teiste iisraellastega, see on, usklikega. Iisraellased lahkusid Egiptusest, mis kujutas endast liha ja valereligiooni maailma, maailma, millega meie oleme seotud kuni ristimise vastuvõtmiseni. Nad läksid läbi Punase mere ja seejärel läbi Siinai kõrbe, töötatud maale, kus lõid Jumala Kuningriigi. Nende minek läbi Punase mere kujutab meie ristimist (1Korintlastele 10:1,2), meie igapäevaste elu raskustega ja Jumala Riigi, Kaananiga, Juuda läkituses (värss 5) räägitakse sellest, et paljud nende hulgast hukkusid peale seda üleminekut: "et Issand, kui ta rahva oli päästnud Egiptusest, teisel korral hukkas ära need, kes ei uskunud". Sel viisil olid iisraellased "päästetud" Egiptusest, samuti nagu kõik ristitud on "päästetud" patust. Kui ühele neist iisraellastest oleks esitatud küsimus: "Kas te olete päästetud?", oleks ta vastanud "Jah", kuid see ei tähendanud veel, et nad kõik olid lõplikult päästetud.

Nii nagu iisraellased oma südames pöördusid uuesti Egiptusesse (Apostlite teod 7:39), ellu, liha ja valereligiooni rahuldamiseks, nii ka ristimise toiminguga patust "päästetud" võivad samuti eemalduda "õnnistusest", milles nad osalevad. Meie võimest sellesarnase kordamiseks, räägitakse 1Korintlastele 10:1-12; Heebrealastele 4:1,2 ja Roomlastele 11:17-21. Pühas Kirjas tuuakse palju näiteid nendest inimestest, kes olid kord "päästetud" patust ristimise läbi, kuid hiljem langesid pattu ja see tähendab nende

süüdimõistmist Jeesuse pöördumisel (näiteks, Heebrealastele 3:12-14; 6:4-6; 10:20-29). Kadestate "evangeelsete" teenistujate tüüpiline kinnitus "kord päästetud - igavesti päästetud", näitab nende tõelist nägu, sovinstliku lihahimu rahuldamise pooldamist.

Nii nagu kõigil teistel juhtudel on tarvis piiri tunnetamist, arusaamiseks, millise astmeni oleme me "päästetud" ristimise toiminguga. Ristimist ei tohiks vaadelda iseenesest kui garantiid meie päästmiseks - palju kindlam oleks seda saada ristimiseta, kui see oleks võimalik. Oma tulekuga "Kristusesse, päästame me end perspektiivis; meil on reaalne lootus olla Jumala Riigis, kui me peame kinni Kristuses olemisest, nii nagu ristimisveest väljumise momendil. Peale ristimist võime me igal ajal väljendada meie tagasihoidlikku kindlust selles, et meid võetakse vastu Kuningriiki Kristuse tagasitulekul. Kuid me ei saa olla selles lõplikult kindlad, kuna me võime patustada järgmisel päeval; me ei tea meie isikliku vaimset tulevikku selles elus.

Samal ajal kui ristimine kujutab endast eluliselt tähtsat vajadust, suure pääsemise saavutamiseks, mida omab Jeesus Kristus, peame me olema ettevaatlikud selles kujultuse lootuses, et saame pääste üksnes ühe ristimise "teo" kaudu. Varem me juba rääkisime vajadusest, elada pidevas ühenduses Kristuse ristisurmaga: "kui keegi ei sünni veest ja vaimust, ei või ta Jumala riiki pääseda" (Johannese 3:5). Nende sõnade võrdlus apostel Pauluse sõnadega (1Petruse 1:23) näitab, et Vaimu sünd, mis toimub peale ristimist, peab käima meie pideva taassünni kohta Vaimust/Sõnast. Pääste on põhjendatud mitte ainult ristimisega - ta on muuhulgas usu (Roomlastele 1:5) ja lootuse (Roomlastele 8:24) õnnistuse tulemus (Efeslastele 2:8).

Vahel on kuulda vastuväiteid, et pääsemine saavutatakse üksnes usuga, järelikult sellist "tegu" nagu ristimine ei peeta kohustuslikuks. Kuid apostel Jakoobus (2:17-24) on selgelt öelnud, et selline kinnitus määrab ebaõige erinevuse usu vahel ja tegude vahel; tõeline usk, näiteks Evangeeliumis, kinnitab oma õigsust tegudega, see on ristimisega. "Inimene mõistetakse õigeks tegudest ja mitte üksipäinis usust" (Jakoobuse 2:24). Mitmel korral küsisid usklikud, mis nad peavad "tegema", et olla päästetud? Vastuses sisaldus alati sõna "ristimine" (Apostlite teod 2:37; 9:6; 10:6; 16:30). Sellepärast, "teha" ristimist - tähendab ilmutada meie usku päästes. Töö meie pääste kohta saab lõpptulemusena teoks Jumalast ja Kristusest, kuid meie peame tegema "õigeid meeleparanduse tegusid" (Apostlite teod 26:20; võrdle Markuse 16:15,16).

Me ütlesime juba, et sõnad pattude mahapesemisest, kuuluvad meie andestuse juurde Issanda Jumala poolt- ristimisega Kristusesse. Mitmes kohas räägitakse, et meie patud pestakse maha meie usuga ja kahetsusega

232 JEESUSESSE RISTIMINE

(Apostlite teod 22:16; Ilmutus 7:19; Jeremija 4:14; Jesaja 1:16), teistes kohtades on näha Jumal, kes peseb meie patud (Hesekiel 1:16; Laulud 51:2,7; 1Korintlastele 6:11). See annab veenvalt tunnistust sellest, et kui me täidame ettenähtud osa oma usust ristimise toiminguga, siis Jumal peseb maha meie patud. Sellisel kujul, "tegevus", või ristimise "tegu", kujutab endast tähtsat astet õndsuse vastuvõtmises ("teenimatu armuand"), mis on meile saadetud Tema Sõnas.

KÕRVALEPÕIGE 30: KORDUV RISTIMINE

Mõned inimesed ilmutavad suurt ettevaatlikkust ristimise vastuvõtmises, arvates, et nad on juba kunagi ristitud; või lapsena veega piserdatud; või teise koguduse konfessioonis ristitud täieliku vee alla kastmise teel. Kuid, kuni ristimistoimingu lõpuleviimiseni, on vajalik kahetseda ja inimene peab omama puhtsüdamlikku usku tõelisse Evangeeliumi (Apostlite teod 2:38; Markuse 16:15,16). Ristimine viiaksegi läbi ainult siis, kui usklik seab kõik selle korda, oma mattumise hetkeks vee alla. Laps ei ole võimeline kahetsema või Evangeeliumi mõistma; igal juhul veega piserdamine ei kujuta endast ristimist. Ujuja, kes sukeldub ujumisebasseini võib sukelduda vette, kuid see ei ole ristimine, kuna ta ei seo seda oma teadvuses tõelise Evangeeliumiga. Sama käib ka nende inimeste kohta, kes sukelduvad vette usuga ebaõigetesse religioossetesse dogmadesse; nad sukelduvad vee alla, kuid neid ei ristita.

On ainult "üks usk", see tähendab, üks usuõpetus, mis sisaldab Evangeeliumi tõde ja järelikult on ainult "üks ristimine" - ristimine, mis toimub kui inimesel on "üks usk". "Üks ihu ja üks vaim, nagu te ka olete kutsutud üheks lootuseks oma kutsumise poolest; üks Issand, üks usk, üks ristimine" (Efeslastele 4:4-6).

Ei ole kahte lootust nagu arvavad need, kes räägivad, et ei ole tähtsust, kas me saame tasu taevas või maa peal. On ainult üks Jumal - seepärast, Jeesus ei ole Jumal. Sellest järeldub, et kui meid ristiti, ei olnud meil ettekujutust sellistest põhitõdedest nagu Jumala Kuningriik, Jumala ja Jeesuse loomus jne., järelikult, meie esimene "ristimine" ei olnud tõeline.

Ristija Johannes vajutas vee alla inimesi, ta kutsus neid kahetsusele ja jagas neile õpetusi Jeesusest (Markuse 1:4; Luuka 1:77). Kuid seda ei olnud piisavalt. Apostlite tegudes (19:1-5) räägitakse inimestest, keda Johannes ristis ja seejärel ristiti neid uuesti, kuna kuni oma teise ristimiseni ei mõistnud nad täielikult mõningaid seisukohti. Nende sarnaselt kahetsesime

meie oma esimese vette mattumise ajal siiralt ja panime alguse uuele elule. See võib ka nii olla, kuid see ei välista vajadust saada "üht (tõelist) ristimist", mis võib toimuda ainult peale "ühe usu" kõikide seisukohtade vastuvõtmist.

KÕRVALEPÕIGE 31: VAJALIK TEADMISTE TASE RISTIMISE VASTUVÕTMISEKS

Paljud lugejad kohtavad vastuvaidlemist "evangeelsete kirikute" poolt, kes kinnitavad, et õpetus ei ole tingimata vajalik päästeks ja lihtne suusõnaline pihtimus: "Mina usun, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg" on piisav päästeks. Esimesel pilgul näib see tõe sarnane, selle tulemusel, kuidas kirjeldatakse inimeste pöördumist tõelisse usku ja näib meeldivana "armastuse" ja "kannatlikkuse" mõistmiseks, meie aja vaimu koostamiseks. Allpool tuuakse ära üksikasjalikum analüüs ülalpool öeldule.

MIKS NII RUTTU ?

Kahtlematult tekib Apostlite tegude põgusal läbilugemisel mulje sellest, et ristimise toimingule eelnesid lühiajalised pihtimused Evangeeliumi põhilistest alustest ja toimingu lõpuleviimiseks oli küllalt üksnes usut Kristusesse kui Jumala Poega. Kuid ilmselt lihtne sõnade lausumine: "Ma usun Kristusesse", on mõttetu teel pääsemisele ja enamuse "evangeliste" ütleb, et inimese jaoks, kes lausub need sõnad, on vajalikum põhjalikum teadmine Pühast Kirjast, et mõtestada lahti nende sõnade tähendus. Seda kinnitust ei ole raske kindlaks määrata. Raske on mitte nõustuda nende kohtadega, milles räägitakse, et usu pihtimus Kristusesse kui Jumala Poega, sisaldab kõike vajalikku pääsemiseks. Kuid on küllaldane üksnes tervest mõistusest, et mõista, et ühe lühikese lause lausumine, sõltumata tunde ja usu väljendusest ei pane inimest pääste teele. Allpool toodavad read võivad olla kasulikud nende kiirete usku pöördumiste selgituseks:

- Apostlite tegude sõnastus, samuti nagu ka suurem Kirja osa on vajaduse järgi väga kokku pigistatud. Avaneb huvitav võimalus, lugeda kuuldavalt mõningaid kõnedest, mis on ära toodud Apostlite tegudes ja ära märkida aeg, mis neile kulub. Muidugi reaalses tingimustes võtavad nad märksa rohkem aega, kaasa arvatud paljutki, millest siin ei meenutata. Mõned näited: Pauluse kõne Jeruusalemas võtab 4 minutit lugemisaega (Apostlite teod 22), seesama on Feeliksi ees - 1 minut, Agrippase ees - 4 minutit.

234 JEESUSESSE RISTIMINE

Peetruse pöördumine maavalitseja poole, võtab ainult 4 minutit, kõne Korneeliuse ees - 3 minutit; Kristuse kõne peale 5000 inimese söötmist (Johannese 6) - 6 minutit, mäejutlus - 18 minutit. Peetruse jutlus (Apostlite teod 3:12-26) võtab aega 2 minutit lugemist kuuldavalt, kuid tegelikkuses oli selleks vaja küllalt pikka aega - tema jutluseks rahva ees, enne kui nende juurde astusid koja valveülemad ja saduserid (Apostlite teod 4:1). Selliselt, see fakt, et aega enne ristimist ei olegi meenutatud, kuid ei ole ka tõendatud, et neil ei olnud kohta. Aga argument, mis on rajatud vaikimisele, on antud juhul väga kahtlane.

- "Imelise anni ... mõista vaimu (mõtet)" omamine andis varajastele kuulutajatele võimaluse, lugeda täpselt nende mõtteid, kellele nad oma kuulutused adresseerisid, tehes sel moel mittevajalikuks täieliku teoloogilise intervjuu, mida me nii vajame.

- Juutide massiline ristimine, Jeruusalemas, kristluse algperioodis, oli eriliseks ilminguks. Ei ole tõendeid, et selline kogus ristimise toiminguid, mis teostati sellisel kujul, oleks leidnud aset hiljem, esimeses sajandis. Kui üleminek ühest usust teise toimuks samas tempos, siis kogu Jeruusalema elanikkond saaks kristlaseks mõne aasta jooksul. Võib arvata, et need inimesed, olles juudid, omasid häid teadmisi Vanast Testamendist ja Issanda teedest. Pauluse ja Peetruse läkituse sügav sisu näitab, et nende lugejad omasid võimet kiiresti haarata mitmeid viiteid Vanast Testamendist ja näib imelik, et Paulus, rääkides Melhisedekist ja meenutades sõna piima, kurdab võimetusest veel üksikasjalikumalt rääkida temast kuulajate vaimse ebaküpsuse tõttu (Heebrealastele 5:11,12). See räägib nende teadmiste tasemest, usu tunnistuse muutmise ajal ja Paulus peab neile süüks nende vaimset informeerimatust. Nähtavasti olid need kirjad kirjutatud ennekõike Jeruusalema kogudusele, kellest suurem osa oli ristitud veel varasematel päevadel, kellest on kirjutatud Apostlite tegude alguses.

- Me loodame näidata, et kristluse ja usutunnistuse kuulutamine, nii nagu sellest räägitakse Apostlite tegudes, oli võrdväärne küllaltki üksikasjalike õpetuse aluste tundmisele.

- 1Korintlastele 1:17-st selgub, et Paulus (nii nagu ka teised apostlid) tegutses koos grupi aktiivsete kuulutajate toetusloona ja ristijatega, kellele oli usaldatud ristimistoimingu läbiviimine, nii et ta veetis võrdlemisi lühikest aega kohtades, kus ta kuulutas.

JEESUSE NIMI

Issanda nimest ja tema teedest on palju räägitud. Sõnad, mis käivad personaalselt Jumala ja Tema tiitlite kohta, väljendavad tema iseloomu ja

katvatsusi. Jeesuse Kristuse nimi ei too Teda esile kui isiksust, vaid on samuti veel üksikasjalikuma tähendusega tema õpetusest.

"Filippus ... kuulutas neile Kristust" (Apostlite teod 8:5); need sõnad on nii nagu ta oleks öelnud: "Uskuge Kristusesse, aga "Kristus" tehakse kindlaks Apostlite tegudes (8:12): "Aga kui nad Filippust uskusid, kes neile kuulutas evangeeliumi Jumala riigist ja Jeesuse Kristuse nimest, siis ristiti nii mehi kui naisi". Liidu "ja" olemasolu (sõnades, Jumala Kuningriigist ja Jeesuse Kristuse nimest) räägib mitmusest, siin ei sisaldu lühiteade Kristusest; ja samal ajal "kuulutada Jeesuse Kristuse nimest" sisaldab samuti eneses väidet ristimisest. Johannese (6:40) räägib meile Jumala tahtest "igäihel, kes Poega näeb ja temasse usub, on igavene elu". Hiljem räägib Jeesus: "Kui keegi tahab teha Tema (Jumala) tahtmist, kas see õpetus on Jumalast" (Johannese 7:17). Samuti, "tunda õpetust" all - mõeldakse, "näha" Poega. Kristuse sõnad: "Sina oled pidanud mu sõna ega ole salanud mu nime!" (Ilmutus 3:8), näitavad samuti, et Kristuse sõna püsib paralleelselt Tema nimega. Kristus tsiteerib innuga (Jesaja 42:4): "Saared ootavad Tema (Kristuse) õpetust", aga rida, "paganad panevad oma lootuse tema nime peale" (Matteuse 12:21), võrdsustab jälle Tema nime Evangeeliumiga Temast. Johannese teine ja kolmas läkitus sisaldavad viiteid rändavatele kuulutajatele: "Sa teed hästi, kui sa neid saadad edasi teekonnal, väärilt Jumala ees" (3Johannese 6,7)). Mõeldakse nähtavasti Markuse missiooni (16:15,16) - minna maailma ja kuulutada Evangeeliumi. Sellisel kujul võrdsustuvad Kristuse nimi ja Tema Evangeelium. Järelikult, uskuda piiblikohaselt Kristusesse, tähendab, olla ristitud: "Sest te olete kõik usu kaudu Jumala lapsed Kristuses Jeesuses. Sest nii paljud kui teid on Kristusesse ristitud, olete Kristusega rietatud" (Galaatlastele 3:26,27). Pauluse sõnadest järeldub, et nende usk Kristusesse, loomulikult, sisaldab selle usu avaldamist ristimisse. Sel viisil, usk Kristusesse on arusaamise protsess, millele järgneb ennem kuuletumine, kui kiire sõnaline tunnistamine: "Ma usun Kristusesse". Seda kinnitatakse Johannese sõnadega (6:35): "Kes tuleb minu juure, see ei näe nälga, ja kes minusse usub, sellele ei tule iialgi janu", mis võrdsustab usu Kristusesse, Tema juurde tulekuga, näidates sellega, et usk - see on protsess.

Järelikult, Kristuse kuulutamine sisaldab endas rea alustugesid. Luuka (9:1) kirjeldab kuidas Kristus kuulutas Jumala Kuningriigi Evangeeliumist (võrdle Matteuse 4:23), aga Markus (6:34) teatab sellest, kuidas tema õpetas neid "palju", kuid ei räägita lühikesest teatest Kristusest, mida oleks võinud teha minutiga. Sel viisil me loeme selliseid fraase nagu: "nad olid kuulutanud selles linnas evangeeliumi ja saanud mõned jüngeriks ... " (Apostlite teod 14:21), kus on kasutatud võrdtähenduslikke sõnu

"kuulutamine" ja "õpetamine". Selline sõnade kasutamine ei oleks vajalik, kui Evangeelium koosneks mõnest lihtsast tõestusest. Pauluse usu kuulutamine viis selleni, et inimesed arutasid Kirja iga päev, põhjalikult (sünoptiliste Vana Testamendi koopiatega), et veenduda, kas Paulus oli neid õigesti õpetanud (Apostlite teod 17:11). Evangeelium, mida Paulus kasutas oma kuulutustes, põhines seepärast Vanal Testamendil. Ja inimesed uskusid teda, nad uurisid Piiblit peale seda, kui olid kuulnud Paulust. "Siis uskusid nüüd paljud neist" (Apostlite teod 17:12). Kui meil on tegemist inimestega, kes ei tunne küllalt hästi Piiblit ja ei uuri seda regulaarselt, peale jutluse kuulamist ja arutamist, siis ei ole imekspandav, et kulub palju rohkem aega selle õppimisele, kui see oli esimesel sajal aastal. Sõnad: "Igaüks, kes usub, et Jeesus on Kristus, on Jumalast sündinud" (1Johannese 5:1) vastab täpselt värssidele: "Tema on meid oma tahtel sünnitanud tõe sõnaga" (Jakobuse 1:18). "Uuesti sünnitatud ... Jumala elava ning püsiva sõna läbi ... Ja see on see sõna, mis teile rõõmusõnumina on kuulutatud" (1 Peetruse 1:23,25). See näitab, et uskuda Kristusesse, Jumala Poega - tähendab kinnitada, et Evangeelium kujutab endast Jumala Sõna.

KUNINGRIIGI KUNINGAS

Nime "Kristus" võib mõningates kohtades välja lugeda kui Kristuse Kuningriigi sünonüümi. Sellega seoses omandab sõnaühend "usk Kristusesse" erilise mõtte. Issand ütles variseridele, et neil pole tarvis käia messiase otsingul, kuna ta juba seisab nende seas. Ta väljendab seda selliste sõnadega: "Jumala Kuningriik on teie sees" (Luuka 17:21), tuues välja sõna "Kuningriik" kui "Kuningriigi kuningas". Johannes, kuulutades Jumala Kuningriigi lähedusest, kuulutab Kristusest. Kivi, mis purustas kuu Nebukadnetsari unenäos, kujutab enesest Jumala Kuningriiki (Taanieli 2:44). See kivi on - kuningriik, mis "lööb tükkideks ja purustab kõik need (teised) kuningriigid". Siin antud kivi - on kuningriik ja kui ta lööb vastu kuu, siis ta ka purustab tema. Samuti räägitakse Hesekeeli õpetussõnadest seedrist, millelt rebitakse õrn kasu ja istutatakse mäe otsa, et kasvaks suursugune seeder. "Selle alla asuvad kõik linnud" (Hesekiel 17:22,23). See käib nähtavasti Kristuse kohta, kellest räägib Jesaja (53:2): "nagu võsuke, otsegu juur põudsest maast". Samal ajal on sinepiival silmanähtav seos Kristuse kuulutusega, kus Jumala Kuningriiki võrreldakse väikese ivaga, mis kasvab suureks puuks ja mille varjus elavad igasugused linnud. See seos, sõna "Kuningriik" vahel ja "Jeesuse" enda isiku vahel, näitab, et ta rääkis iseendast kui elavast Kuningriigist. Selle valgusel on "usk Kristusesse" ja usk tulevaste Jumala Kuningriigi Evangeeliumisse - üks ja seesama.

MIS ON EVANGEELIUM ?

Praegust asume me veel üksikasjalikuma küsimuse arutelu juurde, mis oli esimese sajandi usklike seas, suure tähtsusega. Uue Testamendi ajal oli olemas õpetuse viis, mida võib vaevalt võtta analoogselt kaasaegsega. On tarvis silmas pidada teist tähtsat faktorit - vendade olemasolu, kellel on prohvetlik and - ettekuulused, otsesed ilmutused Jumalalt, on võimelised innustama. On alust arvata, et mõningad sellised innustatud ütlemised, lisandusid aeg-ajalt õpetamise süsteemi vaadetele.

ÕPETAMISE AVALDUMINE

Paulus võis rääkida Rooma koguduse liikmetele äärmisel juhul selliselt: "olete südamest saanud sõnakuulelikuks sellele õpetuse väljendusele, mille juure teid on juhutatud" (Roomlastele 6:17) kuni ristimiseni. Kreeka sõna "väljendus", mida tõlgitakse ka nagu "näide" ja "kujund", kuulub laialtlevinud õpetuse süsteemi juurde. Pauluse poolt siin kasutatav sõna, "väljendus", osutab teatud hulga teadmiste vajalikkuse tähtsusele, enne ristimist, aga mitte ainult mõnest lühikesest kinnitusest arusaamisele, mis on tehtud enne ristimise vastuvõtmist. Mõnedel koguduse teenistujatel "on jumalakartuse nägu, aga kes salgavad tema väge" (2Timoteusele 3:5), oletades arvatavasti oma doktriini aluste teadmisi usust, kuid samal ajal ei tunnista Tõe reaalsel jõudu oma igapäevases elus. Paulus võis galaatlastele meelde tuletada: "kellede silmade ette Jeesus Kristus oli joonistatud risti lööduna" (Galaatlastele 3:1). Kreeka sõna "joonistatud", tähendab otseselt "kirja sõnadega väljendatud", nii nagu ka esmased näpunäited olid galaatlastele antud, mingisuguses kirjalikus vormis.

Paulus võis öelda doktriini puhul ülestõusmisest: "Ma olen teile ... teada annud, mida ma olen saanud, et Kristus suri ..." (1Korintlastele 15:3), näidates, missugusel kujul ta sai jumalakuulutuse ja teatades seda kui doktriini, mis tuleks võtta aluseks. Peetrus ei rääkinud siin mitte kahemõtteliselt: "Neil oleks parem, et õiguse tee oleks jäänud neile tundmatuks, kui seda tundes ära pöörduda käsust, mis neile on antud. Kuid ... ka pestud emis läheb porisse püherdama" (2Peetruse 2:21,22). Siin on seotud sõna "tee" ja "püha käsk", mis olid neile antud pattude mahapesemisega ristimisel, nagu oleks tee ja käsk olnud neile varem tuntud. Me näitasime, et ei olnud käsku, mis oleks vastu võetud enne ristimist, sellepärast sõna "käsusõna", mida kasutati ainsuses, võib tõlgendada kui täpselt määratletud õpetuse aluseid, mida inimene oleks pidanud teadma enne ristimist. On mitmeid kohti, milles räägitakse õpetuse saamisest, doktriinist ja Evangeeliumist: Galaatlastele 1:9,12; Filiplastele 4:9;

238 JEESUSESSE RISTIMINE

Koloslastele 2:6; 1Tessalooniklastele 1:6; 2:13; 4:1. See vastab sellele, et "Evangeelium" koosneb teatud tõdedest, mille said algul apostlid, aga seejärel juba need, kellele seda kuulutati.

USK

Juuda räägib samuti kord pühade poolt reedetud "usust" (Juuda 3). Sõna "usk" kasutatakse sellisel kujul paralleelselt sõnadega "doktriini alused", mida nad omandasid kuni ristimiseni. Kuid esimese sajandi sõnaraamatus m.a.j. võis olla teine fraas, mis käis õpetamise aluste kohta.

Paulus kuulutus: "pidagem kõikumata kinni lootuse tunnistusest" (Heebrealastele 10:23), võib kaudselt käia usutunnistuse kohta enne nende ristimist. "Ustava sõna" säilitamine (Tiituse 1:9) käiks ennekõike selle "usutunnistuse" kinnituseks, millega neid alguses õpetati. Sõna "ühine usk" (Tiitusele 1:4) näitab, et põhiline õpetuse sisu jagati kõigile usklikele, oli ainult "üks usk" (Efeslastele 4:5). "Usk ja Kristuse nimi" ühinevad Apostlite tegudes 3:16. Kristuse nimi - see on teine nimetus sellele samale õpetusele, mis sisaldub sõnas "usk". Nii nagu elulistes asjades (1Timoteusele 4:1) hoiatas Paulus, et mõned "eemalduvad usust". Esimeseks sammuks selles usutaganemises tuleks nimetada, et usule ei ole võimalik anda määratlust.

PRAKTIKA KÜSIMUSED

Praktilised küsimused olid samuti õpetamise osaks. "Usk Kristusesse" sisaldas veendumust "õigusest ja kasinusest ja tulevases kohtust" (Apostlite teod 24:24,25). Paulus räägib määrustest leiva murdmisel ja pühapäevasest õpetamisest. "Sest mina olen Issandalt eneselt saanud selle, mis ma teilegi olen annud" (1Korintlastele 11:2,3). See näitab, et sellesarnaste seisukohtade tõlgendamine peab toimuma enne ristimist ja on õpetuse aluste osaks, mida nõuti veel esimesel sajandil. Kreeka sõna "toiming" tõlgitakse ka nagu "traditsioon" 2.Tessalooniklastele 3:6 ja 2:15: "Aga me käsime teid, vennad, meie Issanda Jeesuse Kristuse nimel hoiduda igast vennast, kes elab korratumat elu ja mitte seda pärimust mööda, mille olete meilt saanud. ... seiske nüüd, vennad ja pidage kinni neist õpetusist, mis te meilt olete õppinud innustatud prohvetlikul suusõnal või kirja teel" (Inglise Piibli Väljaandes R.S.V. kasutatakse sõna "pärimus" asemel sõna "traditsioon"). Kõik see näitab õpetuse omamise elulist tähtsust ja vajadust, eemalduda neist, kes ei võta seda vastu: "Pidage kinni ustavast sõnast vastavalt õpetusele, et ta oleks võimeline niihästi manitsema terves õpetuses kui ka kummutama vasturääkijate väited" (Tiitusele 1:9).

Me teame, et varajastes kogudustes olid "valeprohvetid", kes kinnitasid, et neil oli ilmutus Jumalalt doktriinide seisukohtade kohta, mida peab lisama

olemasolevatele õpetuse alustele. Seoses sellega kriipsutab Paulus alla, milliseid "ustavaid sõnu" ilmutuse innustusest (Tiitusele 1:9; 3:8; 2Timoteusele 2:11; 1Timoteusele 4:9) on vaja vastu võtta (1Timoteusele 1:15; 4:9); see on lülitada doktriini usust. Sel põhjusel hoiatab ka Johannes: "Armsad, ärge uskuge igat vaimu, vaid katsuge vaimud läbi, kas nad on Jumalast; sest palju valeprohveteid on välja läinud maailma" (1Johannese 4:1).

MÕNINGAD VÄLJAVÕTTED

Allpool tuuakse mõned nende seisukohtade selged näited, mis lisaks lihtsale "usule Kristusesse," kui Evangeeliumi põhi osasse, peavad olema mõistetavad enne ristimise toimingut.

- "Päeval, kui Jumal kohut mõistab inimeste salajaste asjade üle Kristuse Jeesuse läbi minu evangeeliumi järele" (Roomlastele 2:16). Õpetus kohtupidamise kohast ja vastutusest on järelikult "esmaseks printsiibiks" - vaata samuti Apostlite teod 24:25; Heebrealastele 6:1,2.
- Seisukohta ümberlõikamisest, kui vajadust päästele oli Pauluse poolt nimetatud "teistsuguseks evangeeliumiks" (Galaatlastele 1:6). Sel kujul ei pea me kinni pidama Moosese Seadusest, näiteks laupäeva kohta - see on tähtis osa tõelise Evangeeliumi mõistmises.
- "Kuningriigi kuulutamine" - mitte ainult Kristusest vaid ka tema tulevase Kuningriigist (Jesaja 52:7; võrdle Roomlastele 10:15) kirjeldab kuulutajat, kes kuulutab Evangeeliumi ja räägib ajast kui Siionile on võimalik öelda: "Sinu Jumal valitseb" Kuningriigis.
- Kristuse olemuse "imeilusate külgede" õige mõistmine oli sõbralikkuse küsimus (2Johannese 7:10). Sel põhjusel sisaldab Evangeelium hulgaliselt seisukohti Kristusest (Apostlite teod 8:12). Jällegi, ainult rääkida usust Kristusesse - ei ole ilmselt küllaldane.
- Kuningriigi kuulutamise tähtsus - on Evangeeliumi eluline osa, mida kuulutati Aabramile (Galaatlastele 3:8) ja iisraellastele (Heebrealastele 4:2). Paulus rääkis Taavetile oma jutlusest töötustest, kui "selle Pääste Sõnast" (Apostlite teod 13:23,26). Sellepärast - on see läkituse eluliselt tähtis osa päästest. Ta räägib: "Me kuulutame teile selle hea sõnumi, töötuse, mis anti meie esiisadele" (Apostlite teod 13:32). Sellesarnaselt: "Jumal on töötanud oma pühades kirjades - Oma Pojast - kes liha poolest on sündinud Taaveti soost" (Roomlastele 1:1-4).
- Töötustest arusaamiseks on tarvis teatud teadmisi Iisraeli ajaloost. Pauluse Antiohhia jutluse õppimine, näitab (Apostlite teod 13), kuidas ta joonistas välja Iisraeli ajaloo, kriipsutades alla töötuse erilist tähtsust ja asetaski sellele, kuidas see teostus Jeesuses. Niisiis, tema jutlus

põhines Iisraeli ajalool ja oli meie arvates "kujunduslik", hõlmates hoiatust kohtu tagajärgedest, kui ei täideta seda, millest ta rääkis.

JÄRELDUSED

Ülalpool mainitu tähtsust on raske üle hinnata. "Pane tähele iseennast ja õpetust; püsi kindlasti selles; sest kui sa seda teed, päästad sa enese ja need, kes sind kuulevad" (1Timoteusele 4:13-16). Õpetuse sisu loetelu, mis on sarnane selle raamatu LISA 1-le, ei ole ammendatud, kuid autori arvates, annab küllaldase ülevaate paljudest küsimustest, mida on meenutatud Piibli lehekülgedel ja mis on osa "usust", "traditsioonidest" jne. Käesolevas peatükis on näidatud, et on olemas tungiv vajadus õpetuse põhiliste seisukohtade kindlaks määramiseks, mida me kõik võtame vastu ja millega viivitamatult kinnitame meie ustavust. Selle dogmade loetelu sisu, justkui sisaldab endas meie reegleid neile, kes soovib saada ristituks ja ei oleks halb, enne vee alla mattumist, diskussiooni korras määrata kui sügavalt mõistsid nad seda, mida neile õpetati. Väga sageli tõukavad usklikke "usu" juurde nende jaoks rasked ajad. "Jumala alusmüür on vastupidav". Meie tutvus õpetuse esimeste printsiipidega, imeliste Jumala kavatsustega, peaks iseenesest meelitama meid. Ainult püsiv õppimine ja Püha Kirja kuulutamine võib tuua kasu ja sügava kindlustunde. Ja nii nagu Paulus, oma üksinduse ja kurbuse tundidel, võime me öelda: "Ma olen head võitlemist võidelnud, ma olen oma jooksmise lõpetanud, usu säilitanud". "Sest ma tean, kellesse ma usun, ja olen julge selles, et ta on vägev säilitama minu kätte ustud vara (meie elu, meid kõiki) tolle päevani" (2Timoteusele 4:7; 1:12).

Märkused: Issanda, meie Jeesuse, pihtimus

"Sest kui sa oma suuga tunnistad, et Jeesus on Issand, ja oma südames usud, et Jumal on tema surnuist üles äratanud, siis sa saad õndsaks" (Roomlastele 10:9).

Tuleb märkida:

- Eelpool öeldust on selge, et "Issand Jeesus" - see on kõigi eelduste kohaselt, sünonüüm, ainsaks õpetuseks "Jumala Kuningriigist ja Jeesuse Kristuse nimest", hõlmates ristimist (Apostlite teod 8:5).

Usutunnistus, millest räägib apostel Paulus, on ristimine. Selles suhtes võib meenutada apostel Markust (16:16): "Kes usub (pihib) ja keda ristitakse (tõuseb Kristusega surnuist) see saab õndsaks".

- Kristuse ülestõusmise mõistmine, sisaldab endas Piibli tundmist, põrgu ja inimese loomuse kohta.

- Roomlastele 10:8,9 värsid vastavad värssidele 13, "sest igauks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse". Paulust kirjeldatakse kui ristimise vastu võtnut ja sellepärast ta hüüab Issanda Jeesuse nime (Apostlite teod 22:16); üksnes ristimine annab meile õiguse hüüda Issand Jeesuse nime (Matteuse 28:19).

- Kriipsutades alla ristimise tähtsust, mõned peatükid eespool (Roomlastele 6), ei ole võimalik ette kujutada, et Paulus hakkaks õpetama ristimise mittevajalikkust päästeks peatükis 10.

- Värssidele Roomlastele 10:9 eelnevad värsid 6-8: "Ära ütle oma südames: kes läheb üles taevasse? või kes läheb alla sügavusse? Sõna on sinule ligidal, sinu suus ja sinu südames. See on usu sõna, mida me kuulutame". Järelikult, "usu sõna" tähendas seda, mida pidi kuulutatama ja vastab sõnadele "Issand Jeesus", värsis 9. Me tegime kindlaks, et "usk" hõlmab endas tervet õpetust, mis on kirja pandud Evangeeliumis. Paulus tsiteerib 5Moosese raamatus (30:11-14): "Sest seesinane käsk, mille ma täna sulle annan ... see ei ole taevas, ... ega ole see mere taga .. Vaid sõna on sinule väga ligidal". Nähtavasti mõtiskleb ta "sellest käsust", kui Kristuse kohta käivast. Sel kujul räägitakse 5Moosese raamatus (30:16), et kui iisraellased peavad Sõna, siis neid õnnistatakse, nii et kui uus Iisrael usub sõna Kristusest, siis ta päästetakse. Kristuse kuulutamise suuga, vastab järelikult sellele õpetusele Kristusest. Värs "kui sa kuulad Issanda, oma Jumala häält" (5Moosese 30:10), langeb kokku värsiga "sest kui sa oma suuga tunnistad, et Jeesus on Issand" (Roomlastele 10:9). Selline võrdlus näitab jälle uuesti, et sõnad "Issand Jeesus", sisaldavad eneses põhilist Jumala Sõna õpetust.

KÕRVALEPÕIGE 32: KURJATEGIJA RISTIL

"Ja ta (kurjategija) ütles: "Jeesus, mõtle minule, kui sa oma kuningriiki tuled! Ja Jeesus ütles temale: "Tõesti ma ütlen sulle, täna pead sa minuga olema paradiisis!" (Luuka 23:42,43). Nende ridade järgi võib oletada, et ristimine ei ole pääsemiseks vajalik ja et meie läheme kohe peale surma otse taevasse. Nende ridade tähelepanelikumal lugemisel saab selgeks järgmine:

1. Käsk ristimisest Kristuse surma ja ülestõusmisse oli antud peale Kristuse ülestõusmist (Markuse 16:15,16). Kurjategija elas veel Moosese seaduse ajal, sel ajal, kui Kristus temaga rääkis.

242 JEESUSESSE RISTIMINE

2. Tõeline ristimine - ristimine Jeesuse surma ja ülestõusmisse. Võttes selle tähelepanu alla, saab mõistetavaks, et kuni Jeesuse jutuajamiseni kurjategijaga antud sündmusi ei olnud toimunud ja ristimine Kristusesse ei olnud võimalik.

3. Ristimine sümboliseerib meie surma Kristusega (Roomlastele 6:3-5). Kurjategija oli ainus inimene, kes suri otseselt koos temaga.

4. On täiesti usutav, et kurjategija oli üks neist, keda oli ristinud Ristija Johannes. Paljud uuestipöördujad olid minevikus tumedad isikud (Matteuse 21:32). Ütelda seda, et kurjategija ei olnud ristitud - tähendab, vaielda tundmatusega, mis muidugi osutub nõrgaks argumendiks, millele võib vihjata, et vältida käsku ristimisest. Antud katkend vaikib samuti sõnade "hing" ja "taevas" tähendusest.

5. Kurjategija palus Jeesust "pidada meeles" teda, kui Jeesus tuleb oma "Kuningriiki". Kurjategija oli teadlik Evangeeliumist ja "Jumala Riigist", millest Jeesus kuulutas (Matteuse 4:23), teadis, et saabub kohtupäev Kuningriigi taastamisel, ja sellepärast palus ta Jeesust, teda meenutada. Mõistes, et Jeesus tõuseb surnuist üles ja hakkab sel päeval kohut mõistma, tunnistas ta, et pääsemine ja kohus, ülestõusmispäeval, kõlavad Kristuse suust.

6. Jeesus vastas, et kurjategija saab olema temaga paradiisis. See kreeka sõna tähendab alati ideaalset olukorda maa peal. Seda kasutatakse Eedeni aia taastamise suhtes, mida võib näha tulevases Jumala Kuningriigis (Ilmutus 2:7). Jumala Kuningriigi jätkuna pöördub maailm Eedeni aia paradiisliku olukorra juurde (Jesaja 51:3; Hesekieli 36:35), kuna needus on ära võetud (Ilmutus 22:3). Kreeka Vana Testament (Septuagint - septuagindid - kreeka tõlke autorid, lisasid Piiblile mõned raamatud, mida judaism ei tunnistanud kanoonilisteks - 11 raamatut) kasutab sedasama kreeka sõna "paradiis" idüllilise elu kohta maa peal (Koguja 2:5; Nehemja 2:8; Ülemlaul 4:14; 1Moosese 13:10). Sõna "paradiis" hakkas assotseeruma sõnadega "taevad", tema kasutamise pärast kunstilises kirjanduses, nagu näiteks Miltoni romaanis "Kaotatud paradiis". Jeesus lubas paradiisi kurjategijale, vastuseks tema soovile, olla koos Kristusega Kuningriigis. Me näitasime 5.peatükis, et Kuningriik saab olema maa peal; järelikult, paradiis, saab samuti olema maa peal.

7. Värss 43 tavalises tõlkes, mõtleb, et Kristus ja kurjategija saavad olema "paradiisis" samal päeval. Kuid ilmselt ei ole Jumala Kuningriiki veel taastatud maa peal. Ja nad ei läinud Kuningriiki sel päeval. Jeesus paigutati hauakambrisse, vastavalt ettekuulutustele temast (Apostlite teod 2:32) ja ta asus "maa põues" kolm päeva ja kolm ööd (Matteuse 12:40, võrdle 16:21) peale oma surma ristil. Isegi peale ülestõusmist ütles ta: "... ärge puudutage

mind, sest ma pole veel üles läinud oma Isa juure!" (Johannese 20:17). Niisiis, Jesus ei läinud taevasse selsamal päeval kui ta suri.

Seda enam lubas Jeesus kurjategijale: "Täna saad sa olema Minuga paradiisis". Vastust sellele ilmsele vasturääkivusele tuleks otsida Piibli algtekstidest. Kreeka ja juudi keelsetes käsikirjades ei ole kirjavahemärke ega isegi suuri algustähti. Kirjavahemärgid võib teisiti ümber asetada: "Tõesti ma ütlen sulle, täna pead sa minuga olema paradiisis" (Luuka 23:43). Ja tõepoolest, Rotherhami tõlkes on koma asetatud peale sõna "täna veel". See käib võimalikult hästi allteksti kohta. Kurjategija palus Jeesust, meenutada teda kohtupäeval. Ta tunnistas oma süüd ja arvestas, et ilmub seal. Ja Jeesus andis talle ebatavalise töötuse: "Ma võin sulle öelda kohe praegust! Sa ei pea ootama selle ajani, et teada saada minu otsust sinule - sa saad olema minuga Kuningriigis".

8. Kõigest ülalpool öeldust on võimalik formuleerida olukordi, mida kurjategija ilmselt mõistis:

- Jumala Kuningriik
- Kristuse teine tulek
- Ülestõusmine ja kohus
- Vastutus
- Pääsemine läbi usu Kristusesse
- Kristuse ülestõusmine
- Kristuse laitmatuus ("see inimene ei teinud midagi halba")
- Vajadus järgida Kristust (ta nimetas teda "Issand")
- Inimese patusus ("Me oleme õiglaselt hukka mõistetud").

Järelkult, ei või võtta näidet sellest inimesest, selle kinnituseks, et igaüks saab pääste, kui tal tekib väikseimgi huvi kristluse vastu; tal peab olema õpetuste alustest arusaamine, nagu sellel kurjategijal. Ilma selleta ei oleks ta saanud tõusta usu tippu, mida omas. Kristus ei lubanud teisele kurjategijale päästet, kellel oli teine suhtumine: "Kui sa oled Kristus, päästa siis ennast ja meid". See oli selline inimene, kes arvas nii: "Kui midagi ongi Jeese loos, ei näe ma põhjust, miks ka mina ei võiks midagi saada". Ta rääkis nii, sest ta ei teadnud õpetuse aluseid, aga teine kurjategija teadis ja sai aru oma võimatusest, saavutada päästet oma päevade lõpul, vaatamata oma huvile Kristuse õpetuse vastu.

KÕRVALEPÕIGE 33: RISTIMISE NÄIDIS-KOMBETALITUS

Selleks, et näidata, kuidas ristimise toiming peab õieti toimuma, vaatleme selle läbiviimise korda kristadelflaste poolt Hartlepooli linnas, Inglismaal, 1990. aasta novembrikuu laupäeval. Tuleb kindlasti märkida, et ristimine kujutab endast täielikku vette mattumist, peale puhtsüdamlikku kahetsust, usuga Evangeeliumisse. "Kombetalitus" - see on ainult suvaline lisand vastava tundemomendi tähtsuse väljendamisel. Kombetalituse läbiviimise kord oli järgmine:

- Eelnev palve
- Läkitus Roomlastele 6. peatüki lugemine.
- Jutlustamine ristimise puhul (on antud allpool, tõelised nimed on muudetud).
- Palve.
- Inimese matmine ujumisbasseini, vee alla
- Palve.

Jutlus ristimisel.

Ei ole mitte mingisugust kahtlust, et täna on Deivi elus kõige tähtsam päev: mõne minuti pärast ta vajub vee alla ja väljub täielikult Kristuses, Aabrahami seemnes, omades ilusat töötust, mis on Evangeeliumis. Selle teo erakordne lihtsus võib olla petlik, kuid Deiv ja kõik siin viibijad, usume täielikult, et see sukeldumine vette, ühendab teda Jeesuse surma ja ülestõusmisega, nii nagu me lugesime "Läkitus Roomlastele", peatükis 6, värssides 3-5.

"Või te ei tea, et nii mitu, kui meid on ristitud Kristusesse Jeesusesse, oleme ristitud tema surmasse? Me oleme siis surmasse ristimise kaudu ühes temaga maha maetud, et otsegu Kristus on surnuist üles äratatud Isa au läbi, nõnda meiegi käiksime uues elus. Sest kui me oleme kasvanud ühte tema surma sarnasusega, siis saame üheks ka tema ülestõusmise sarnasusega."

Püüame ette kujutada Kristuse ülestõusmise pilti, kuna Deiv oma väljumisega veest, saab olema ühendatud Jeesusega, kes tõusis surnuist. Me võime ette kujutada Kristuse ülestõusmise pilti, kuna Deiv oma väljumisega veest saab olema ühendatud Jeesusega, kes tõusis surnuist. Me võime ette kujutada öise õhu värskust ja vaikust ja ülevat uue elu tunnet, Jeesuses. Ta nägi Jeruusalema tulesid, mis vilkusid kauguses; inimesi, kes

elasid seal ja olid tähtsast sündmusest mitteteadlikud, mis toimus nii lähedal ja puudutas neist igäüht, inimesest, kes tõusis surnuist uude ellu.

Nii ka Deivi väljumisel veest, ei hinda maailm meie ümber toimunu tähtsust. Kõik, mida inimesed oleksid võinud näha, kui oleksid vaevunud vaatama, siis üksnes väikest gruppi mehi ja naisi, kes sisenesid ujumisbasseini ja kuidas üks inimene kastab teist vee alla. Kuid samuti nagu Inglise tundsid rõõmu Jeesuse ülestõusmisest, nii ka nüüd, meile nähtamatud Inglise tunnevad rõõmu veel ühe pattu kahetsenud patuse üle.

Me lugesime "Läkituses Roomlastele" peatükis 6, et meie siseneme samuti "uuenenud ellu", rõõmuks, mis Deivil nüüd saab olema ja mida ta kannab läbi kogu oma elu. Nagu me lugesime, ei ole ta enam patu ori, vaid Jumala ori, täites Tema tahet, nagu sellest räägitakse Piiblis. On kiusatuslik arvata, et me tahame vabadust endale, kuid teenides end, ei ole me vabad, me oleme patu orjad. Deiv valis omale isanda ja on valmis teenima Jumalat. Aeg-ajalt näib, et need piirangud, mis pannakse meie peale uues elus, on liiga rasked ja neid ei ole võimalik täita; ja meil on kiusatus katsuda neist vabaneda. Kuid kui me hakkame nii tegema, siis me ei saa olla vabad, me hakkame uuesti patu teenriteks.

Paulus selgitab 1Korintlastele 10:1,2, et meie käimine läbi ristimisvee on sarnane iisraellaste minnekuga läbi Punase Mere vete. Oleks võinud välja tuua omamoodi kõnekäänu mitmete õppetundidega meie jaoks. Iisraellased olid orjadeks Egiptuses, elasid eesmärgita elu, töötades palehigis ja kummardades Egiptuse ebajumalaid. Nad palusid Jumalat leida neile päästetee, kuigi arvatavasti ei kujutanud ette, kuidas Tema saab neile vastata.

Vastuseks saatis Jumal Moosese neid Egiptusest välja viima, läbi Punase mere ja seejärel läbi kõrbe, Tootatud maale. Iisraellased olid Egiptuses Deivi ja kõigi ristimise juurde jõudnute sarnased; nüüd on Deiv justkui toodud Punase mere kaldale. Minnes läbi vee, ei jõua ta otsekohe Kuningriigi tootatud maale; ta ühineb kõigi meiega siin, läbiminekuks läbi kõrbe. Jumal juhtis juute läbi kõrbe Inglise abiga, kes oli nendega pidevalt - nii päeval kui öösel. Ja meist igäühel on samuti Inglise, kes elab meie ümber ja juhib meid läbi meie elu, pääsemisele.

Iisraellased toitusid iga päev taevamannast, mida Jeesus nimetab Evangeeliumis (Johannese 6) Jumala Sõnaks. Kui nad ei oleks toitunud sellest, oleksid nad peagi kõrbes hukkunud, kuna mingit muud toitu seal ei olnud. Sel põhjusel soovitame me ka sulle väga "Piibli Teejuhti" (spetsiaalne väljaanne), mille abil võid sa lugeda Piiblit iga päev, lugesid teatud kindlaid peatükke. Meie igapäevases elus on tarvis teha vaheaegu,

soovitavalt iga päev ühel ja samal kellaajal, antud Piiblitükkide lugemiseks ja lahtimõtestamiseks.

Iisraellastele oli öeldud, et nad ei tohi koguda taevamannat ette mitmeks päevaks korraga, vaid teha jõupingutusi ja koguda seda iga päev. Nii peame ka meie toituma Jumala Sõnast iga päev. Nii nagu me ei unusta meie igapäevast toitu, nii ei peaks me unustama ka Jumala toitu; ainult igapäevased jõupingutused täidavad meid. Tegelikult võis Iiob öelda, et ta hindab Jumala Sõna rohkem kui oma igapäevast toitu.

Iisraellased jõid samuti kosest, mis voolas lõhestunud kaljust. Korintlastele 10 räägitakse, et see kujutab endast "Kristust".

Niisiis peame me sööma ja jooma Jesuse eeskujul ja seda võime me teha iganädalastel mälestusteenistustel. Rääkides koosolekutest, tuleks alla kriipsutada meie loomulikust soovist kohtuda, et üheskoos jagada meie Lootust. Veeta kõrbes on ränduril heameel iga võimaluse üle kohata enda sarnast, et jagada kogemusi ja arutada eeloleva tee raskusi. Nii ka meie, meie raskes ja patuses elus, peame andma kõik jõuvarud, et hoida sidet üksteisega. Tihti ei saa sellistele kogunemistele kõik tulla, keda me tahaksime näha, kuid me peame kasutama igat võimalust sideme hoidmiseks kirjavahetuse teel, ajakirjade lugemisega jne.

Me räägime meie vastutusest uues elus, kuid oleks õigem kujutada endale, et kui me hakkame tegema teatud katseid, niisuguseid nagu igapäevane Piibli lugemine, siis Jumal tasustab meid. See on Jumala tahe, tema soov, saata meile Kuningriik, kui and aga mitte nagu tasu meie töö eest. Ja oleks täiesti vale arvata, et ristimine - on tasu Jumala Riiki sisenemise eest. Tõde ja Jumala armastus, Kristuse võit, annavad meile märksa rohkem võimalusi Jumala Kuningriiki pääsemiseks. Jumal tahab tõepoolest, et Deiv ja kõik meie, oleksime seal. See fakt tundub nii toredana, et me peame enesele meelde tuletama aeg-ajalt seda, kui tegelikku tõde, ja selle valgusel peame meie ka vastama vastaval viisil Jumala armastusele.

Kui iisraellased väljusid Punasest merest, oli suur rõõm. Mooses laulis oma laulu ja kõik inimesed hõiskasid. Laulud 105:35-41 värsid väljendavad seda rõõmu hästi ja näitavad kuidas Jumal varustas neid kõige hädavajalikuga üleminekuks: -

" ... ja need sõid ära kõik rohu nende maal ja neelasid nende põllu vilja! Tema lõi maha ka kõik esmasündinud nende maal, kogu nende esimese jõu! Siis ta viis nad välja ühes hõbeda ja kullaga, ega olnud ühtki, kes oleks komistanud nende suhharude seas! Egiptus rõõmustas nende ära minnes, sest hirm nende pärast oli teda vallanud. Ta laotas pilve nende katteks ja tule valgustama ööd. Nad palusid, ja ta tõi vutte ning söötis

nende kõhud täis taeva leivaga! Ta avas kalju ja vesi jooksis; see jooksis jõena põudsel maal!"

Selline on ka meie rõõm ja sinu tulevaste vendade ja õdede rõõm, kes siin on ja saavad olla sinu ristimise tunnistajateks. See suur Jumala rõõm, Jeesuse ja Inglise rõõm, kes tähelepanelikult jälgivad teda sel minutil. Las igäüks meist hoiab Lootust ja seda rõõmu "lõpuni", et me võiksime minna koos Jumala Kuningriiki.

Aga nüüd võime me minna ümberriietumise ruumi ja seejärel ujumisbasseini.

PEATÜKK 10: KÜSIMUSED

1. Kas me võime saada pääste ilma ristimistoiminguta?
2. Mida tähendab sõna "ristimine"?
 - a) kohustust,
 - b) kogunemist,
 - c) usku,
 - d) vee alla mattumist.
3. Kuidas selgitatakse ristimise tähendust Roomlastele 6:3-5-es?
4. Millal peab toimuma ristimine?
 - a) Peale tõelise Evangeeliumi tundmaõppimist ja kahetsemist;
 - b) Olles väikelapse eas;
 - c) Peale huvi tärkamist Piibli vastu;
 - d) Siis kui meil tekkis tahtmine kirikusse astuda.
5. Millesse meid ristitakse?
 - a) Kogudusse, kes meid ristib;
 - b) Jumala Sõnasse;
 - c) Kristusesse;
 - d) Pühasse Vaimu.
6. Mis toimub peale ristimist?
 - a) Meist saab Aabrami seemne osa;
 - b) Me ei hakka iialgi enam patustama;
 - c) Me saame siis kindlasti pääste igaveseks ajaks;
 - d) Meie patud on andeks antud.
7. Kas meid päästab üksnes ristimise toiming?
8. Kas me saame Püha Vaimu imelise anni peale ristimist?

*ÜHETEISTKÜMNES
PEATÜKK*

ELU KRISTUSES

11.1 SISSEJUHATUS

Ristimine annab meile lootuse igavesele elule Jumala Riigis. Mida rohkem me usume ja hindame oma kindlustunnet lootuses, seda ilmsemaks saab vastutus, mis meil lasub. See käib eluviisi kohta, mida me peame, mis on inimese vääriline, kellel on lootust Jumala loomu saamiseks (2Peetruse 1...4), faktiliselt, ühtesulamist Tema Nimega (Ilmutus 3:12), saades täiuslikuks igas suhtes.

Lõigus 10.3 on selgitatud, et peale ristimist me kohustume elama pidevalt vabanedes meie loomuse kuratlikest soovidest (Roomlastele 6:6). Kui me ei taha seda teha, siis on ristimine mõttetu. See võib toimuda üksnes siis kui inimene on valmis võtma vastu vastutust uue elu eest, mis järgneb ristimisele.

Ristimises sureme me vana elu jaoks, tevalise eluviisi jaoks, kujundlikult öeldes - tõuseme ühes Kristusega. "Kui te nüüd ühes Kristusega olete surnuist üles tõusnud, siis otsige seda, mis on ülal, kus Kristus on istumas Jumala paremal käel. Mõtlege sellele, mis on ülal, mitte sellele, mis on maa peal. Sest teie olete surnud ... Sellepärast surmake ... kired, pahad himud ... ja ahnus" (Koloslastele 3:1-5). Peale ristimist töötame me elada sellist elu, mille puhul vaatad kõigele Jumala Taevaliku perspektiiviga, mõeldes taevasest (s.o. vaimsest), vahetades meie maise enesearmastuse, püüdele, saada võitu meie lihalikest soovidest, mille jõul võib saada siseneda Jumala Riiki.

Inimloomuse tendents seisneb selles, et ilmutada aeg-ajalt oma püüdu Jumalale kuuletumisele. Kuid Jumal hoiatab meid tihti selle eest. Oma näpunäidete kohaselt ütleb Ta: "mida inimene peab täitma, et ta nende varal võiks elada" (Hesekiel 20:13). Kui me anname enesele aru Issand Jumala näpunäidete kohaselt ja hakkame neile alluma ristimises, siis me peame võtma enesele kohustuse, elada alati nende kuuletudes.

11.2 PÜHADUS

"Püha, püha, püha on Issand Kuningas!" (Jesaja 6:3). Siin kolmekordselt korratav sõna, kujutab endast vaid ühte Jumala pühaduse tunnistust. Sõna "püha" tähendab põhiolemuselt "eraldunud" - eraldumine nii nagu mittepühadest tegudest, nii ka eraldumine vaimsesse ellu. "Võtke nüüd

Jumal enestele eeskujuks nagu armsad lapsed" (Efeslastele 5:1). Järelikult, "nõnda nagu see, kes teid on kutsunud, on püha, saage ka ise pühaks kõigis eluviisides (s. o. igapäevases elus), sest on kirjutatud: "Olge pühad, sest mina olen püha!" (1Peetruse 1:15,16; 3Moosese 11:44).

Põlised iisraellased olid välja viidud Egiptusest, oma ristimisega Punases meres, et "olla pühaks rahvaks" (2Moosese 19:6). Peale ristimist saavad vaimse Iisraeli liikmed antud kujul "pühade nime" (2Timoteusele 1:9). Peale ristimise saame me orjadeks ... pühadusele" (Roomlastele 6:19,22 jne.).

Pühadus kui selline, on tähtis osa Jumala enda olemusest ja Tema peab olema kõigi nende põhiliseks hooleks, kes püüavad olla "Jumala jälgendajaks". Kui me hakkame seda tegema, hakkame me "omama osadust Tema pühaduses", kus meile kingitakse Tema loomus (Heebrealastele 12:10; 2Peetruse 1:4). Sellepärast, usklik "ei saa näha Issandat" ilma pühaduseta selles elus (Heebrealastele 12:14), s.o. ta ei saa tegelikult näha Jumalat ja suhelda Tema isiklikult Kuningriigis.

Et omandada suurt lootust, peame me eralduma meid ümbritsevast maailmast, kel ei ole usku ja on eraldunud Jumala loomusest igavikuga. "Eraldumine" ei peaks olema vastu võetud sundimisena, kuna meie minek kõrgeks kutsumuse ja lootuse maailma on täiesti loomulik, tunda end eraldunuks sellisest maailmast, milles domineerivad lihalikud kiusatused!

Praegust me vaatleme küsimusi, mis käivad selliste inimeste tegevuskülgede kohta, mis moodustavad maailma, millest me peame eralduma, aga lõigus 11.3 läheb jutt sellele maailmale, millega me peaksime ühinema.

11.2.1 JÕU KASUTAMINE

Me elame maailmas, milles domineerib patt. Lõigus 6.1 rääkisime me valitsustest, kui "kuradist", sest need on loodud lihalike vajaduste rahuldamise eesmärgil, s.o. piibllilise "kuradi" rahuldamise eesmärgil.

Piiblis räägitakse korduvalt, et patt ja kurjuse seeme, osutuvad võitjateks, sel ajal kui peale ajutisi kannatusi, mida talutakse erineval moel, naise seeme saab lõpptulemusena õigeks mõistetud. Sel põhjusel soovitatakse usklikule pidevalt: "Ära hakka kurjale vastu" (Matteuse 5:39; Roomlastele 12:17; 1Tessalooniklastele 5:15; Peetruse 3:9).

Me nägime, et kurjus ilmus Jumala käsul (Jesaja 45:7; Aamos 3:6; võrdle osaga 6.1). Järelikult, tähendab kurjale vastupanu osutamine, võitlemist Jumala vastu. Sel põhjusel soovitas Jeesus meile, mitte osutada füüsilist vastupanu kurjuse jõududele: "kui keegi sind lööb vastu su paremat kõrva, siis kääna temale ka teine; ja sellele, kes tahab sinuga kohut käia ja võtta su

vammuse, jäta ka kuub" (Matteuse 5:39,40). Kristus on selle näiteks: "Ma andsin oma selja peksjaile" (Jesaja 50:6).

Kristus võrdleb protsessi algatamist kohtus, ilmaliku tegevusega, mis on vastuolus usklike veendumustega. See on esimene näide kurja vastuhakkamisest ja mitte ükski inimene ei hakka seda tegema, kui tal on kindel usk Jumala sõnadesse: "Minu sõna on kättemaks, mina tasun kätte, ütleb Issand" (Roomlastele 12:19). "Ära ütle: "Ma tasun kätte kurja eest!" (Õpetussõnad 20:22; võrdle 5 Moosese 32:35). Sel põhjusel manitses Paulus korintlasti teiste üle kohtu mõistmise pärast (1 Korintlastele 6:1-7).

Meie Lootuse suurus, ei anna meile õigust, pöörata erilist tähelepanu selle kulgeva elu ebaõiglusele: "Kuidas julgeb keegi teie seast, kui tal on tegemist teisega, käia kohut ... kas te ei tea, et pühad mõistavad kohut maailma üle?" (1 Korintlastele 6:1,2). Hagi (kohtuasja) alustamine kohtus, olgu see maa jagamine või lahutus - ei ole kooskõlas tõelise uskliku käitamisega.

Kurjuse jõu mahasurumiseks ja patuste hoidmiseks (mõningatel juhtudel) võimu juures, kasutavad valitsused ära politseid ja armeed. Need on konstitutsioonilised kurjuse vastu suunatud vormid ja tõeline usklik ei peaks nendes osalema. "Kõik, kes mõõga tõmbavad, saavad mõõga läbi hukka" (Matteuse 26:52). See on varem tuntud Jumaliku printsiibi kordamine: "Kes valab inimese vere, selle vere valab inimene, sest inimene on tehtud Jumala näo järel" (1 Moosese 9:6). Tahtlik vägivald meie kaaslase suhtes, kujutab endast vägivalda, mis on suunatud Jumala vastu, kui Tema vaid ei sanktsioneerinud seda. Jumala kristliku mõttekäigu järgi on meile öeldud: "Armastage oma vaenlasi, tehke neile head, kes teid vihkavad; õnnistage neid, kes teid neavad; paluge nende eest, kes teid siunavad" (Luuka 6:27,28). Armeed ja politsei tegutsevad otseses vastuolus nende printsiipidega ja sellepärast, hakkab tõeline usklik vältima igasugust koostööd nendega. Ei saa osaleda mitte üksnes vahetult vägivalda sooritamises, vaid ka kaudselt sellele kaasa aitamises, töötades sõjaväelistes või politsei struktuurides, vaid ka organisatsioonides, mis on nendega seotud.

Tegelikult, igasugune kaasa aitamine, ustavuse vande vastuvõtmiseks, jätab meid ilma südametunnistuse vabadusest Jumala käskudele kuuletumisel. Selle jõul ütlevad tõelised usklikud alati lahti sõjaväeteenistusest ja politseis teenimisest, ükskõik missugusel kujul, kuigi on alati valmis osalema alternatiiv teenistuses, rahvusliku kriisi ajal, aidates sellega kaasa materiaalse abi osutamises oma kaasvendadele.

11.2.2 POLIITIKA

Selge arusaam ja kindel usk Jumala Kuningriigi tulekusse, tähendab meie tunnustust sellele faktile, et valitsused ei ole võimelised kaasa aitama täiustumisele. Sellepärast, ei ole ükskõik milline osalus valitsuse poliitikas, kooskõlas - lootusega Kuningriigist. Kristus ennustas, et sündmused hakkavad arenema järjest halvemini ja halvemini "viimastel päevadel", just Tema tuleku eelõhtul (Luuka 21:9-12, 25-27). Ei saa uskuda tema sõnu ja samal ajal püüda parandada olukorda maailmas, riigi poliitika või abistavate struktuuride abil. Õpetussõna heast samariitlasest näitab, kuidas kristlased peaksid aitama ümbritseval maailmal teha head kõigile inimestele, niipalju kui see on võimalik (Galaatlastele 6:10).

Kuulutused varastest usklikest näitavad, kuidas nad veetsid oma vaimset elu Kristuse tuleku ootel, ilmutades oma suhtumist ümbritsevasse maailma, peamiselt tõelise õpetuse kuulutamise teel. Ei ole viiteid nende suhtumisest ümbritseva maailma ühiskondlike, ökonoomiliste ja poliitiliste probleemide kohta.

"Inimese tee ei olene temast enesest" (Jeremija 10:23), selline inimese loomuse hinnang peamise kuulutaja poolt, tähendab, et meie ei tunnista inimese juhtivat osa, Jumala inimeste poolt vastuvõetava ühiskonna juhtimises. Selle tagajärjel ei ole ka hääletamine kooskõlas tõelise tõega. "Kõigekõrgem valitseb inimeste kuningriigi üle ja annab sellele, kellele tahab" (Taanieli 4:29). Lõppkokkuvõttes on maistele valitsejatele antud võim Jumala poolt (Romlastele 13:1), järelikult, hääletada demokraatlikus ühiskonnas, tähendab, hääletada selle vastu, kelle valis Jumal võimu juurde. On teada, et Jumal andis kindlaksmääratud rahvad Babüloni kuninga Nebukadnezzari, valitsemise alla (Jeremija 27: 5,6).

Kuna me tunnistame, et Jumal andis rahvad nende valitsejate kätte, peame me püüdma olla eeskujulikud kodanikud, alludes riigi seadustele, milles me elame, kui need ainult ei satu vastuollu Kristuse käskudega. "Iga hing olgu allaheitlik valitsemas olevaile ülemustele ... nad on Jumala poolt seatud ... Sellepärast makske ka makse ... Tasuge kõigele, mis teie kohus on: maksu, kellele maksu; au, kellele au tuleb anda" (Roomlastele 13:1-7).

Osavõtt niinimetatud kristlike organisatsioonide tegevusest, poliitilise protsessi vormis või maksu boikottides, kujutab enesest samuti tahtlikku halvakspanu nendele põhilistele piiblistele printsiipidele. Kuid apostel Peetruse näide, kes jätkas Kristuse kuulutamist, sel ajal kui valitsus keelas tal seda teha, näitab, et me võime alluda maailma käskudele, kui nad ainult ei ole vastuolus Kristuse seadustega: "Otsustage ise, kas on õige Jumala ees teid rohkem kuulata kui Jumalat!" (Apostlite teod 4:19; 5:29).

Kristadelflaste suhtumine kohustuslikku armeeteenistusse on sellele näiteks, viimastel aastatel.

11.2.3 MAISED RÕÕMUD

Tõelise sideme puudumisel Jumala ja reaalse tuleviku lootuse tagajärjel, mõtles maailm välja arvutul hulgal meelelahutusi. Inimesed, kes püüdlevald oma liha rahuldamisele, tuleks eraldada inimestest, kes püüavad luua vaimset maailma. "Liha himustab Vaimu vastu ja Vaim liha vastu" (Galaatlastele 5:17). Selle põhilise vastuolu tõttu, ei ole võimalik kindlaks teha, et nimelt meie ei või seaduslikult järele anda lihale ja samal ajal järgida Vaimu kutsest. Maailm on üles ehitatud "lihahimule, silmahimule ja elukõrkusele" (1Johannese 2:16). "Kes nüüd tahab olla maailma sõber, see saab Jumala vaenlaseks" (Jakoobuse 4:4). Omada sõpru, kes armastavad ilmalikku heaolu, vaadata maiseid filme jne. - tähendab olla "maailma sõber". Soov, armastada maailma, läheb peagi üle ja kõik need, kes armastasid maailma selles elus, lähevad koos sellega (1Johannese 2:15-17). "Usklike maailm (s.o. ühiskond) lammutatakse ka teisel tulekul (2Peetruse 2:5). et näidata, et "kõik maailm on tigea võimuses" (1Johannese 5:19). Kui me tahame vältida seda hävingut, peame me olema "mitte maailmast" (Johannese 17:16; võrdle Ilmutuse 18:4).

Paljud liha rahuldamise ilmalikud moodused, lammutavad inimeste tervist, näiteks: suitsetamine, narkootikumid, piiritustoodete ülemäärane tarbimine. Meie füüsiline tervis, meie raha, kõik, mis meil on - kuuluvad Jumalale. Sellepärast ei ole meil voli, kasutada kõike seda meie soovi kohaselt, vaid peame tegutsema nagu kõige hoolsad jaotajad, mis Jumal meile andis. Kohtus tuleb anda aru meie majandamise kohta (Luuka 19:12-26). Sellised harjumused nagu suitsetamine ja piiritustoodete kasutamine, on meie finantside ja tervise kuritarvitamine. "Eks te tea, et te olete Jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees? Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema; ... Teie ihu on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ja et te ei ole iseeneste omad ... te olete kalli hinnaga ostetud. Austage siis Jumalat oma ihus!" (1Korintlastele 3:16,17; 6:19,20). Keha kuritarvitamine selliste harjumuste pärast, nagu suitsetamine, omab seepärast tõsist tähendust.

Kuid kui harjumused, ülalpool loetletute sarnased, olid välja kujunenud enne usu juurde jõudmist, siis võib olla raske neist kohe lahti öelda. On tähtis, et inimene, tunnistades harjumuste kahjulikkust, asuks neid realselt välja

juurima. Elu vapustusi tuleks vastu võtta Jumala Sõna poole pöördumisega ja palvega, kuid mitte mingisuguste teiste rahustamise võimalustega.

11.3 IGAPÄEVANE KRISTLIK ELU

11.3.1 PIIBLI ÕPPIMINE

Peale ristimise peame me kandma "liha pühadusse" ja elama elu, mida juhib vaim, aga mitte liha (Roomlastele 6:22; 8:1; Galaatlastele 5:16,25). Läbi Jumala Sõna, mis on meie sees, kanname me vaimset vilja (Johannese 15:7,8). Vaim juhib meid selles mõttes, et Jumala Vaim seisneb Tema Sõnas. Terve meie elu jooksul peame me pidama seda sõna, regulaarselt lugedes ja õppides Piiblit.

Tähelepanelikul Sõna õppimise tulemusel, hakkab inimene tajuma ristimise vajalikkust ja pärast võtab selle vastu. Jumala Sõna mõju protsess tegudele ja meie elu sihi näitamine, peab jätkuma; ristimine, see on ainult esimene samm eluaegses Issanda Sõnale kuuletumises. Kuid on reaalne oht familiaarseks suhtumiseks Piiblist ja Evangeeliumi peamistesse teesidesse ja see viib meid sellise seisundini, kui Sõna enam ei avalda meile mõju. Me võime lugeda sõnu, kuid neil ei ole mitte mingisugust praktilist mõju meile (vaata Lisa 2). Sel põhjusel on kohane lugeda lühike palve, enne igat Pühakirja lugemist: "Ava mu silmad vaatlema Su käsuõpetuse imesid" (Laulud 119:18). Selle sarnaselt kõlavad ka Jeremija värsid: "Kui leidus su sõnu, siis ma neelasin neid ja su sõna oli mulle lustiks ja südamerõõmuks" (Jeremija 15:16). Meie ajakava tuleks nii üles seada, et me loeksime iga päev regulaarselt Piiblit. Kui hakkame igat hommikut alustama kõrvalekaldumatu piibliõpinguga 30 minuti jooksul, siis see saab olema õige suund meie vaimses elus. Selliseid harjumusi usu formeerimiseks hakatakse mõõtma kulla hinnaga Kohtupäeval.

Et ära hoida loomulikku soovi, lugeda ainult selliseid Püha Kirja osi, mis meelitavad meid, töötasid kristadelflased välja programmi lugemiseks, nimetuse all "Piibli Teejuht" (mida võib saada selle raamatu kirjastajatelt). See annab meile võimaluse lugeda mitut peatükki iga päev ja aasta jooksul võime me lugeda läbi Uue Testamendi kaks korda ja Vana Testamendi üks kord. Päev päeva järel, lugedes teatud peatükke, võime me endale ette kujutada, et tuhanded teised usklikud, sel samal ajal, loevad neid samu

peatükke. Kui me kohtume üksteisega, on meil ühine teema jutuajamiseks, aga nimelt: peatükid Pühast Kirjast, mida me lugesime viimasel ajal.

11.3.2 PALVE

Teiseks tähtsaks vaimse elu printsibiiks on palve. Meenutades meile seda, et on "ka vahemees üks Jumala ja inimeste vahel, inimene Kristus Jeesus, kes andis iseenese lunahinnaks kõikide eest", Paulus teeb järelduse Kristuse tegudest: "Ma tahan siis, et mehed palvetaksid igas kogumispaias ... ilma vihata ja kahtlemiseta" (1Timoteosele 2:5-8). Kui meil ei oleks sellist ülempreestrit, kes ei võiks meile kaasa tunda meie ebaõnnestumistes, kuid kes nagu meie, on kõiges kiusatud, peale patu. Sellepärast asugem siis julgesti õnnistuse altari ette, et saada halastust ja leida armu õigeaegseks abiks (Heebrealastele 4:15-16).

Kristus on meie ülempreester, kes annab meie palved Jumalale ja see innustab meid regulaarsetele palvetele. Kuid palve ei pea olema nõudmiste nimekiri, mille me edastame Jumalale: nagu palve enne sööki, ohutusest reisi ajal jne. peavad sisaldama tähtsa osa meie palvetes.

Iseenesest probleemide ülesehitus meie Issanda ees palves, annab suure lepitamise tunde: "Ärge muresege ühtigi, vaid laske kõiges oma palumised palve ja anumisega ühes tänuga saada Jumalale teatavaks. Ja Jumala rahu, mis on ülem kõigest mõistusest, hoiab teie südamed ja mõtted Kristuses Jeesuses" (Filiplastele 4:6,7). Ja vaata, millist julgust me omame Tema suhtes, et kui me palume. "Ja see on see julge avameelsus, mis meil on tema ees, et kui me midagi palume tema tahtmist mööda, ta kuuleb meid" (1Johannese 5:14). Me võime tunda Jumala tahet Tema Sõna õppimise kaudu, mis avab Tema Vaimu kavatsused meie suhtes. Sellepärast õpetab Piibli lugemine meid, kuidas tuleks palvetada ja millest palvetada, tehes, sel viisil meie palved tugevateks. Niisiis, "kui minu sõnad jäävad teisse, siis paluge, mis te iganes tahate, ja see sünnib teile!" (Johannese 15:7).

Pühas Kirjas tuuakse palju näiteid palvete regulaarsest lugemisest (Laulud 119:164; Taanieli 6:10). Hommikul ja õhtul, aga samuti mõned lühikesed tänapalved päeva jooksul, on minimaalselt küllaldased.

11.3.3 KUULUTAMINE

On olemas üks suur kiusatus, mis ilmneb tõelise Jumala äratundmises - see on võimalus, muutuda vaimseks egoistiks. Me võime olla nii rahulolevad oma isikliku sidemega Jumalaga, nii haaratud Piibli õpingutest, et võime ignoreerida teiste inimestega teadmiste jagamise küsimust. Jumala Sõna ja Evangeeliumi Tõde, mis selles sisaldub, võrreldakse valgusega või lambi põlemisega pimeduses (Laulud 119:108; Õpetussõnad 4:18). Jeesus kriipsutas alla, et mitte keegi ei tohiks peita sellist valgust vaka alla, vaid valgustama sellega inimesi (Matteuse 5:15). "Teie olete maailma valgus" oma ristimise läbi Kristusesse; maailma valgus (Matteuse 5:14; Johannese 8:12). "Ei saa jääda varjule linn, mis asetseb mäe otsas", jätkas Kristus (Matteuse 5:14). "Teie olete maailma valgus" (Matteuse 5:14). Kui me tõepoolest elame vastavalt tõelise Evangeeliumi õpetusele, mida me mõistame, saab meie "pühadus" nähtavaks neile inimestele, kelle kõrval me elame. Ei ole võimalik varjata oma "eraldumist" Kuningriigi lootusesse, aga samuti "eraldumist" nende maistest teedest.

Me peame püüdma taktitundeliselt jagada meie Tõe teadmisi, kõigiga, kellega me elus kokku puutume, juhtides jutuajamisi vaimsetele teemadele, arutades õpitud teiste usutunnistuste liikmetega, jagades laiali trükiseid ja isegi paigutama väiksemaid kuulutusi meie kohalikesse informatsiooni vahenditesse - kõiki neid mooduseid võib kasutada, et tuua inimesteni valgust.

Me ei peaks mõtlema, et seda tööd tõe teele suunamisest, hakkavad tegema teised usklikud; igäihel meist on isiklik vastutus. Kristadelflased korraldavad võrdlemisi vähe organiseeritud, laiahaardelisi, kuulutustõiseid üritusi, võrreldes teiste konfessioonidega. Igaüks meist teeb individuaalselt seda, mida suudab, põhiliselt, oma isiku arvelt.

Üks kõige efektiivsematest kuulutamise võimalustest, seisneb meie usu selgitamises meie pere liikmetele ja neile inimestele, kellega me vahetult kokku puutume. Kuid inimestele, kes ei jaga meie õpetust, peab otse rääkima meie usust, kuigi, kui see saab tehtud, ei ole soovitatav tõstatada seda küsimust uuesti või avaldada mingit survet neile. Jumal ei taha, et inimesed läheksid üle teise usku surve all. Meie kohus on - selgitada tõe ilma ülemäärase edu ootuseta. Me kanname suurt vastutust selle selgitustöö eest (Hesekiel 3:17-21); kui Kristus tuleb meie elu ajal - "kaks meest on väljal: üks võetakse vastu ja teine jäetakse maha" (Luuka 17:36). Oleks tõepoolest kummaline, kui me ei räägiks oma pere liikmetele ja kolleegidele töö juurest, meie Issanda teisest tulemisest, kui see juhtub.

11.3.4 KOGUDUSE SESISENE ELU

Kuni selle ajani rääkisime me selles peatükis meie isiklikust vaimsest vastutusest. Kuid meil on kohustus kohtuda teiste inimestega, kes jagavad meie lootust. On arusaadav, et me tahaksime seda teha. Me juba näitasime, et peale ristimist, asume me raskele teekonnale Kuningriigi suunas. Muidugi tahaksime me luua kontakte meie teekaaslastega. Me elame Kristuse tuleku viimastes päevades. Selleks, et ületada paljud keerulised raskused, mis sel ajal seisavad meie ees, tahame me luua sõbralikud suhted nendega, kes on samasuguses olukorras: "Ärgem jätkem maha oma koguduse kooskäimisi, ... vaid manitsegem üksteist ja seda enam, et näete selle päeva lähenevat (teise tuleku)" (Heebrealastele 10:25; võrdle Malakia 3:16). Sellepärast, peavad usklikud võtma tarvitusele kõik abinõud üksteisega kontaktide loomiseks kirja teel ja reisimiseks mõlemapoolseteks kohtumisteks, et üheskoos õppida tundma Piiblit, osaleda jumalikus liturgias ja teostada kuulutustööd.

Igaüks meist on "kutsutud" isiklikult maailmast, suurde Kuningriigi Lootusesse. Sõna "püha" tähendab "kutsutud inimene" ja võib kõlada ennem kõikide tõeliste usklike kohta, kui ainult väheste kuulsate möödunud aegade usklike kohta. Kreeka sõna "kogudus", mida tõlgitakse inglise Piiblis kui "kirik", tähendab "kutsutute kogu", s.o. usklikud. Sellepärast käib sõna "kirik" ennem usklike grupi kohta, kui füüsilise hoone kohta, milles nad kohtuvad. Et ära hoida arusaamatusi selle termini kasutamises, eelistavad kristadelflased suhtuda oma "kirikutesse" nagu kogudusse.

Ükskõik kus ka usklikud ei asuks, ükskõik millises linnas või paikkonnas, tekib neil täiesti reeglipäraselt soov, leida oma regulaarseteks kohtumisteks koht. See võib olla uskliku maja või saal, mis on rendile võetud. Kristadelflaste kogudus kohtub klubides, võõrastemajade koverentsi saalides, isehitatud saalides või eramajades. Koguduse eesmärk seisneb oma liikmete vaimses kasvus, kollektiivse piibliõppimise kaudu aga samuti elulooval valguse viimise läbi, maailma, jutlustamise teel.

Kristadelflase jaoks tüüpiline koguduse tööplaan näeb välja nii:

PÜHAPÄEV: 11.00 - Leivamurdmise teenistus.

18.00 - Ühiskondlik kuulutustöö.

KOLMAPÄEV 20.00 - Piibliõppimine.

Kogudus, on osa Jumala perest. Igas tihedalt sõlmitud ühingus, peab iga tema liige olema tähelepanelik ja alandlik teiste suhtes. Kristus ise oli ülimalt näiteks selles. Sõltumata oma vaimsest ülekaalust, pidas ta end

üleval nagu "kõigi teenija", pestes apostlite jalgu, sel ajal kui nemad vaidlesid isekeskis selle üle, kes neist on kõige suurem. Kristus kutsub meid üles, järgima tema eeskujul selles (Johannese 13:14,15; Matteuse 20:25-28). Nüüd, kui Püha Vaimu imelised anded on ära võetud, ei ole kohta "vanematele", nii nagu see oli varases kirikus: "Sest üks on teie õpetaja - Kristus; aga teie kõik olete vennad" (Matteuse 23:8). Sellepärast suhtuvad kristadelflased üksteisesse nagu "vendadesse" või "õdedesse", nimetades üksteist eesnime pidi, sõltumata erinevast seisusest ilmalikus elus. Samal ajal suhtuvad nad lugupidavalt nendesse usklikesse, kes tunnevad tõelist Jumalat mitmete aastate jooksul või kes on kiiresti kasvanud vaimses elus Jumala Sõna pinnal. Selliste usklike nõuanded kujutavad suurt väärtust nende jaoks, kes tahavad järgida Jumala Sõna. Kuid vastu võetakse üksnes sellised nõuanded, mis ei lähe lahku täpselt Jumala Sõna peegeldusest.

Õpetus, mis on antud koguduses, peab muidugi rajanema Jumala Sõnal. Need, kes esinevad avalikult koguduses, peegeldavad järelikult Jumalat ja räägivad Tema nimel. Kuna Jumal on meessoost, tuleb järeldada, et ainult vennad võivad täita Jumala Sõna õpetamise kohta ühiskonnas. Sellest räägitakse väga lihtsalt 1Korintlastele 14:34: "Olgu naised koguduses vait, sest neil ei ole luba kõnelda". Läkitus Tomoteusele (2:11-15) selgitatakse seda sündmustega, mis toimusid Eedeni aias, kus Eeva õpetas Aadami pattu tegema, sellepärast ei pea ka naine praegu meest õpetama. See fakt, et Jumal lõi Aadama enne Eevat, tähendab ennem seda, et "naise pea on mees" (1Korintlastele 11:3), kui vastupidi. Kõige selle tulemusel "Naine õppigu vaikselt viisil, olles kõigiti alistuv. Aga naisel ma ei luba õpetada ega valitseda mehe üle, vaid ta elagu vaikselt. Sest Aadam loodi enne, siis Eeva; ega Aadamat petetud, vaid naist peteti ja ta sattus üleastumisse, aga ta saab õndsaks lastesünnitamise läbi, kui ta jääb ususse ja armastusse ning pühitsusse mõistliku meelega" (1Timoteusele 2:11-15).

Sellest on selge - Piibel eraldab erinevad ülesanded usklikele, meestele ja naistele. Mõningatel juhtudel räägitakse naistest, et nad "läheksid mehele ja tooksid lapsed maailmale, valitseksid majatalitust" (1Timoteusele 5:14). See tähistab nende vaimse tegevuse sfääri - maja. Järelikult määratakse ühiskondlik tegevus koguduses, mehele. See on teravas vastuolus humaansete teooriatega sugudevahelisest võrdõiguslikkusest, kus töötav naine võib nõuda võrdõiguslikkust oma mehega kõigis tegemistes - perekonna eelarve jaotamisest, kuni riiete kandmiseni, mis on ühesugused mõlemil sool. Tuleb välja, et laste kasvatamist ja hooldamist, vaadatakse kui ebamugavust, kui teatud taseme emotsionaalse pühaduse säilitamise vajadust, täielikus materiaalses ja egoistlikus maailmas. Tõelised usklikud tõrjuvad seda sajandi hinge, kuigi, nagu alati, on tarvis mõõdutunnet.

Mees ei pea käituma ülekohtuselt naise ees, vaid armastama teda, nagu Kristus meid armastas (Efeslastele 5:25). "Mehed, elage naisega targasti (s.o. käige nendega ümber hellalt, vastavalt teie teadmistega Jumala Sõnast) kui nõrgema astjaga ja osutage neile austust, sest nad on elu armuanni kaaspärijad" (1Peetruse 3:7).

Vaimses väljenduses teeb ristimine Kristusesse mehe ja naise võrdseteks (Galaatlastele 3:27,28; võrdle 1Korintlastele 11:11). Kuid see ei avalda mõju selgetele printsiipidele, et "naise pea on mees" (1Korintlastele 11:3), praktilistes ja vaimsetes tegudes, nii nagu peres nii ka koguduses.

Et demonstreerida selle printsiibi tunnetust, peabki usklik naine kandma peakatet, kui vend kuulutab Jumala Sõna. Praktikas tähendab see, et kübar või rätik peab olema peas koguduse koosolekutest osavõtu ajal. Erinevust mehe ja naise rolli vahel kriipsutatakse alla sellega, et naine kasvatab oma juuksed pikaks, aga mees hoidub seda tegemast (1Korintlastele 11:14,15). "Aga iga naine, kes palvetab või prohvetlikult räägib katmata peaga, häbistab oma pead (s.t. oma mehe pead, värss 3), sest see on otse sama, kui oleks tema pea paljaks aetud. Sest kui naine ei kata oma pead, siis lõigaku ta ka juuksed maha. Aga et naisel on häbiks juukseid lõigata või pead paljaks ajada, siis ta katku oma pea ... Sellepärast peab naisel olema pea peal meelevaltatunnus ..." (1Korintlastele 11:5,6,10).

Katmata naise pea näitab, et tal on juuksed, aga "kaetud" pea annab tunnistust teadlikust suhtumisest peakatte kandmisel. Ilma peakatteta ei saa naine loota oma loomulikule juuste katmisele; aga nii mõelda - tähendab loota, et Jumal ei näe tema juust. Mees ei pea katma pead (1Korintlastele 11:7). See ei käi isiklike juuste kohta, vaid peakatte kandmise kohta.

Naine kujutab endast kogudust, aga mees esindab Kristust. Nii nagu me teadlikult võtame vastu usu meie päästeks Kristuses, nii ka naine peab vastu võtma teadliku otsuse oma pea katmise kohta. Loota sellele, et tema juuksed saavad kaetud loomulikul kujul, on võrdtähenduslik mõttele sellest, et meie lootus enda päästmisest, on vastuolus Kristuse tahtega. Naise pikad juuksed - see on tema au (Jumalast antud), kuna juuksed on talle antud liniku eest (kreekapäraselt "loomulik rõivas") (1Korintlastele 11:15). Naine peab kasvatama oma juuksed selliselt, et rõhutada enda erinevust mehest. Erinevus meeste ja naiste juuste vahel on Jumalast loodud. Sellepärast, peab naine kasutama seda võimalust enda erilise rolli rõhutamiseks.

Vaadeldes naiste pikkade juuste küsimust ja naise peakatte kandmist, peame me silmas pidama ettevaatlikkust, et see ei väljenduks ainult sümboolselt. Kui õel on tõeliselt vaimne ja alandlik käitumine (võrdle Peetruse 3:5), hakkab ta kuuletuma vendadele, nagu usklikud Kristusele, ja näitab hea meelega oma kuulekust igal viisil, sealhulgas ka peakatte kandmisega. Kui

258 ELU KRISTUSES

ta teadvustab selle käsu põhjust, nagu kõiki Jumala käske, siis tal ei teki mingit vastumeelsust neid täita.

Õdedele leidub alati koguduses tööd - jutlustamine Pühapäevakoolis ja teiste kohustuste juhendamine, mis ei sisalda avalikke kuulutusi või esinemisi, näiteks, finantsaruande juhtimine. Vaimselt küpsed naised võivad kaasa aidata nooremate õdede õppetöö juhtimises (Tiituse 2:3,4; võrdle Mirjamiga 2Moosese 15:20).

11.3.5 LEIVA MURDMINE

Kõrvuti palvetega ja Piibli lugemisega on tähtis regulaarne Kristuse seaduste täitmine - leivamurdmisest ja veinijoomisest tema ohvrimeelsuse mälestuseks. "Seda tehke Minu mälestuseks", ütles Jeesus (Luuka 22:19). See oli Tema soov, et Tema järgijad teeksid seda regulaarselt, kuni tema teise tulekuni, kui Jeesus jagab ise leiba ja veini jälle meiega (1Korintlastele 11:26; Luuka 22:16-18).

Leib kujutab Kristuse ihu, mis anti ristil, aga vein - tema verd (1Korintlastele 11:23-27). Varased usklikud täitsid tavaliselt seda käsku (Apostlite teod 2:42-46), tehes seda nähtavasti üks kord nädalas (Apostlite teod 20:7). Kui me tõepoolest armastame Kristust, täidame me tema tunnistust. Kui meil on tõeliselt isiklik suhtumine temasse, siis me tahame püüda meenutada tema ohvrit, nii nagu tema palus ja sellega suuname iseennast mälestusele sellest suurest päästest, mille ta saavutas: Tema kannatuste rahuliku peegelduse periood ristil, muudab meie loomulikud raskused tähtsusetuks, võrreldes sellega, mida koges meie Issand.

Leivamurdmine kujutab endast põhiliselt mälestusteenistust; selle tulemusena midagi maagilist ei toimu. See on ekvivalentne Paasapühaga, Moosese Seaduse järgi (Luuka 22:15; 1Korintlastele 5:7,8). See oli suur Egiptusest vabanemise meenutamise vahend., mille Jumal lõpetas Moosese vahendusel Punases meres. Leivamurdmise teenistus viib meid patust päästmisele Kristuse läbi, mis tehti võimalikuks ristil ja millega me saime sugulusse ristimisega. Järelikult, peab selle ennustuse täitmine olema millekski selliseks, mida me tahame loomulikult teha.

Füüsiline tegevus leiva murdmises ja veini joomises - see on Kristuse armastuse väljendus meile ja tegelikult saavad kõik sündmused meie päästmise suhtes jälle nii reaalseks. Leivamurdmine kord nädalas - on järelikult terve vaimse tervise märk. Kui seda ei ole võimalik teha koos usukaaslastega, siis peab see toimuma üksinduses. Selle käsu täitmise katkestamiseks ei tohiks olla mitte mingisugust mõjuvat põhjust. Me peame

rakendama kõik jõupingutused, selleks, et kindlustada leiva ja veini olemasolu meie teenistustel, kuigi erandjuhtudel, isegi nende toiduainete puudumine ei peaks meid peatama Kristuse meenutamisest, tehes seda niipalju kui võimalik, tavalisel teel. Jeesus jõi veini "viinamarja viljadest" (Luuka 22:18) ja meie peame sellepärast jooma punast viinamarja veini.

Võtta vastu Kristuse kannatuste ja ohvri sümboleid - on suurim au, mis mehel või naisel saab olla. Tehes seda mitteküllaldase tähelepanuga, seda, mida need kujutavad, tähendab olla jumalateotuse äärel, kuna "iga kord" kui te seda leiba sööte ja karikast joote, kuulutate te Issanda surma ... Sellepärast: kes iganes seda leiba sööb või Issanda karikat joob kõlvatumalt, sellel on Issanda ihust ja verest süüd (1Korintlastele 11:26,27). Leivamurdmiseks on tarvis valida niisugune aeg ja koht, mille juures oleks välistatud mõtete kõrvalekaldumine jumalateenistusest. See võib toimuda hommikul vara või õhtul hilja, magamistoas või mõnes teises sobivas kohas. Me tunnistame edaspidi nõuannet: "Aga inimene katsugu ennast läbi ja nõnda söögu ta seda leiba ja joogu sellest karikast" (1Korintlastele 11:28). Sel põhimõttel, peame me koondama meie mõtted Kristuse ohvrile, võimalik, et vaatama üle Evangeeliumi leheküljed, mis räägivad tema ristisurmast. Tehes seda vajalikul viisil, me usaldame paratamatult meie südametunnistuse Kristusele. Vastav teenistuse kord leivamurdmiseks võiks olla selline:

1. Palve - palve Jumala õnnistusest; et ta avaks meie silmad Tema Sõnale; teiste usklike vajaduste meenutamine; tänu tema armastuse eest ja palved meie elust.
 2. Piibli lugemine "Piibli Kaaslase" abil.
 3. Arutelu tundide üle, mis lähtuvad Piiblist või jutluste lugemine, mis viivad meid meie teenistuse eesmärgini - Kristuse meenutamiseni.
 4. 1Korintlastele 11:23-29 salvide lugemine.
 5. Vaikimise minutid - enesetunnetamine.
 6. Palve leivast.
 7. Leivamurdmine ja väikese tükikese mälumine.
 8. Veini palve.
 9. Veini neelatamine.
 10. Lõpu palve.
- Kõik jumalateenistused peavad võtma aega natuke üle ühe tunni.

11.4 ABIELU

Me alustame selle lõigu vaatlemist nende inimeste seisukohast, kes ristimise momendiks ei ole veel abiellu astunud. Lõigus 5.3 rääkisime, et abiellu astuda tuleks alles peale ristimist. Piiblis on mitmeid kohti, milles räägitakse sellest, et Jeesus, aga samuti ka Paulus ja teised apostlid, kutsusid abiellu mitte astunuid mõtlema ja otsustama, kas nad ei peaks mitte üksikuteks jäämaga, et end täielikult pühendada Issanda tööle (1Korintlastele 7:7-9, 32-36; võrdle 2Timoteusele 2:4; Matteuse 19:11,12,29; Koguja 9:9-ga). "Aga kui sa abiellud, siis sa ei tee pattu" (1Korintlastele 7:28). Paljud apostlitest olid abielus (1Korintlastele 9:5); ja Jumala arvamuse järgi on abielust palju füüsilist ja vaimset kasu. "Abielu olgu igapidi au sees ja abieluvoodi rüvetamata" (Heebrealastele 13:4). "Inimesel ei ole hea üksi olla" (1Moosese 2:18), ainult kui ta ei ole kõrgel tasemel teostamas oma kohustusi vaimsetes asjades ja sellepärast Jumal rajas aluse abielule. "Kes leiab naise, leiab õnne ja saab Issanda hea meelega osaliseks ... arukas naine on Issandast" (Õpetussõnad 18:22; 19:14). Üldkokkuvõtte selles küsimuses antakse 1Korintlastele 7:1,2: "Mehele on hea naist mitte puudutada. Kuid hooruspattude pärast olgu igal mehel oma naine ja igal naisel oma mees" (võrdle värss 9).

Nende värsside mõte seisneb selles, et järeleandlikkus sugudevahelise tegevuse kuritarvitamises, väljaspool abielu, on hoorus. Hoiatusi hooruse eest (sugulise ühte vastu inimeste vahel, kes ei ole omavahel abielus), abielutruuduse murdmist ja igasuguse amoraalsuse liike, võib tihti kohata Uues Testamendis peaaegu igas läkituses. Allpool antakse ainult neist mõnede loetelu: Apostlite teod 15:20; Roomlastele 1:29; 1Korintlastele 6:9-18; 10:8; 2Korintlastele 12:21; Galaatlastele 5:19; Efeslastele 5:3; Koloslastele 3:5; 1Tessalooniklastele 4:3; Juuda 7; Peetruse 4:3; Ilmutus 2:21.

Ülalpool öeldu valgusel, kiusata Issanda selgelt väljendatud tahet - on tõsine asi. Kui Jumal võib veel andestada hetkelise nõrkuse minutid, mida inimene kahetseb lõpuks (näiteks Taaveti rüvedus Batsebaga), siis elu, mille kestel rüvetatakse regulaarselt, on ära teeninud hukkamõistu. Paulus rääkis korduvalt: "Hoorus, rüvedus ... ja muud sellesarnast, millest ma teile ette ütlen, nagu ma ka juba enne olen ütelnud (kohtupäevani), et need, kes teevad seesugust, ei päri Jumala riiki" (Galaatlastele 5:19,21), sellepärast, "põgenege hooruse eest (võrdle 2Timoteusele 2:22). Iga patt, mida inimene iganes teeb, on väljaspool ihu, aga kes hoorab, teeb pattu omaenese ihu vastu" (1Korintlastele 6:18). Kui noorpaarid elavad suguelu enne abiellu astumist, saab kogu maailmas peaaegu tavaliseks nähtuseks, termini - "abielu ühiskondliku seaduse järgi" kasutamine - selle teo õigustamiseks, mis on täiesti ebaõige. Abielu peab uskliku jaoks olema niisugune, et see

täielikult vastaks Jumala poolt määratule. Me ei saa lubada, et abielu määramine kõikjal maailmas, mis toimub lihaliku nõudluse, kuigi meeldiva, kasuks, oleks ülekaalus Jumala kinnituste kohta abielust, - lõppude lõpuks, oli abielu ennem Jumala poolt kinnitatud, mitte inimese poolt. Vastavalt Piiblile sisaldab abielu äärmisel juhul kolme momenti:

1. Abielu tseremoonia, ükskõik mis kujul, kasvõi lihtsal.

Selle kirjeldus, kuidas Boas abiellus Rutiga (Rutt 3:9; 4:13) näitab, et abielu - see ei ole ainult sugulus, millesse inimesed astuvad; peab olema eriline moment, kui inimene lõpuks astub täielikult abiellu. Kristust võrreldakse peigmehega, aga usklike pruudiga, kellega ta "abiellub" oma teisel tulekul. Et tähistada seda sündmust, selleks saab siis olema "Talle pulma söömaaeg" (Ilmutus 19:7-9). Sugulussuhte mehe ja naise vahel, on nende suhete sarnased, mis hakkavad olema Kristuse ja usklike vahel (Efeslastele 5:25-30). Nii, kuidas hakatakse määrama nende abiellumise momenti, nii peab olema ka pulm usklike vahel, kes abiellu astuvad, samastades sellega liitu, meie ja Jumala vahel, Kohtupäeval.

2 Jumala astumine abiellu Iisraeliga, sisaldas sisenemist vastastikusesse vaimesse üksmeelde, usaldusse üksteise vastu (Jesaja 16:8) ja see peab olema iseloomulik moment usklike abiellumise puhul.

3. Sugulised ühted on abielusuhete teostamiseks vajalikud (5Moosese 21:13; 1Moosese 24:17; 29:21; 1Saamueli 11:2). Selle tagajärjel selgitab 1Korintlastele 6:15, miks abieluvälised suguühted on pahelised. Sugudevaheline ühtsus, füüsilises mõttes, näitab, kuidas Jumal ühendas abielupaari (1Moosese 2:24). Sellepärast, ühinemine "üheks kehaks" ajutiseks suhteks, tähendab kehade teotamist, mis Jumal on meile andnud. Ta lõi need, et teostada abielu suhted füüsilises mõttes, mis ta abielus ühendas.

Sellest järedub, et paarid, "kes elavad koos" enne pulmi, elavad faktiliselt patus. Kui nad ei soovi vormistada oma suhteid seaduslikul teel või ei lähe lahku üksteisest - ei saa nende ristimisest juttugi olla.

Raskused tekivad mõnede arengumaade traditsioonidega, milles ei ole pulmatseremoonia mõistet või lepingu sõlmimist tavaliste inimeste jaoks. Paar võib elada mitu aastat ilma sidemete ametliku ja rituaalse vormistamiseta, lugedes ennast abielus olevateks. Nende ridade kirjutaja soovitus oleks selline: "sel juhul, usklike, kes viib läbi ristimist, peab selgitama kandidaadile olukorda ristimisel ja veenma teda koos partneriga kirjutama alla mingisugusele abielu nõusolekule. See dokument peab seejärel viivitamatult olema registreeritud vastavas ühiskondlikus organis.

Ristitud inimesed, kelle abikaasad ei ole ristitud, ei peaks neid mingil juhul maha jätma (1Korintlastele 7:13-15) vaid peavad armastama neid ja oma eeskujuga tõestama puhtsüdamlikku usku Jumalasse, aga mitte lootma üksnes oma abikaasa lihtsale üleminekule usku. 1Peetruse 3:1-6 julgustab inimesi, kes asuvad sellises olukorras ja arvab, et eeskujulik käitumine on iseenesest vahendiks, oma teise poole religiooni muutmiseks.

Printsiibid, mis juhivad abielu, on lühidalt ära toodud järgmiste Jumala sõnadega: "mees jätab maha oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, ja nemad on üks liha!" (1Moosese 2:24). See püüe liidule mehe ja naise vahel kõiges, nii palju kui see on võimalik, on analoogne meie pidevatele jõupingutustele liidule Kristusega, patu ja enesearmastuse ületamise läbi. See on võitlus ennekõike meie eneste vastu, kui Kristuse või meie partneri vastu. Mida rohkem me selles edasi liigume, seda õnnelikumad me saame olema ja seda tugevam saab olema meie side.

Kuid me elame patu ja ebaõnne reaalses maailmas ja võimalus tõusta täielikult pühaduse kõrgema astmeni, millest Piiblis räägitakse, Jumala ja Kristuse eeskujul näol, on ideaalseks, nagu on näidatud 1Moosese 2:24, et üks mees ja üks naine elaksid koos täielikus üksmeeles kogu elu vältel.

Usklikud peavad olema valmis selleks, et mõnikord pole võimalik saavutada sellist seisundit nende isiklikus elus ja teiste usklikute elus. Mehed ja naised võivad lahku minna vaadetes ja kaotada arvamuste ühtsuse, mida nad oleksid pidanud omama ja võimatu saab olema jätkata abielu. Mehel võis olla enne ristimist mitu naist, kui ta elab ühiskonnas, kus on lubatud mitme naise pidamine. Sel juhul peab ta jääma oma naistega, kuid mitte võtma neid enam juurde. Apostel Paulus - see on leegitsev peegeldus inimlikust kaastundest ja kiindumusest jumalikele printsiipidele - lubada võimalikku lahutust, erilistel mitesobivuse juhtudel: "Naine ärgu mingu mehest lahku. On aga keegi lahutatud, siis ta jäägu abielutuks" (1Korintlastele 7:10-11).

See kinnitus peegeldab ideaalset asjade seisu, kuid Pühakirjas väljendatakse tihti soovi, teha järeleandmisi abielusuhete küsimustes kui nad ei lähe lahku põhiliste jumalike printsiipidega (näiteks, hoorus on patt). Pauluse nõuanne 1Korintlastele 7:10,11 on suguluses nõuandega 1Korintlastele 7:27,28: "... kui jäid naisest ilma, ära otsi naist (s.o. jää üksikuks). Aga kui sa ka abiellud, siis sa ei tee pattu". Kuid ettekavatsetud lahutus - see on seadustatud pilge Jumala põhimõtete üle, mehe ja naise ühendamise üle üheks kehaks. Kristuse sõnad on eriti lihtsad: "Loomise algusest Jumal lõi nad meheks ja naiseks. Sellepärast loobub inimene oma isast ja emast, ja need kaks, mees ja naine, saavad üheks lihaks. Nii ei ole nad enam kaks, vaid üks liha. Mis nüüd Jumal on ühte pannud, seda inimene ärgu lahutagu! ... Kes iganes oma naise enesest lahutab ja võtab teise, rikub abielu tema

vastu. Ja kui naine enese lahutab oma mehest ja läheb teisele, siis ta rikub abielu!" (Markuse 10:6-12).

Kõigis suguliste suhete sfäärides püüab liha leida õigustust loomulikele soovidele allumisele. Need inimesed, kes satuvad eriti ahvatlevatesse situatsioonidesse, võivad leida jõudu ja vaimset kindlust kasvõi värsside üle mõtisklustes, mida selles lõigus on meenutatud. Mõned püüavad õigustada homoseksualismi ja lesbismi, kui loomulikke seaduslikke soovide. Kuid need teod on Jumala silmis täitsa hukutavad nähtused.

Põhiline 1Moosese 2:24 värsi mõte on homoseksualismi kui patu hukkamõistmises. Jumala püüd on selles, et mees ja naine astuksid abielu ja ühineksid teineteisega. Jumal lõi Eeva Aadama abiliseks, mitte teise mehe. Meestevahelisi sugulisi suhteid mõistetakse korduvalt Piiblis hukka. See on üks pattudest, mille pärast purustati Soodom (1Moosese 18 ja 19 peatükk). Apostel Paulus räägib väga selgelt, et inimesed, kes panevad toime selliseid asju, kutsuvad esile Jumala raevu ja ei saa Tema Kuningriiki (Roomlastele 1:18-32; 1Korintlastele 6:9,10). Samal ajal, olla mässitud sellisesse asja, - ei tähenda ilmajäämist Jumala abist. Ta võib andestada sellele, kes kahetsusega palub Teda selle eest (Laulud 130:4). Kogodus Korintoses võis leida oma ridades küllaldasel arvul kahetsejaid: "Ja sellised olid teist mõningad; aga te olete puhtaks pestud (ristimises), olete pühitsetud, olete õigeks tehtud (ristimisega) Issanda Jeesuse Kristuse nimes" (1Korintlastele 6:11).

Kaebus loomuliku kiindumuse puudumise üle vastassoosse on faktiliselt suunatud Jumala vastu, kes justkui ebaõiglaselt keelas astuda homoseksuaalsetesse suhetesse, kuid samal ajal lõi meid ülisuure kiusatuse tundega. Kuid Jumal ei lase meid kiusata ülemäära, vaid annab kiusatuse puhul ka kergenduse, mida me suudame taluda (1Korintlastele 10:13). Liigest lihaliku kiusatuse püüdlusest, võib jõuda sellise seisundini, mis hakkab iseloomustama inimest sellisena, milliseks ta faktiliselt sai. Nii ei saa alkohoolik või narkomaan elada teatud keemiliste ainete regulaarse kasutamiset, mis tavaliselt nõuab meditsiinilist vahelesegamist, et pöörata ta tagasi normaalse, tasakaalustatud eluviisi juurde.

Homoseksualistid peaksid minema sama teed. Jumal aitab neid nende jõupingutustes. Kui nad aga andusid täielikult oma soovidele, siis Jumal käitub nendega samuti, nagu vanal ajal iisraellastega: "Sellepärast on Jumal nad annud häbematuisse ihadesse; sest nende naised on vahetanud loomuliku sugulise käitlemise loomuvastasega, ja samuti on ka mehed loobunud loomulikust naise sugulisest käitlemisest ja on oma himus süttinud üksteisest ja teinud rõvedust mees mehega ja kätte saanud iseenestes (s.o. oma kehades) oma eksimuse palga" (Roomlastele 1:26,27).

Üksnes lootusetult pimedad inimesed ei taha näha selles kahemõttelist ettekuulutust AIDS'ist ja teistest haigustest, mis kandub sugulisel teel, mida meie hukkaläinud maailm praegu löikab.

11.5 SUHTLEMINE

Kreeka sõna, mida tõlgitakse kui "suhtlemine" ja "ühiskond", kirjeldab põhiliselt seisundit, millel on midagi ühist = ühine liit. "Ühtsus" vastab sõnale "teatama". Tundes ja kasutades elus Issanda teid, on meil ühtsus Temaga ja kõigi teistega, kes teevad sedasama, mis Kristus tegi. On kerge suhtuda hoolimatult vastutusse, mis meil on teistega suheldes: "Ärge unustage head teha ja osadust pidada (s.o. suhtlemist)" (Heebrealastele 13:16). Filiplastele 1:5 räägib meile "osadusest evangeeliumiga"; meie suhtlemise alus seisneb seepärast olukordades, mis moodustavad tõelise Evangeeliumi. Sel põhjusel on osalus tõeliste usklike vahel palju kõrgem, kui ükskõik missuguses teises organisatsioonis või kirikus. Selle osaduse tulemusel, reisivad nad kaugete vahemaade taha, et olla üksteisega ja külastada isoleeritud usklike, aga samuti peavad kontakti kirja teel ja telegraafi teel, kus ainult see võimalik on. Paulus räägib "vaimu osadusest" (Filiplastele 2:1), s.o. osadusest, mis põhineb meie ühisel Sõna Vaimu järgimisel (Jumala Tarkusel, nii nagu see avaneb Tema Vaimus).

Üks meie osaduse suurimatest väljendustest on ühine leivamurdmise teenistuse läbiviimine. Varased usklikud "jäid alati apostlite õpetusse ja osadusse ja leivamurdmise ja palvetesse ... murdsid leiba ... ilutsemise ja siira südamega" (Apostlite teod 2:42,46). Sümbold, mis esindasid meie lootuse keskset keset, peavad ühendama meid südame lihtsuses. "Õnnistuse karikas, mida me õnnistame, eks see ole Kristuse vere osadus (jagamine)? Leib, mida me murrame, eks see ole Kristuse ihu osadus? On ainult üks leib, meie paljud, oleme üks ihu; sest me kõik saame osa ühest leivast", s.o. Kristusest (1Korintlastele 10:16,17). Sellepärast on meie kohustus jagada Kristuse ohvrianni sümboleid kõigi nendega, kes saavad sellest kasu, kes "osalevad ühes leivas". Ainult need, kes on ristitud Kristusesse, õppides vastaval moel tundma tõde, asuvad sellises seisukorras ja oleks sümbolite pilkamine, kui me hakkame neid jagama nendega, kes ei tee seda.

Johannes meenutab, kuidas ta jagas Evangeeliumi õpetust igavesest elust teistega: " et teilgi oleks osadus meiega. Ja meie osadus on Isaga ja Tema Pojaga, Jeesuse Kristusega" (1Johannese 1:2,3). See näitab, et osadus

rajaneb Jumala Sõna ühisel mõistmisel ja seda tugevam on meie osadus Jumalaga ja Kristusega.

Meie osadus Jumalaga ja Kristusega, aga samuti teiste usklikega ei sõltu üksnes meie jõudmisest doktriini tõdede kõrgusteni, mis moodustavad "ühe usu". Meie eluviis peab vastama printsiipidele, mis on nendes väljendatud: "Jumal on valgus ja temas ei ole mingit pimedust. Kui me ütleme, et meil on osadus üksteisega ja Jeesuse Kristuse, tema Poja veri puhastab meid kõigest patust" (1Johannese 1:5-7).

"Pimeduses käimine", käib eluviisi kohta, mis pidevalt ja avalikult läheb lahku Jumala Sõna valgusest (Laulud 119:105; Õpetussõnad 4:18), see ei käi meie juhuslike patustamise kohta, kuna järgmine värss jätkab: "Kui me ütleme, et meil ei ole pattu, - siis me petame iseendid ja tõde (s.o. Jumala Sõna - Johannese 17:17; 3:21; Efeslastele 5:13) ei ole meie sees" (1Johannese 1:8).

Sellest järeldub, et osadus katkeb, kui usklik hakkab vaidlustama Püha Kirja seisukohti, või elama eluviisi, mis on avalikus vastuolus Piibli selge õpetusega: "Ärgu teil olgu tegemist pimeduse viljatumate tegudega, vaid mõistke need pigemini hukka" (Efeslaste 5:11). Tuleks koondada kõik jõupingutused, et pöörata eksinud tagasi, hea karjase eeskujul, kes otsib kadunud lammast (Luuka 15:17). Kui aga vend või õde sunnib peale õpetuse vale lahtimõtestamist või oma patust käitumist, siis on tarvis katkestada see osadus, mis oli kuni selle ajani (Matteuse 18:15-17). Praktikaks tehakse seda vestluses koguduse vastutavate liikmetega ja selle teatamisega kristadelflaste ajakirjas. Kuid seda ei tuleks liiga tugevalt rõhutada. Selline protsess saab teoks üksnes siis, kui toimub avalik valedoktriini vastuvõtmine või patuse eluviisi jätkamine. Inimene peab olema kindel, et meie vahel on säilinud nii vähe ühist, tema eemaldumise tagajärjel Piibli aluste seisukohtadest, et on muutunud vältimatuks osaduse formaalne katkestamine.

Ühe kõige selgema lõigu osaduse suhtes, leiame 2Korintlastele 6:14-18: "Ärge hakake võõras ikkes vedama ühes uskmatutega; sest, mis on ühist õigusel ülekohtuga? Mis on ühist valgusel pimedusega? ... Sellepärast, minge ära nende keskelt ja eralduge neist, ütleb Issand ... siis ma võtan teid vastu ja olen teile Isaks, ja teie olete mulle poegadeks ja tütardeks, ütleb Kõigeväeline Issand".

Me näitasime, et Jumala Sõna - on valgus. Need värssid selgitavad, miks meil ei tohi olla osadust kirikutega, kes kuulutavad valedoktriine; miks ei peaks astuma abiellu nendega, kes ei tunne Tõde ja peavad eemalduma üldkehtivast elukeskkonnast. Meie eraldumise tulemusel maailmast on meil hämmastav au saada ustavateks Jumala poegadeks ja tütardeks, osakeseks

teiste inimeste ülemaailmsest perest, kellel on üks ja seesama sugulus - meie vennad ja õed. On ainult "üks keha", s.o. üks tõeline kirik (Efeslastele 1:23), kes tugineb neile, kelles on üks lootus - ühele Jumalale, ühele ristimisele ja "ühte usku", s.o. üks tõeline kokkuvõte õpetusest, mis ehitab üles ühe usu (Efeslastele 4:4-6). Ei ole võimalik olla ühe keha osa ja samal ajal olla osaduses teiste religioossete organisatsioonidega, kes ei kuuluta tõelist usku. Teades, et valgusel ei ole osadust pimedusega, kuulutame me oma olekust pimeduses, kui me teeme valiku osadusest pimedusega.

Kui me jagame täielikult kogu tõe õppimise süsteemi, mis on ära toodud Pühas Kirjas, siis me näeme, et need, kes kuulutavad valedoktriini kristlaskonna nimel, ei oma suuremat osadust Jumalaga kui ateistid.

Kui te lugesite tähelepanelikult läbi eespool toodud peatükid, siis saab teile mõistetavaks, et me ei või seisma jääda poolel teel, meie suhetes Jumalaga. Meie kas oleme Kristuses ristimise läbi või ei ole Temas.

Me oleme kas valguses, tõelise õpetuse vastuvõtmise tulemusena ja igapäevases kuulutamises temale või me asume pimeduses. Keegi ei saa seista ühe jalaga kahes leeris.

Meie poolt omandatud teadmised, asetavad meie peale teatud astmel vastutuse, Jumala ees. Me ei käi praegust tänavatel ja ei ela meie igapäevast elu, nagu seda tavaline ilmakodanik. Jumal jälgib meid tähelepanelikult. Nii nagu Jumal ja Jeesus Kristus, meie Issand, nii ka kõik tõelised usklikud sisendavad teisse "tahet", õige otsuse vastuvõtmiseks. Kuid samuti nagu Jumal ja Kristus, teeme meie ise ka, kõik, mis on meie võimuses, et aidata teid - isegi sellisel määral, nagu seda tegi Jumal, andes surmale meie eest oma ainusündinud Poja - lõppkokkuvõttes, sõltub teie pääsemine teie enda heast tahtest, et pidada eneses suurt LOOTUST, mis teile praegu antakse.

PEATÜKK 11: KÜSIMUSED

1. Millised muudatused toimuvad inimese elus ristimise ajal?
2. Mida tähendab "õndsus"?
 - a) Mitte omada suhteid uskmatutega,
 - b) Olla eraldatud patust ja suunatud Jumala tegudele,
 - c) Käia kirikus,
 - d) Teha head teistele inimestele.
3. Millised tegevused ei ole kohased tõelisele kristlasele?

4. Mida tähendavad sõnad "püha" ja "kogudus"?
5. Missugused allpool toodud kinnitustest leivamurdmise kohta on õiged?
 - a) Me peame tegema leivamurdmist igal nädalal,
 - b) Me peame seda tegema Paasapühal,
 - c) Leib ja vein muutuvad, sõna otseses mõttes, Jeesuse ihuks ja vereks,
 - d) Leib ja vein kujutavad endast Jeesuse ihu ja verd.
6. Missugused allpool toodud kinnitustest abielu liidust on tõesed?
 - a) Me peame sõlmima abielu üksnes tõelise usklikuga,
 - b) Usklikele on lahutus lubatud,
 - c) Usklik, kes on abielus uskmatuga, peab jääma abielusuhetesse oma partneriga,
 - d) Abielus kujutab mees Kristust aga naine - usklikke.
7. Kas naised peavad kuulutama koguduses (siseselt)?
8. Kui te võtsite vastu ristimise peale seda kui saite teada Tõe, kas te hakkate jätkuvalt osalema kiriku töös, kes ei kuuluta tõelist usku?

LISA 1: LÜHIKE PÕHILISTE PIIBLI SEISUKOHTADE TÕLGENDUS

1. JUMAL

- 1.1 On olemas kõigekõrgem olevus, nimega Jumal,
- 1.2 kellel on eraldi asupaik taevastes,
- 1.3 kellel on reaalne kehaline kuju,
- 1.4 Kelle kuju meil on.
- 1.5 Inglid on Tema saadikud,
- 1.6 kes ei patusta,
- 1.7 kes jagavad Jumala loomust.
- 1.8 Nagu Piibel õpetab, on olemas ainult üks eksisteerimise vorm - eksisteerimine kehalises vormis.
- 1.9 Kristlik Lootus seisneb Jumala loomuse saamises, kehalises vormis, Kristuse teisel tulekul.

2. JUMALA VAIM

- 2.1 Jumala Vaim käib Jumala jõu kohta, Tema hinguse ja mõistuse kohta,
- 2.2 mille vahendusel Ta saavutab kõik
- 2.3 ja on kõikjal.
- 2.4 Püha Vaim käib selle jõu kohta, mida kasutatakse teatud eesmärkide saavutamiseks.
- 2.5 Erinevatel aegadel, minevikus, oli inimestel Vaimu imettegev and.
- 2.6 Praegu on need ära võetud.
- 2.7 Jumala Jõud avaldub praegu meile läbi Tema Sõna.
- 2.8 Püha Vaim ei kohusta inimesi olema vaimsed, vastu nende tahtmist.
- 2.9 Piibel oli saadetud täielikult Jumala Vaimust.
- 2.10 Piibel on ainus autoriteet meie suhetes Jumalaga.

3. JUMALA TÖÖTUSED

- 3.1 Evangeeliumi kuulutati testamendi vormis, mis anti juudi pühakutele.
- 3.2 Naise seeme (1Moosese 3:15) käib Kristuse ja õndsate kohta, kes olid ajutiselt kahjustatud patust - mao seemnest.
- 3.3 Jumala töötuste täitumiseks ei hävitata planeeti Maa mitte iialgi.
- 3.4 Aabrami ja Taaveti seemneks oli Kristus;
- 3.5 me võime olla Kristuses, usus ja ristimises,
- 3.6 nii et need töötused käivad tõeliste usklike kohta.

4. JUMAL JA SURM

- 4.1 Oma olemuselt on inimene surelik, kalduv patule ja
- 4.2 neetud Aadama üleastumise pärast.
- 4.3 Kristusel oli inimlik loomus.
- 4.4 Hing (vaim) käib "meie" kohta, meie keha kohta, mõtete ja isiksuse kohta.
- 4.5 Vaim käib meie elujõu kohta (hingamise).
- 4.6 Mitte keegi ei saa eksisteerida kehatuna, vaimu kujul.
- 4.7 Surm - on täieliku teadvusetuse seisund.
- 4.8 Kristuse teisel tulekul, tõusevad kehaliselt üles ainult need, kes õppisid tundma tõelist Evangeeliumi.
- 4.9 Jumala Sõna tunnistamine ja õige arusaamine, saab olema kohtu aluseks.
- 4.10 Surematuse and antakse kohtupäeval.
- 4.11 Neetute karistuseks saab olema igavene surm.
- 4.12 "Põrgu", käib haa kohta.
- 4.13 "Gehenna", oli paikkond Jeruusalema lähedal, kus põletati prahti ja kurjategijaid.

5. JUMALA KUNINGRIIK

- 5.1 Iisraeli inimesed olid vanasti Jumala Kuningriigiks.
- 5.2 Praegu ei ole Jumala Kuningriiki, kuid see taastatakse Kristuse tagasitulekul.
- 5.3 ülemaailmse kuningriigi näol maa peal, mida valitseb Kristus, Jumala nimel.
- 5.4 Selle Kuningriigi esimese 1000 aasta jooksul (kuldne sajand) hakkavad tõelised usklikud valitsema surelikke inimesi, kes hakkavad elama teisel Kristuse tulekul.
- 5.5 Sellepärast Kuningriik ei ole praegust poliitiliselt paika pandud.
- 5.6 Me saame pääste ennem armust meie usu kaudu, kui oma tegudega.

6. JUMAL JA KURJUS

- 6.1 "Kurat" tähendab "valesüüdistaja" või "laimaja".
- 6.2 Sõna "saatan" tähendab "vastast",
- 6.3 ja võib käia nii heade kui ka halbade inimeste kohta.
- 6.4 Piltlikult öeldes, kurat ja saatan võivad käia patu ja inimkeha kohta.
- 6.5 Madu Eedenis oli otseses mõttes elukas (loom).
- 6.6 Märkmed, mis käivad inimese loomise kohta ja tema langemise kohta 1Moosese raamatus, tuleks mõista ennem otseselt, kui puhtalt sümbolises tähenduses.
- 6.7 "Deemoneid", kui surnud hingi või patu jõude, ei eksisteeri.

270 LISA 1

6.8 "Deemonite väljaajamist" Kristuse poolt, tuleks mõista kui sõnalist kõnekäändu, mis tähendab haigete ravitsemist.

6.9 Lutsifer, ei tähenda patust Inglit.

6.10 Jumal on kõikvõimas, Ta ei jaga oma võimu mingisuguse patuse olevusega, kes seisab Jumalale vastu.

6.11 Katsumused, usklike elus, lähtuvad lõppkokkuvõttes enne Jumalalt, kui on "halva juhuse" tulemuseks või lähtuvad patuselt olevuselt, keda nimetatakse kuradiks.

7. JEESUS KRISTUS

7.1 "Kolmainus", nagu seda laialdaselt mõistetakse kristluses, on seisukoht, mis ei leia peegeldust Piiblis.

7.2 Kristus sündis neitsi Maarjast,

7.3 kes oli tavaline naine.

7.4 Kristusel oli inimloomus,

7.5 tal oli täiuslik, patuta iseloom.

7.6 Kuigi Jumal ei sundinud Jeesust mitte patustama, suri Jeesus nagu ohver, pattude eest, omal vabal tahtel.

7.7 Jeesus oli üles tõstetud peale oma surma ristil.

7.8 Jeesust ei eksisteerinud (ei olnud olemas) enne sündimist,

7.9 kuigi Ta oli Jumalal plaanis päris algusest peale.

7.10 Jesus suri, kui ohver, meie pattude eest

7.11 selleks, et saada päästet meie jaoks ja endale.

7.12 Jeesus suri kui meie esindaja,

7.13 aga mitte meie asemel, nagu on laialdaselt levitatud kristluses.

7.14 Moosese Seadus katkes Kristuse surmaga,

7.15 sellepärast, ei pea me sellest kinni, kaasa arvatud laupäev.

8. RISTIMINE

8.1 Ristimiseta ei ole lootust pääsemisele;

8.2 usk ja ristimine ühendavad meid Aabrami töötusega

8.3 ja pattude andeksandmises.

8.4 Ristimine, on täielik vee alla mattumine,

8.5 täisealisel inimesel, kes tunneb Evangeeliumi.

8.6 Vee alla mattunud inimesed, kes ei tundnud tõelist Evangeeliumi, peavad saama ristitud uuesti.

8.7 Ristimine omab jõudu üksnes täielikul Evangeeliumi mõistmisel.

9. ELU KRISTUSES

- 9.1 Pärast ristimist peavad usklikud suunama kõik jõupingutused eraldumiseks patusest maailmast
- 9.2 ja sarnanemisele Kristusega.
- 9.3 Osalemine tegevuses ja lõbustustes, mis viivad meid Kristuse töotuse rikkumisele, nagu näiteks, jõe kasutamisele ja ülemäärase alkoholi tarbimisele, ei ole kooskõlas tõelise kristliku eluga.
- 9.4 Ristitud usklikud peavad kohtuma ja suhtlema üksteisega, kus ainult ja kuna vaid see võimalik on.
- 9.5 Ristitud usklikud peavad regulaarselt tähistama mälestust, Kristuse ohvrist, leimurdmisega ja veini tarvitamisega.
- 9.6 Regulaarne Piibli lugemine ja palved, on kohustuslikud (vajalikud) ristitud usklikule.
- 9.7 Ristimise vastu võtnud usklik, peab hoidma ühendust ainult nendega, kes järgivad tõelist õpetust ja püüavad praktiliselt seda realiseerida.
- 9.8 Sellepärast, peavad tõelised usklikud katkestama suhtluse nendega, kes lakkas uskumast ja järgimast tõde praktilistes tegudes.

Märkus: "Seisukoht tõelisest usust", mis saab olema kasutusel 100 aastat, võib saada kirjastajatelt.

LISA 2: MEIE SUHTUMINE PIIBLI TÕE ÕPPIMISSE

On täiesti võimalik õppida kõiki põhilisi Piibli seisukohti ja samal ajal mitte pidada neid enese kohta käivateks. See fakt võib olla väga kurb neile, kes kasutab seda vahendit inimeste õpetamiseks, kes ei suuda mõista selles avaldatud põhimõtteid.

Esimesel sajandil kohtas Evangeeliumi kuulutamine puhtsüdamlikke vastutundeid inimestelt, kes võtsid "meelsasti vastu" Evangeeliumi, lasid end ristida (Apostlite teod 2:41). Ilma puhtsüdamliku vastukajata läkitusele "tundelist usku", nagu seda tihti nimetas Robert Roberts, ei ole mingit mõtet ristimisel. Aga need, kes võtavad selle vastu lähedaste või sõprade surve, vaevalt et oskavad vastu pidada uuele elule, Kuna meie oleme rohkem huvitatud sellest, et tuua inimesi päästele, kui ristitute arvus, tasub raisata veel aega Evangeeliumi kuulutamisele selleks, et meie uus-pööratud jõuaksid ristimiseni õige arusaamisega.

Usus inimesed "võtsid sõna vastu kõige hea meelega ja uurisid iga päev Kirjast", et kontrollida selle õigsust, mida Paulus neile kuulutas (Apostlite teod 17:11). Kuid seda ei suuda alati Piibli kuulutaja saavutada. Meie võime siin ainult püüda saavutada tähelepanu vastavatele Piibli katkenditele. Usklikud Roomas, "olid südamest saanud sõnakuulelikuks sellele õpetuse väljendusele, mille juurde teid on juhutatud" enne, kui neid ristiti (Roomlastele 6:17).

Need, kes kangekaelselt seisavad oma liha kütkes, ei saa iialgi vajalikul moel omandada Evangeeliumi; need inimesed "Kellel on jumalakartuse nägu, aga kes salgavad tema väge ... kes alati on õppijad, kuid kunagi ei pääse tõe tunnetusele" (2Timoteusele 3:1-7). Me ei suuda kunagi mõista, mida siis meilt ka ei nõuta. Kui meil ei ole tõelist armastust õiglusele, ei ole tõelist soovi, anda meie elu Jumala kontrolli alla, ei saa me iial olema võimelised jõudma Tõe arusaamiseni, vaatamata kõigile meie jõupingutustele Piibli õppimises. Meie Piibli lugemine saab olema vaid harjutuseks. On palju näiteid, mis toovad esile selle, et inimesed loevad Püha Kirja nii, et nad ei saa sellest aru. See on selline haigus, millele me kõik kaldume.

Kristuse aegsetel juutidel oli tugev püüe Jumala Sõna tundmaõppimisele, nad usaldasid innustunult Vana Testamendi kirjutisi (Johannese 5:45; Apostlite teod 6:11); nad teadsid, et ainult neid Kirju õppides, võivad nad saada lootuse igavesele elule (Johannese 5:39) ja nad lugesid neid iga nädal avalikult (Apostlite teod 15:21). Peale selle, õppisid mõned neist süvendatult

Kirja peatükke nädalate jooksul. Kuid nad ei mõistnud täielikult nende kirjade tõelist tähendust, mida Kristusest räägiti. Jeesus ütles neile otse: "Uurige pühi kirju ... sest kui te usuksite Moosest, usuksite te ka mind; sest tema on kirjutanud minust. Aga kui te tema kirju ei usu, kuidas te siis usuksite minu sõnu?" (Johannese 5:39,46,47; Luuka 16:29-31).

Me võime ette kujutada juutide pettumust, kes kinnitasid: "Me ju loeme Piiblit! Me ju usume sellesse!" Kuid, oma mõistuse piiratuse tõttu, tegelikkuses nad ei lugenud ja ei mõistnud seda, mida lugesid; nad vaatasid, kuid ei näinud. Ei ole olemas veel pimedamaid inimesi kui need, kes ei taha näha. Me peame nende taolistest hoiduma, kõigil meie vaimse arengu astmel.

LISA 3: KRISTUSE PÖÖRDUMISE LÄHEDUS

Kristuse sõnad Matteuse 24:36-es, annavad meile selgelt mõista, et me ei saa iialgi teada Tema teise tulemise täpset aega. "Aga sellest päevast ja tunnist ei tea ükski, ei inglidki taevas ega ka Poeg, muud kui Isa ükski" (võrdle Apostlite teod 1:7).

Kuid kui apostlid küsisid Jeesuselt: "Mis on su tulemise tunnus?" (Matteuse 24:3), ta ei öelnud neile, et nende küsimusele pole võimalik vastata. Tegelikult, ütles ta neile, et tunnused on nähtavad maailmas just enne tema tulekut. Jeesus ei oleks seda öelnud, kui ei oleks uskunud tolle põlvkonna võimekusse, tunnistada seda fakti, et inimesed elavad oma "viimastes päevades", kes elab enne tema tulekut. On igati alust loota ja uskuda, et meie elame nimelt nendes viimastes päevades.

KRISTUSE TEISE TULEKU TUNNUSED:

Jeesus rääkis Matteuse 24 ja Luuka 21, ajast, kui:

- 1) tõuseb valeprohveteid, kes kuulutavad end Kristuseks;
- 2) sõjad ja vägivald täidavad maa;
- 3) "ja suuri maavärisemisi on siis ja paiguti nälga ning katku";
- 4) inimesed taganevad tõest;
- 5) "inimesed lähevad rammelumaks kartuse ja sündmuste ootamise pärast, mis maailma peale on "tulemas", sest taeva vägesid kõigutatakse" (Luuka 21:26).

Õigupoolest, oli maailm alati täidetud seda liiki probleemidest. Jeesus mõistes seda, rääkis sellisest ajast, kus taolised probleemid hakkavad endast kujutama ähvardust planeedile. Kahtematult, iga tervelt mõtlej jälgija ütleb, et seda räägitakse meie ajast. Uskumatu inimnatuuri optimism ja tema kangekaelne vastuolu, reaalselt hinnata situatsiooni, raskendab maailma faktilise seisukorra hindamist.

Allpool antakse ainult väike osa näidetest, mis seda tõestavad, kuidas Kristuse sõnu täidetakse:

- 1) Peaaegu igal kontinendil on hulgaliselt sarlatane ja innustunud inimesi, kes kisub inimesi end järgima.
- 2) Järgmised statistilised andmed näitavad järsku sõdade arvu kasvu, vaatamata rahuarmastavate jõudude kooskõlastatud tegevusele nende talitsemiseks:

sajand	kogus (miljonid)	suurte sõdade ohvrite arv
--------	------------------	---------------------------

17	3,3	?
18	5,0	?
19	5,5	?
1900-1945	40,5	19
1945-1975	50,7	119

(Informatsiooni allikas: Konfliktide Uurimise Instituut, Londoni Ülikool).

3) Meile on hästi teada suurehaardeline nälja ja haiguste probleem. AIDS - kõige laiahaardelisem epideemia maailmas, mida kunagi varem ei tuntud. Lõppkokkuvõttes, ähvardab see järsult maakera elanike arvukust. Peale Kristuse sõnade, mis on ära toodud Matteuse 24 ja Luuka 21, eksisteerib mitmeid teisi Piibli ütlushi, mis seovad maavärisemisi Kristuse teise tulekuga: Jesaja 2:19-22; Hesekieli 38:20; Joel 3:16; Haggai 2:7; Sakarja 14:3.

4) Maavärinad, mis on viimastel aastatel aset leidnud kõige ootamatutes kohtades ja toonud endaga kaasa võrreldamatul hulgal ohvreid, võivad samuti teenida eelolevat, peatset, Kristuse tulekut. Tähelepanu on ära teeninud järgmised statistilised andmed maavärinate kohta, mis on avaldatud USA Sisejõudude Ministeeriumi poolt:

Aastad	Tähelepanuväärsete maavärinate arv
1948	620
1949	1152
1950	2023
1964	5154
1965	6686
1976	7180

5) Nõudmiste nõrgenemine Piibli seaduste järgimisele, viis massilisele taganemisele Piibli Tõest. Inimkonna ükskõik mis hinnaga ühendamise filosoofia, mis hõlmab praegu kogu ühiskonda, kiirendab seda protsessi.

6) Kiire tegelikkusest põgenemise kasv, mida on võimalik jälgida igas inim ühiskonnas, on küllaldaseks tõestuseks inimeste hirmust oma tuleviku pärast. Õpetlased, ökonomistid ja ökoloogid, on nõus selles, et maailm ei saa viibida ka edaspidi samasuguses seisundis. Looduslike rikkuste lõppemine, õhukeskkonna ja merekeskkonna reostumine ja osoonikihi hävitamine, koosvõetuna haiguste epideemiatega, aatomi hävinguga - kõik räägib kasvavast ohust ja eksisteeriva maailma

hävingust. Seda enam, töötas Jumal, et ei lase juhtuda kõigel sellel (vaata KÕRVALEPÕIGE 9). Oma töötuse täitmiseks, peab Jumal saatma üsna varsti Jeesuse, meie planeedi muutmiseks tõeliselt puhtaks, läbi Jumala Kuningriigi kehtestamise.

IISRAELI TAASSÜND

Jeesus lõpetab oma tunnuste loetelu järgmise julge avaldusega: "Ja siis nad näevad Inimese Poja tulevat pilves suure väe ja auhiilgusega" (Luuka 21:27). Järgnev värss üksnes sisendab julgust ristitud inimeste hingedesse ja neisse, kes elavad puhta südametunnistusega Jumala ees. "Aga kui see kõik hakkab sündima, siis vaadake üles ja tõstke oma pead, sest teie lunastus läheneb" (Luuka 21:28).

Jeesus lisas nendele ettekuulutustele oma teisest tulekust, mõistukõne viigipuust: "Vaadake viigipuud ja kõiki puid. Kui nad juba pakatavad ja te näete seda, siis tunnete iseenesest, et suvi on juba ligidal. Nõnda ka teie: kui te näete seda sündivat, siis tundke, et Jumala Riik on ligidal (ja järelikult ka Kristuse teine tulek). Tõesti ma ütlen teile, see sugupõlv ei lõpe ära, enne, kui see kõik sünnib" (Luuka 21:29-32). Meie tähelepanekute järgi, pakatavate puude järgi kevadel, on meil intuiitiivne tunne, et tuleb suvi või aastaegade muutus. Sellele sarnaselt, kui "viigipuu" hakkab puhkema, tekib meil eelaimdus, et meie põlvkond näeb teist tulekut. Viigipuu - see on Iisraeli rahvuse sümbol (Joel 1:7); Miiika 7:1; Oosia 9:10; Jeremija 24:2; võrdle Hesekiel 36:8). Eriline tunnus Kristuse tagasitulekust käib Iisraeli taassünni (õidepuhkemise) kohta. Suured sündmused, mis on seotud Iisraeli kasvuga, tema, kui rahvuse taastamise aegadest 1948. aastal, peaksid olema tähelepanuväärsed selles kontekstis.

TULEVANE SISSETUNG IISRAELISSE

Paljud Piibli ettekuulutused ennustavad suuri sissetunge Iisraeli, mis toimuvad ligilähedaselt enne Kristuse tulekut. Laulud 83 kirjeldab, kuidas rahvad, kes ümbritsevad Iisraeli, ühinevad, öeldes: "Lähme ja hävitame nad rahvaste seast, nõnda, et Iisraeli nimegi enam ei mäletata ... omandame enestele Jumala aasad" (Laulud 83:5,13). Märkigem, et viimane sissetung Iisraeli toimub siis, kui iisraellastest saab rahvus. Järelikult, nende praegune taassünd rahvusena on vajalikuks tunnuseks, viimasele suurele sissetungile Iisraeli. Inimesed, kes on üksipulgi õppinud Piiblit, ennustasid ette Iisraeli, kui rahvuse, taassünni, palju aastaid enne seda, kui see toimus. (Näiteks, John Thomas, Elpus "Israel", trükiti esmakordselt 1948. aastal. Selle

raamatu kordustrukki võib kirjastajatelt saada). Interventide kavatsused, mida on kirjeldatud Laulud 83, langevad ühte araablaste kavatsustega tänapäeval. Nad kuulutavad pidevalt oma leppimatut vihkamist Iisraeli suhtes, nõudes endale Jeruusalema, kui Püha Islami linna, Laulud'es antakse edasi interventsiooni lõpu ja Jumala Kuningriigi asutamise kirjeldus (Laulud 83:13-18).

Paljud teised ettekuulutused kirjeldavad samasugust sündmuste kulgu: araablaste ja teiste vastaste sissetung Iisraeli, viib Jumala sekkumiseni, kes saadab Kristuse, Kuningriigi rajamiseks (Hesekiel peatükid 38-40; Taaniel 11:40-45). Sellesarnaste ennustuste sügav õppimine, moodustab meie vaimse kasvu tähtsa osa, varsti, peale ristimist. Sakarija 14:2-4 värsid on ühed kõige selgemad neist: "Ma kogun kõik paganad sõdima Jeruusalema vastu; linn vallutatakse (võrdle Luuka 21:24), kojad rüüstatakse, naised vägistatakse ... Siis läheb Issand välja ja sõdib nende paganate vastu, nagu oma võitluspäeval (s.o. ta saab imelisel moel tõmmatud maailma asjadesse, nagu see varem oli). Sel päeval seisavad ta jalad Õlimäel, mis on Jeruusalema ees ida pool".

See suur sissetung Iisraeli võib praegust, iga moment, teoks saada. Võttes tähelepanu alla sõjaliste ja poliitiliste tegude üha kasvavat kiirust, on täitsa võimalik, et sel ajal, kui lugeja loeb neid ridu, lendavad Araabia raketid juba Iisraeli suunas. Kuid oleks ebaõige arvata, et me ootame sissetungi, millest Evangeeliumis räägitakse.

Me ei ole kunagi võimelised täpselt ära arvama Kristuse tuleku täpset kuupäeva, me teame ainult, et see on seotud sissetungiga Iisraeli ja näib, et see sissetung Iisraeli saab varsti teoks. On täitsa tõenäoline, et tuleb teine sissetung Iisraeli, enne ettekuulutustes kirjeldatud, kuid vaatamata sellele, peavad Piibli tundma õppijad tähelepanelikult jälgima Iisraeli olukorda. Me teame, et lõppude lõpuks, astub Jumal oma jalaga Õlimäele. Nimelt sellelt mäelt tõusis Jeesus taevasse, ja sellele pöördub ta ka tagasi. "See Jeesus, kes teilt üles võeti taevasse, tuleb samal kombel kui te nägite teda taevasse minevat", rääkisid Inglise apostlitele, kes seisid mäel ja jälgisid Issanda teekonda taevasse (Apostlite teod 1:9-12).

Me peame kainelt hindama Kristuse tuleku lähedust. Ettekuulutused, mis on ajaliselt lähedased Kristuse teisele tulekule, on antud nende usu ülalhooldmiseks, kes juba usaldasid end Kristusele, ristimise läbi.

Samal ajal, on silmanähtav vastavus nende vahel ja maailmas olemasolevas situatsioonis, mis peaks olema kahtlematult suureks stiimuliks neile, kes alles valmistuvad selleks sammuks ja muidugi hakkab intensiivistama meie innustust Jumala Sõnast. Meie kuuletumises Jumalale, ei peaks me lähtuma hirmu tundest Kristuse vältimatu tuleku ees. "Ainult kõik, kes armastavad ta

278 LISA 3

ilmumist" (2Timoteusele 4:8) saavad tasu. Meie olukorra edasilükkamatus, annab tunnistust meie olekust inimkonna saatuse äärel, see ei jäta rõhumist meile, meie elu igal päeval.

LISA 4: JUMALA ÕIGLUS

Õpilaste suunamisel, kes õpivad Piiblit, avastatakse, et vastavalt õpingute lõpu lähenemisele, ilmneb palju kindlaid küsimusi. Kõik nad on suunatud Jumala õigluse väljaselgitamisele. Mõned näited:

- Ei ole õiglane, et kõik inimesed ei ole kutsutud Jumala poolt Evangeeliumi õppimisele!
- Miks Jumal laskis Aadamal ja Eeval patustada ja sel moel sundis kannatama ja taluma raskusi miljardeid järeltulijaid?
- Miks valis Jumal iisraellased oma rahvaks Vanas Testamendis ja ei andnud sellist võimalust kõigile?

Sarnased probleemid erutavad meid kõiki, missugusel omavaheliste suhete astmel Jumalaga me ka ei asuks. Leides, et neist küsimustest on raske aru saada, ei tohiks me kõrvale kalduda Jumala kutsest. Samuti nagu Kristuse teisest tulekust, ei saa me täpset ja selget vastust kõigile nendele küsimustele. Kaks tuhat aastat tagasi "hüüdis" inimene pisarates: "Ma usun, aita mu uskmatust" (Markuse 9:24). Meil kõigil on sellesarnane isiksuse kahestumine; osa meist usub, kuid teine osa, mida kutsutakse "uskmatuseks", vajab meeleheitlikult Jumala abi, et vaikida. Mõned päevad või nädalad enne ristimist, elab inimene väga tugevalt üle sellist seisundit ja mõnel juhul jääb see meiega terveks elu ajaks.

Meie "uskmatust" hakkab alati väljenduma selliste küsimuste vormis Jumalale, mis on ülalpool loetletud. Me peame andma enesele aru selles, et on absoluutselt mõttetu süüdistada Jumalat ebaõigluses ja vaenus. Kui me teeme seda, mõistame me kohut Kõikvõimsa Jumala üle, meie tajumise raames. Me räägime seega, et kui meie oleksime Jumalaks, tegutseksime me teisiti kui Issand Jumal seda teeb. See on üks inimese suurimatest pahedest, mitte hinnata oma tõelist patustust ja Jumala absoluutset õiglust. Kui Jumal ei ole absoluutselt eksimatu, siis ei eksisteeri moraalset kriteeriumi kogu eksistentsis. Järelikult, ei ole tõelist hea ja kurja kriteeriumit ja religioon muutub mõttetuks. Nii nagu lapsed võivad mitte nõustuda täiskasvanutega, omades oma isiklike piiratud ettekujutusi ja järeldusi, nii ka meie, Jumala lapsed, ei nõustu oma Isaga kõiges. Kuid selle piiri taga, kus koer kuulub inimese juurde, nii ka inimesel on vastastikune suhe Jumalaga. Jeremija seadis küsimuse alla Issanda teed, kuid katsetes õppida Jumalat sügavamalt tundma, keda ta luges absoluutselt õigeks, ütles: "Sina jääd õiglaseks, Issand, kuigi ma riidlen sinuga, ma tahaksin sinuga rääkida õigusemõistmisest" (Jeremija 12:1; võrdle Laulud 89:19,34,39,52). Arvamus

sellest, et Jumal võib olla ebaõiglane, sisaldab eneses mõtet, teatud õiguste olemasolust meil, mida Jumal rikub mingil moel. See fakt, et Jumal oli meie loojaks ja on meie alaliseks tagasihoituse teguriks, tähendab, et meil ei ole mitte mingisuguseid õiguseid üldse. Me elame pidevalt Tema armus, mitte üksnes siis kui me pattu teeme. "Inimese õigused" kujutavad endast inimese kontseptsiooni, mis on loodud inimeste poolt enese õigustamiseks. Me tulime siia maailma midagi omamata ja samasugustena läheme ka siit ära. Aga see, et me elame ja midagi omame, kujutab endast üksnes andi, mis on meile antud lühikeseks ajaperioodiks, et näha, kuidas me kõigesse sellesse suhtume. Kui Jumal kutsub meid veel lähedasemasse sugulusse Temaga, peame me rõõmuga sellele vastama. Talle ära öelda selles, sellepärast, et teised inimesed on ilma jäetud sellisest kutsesest, tähendab, teha haiget Jumalale kõige tundlikumal viisil.

Loomult oleme me kõik elajad (Koguja 3:18-20). Me võiksime öelda: "Miks on inimene valitud suguluseks Jumalaga, aga mitte mingisugune elajas?" Täpset põhjust ei suuda me mõista, isegi kui meile seda öeldaks. Seesama on õiglane maailma loomise kohta. Selle teaduslik selgitus, kuidas Jumal lõi materia ja kujundas selle ümber meie maailmaruumi üllatavaks imeks, asub meie teaduse võimaluste piiri taga. Sellepärast kirjeldas Jumal oma maailma loomist selliste sõnadega, mis võib olla jõukohane ainult lastele. See sama kehtib ka moraalse aspektide kohta, mis on ära näidatud selle LISA alguses. Antud raamatus on püütud võtta ette katse, avalikustada Piibli õpetus nendes küsimustes. Samal ajal võtab meie teadvus raskustega vastu Piibli mõningaid seisukohti, sellisel kujul, kui sellest on selles räägitud. Kuid me oleme sunnitud tunnistama, et need on meie probleemid, mitte Jumala omad. Suuremalt jaolt oleme meie ilma jäetud võimest tunnistada meie mõtlemine kaugeltki mitte ideaalseks ja kalduvaks teha vigu. Samal ajal peame me tunnistama, et võrreldes Jumalaga, ei ole meie mõtlemine kaugeltki mitte võrdväärne. Meie mõttekäik kujutab endast mitte ainult sammu tagasi, vaid jõuab täiesti teise suunda. Sel põhjusel palutakse meid, ehitada üles meie mõtlemine nii, nagu seda teeb Kristus; õppida Jumala Sõna kaudu mõistma Tema mõtte käiku ja püüda see muuta isiklikuks.

Me kõik oleme sellega nõus, et Jumala loomises on väga palju tehtud suurepäraselt. Meie Loojalt lähtub kahtlematult mingisugune õndsuse hõng, mis on kätketud Tema tegudes. Probleem on selles, et meie elukogemuse järgi, eksisteerib maailmas ebaõiglus ja kurjus. See kutsubki meis esile kahtluse Jumala tegude õigsuses. Kahjuks, paljud meist hakkavad sellepärast kahtlema Jumala õigsuses ja isegi Tema olemasolus. Kas ei oleks parem väljendada oma veendumust Jumala absoluutses õigsuses, nii nagu

Ta sellest Pühakirjas räägib ja tunnistada meie võimetust mõista kurja kohta Tema loomises.

"Varjatu kuulub Issandale, meie Jumalale, aga mis on ilmutatud, kuulub igavesti meile ja meie lastele" (5Moosese 29:28). Evangeelium - see on see, "mida võib teada Jumalast" (Roomlastele 1:19), ja nendes sõnades mõeldakse paljut seda, mida me peame teadma. Jumala Sõnas võime me selgelt näha rida kindlaid tõe printsiipe, aga samuti palju teisi eripärasusi Jumala iseloomus, mis meid Tema juurde viivad. Kuid on ka arvutul hulgal teisi "salajasi ilminguid" Issanda teedest, millele meil ei ole ligipääsu selles elus. Sel moel võis Paulus öelda, et ühes mõttes ta sai tundma Kristust ja Jumalat, niipalju kui see võimalik (2Timoteusele 1:12; 2Korintlastele 5:16; Galaatlastele 4:9; Heebrelastele 10:30; 1Johannese 2:13) ja eriti läbi isikliku Jumala armastuse vastuvõtmise ja enda vastutunde Temale (1Johannese 4:7,8), kuid teises mõttes ta "tunnetas poolikult" (1Korintlastele 13:9,12), nukrutsedes Kristuse tuleku üle, "et tunda ära Tema ja Ta ülestõusmise väe" (Filiplastele 3:10).

Nii nagu me rääkisime suurest Jumala õiglusest, Pühakirja järgi arvestades, siis me ootame väga Tema Kuningriigi tulekut, kui lõpuks Tema õigluse iseloomujooned ilmutatakse, lihtsalt ja füüsiliselt, sel kujul, et kõik Tema inimesed võtavad need rõõmuga vastu ja hakkavad armastama. Ja siis ravitakse meie haavad, mis praegu teevad Jumala inimesed nii rahutuks - intellektuaalselt, moraalselt ja füüsiliselt: "Sest nüüd me näeme nagu peeglis tuhmi kujutist, aga siis palgest palgesse; nüüd ma tunnetan poolikult, aga siis ma tunnetan täiesti, nagu minagi olen täiesti tunnetatud" (1Korintlastele 13:12).

www.carelinks.net